

Prolog

Marele domeniu Wolverhampton în nobila Vale of York precum o coroană regală, dominând-o cu măreția sa calmă încă din ultima parte a veacului al XVII-lea. Reședința fusese construită de către primul marchiz de Wolverton, al cărui admirabil rafinament în arhitectură era pe măsura talentului cu care vâna moștenitoarele bogate; în lunga sa viață se însurase pe rând cu trei dintre^ ele și tot de atâtea ori rămăsese văduv.

În cei o sută cincizeci de ani scurși de la inaugurare, Wolverhampton fusese vizitat de mărimile și celebritățile fiecărei generații și oferise un decor spectaculos pentru mulți nobili și doamnele lor. Familia Andreville fusese cea mai de seamă din nordul Angliei, membrii săi fiind cunoscuți pentru integritatea morală, onestitatea în afaceri și purtarea cumpătată. Mai precis, majoritatea erau astfel.

Ar fi fost mai logic să închirieze o diligență, dar, după o absență atât de lungă, Robin preferase să străbată călare ținuturile rurale englezești. Vremea era uscată și relativ caldă pentru un început de decembrie, deși se simțea o boare de zăpadă în aer - tăcuta încremenire ce vestește apropierea furtunii.

Bătrânul portar de la Wolverhampton îl recunoscuse și se grăbi să deschidă porțile, împiedicându-se de

nerăbdare.

Robin îi acordă un scurt zâmbet de salut, dar nu se întinse mai mult la vorbă.

Castelul propriu-zis se găsea la vreo opt sute de metri mai departe, la capătul drumului străjuit de ulmi. Își struni calul și scrută cu privirea impunătoarea fațadă de granit. Wolverhampton nu era un loc prea îmbietor, însă fusese căminul lui și acolo îl îndemnase sufletul
1 Zonă de câmpie din nord-estul Angliei (n.red.)
ostenit se întoarce de îndată ce-și terminase îndatoririle de la Paris.

Un lacheu se repezi să-l întâmpine. Robin descălecă și, fără o vorbă, îi întinse frâiele calului înainte de a urca scările către masivele uși duble, înalte de trei metri. Ar fi trebuit să-l anunțe pe fratele lui că venea, dar nu o făcuse. Astfel, nu risca să audă că era nedorit.

Lacheul care traversase holul pardosit cu marmură era tânăr și nu-l recunoscuse pe oaspete până ce nu se uită la cartea sa de vizită. Cu ochii măriți de mirare, bâigui:

- Lord Robert Andreville?

- În persoană, zise cu blândețe Robin. Oaia neagră se întoarce. Lordul Wolverton primește vizite?

- Mă voi interesa, răspunse lacheul, fața redevenim du-i inexpresivă. Doriți să așteptați în salon, milord?

- Mă descurc și singur, murmură Robin atunci când lacheul dădu să-l conducă. La urma urmei, m-am născut

aici. Promit că nu voi fura argintăria.

Roșind, tânărul se înclină, apoi dispăru în inima casei.

Robin se îndreptă către salon. Nepăsarea sa era forțată; oricine îl cunoștea bine și-ar fi dat seama că era nervos. Pe de altă parte însă, el și fratele lui nu se mai cunoșteau bine de când relația lor se răcise. Se întrebă cum avea să-l întâmpine Giles. În ciuda firilor lor atât de diferite, odată fuseseră prieteni. Giles îl învățase să călătorească și să tragă cu pușca și încercase - fără prea mare succes - să-i facă pe tatăl sever și pe îndărătnicul său frate mai mic să conviețuiască în pace. Și chiar după ce Robin părăsise Marea Britanie, el și Giles păstrasera o fragilă legătură.

Dar de cincisprezece ani nu mai locuiau sub același acoperiș, și trecuseră trei ani de la ultima întâlnire din Londra. Împrejurarea fusese dulce-amară, plăcerea revederii fiind umbrită de o tensiune care se curmase cu o ceartă scurtă și violentă chiar înainte de plecarea lui Robin.

Giles își pierdea rar cumpătul - niciodată în prezența fratelui său ceea ce făcuse episodul cu atât mai supărător. Deși până la urmă au reușit să se împace și să se despartă prietenește, regretul amar nu-l părăsise încă pe Robin.

Studie salonul. Era mai luminos și mai atrăgător decât înainte: luxul de la Versailles domolit de tihna

englezească. Probabil că acolo era mâna lui Giles. Nu-i plăcuse niciodată fastul. Sau poate că redecorarea fusese făcută de către cea care-i fusese vremelnic soție. Robin nu o întâlnise niciodată, nici nu-și mai amintea numele ei.

Se gândi să se așeze, dar îi era imposibil să se destindă atâta vreme cât îi răsunau în urechi ecourile vechilor certuri cu tatăl său reflectate de pereții tapisați cu mătase. În schimb, se plimbă încolo și înapoi prin salon, îndoindu-și mâna stângă care îl durea. Încă nu se vindecase

bine după ciocnirea avută cu câteva luni în urmă, când un domn prea puțin binevoitor îi rupsesse oasele unul câte unul. Din păcate, Robin era stângaci.

Portretele mohorâte ale unor strămoși severi acopereau un perete, fixându-l cu o privire muștrătoare pe nevrednicul lor urmaș. Ei ar fi admirat misiunile pentru care luptase, dar sigur nu i-ar fi aprobat metodele.

În locul de onoare, deasupra poliței sculptate a șemineului, trona un portret al fraților Andreville, pictat cu doi ani înainte ca Robin să părăsească definitiv Wolverhampton. Se opri să-l studieze. Fără a citi placheta gravată, un străin nu și-ar fi dat seama că cei doi tineri erau frați. Chiar și ochii aveau nuanțe diferite de albastru. Giles era înalt și bine clădit, cu un păr șaten bogat. La douăzeci și unu de ani, avea deja aerul serios al unei persoane cu multe responsabilități.

Spre deosebire de el, Robin era mai degrabă de înălțime mijlocie, subțirel, cu părul de un blond strălucitor.

Pictorul făcuse o treabă bună surprinzându-i sclipirea ștregărească din ochii albaștri.

Știa că înfățișarea nu i se schimbase prea mult, deși acum avea treizeci și doi de ani în loc de șaisprezece. În mod ciudat, nu-și pierduse acea privire de băietan, deși se simțea mult mai bătrân decât era, din cauza unor experiențe pe care mai bine le-ar fi dat uitării.

Se duse către fereastră și privi de-a lungul parcului deluros, ca o catifea verde, impecabil până și acum, în toamna târzie. Începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Ce făcea el acolo? Locul mezinului ștregar nu era la Wolverhampton. Pe de altă parte, nu-și găsisese liniștea nicăieri altundeva.

În spatele lui se deschise o ușă. Se întoarse și-l văzu pe marchizul de Wolverton stând impasibil în cadru, scrutând încăperea cu ochii săi de un albastru ca ardezia ca și când s-ar fi îndoit de vestea dată de lacheu.

Robin își stăpâni un fior la vederea fratelui său, pentru că fața serioasă, chipeșă a lui Giles semăna mult prea mult cu cea a răposatului și neregretatului lor tată. Întotdeauna existase acea asemănare, iar anii de când devenise stăpânul domneniului i-o accentuaseră.

Stătură mult timp ochi în ochi, albastrul circumspect față în față cu albastrul-ardezie. Folosindu-și cel mai dulce ton, Robin spuse:

- S-a întors fiul rătăcitor.

Un zâmbet stăpânit se ivi pe fața marchizului, care înaintă încet, cu mâna întinsă.

- Luptele s-au sfârșit de luni bune, Robin. Ce naiba ți-a trebuit atâta timp să ajungi?

Tânărul apucă mâna întinsă a fratelui său în ambele mâini, aproape năucit de ușurare.

-S-or fi sfârșit ele la Waterloo, dar măiestria mea într-ale vicleşugurilor s-a dovedit folositoare în timpul negocierii tratatului.

- N-am nici o îndoială, replică Giles sec. Dar ce vei face acum, odată ce s-a instaurat pacea?

-A l naibii să fiu dacă știu. De aia am venit iar pe capul tău.

- E și casa ta. Speram că vei veni să-mi faci o vizită. După atâția ani de minciuni, Robin simți o puternică nevoie de a fi sincer.

-N u eram sigur că voi fi binevenit, mărturisi el deschis.

-D e ce nu? întrebă Giles ridicând din sprâncene.

-A i uitat de cearta pe care am avut-o ultima oară când ne-am întâlnit?

Fratele mai mare își mută privirea.

-N u am uitat; dimpotrivă, am regretat-o mereu.

Nu trebuia să-ți vorbesc așa cum am făcut-o, dar eram îngrijorat. Arătai ca și când ajunseseși la limita rezistenței. Mă temeam că dacă te întorceai pe Continent, aveai

să comiți o greșeală fatală.

Ce spirit de observație din partea lui Giles! Avea dreptate, fusese o perioadă grea. Robin își plecă ochii către mâna vătămată și se gândi la Maggie.

- Nu erai departe de adevăr.

- îmi pare bine totuși că predicția mi-a fost contrazisă de realitate. Giles își puse mâna pe umărul fratelui său pentru o clipă. Ai avut o călătorie lungă. Ai vrea să dormi și să te întremezi înainte de cină?

Robin încuviință din cap și, făcând eforturi să-și păstreze vocea obișnuită, rosti:

- Ce bine e că m-am întors!

Discutară în timpul cinei și până noaptea târziu, în timp ce afară zăpada se așternea în troiene. Pe măsură ce nivelul coniacului scădea în carafă, marchizul își studia fratele. Semnele de încordare care îl îngrijoraseră cu trei ani în urmă se accentuaseră, trezindu-i suspiciunea că Robin se afla în pragul unei prăbușiri psihice și fizice. Și-ar fi dorit să poată face sau spune ceva, dar își dădu seama că nici măcar nu știa ce să-l întrebe. În cele din urmă, se hotărî:

- Știi că este mult prea devreme, dar ai ceva planuri de viitor?

- Deja vrei să scapi de mine? spuse Robin zâmbind ușor, însă ochii îi rămaseră sumbri..

- Absolut deloc, dar cred că vei găsi Yorkshire-ul mai degrabă plictisitor după toate aventurile tale.

12 *'Man/ Jo Tutnexf*

Tânărul își rezemă capul blond de spătarul fotoliului. In lumina pâlpâitoare părea fragil, desprins parcă de lumea materială.

-A m descoperit că aventurile sunt teribil de obositoare. Fără a mai vorbi de faptul că sunt și primejdioase și incomode.

- Regreți ce-ai făcut?

- Nu, era necesar. Degetele lui Robin băteau darabana pe brațul fotoliului. Dar nu vreau să-mi petrec a doua parte a vieții la fel ca prima.

- Poți să faci orice dorești. Să studiezi, să vânezi, să fii politician, să fii un om de lume. Ai mai multă libertate decât vor avea vreodată cei mai mulți dintre semenii noștri.

- Da. Fratele său oftă și închise ochii. Problema nu este de libertate, ci de chef.

După o liniște stânjenitoare, Giles reluă conversația.

- Întrucât tu erai ocupat pe Continent și legăturile erau nesigure, nu te-am anunțat la timp, dar tata ți-a lăsat Ruxton.

- Poftim? Robin își deschise brusc ochii. Credeam că voi fi norocos dacă primesc un șiling pentru lumânări. Ruxton este cel mai bun dintre domeniile familiei, după Wolverhampton. Cum naiba de mi l-a lăsat mie?

- Te admira pentru că niciodată nu te-a p u t u t sili să faci ceva ce tu nu voiai.

-A sta era admirație? întrebă Robin cu o voce tăioasă. Avea un fel extrem de ciudat s-o arate. Nu puteam sta zece minute în aceeași încăpere fără să ne certăm, și nu era întotdeauna vina mea.

- Cu toate astea, cu tine se mândrea tata în fața vechilor lui prieteni. Obişnuia să spună că mi s-a subțiat sângele și că e păcat că moștenitorul lui este așa un tip plicticos, zise Giles zâmbind ironic.

- Nu am să înțeleg niciodată cum de ai putut fi atât de răbdător cu bătrânul ăsta ursuz, rosti încruntat fratele său.

-Am avut răbdare pentru că alternativa era să părăsesc Wolverhampton, și asta n-aș face niciodată, indiferent ce aș avea de înfruntat.

Robin înjură în barbă și se ridică din fotoliu, îndreptându-se către cămin ca să ațâțe tăciunii, deși nu era nevoie. După ce se întorsese de la Oxford, Giles preluase dificila slujbă de administrare a imensului domeniu Andreville. întotdeauna, el fusese cel pe care te puteai baza, ducând la bun sfârșit treburile grele fără să aștepte recompense sau laude.

-Tipic pentru tata să te insulte, în vreme ce tu îl scuteai de griji.

- Nu era o insultă. într-adevăr, sunt o persoană plicticoasă. Cred că muncile agricole sunt mai interesante decât vânatul, statul la țară mai reconfortant decât societatea londoneză, cărțile mai amuzante decât bârfa.

Probabil că tata a fost mulțumit să știe că se putea baza pe moștenitorul său, dar asta nu înseamnă că mă și plăcea.

Robin îl scrută, întrebându-se dacă fratele său se detașase cu adevărat de acele amintiri dureroase. Totuși, nu putea să abordeze subiectul; prietenia lor avea limite clar stabilite. Se mulțumi să spună:

- Oamenii sunt interesanți prin ceea ce sunt, nu prin ceea ce fac. Nu ai fost niciodată plicticos.

Cu un aer sceptic, Giles preferă să treacă la alt subiect.

- Îmi închipui că ai vrea să vizitezi Ruxton, m-am ocupat personal de administrarea lui și merge bine.

- Îți mulțumesc. Robin privi cum un buștean crăpă și împrăștie scânteii care se înălțară dănțuind prin cămin. Cu Roxton și moștenirea pe care am primit-o de la unchiul Rawson o să am atâția bani, că nu voi ști ce să fac cu ei.

- Însoară-te. Nevestele se pricep de mine să-ți toace averea în exces. Pentru prima oară se simțea o amărăciune în vocea lui Giles. După o scurtă pauză, continuă ceva mai domol: De altfel, Wolverton are nevoie de un moștenitor.

- A, nu, spuse Robin ușor amuzat. Zămislirea unui moștenitor este datoria ta, nu a mea.

- Am fost o dată însurat și nu am mers. Acum este rândul tău. Poate că tu vei avea mai mult succes.

Comentariul sec îl făcu pe Robin să se întrebe cum o fi fost ultima marchiză, dar citi pe chipul fratelui său că nu mai voia și alte întrebări.

- Îmi pare rău, dar am întâlnit o singură femeie cu care am crezut că voi putea să-mi împart viața. A fost însă destul de înțeleaptă ca să nu mă accepte.

- E vorba de proaspăta ducesă de Candover?

Robin îi aruncă o privire dură fratelui său.

- Se pare că nu sunt singurul din familie care se pricepe la spionaj.

- Nu e vorba de spionaj. Candover este un vechi prieten de-al meu, și când s-a întors în Marea Britanie știa că doream să aflu cum îți mai merge. N-a fost greu de înțeles că în spatele poveștii lui era ceva mai mult.

Vocea lui Giles se învioră. Am cunoscut-o pe noua ducesă^

e o femeie remarcabilă.

- Într-adevăr, așa este, încuviință Robin pe un ton reținut. Apoi oftă și își trecu mâna prin părul blond. Deși nu fuseseră niciodată atât de apropiați pe cât și-ar fi dorit, Robin știa că se putea baza pe discreția fratelui său. Dacă ai cunoscut-o pe Maggie, poți înțelege de ce idea de a mă însura cu o fecioară fără bază nu-mi surâde nicidecum.

- În țeleg perfect, nu e nimeni ca ea, surâse Giles.

Dacă nici unul din noi nu vrea să-și facă datoria față de familie, vărul Gerald salvează situația. Deja a produs o

Întreagă ceată de vlăstari ai neamului Andreville. Gândindu-se la firea lui Gerald, Robin presupuse că fiii săi erau plicticoși, dar de ispravă. Dacă Maggie ar fi avut copii, nu ar fi fost plicticoși. Simți bine cunoscuta durere și se strădui să o curme înainte de a deveni mai ascuțită. Să trăiești în trecut era teribil de nesănătos.

-Vrei să stai mult la Wolverhampton? se interesă Giles, întrerupându-i reflecțiile.

- Păi, spuse Robin precaut, temându-se de un refuz, m-am gândit să stau până după Crăciun. Poate și mai mult. Dacă n-ai nimic împotriva.

-P o ți să stai aici pentru tot restul vieții, dacă acta vrei, murmură fratele său.

Lordul Robert Andreville, tânărul fiu rebel, spionul de înaltă clasă, oaia neagră a familiei și supraviețuitorul prin excelență, închise ochii pentru o clipă, nedorind să arate cât era de impresionat. Apoi se întoarse la fotoliul său confortabil și se așeză din nou, pacea din Wolverhampton începând să disipeze vechea stare de încordare, atât de veche încât părea că nu avea să-l părăsească niciodată.

Giles avea dreptate să-i privească neîncrezător decizia sa de a se stabili pentru restul zilelor la țară, în Yorkshire. Numai Dumnezeu știa ce voia să facă.

Deocamdată însă, îi făcea o plăcere enormă să fie acasă.

capitolul 1

Mlaștinile din Durham erau foarte diferite de pădurile și fermele vaste din America, dar aveau o frumusețe

a lor. De când murise tatăl său, cu două luni în urmă, Maxima Collins colindase dealurile în fiecare zi, bucurându-se de vânt, soare și ploaie cu o recunoștință totală. Acele mlaștini sterpe aveau să-i lipsească mai mult decât toate celelalte lucruri pe care le descoperise după traversarea Atlanticului.

La capătul a două ore de hoinărit, Maxie se așeză cu picioarele încrucișate sub ea pe o coastă de deal, frământând

neatentă între degete un fir de iarbă. Părea că soarele tânăr de primăvară împrăștia negura durerii care o paralizase de la moartea tatălui său. își dădu seama limpede că era vremea să se întoarcă în America.

Unchiul său, lordul Collingwood, era amabil în felul său distant, dar celelalte rude o trataseră cu ostilitate. Maxie le înțelegea atitudinea; ea era o ciudățenie care nu avea ce căuta într-o casă englezească. Bănuia că lumea mondenă ar fi fost încă și mai puțin primitoare.

Asta nu o deranja; nici nu avea vreo intenție să intre în acele cercuri. în țara ei natală, inadaptații erau priviți cu mult mai multă simpatie.

Planul de întoarcere acasă se confrunța însă cu o piedică majoră: avea mai puțin de cinci lire. Cu toate astea,

lordul Collingwood i-ar fi împrumutat cu siguranță banii necesari pentru călătorie și ceva în plus pentru a se putea întreține până când se stabilea undeva.

Probabil că Excelența Sa avea să se opună mai întâi, întrebându-se dacă așa își făcea datoria față de unica fiică a răposatului său frate. Englezoaicele cumsecade nu ar fi dorit să plece de capul lor; comportarea corectă ar fi fost să trăiască din mila cuiva.

Însă Maxie nu era nici cumsecade, nici englezoaică, așa cum i se dăduse de înțeles într-o sută de feluri, deopotrivă

subtil și pe șleau, în cele patru luni de când ea și tatăl ei sosiseră în Durham. Nu dorise să devină una dintre persoanele dependente de unchiul său.

Chiar dacă unchiul se împotriva plecării ei, nu putea s-o împiedice. Maxie împlinise deja douăzeci și cinci de ani și avusese grijă de ea și de tatăl ei de ani buni.

Dacă era nevoie, putea să-și găsească de lucru pentru a-și câștiga banii necesari călătoriei spre casă.

Odată ce ajunse la această decizie, se ridică în picioare, cu o energie necaracteristică unei doamne, scuturându-și iarba strivită de pe tivul rochiei negre. Rochia de doliu era o concesie făcută rudelor sale engleze. Dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să nu-și afișeze pierderea în acest fel, dar se consolă cu gândul că nu avea să mai dureze mult.

După jumătate de oră de mers vioi ajunse la impozanta

clădire cunoscută drept Chanleigh Court. Abia ce intrase în grădină, urmând o scurtătură, că le zări pe cele două verișoare ale sale care-și făceau de lucru în zona de tir cu arcul. Porția, cea mai mare, trase și izbuti să rateze ținta de la o distanță de zece pași. Maxie era pe punctul de a se retrage, când tânăra femeie își ridică privirea și o văzu.

- Maxima, ce bine că ai trecut pe aici, spuse ea cu o notă de răutate în glas. Ne-ai putea învăța cum să ne desăvârșim talentele. Sau poate că tragerea cu arcul este una dintre distracțiile la modă de care ai fost lipsită? Porția avea optsprezece ani, era drăguță și capricioasă. Nu-i arătase prietenie verișoarei sale de când o văzuse prima dată, dar, după ce debutul ei în cercurile înaltei societăți londoneze fusese amânat de moartea lui Maximus Collins, devenise de-a dreptul ostilă, ca și când Maxie ar fi fost direct răspunzătoare pentru această decepție.

După o scurtă ezitare, americanca li se alătură fără tragere de inimă verișoarelor sale.

- Am făcut ceva tir cu arcul. La fel ca în orice alt domeniu,

practica este cea care perfecționează talentul.

- Dacă-i așa, ar fi o idee să-ți exersezi talentulla pieptănat, remarcă Porția cu o privire grăitoare, îmi Maxie învățase să-i ignore sarcasmul.

- Ai dreptate, spuse ea încet. Aspectul meu lisă mult

de dorit. Speram să mă pot strecura neobservată în casă. Chiar și când se aranja, părul ei era prea lung, drept și negru pentru a fi la modă; în plus, acum era bătut de vânt și ciufulit din cauza plimbării.

Spre deosebire de ea, Portia și Rosalind așteptau ca scoase din cutie, la fel ca atunci când primeau vizitatori în salonul mamei lor. Erau și mai înalte decât verișoara lor cea scundă. De altfel, cam toți o depășeau.

Rosalind, care avea șaisprezece ani și era teva mai prietenoasă decât sora ei, se simți stânjenită de obrăznicia Portiei.

-Vrei să folosești arcul meu? se oferă ea, în încercarea de a destinde atmosfera.

Maxie acceptă arcul și trase de câteva ori ca și-și întreține în mână. Deși nu mai practicase acest sport de câțiva vreme, mușchii ei reacționară perfect, atestându-i antrenamentul temeinic.

-Trebuie să-mi aduc aminte că tragerea cu arcul era o deprindere a barbarilor, înainte de a deveni modă, murmură Portia.

Dintr-un motiv oarecare, această observație scoase din sărite. Își întoarse capul spre verișoara ei a o sclipire atât de dură în ochi, încât Portia făcu un pas înapoi fără să-și dea seama. Cu o voce primejdios de calmă, Maxie rosti:

-Așa-i drept, este o deprindere a barbarilor. Dă-te la

o parte!

În timp ce verișoara ei se retrăgea în grăbi, Maxie strânse o mână de săgeți și se îndepărtă până ciad ajunse la o distanță de patru ori mai mare față de țintă. În fipse săgețile cu vârful în pământ spre dreapta ei, lăsând una pe care și-o potrivea în arc.

Întinzând coarda, se văzu pe sine însăși în locul săgeții care-și căuta ținta. Asta fusese prima și cea mai importantă lecție de tir cu arcul pe care o învățase.

Apoi dădu drumul săgeții, care, o clipă mai târziu, se înfipse exact în centrul țintei.

În timp ce săgeata vibra încă în panoul de lemn, o expedie pe a doua. În mai puțin de un minut, cinci săgeți se grupaseră în mijlocul țintei atât de aproape, încât se atingeau.

Pregătindu-se pentru ultima tragere, se întoarse brusc în direcția verișoarei sale, care o urmărea paralizată de frică. Săgeata atinse cu precizie lămâiul sub care stăteau surorile. Porția scânci în momentul în care o crenguță retezată îi căzu în păr, stricându-i coafura impecabilă.

Apropiindu-se încet, Maxie îi înapoie arcul lui Rosalind și i se adresă Porției:

- De vreme ce sunt o sălbatică, așa după cum îți place atâta să spui, am o înclinație către distrugeri și violență. Ai face bine să-ți amintești asta.

Apoi se răsuci pe călcâie și își continuă drumul, mândră

și cu fața împietrită. Fusese o prostie să-și piardă așa cumpătul cu Porția, dar simțise și o satisfacție pe care nu o putea nega.

Intrată în casă, se opri la capătul holului ce ducea la biroul unchiului său, întrebându-se dacă să-l viziteze atunci sau să se aranjeze mai întâi. Valetul care își făcu apariția în hol o scăpă de luarea unei hotărâri, întrucât conducea un tip zdravăn, cu o față stâlcită de bătaie, spre ușa biroului. Prin umare, neobservată de cei doi bărbați, se îndreptă către propriul dormitor.

Faptul că se bucura de o cameră indecent de confortabilă numai pentru ea era partea cea mai bună a vieții la Chanleigh. Aveau să-i lipsească și luxoasele băi fierbinți, precum și biblioteca somptuoasă, conținând peste o mie de volume, cele mai multe din păcate necitite.

Altfel, nu avea să-i fie dor de nimeni, în special nu de verișoara Porția.

*

O oră mai târziu, Maxie ședea în dreptul ferestrei, cu rochia netezită și părul aranjat într-un nod cuminte la ceafă. Într-o atitudine mai puțin cuminte, își strânsese genunchii la piept și-i înconjurase cu brațele, privind gânditoare pe geam.

Atenția îi fu atrasă de o persoană care ieșea pe ușa laterală. Era tipul grosolan care venise să-l vadă pe unchiul

Cletus. Se întreba cu ce treabă venise la Chanleigh. Părea puțin probabil să fie un partener de afaceri al bătrânului lord.

Își alungă acest gând și se uită în oglindă. Arăta mult mai îngrijit decât atunci când se întorsese de la plimbare, deși aspectul ei era încă nedemn de o englezoaică.

Pe de altă parte, expresia feței își recăpătase fermitatea după două luni în care se lăsase în voia sorții. Sperând că unchiul său avea să-i acorde împrumutul, își îndreptă umerii și porni în jos pe scări.

Pe când se pregătea să bată la ușă, o auzi pe mătușa Althea vorbind înăuntru. Se opri și reflectă un moment, decizând că i-ar fi fost de ajutor să-și expună problema de față cu Lady Collingwood. Deși doamna fusese întotdeauna politicoasă cu nepoata soțului ei, nu manifestase nici o urmă de căldură sinceră. Cu siguranță că avea să-i sprijine cererea, doar ca să scape de un oaspete nedorit.

Degetele fetei atinseseră ușa lambrisată când o auzi pe Lady Collingwood rostind cu o voce ascuțită:

-S p u i că individul acela dezgustător și-a meritat banii?

- Da. Poate că lui Simmons îi lipsește eleganța, dar a rezolvat foarte bine chestiunea neplăcută în legătură cu Max. După câteva cuvinte de neînțeles, unchiul său sfârși prin a spune: Evident, nu putem admite

ca felul în care a murit fratele meu să fie cunoscut de toată lumea.

Maxie îngheță. Tatăl ei mai avusese crize de inimă în trecut, așa că nu fusese o surpriză să afle că murise subit la Londra. Corpul fusese adus în Durham și înmormântat în cavoul familiei, cu tot respectul cuvenit. Nu avusese nici un motiv să creadă că decesul nu se produsese din cauze naturale - până în acel moment. Cu inima zvâcnindu-i în piept, privi în jur să se asigure că nu o vedea nimeni, apoi își apăsă urechea pe ușa de stejar.

-A re grijă fratele tău să ne facă la fel de multe neazuri de pe lumea cealaltă ca atunci când era în viață.

Păcat că nu a rămas în America, se plânse mătușa ei. Chestiunea succesiunii se dovedește a fi o adevărată bătaie de cap. Pe deasupra, ce facem dacă Maxima prinde de veste cum a murit tatăl ei?

- Problema moștenirii este aproape rezolvată, iar fata n-o să afle adevărul, m-am asigurat de asta.

- Bine-ar fi, pentru că altfel o să fie vai și-amar, replică doamna pe un ton iritat. Micuța sălbatică nu e proastă deloc.

-A i vorbi tot atât de urât dacă fiicele noastre ar fi la fel de frumoase ca ea? o muștră lordul.

Soția sa tăcu șocată, apoi izbucni:

-Auzi ce idee! Ca și când aș vrea ca fetele mele să arate ca Maxima. Sunt niște domnișoare englezoaice bine-

crescute, nu niște necioplite tuciurii!

- Poate că sunt bine crescute, dar nimeni nu le bagă în seamă dacă verișoara lor e în aceeași încăpere.

- Bineînțeles că bărbații o observă, așa cum un armăsar vede o iapă în călduri. Nici o adevărată lady nu vrea să aibă parte de o asemenea atenție. Nu voi înțelege niciodată

cum de fratele tău s-a hotărât să se însoare cu o piele-roșie. Asta în cazul în care s-a căsătorit cu adevărat cu ființa aia. Ce tupeu pe el să o aducă pe metisă aici!

- Destul, Althea! răbufni soțul ei. Poate că Max a fost un pierde-vară, dar a fost un Collins, iar Maxima este fiica lui. Nu am găsit vreun un cusur nici în manierele, nici în inteligența sa. Intr-adevăr, s-a purtat mult mai elegant cu voi decât v-ați purtat tu și Porția cu ea.

- N-a trecut nici măcar o oră de când o amenința pe Porția cu arcul! Mă înspăimântă gândul că va înnebuni și ne va omorî pe toți în somn. Dacă nu scapi tu de ea, O s-o fac eu.

-Ai răbdare! Putem să o prezentăm la Londra primăvara viitoare, atunci când va ieși din doliul pentru ia tăi ei. Rosalind va fi și ea destul de mare pentru a fi prezentată, astfel încât putem să le lansăm în societate pe toate trei. La cât e de frumoasă, Maximei n-o să-i fie greu să-și găsească un soț potrivit.

Maxie simți o silă profundă la gândul unui sezon monden în capitală, dar aceasta păli în fața reacției mătușii

sale. Lady Collingwood își ieși din răbdări:

- Să nu te aștepti din partea mea să o prezint împreună cu fiicele noastre! Ideea asta este de neconceput.

- Ba da, mă aștept! E absolut firesc să le prezentăm pe cele trei verișoare împreună.

- Nu putem să o ținem aici u n an întreg, se răsti soția sa cu u n glas ce-ți zgâria timpanul. Marcus se va întoarce în curând din călătoria sa prin Europa, și știi cât este de sensibil. Ești gata să riști ca fiul tău să se îndrăgostească de verișoara lui? Ți-ar plăcea să o ai drept noră pe necioplita asta?

- Nu e partida pe care i-aș dori-o, murmură lordul.

Vocea lui Lady Collingwood deveni neclară când replică, semn că se îndepărta de ușă.

Nu mai avea importanță, pentru că Maxie auzise mai mult decât trebuia. Cuprinsă de o senzație de greață, se întoarse în camera ei, străduindu-se să meargă încet. După ce închise ușa, se prăbuși pe pat și se ghemui strâns, tremurând, în timp ce se străduia să înțeleagă vorbele pe care tocmai le auzise fără să vrea.

În primul și în primul rând, era clară concluzia că moartea tatălui ei nu se produsese din cauze naturale. Poate că fusese omorât într-un accident, sau de mâna unor tâlhari? Dar în acest caz, nu exista nici u n motiv ca unchiul ei să-i ascundă realitatea. Poate că Max murise în patul unei prostituate? Nu numai că era puțin

probabil, dar o astfel de întâmplare nu era îndeajuns de scandalosă încât să se impună atâtea eforturi de mușamalizare.

Oricât de mult ar fi încercat, cea mai bună explicație pe care izbuti să o dea era că tatăl ei fusese victima unei crime.

Dar de ce ar fi vrut cineva să-l omoare pe Max, fermecătorul pierde-vară?

Banii și patima erau motivele obișnuite pentru o crimă. De vreme ce Maximus Collins nu avea o para chioară, nimeni nu l-ar fi omorât pentru bani.

Gelozia fatală părea încă și mai puțin probabilă.

Tatăl său nu fusese niciodată un Don Juan și trăise atâta timp departe de Marea Britanie, încât vechile dușmăanii se stinseseră cu siguranță.

Lady Collingwood pomenise sigur de o moștenire.

Maximus fusese dezmoștenit de propriul său părinte, dar era posibil ca o rudă îndepărtată să-i fi lăsat averea, iar el să fi fost omorât pentru a nu-și revendica drepturile.

Dacă așa stăteau lucrurile, oare era și ea în pericol, ca succesoare a tatălui ei? Maxie scutură din cap neîncrezătoare, gândindu-se că era un scenariu demn de romanele siropoase.

Poate că Max făcuse bani printr-o manevră necurată, iar acesta fusese mobilul crimei? Cu o noapte înainte de a pleca spre Londra, o anunțase vesel că problemele

lor financiare aveau să se sfârșească în curând. Fetița lui iubită avea să fie o doamnă și să se bucure de viața pe care o merita, în compania unui soț nobil. Nu era prima dată când făcea astfel de afirmații, așa că Maxie răsese, spunând că se simțea bine așa cum era.

Era greu de imaginat o cale legală prin care Max să fi câștigat mulți bani. Din păcate, nu era imposibil de crezut că încercase o metodă ilicită. Își iubea foarte mult tatăl, dar îi cunoștea slăbiciunile. Poate că deținea informații

scandaloase despre un fost coleg de școală și îl amenințase că avea să le dezvăluie. Dacă era așa, poate că viitoarea victimă hotărâse că era mai ușor să lichideze un șantajist decât să-l plătească. N-ar fi fost un risc prea mare, pentru că nimeni n-ar fi dus dorul unui nemernic lefter. Cu excepția fiicei lui, bineînțeles.

Dacă tatăl ei șantajase pe cineva, să fi fost oare fratele lui? De pe urma secretelor de familie se câștigă cel mai lesne.

Maxie își încleștă pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseră în carne. Trebuia să ia în calcul și posibilitatea

ca lordul Collingwood să-și fi omorât propriul frate. Poate că infamul personaj venit de la Londra era un asasin plătit.

Era oare unchiul său capabil de o astfel de crimă odioasă? Ar fi vrut să alunge pe loc ideea, dar nu putea.

Deși lordul părea să-l iubească pe Max, dragostea de frate n-ar fi supraviețuit unei tentative de șantaj. Un lucru pe care Maxie îl aflase în ultimele luni era că englezii se dădeau în vânt după aparențe. Amenințarea că avea să dezvăluie un scandal i-ar fi putut lesne atrage moartea lui Max. Unchiul ar fi apelat cu regret la măsuri extreme, dar tânăra femeie nu se îndoia că ar fi făcut-o dacă i s-ar fi părut necesar.

Era o teorie șocantă, dar la fel de șocantă era și crima, închise ochii, întrebându-se dacă nu cumva înnebunise. Avusese întotdeauna o imaginație bogată - bolnăvicioasă, după spusele tatălui ei -, însă acum parcă o luase razna. Poate că exista o explicație mult mai simplă pentru tot ce auzise, însă, dacă era așa, nu-i venea nici o variantă în minte.

Primul lucru pe care putea să-l facă era să-și întrebe unchiul ce voise să spună în acea discuție blestemată, dar n-ar fi fost un demers prudent. Era greu de crezut că el avea să-i dezvăluie ceea ce se străduise atât să ascundă. Mai grav, dacă se făcea vinovat de crimă, Maxie ar fi fost și ea în pericol: dacă lordul poruncise uciderea propriului frate, era puțin probabil să aibă scrupule în a proceda la fel și cu nepoata sa.

Își mușcă buzele, mâhnită și tulburată. Numai două lucruri păreau sigure: tatăl ei nu murise de moarte bună și ea era *persona non grata* în căminul propriei familii.

Știuse că Lady Collingwood nu o plăcea, dar tot o îngrozise intensitatea dușmăniei pe care o percepușe în acea conversație auzită pe furiș. „Sălbatică... necioplită tuciurie... corcitură.“

Trebuia să plece de la Chanleigh chiar în acea noapte, după ce întreaga familie se ducea la culcare. Dar nu se putea întoarce liniștită la Boston - mai întâi trebuia să meargă la Londra să afle adevărul în legătură cu moartea tatălui său.

Se ridică în capul oaselor, nevoia de planificare calmându-i emoțiile confuze. Avea adresa hanului unde locuise Max, ca și numele câtorva vechi prieteni pe care voia să-i viziteze. Era de ajuns pentru a începe o investigație.

Singura problemă era cum să ajungă la Londra. Deși avea câteva lire, asta nu era de ajuns pentru un bilet de poștalion, prin urmare trebuia să parcurgă traseul pe jos. Distanța era de vreo patru sute de kilometri, însă nu reprezenta o provocare descurajantă pentru cineva care își petrecuse jumătate din viață bătând drumurile lăturalnice

din Noua Anglie. Totuși, de data asta nu se mai bucura de protecția tatălui ei, așa că ar fi fost o nebunie să călătorească singură. Își aminti însă că în America, pericolele care pândeau la tot pasul o obligaseră de multe ori să se deghizeze în bărbat; din fericire, își adusese cu ea un rând de haine masculine. Cu sânii bandajați,

o cămașă lejeră, vestă și redingotă, își ascunse părul sub o pălărie și decise că arăta ca un tânăr oarecare. Iar dacă cineva ar fi vrut să cerceteze mai îndeaproape, avea și cuțit.

Bagajele nu erau o problemă, pentru că nu strânsese mare lucru în sfertul de veac al vieții ei. În afară de costumul

bărbătesc avea nevoie de îmbrăcăminte de damă pentru Londra și de o pelerină bună care să-i slujească și pe post de pătură. Pachețelul de ierburi americane se putea dovedi de folos într-o astfel de călătorie. Crucea de argint a mamei sale îi atârna deja la gât, iar ceasul tatălui, cerceii ei simpli de aur și muzicuța puteau sta în siguranță într-un buzunar interior al hainei. Ustensilele de gătit și mâncat le putea cumpăra de pe drum.

Toată averea îi intra cu ușurință în mica desagă ponosită. Acum trebuia doar să aștepte până când familia se ducea la culcare. Nefiind în stare să dea ochii cu mătușa și cu unchiul ei, trimise un mesaj că o dorea capul, rugând să-i fie adusă masa în cameră.

Cea mai grea sarcină se dovedi a fi scrierea unui bilet. Cum o găzduiau de luni bune, ar fi fost josnic să dispară fără un cuvânt. Ciudat cum de-și păstra bunele maniere chiar și când avea atâtea bănuieli față de rudele ei. Mai mult de-atât, nu voia ca ei să-și dea seama că auzise acea conversație alarmantă.

Își roase condeiul mult timp, până îi veni inspirația.

Tot ce avea să spună era că se hotărâse să plece la Londra pentru a-și vizita cealaltă mătușă.

Desdemona Ross era sora mult mai tânără a lui Cletus și Maximus, o văduvă intelectuală cu convingeri aprige și de neclintit. De vreme ce era detestată cordial de către Lady Collingwood, făcea rar vizite la reședința familiei. Maxie nu o întâlnește niciodată, însă corespondau. De fapt, cu o zi înainte sosise o scrisoare de la Lady Ross, așa că putea pretinde că Desdemona o invitase pe nepoata sa la Londra.

Mulțumită, Maxie se aplecă spre hârtia de scris. Era nepoliticos și neobișnuit să plece în toiul nopții fără a-și înștiința gazdele, dar nu avea s-o urmărească nimeni, și asta era tot ce conta. Nici măcar nu aveau să se întrebe de unde făcuse rost de bani pentru diligență.

De fapt, chiar voia să-și viziteze mătușa, ale cărei scrisori erau amabile și spirituale. Ar fi fost plăcut să descopere o rudă de care să se simtă apropiată.

La finalul pregătirilor își zise că era o bucurie să-și îmbrace hainele de băiat după prea multe luni petrecute în fustă. În neamul mamei ei, femeile purtau pantaloni strâmți, în care se simțea la fel de confortabil ca în veșmintele

omului alb. Lăsă biletul de adio în camera ei.

Cu puțin noroc, avea să fie găsit târziu, a doua zi.

Se opri pe la bucătărie ca să ia niște brânză, pâine, ceai și o felie de șuncă, ceea ce o scutea de cheltuială cel

puțin la început. După o scurtă ezitare, luă și o hartă veche cu traseul spre Londra din biroul unchiului. Ieși pe o ușă laterală. Părea de bun augur că cerul se limpezise după ce toată seara plouase intermitent. Aerul nopții era umed și cam rece, dar ea îl inspiră lacom, simțindu-se deja mai fericită și mai liberă.

Coborî aleea în pas vioi, însă la capăt se opri să arunce o ultimă privire mărețului conac. Maximus se întorsese bucuros la reședința familiei și, oriunde ar fi fost în acele momente, era neîndoielnic fericit că oasele i se odihneau acolo.

Chanleigh nu era însă și căminul ei, așa că probabil nu avea să-l mai revadă niciodată. Maxie fusese doar o vălurare nelalocul ei pe suprafața perfectă a unui lac englezesc,

și avea să fie dată uitării curând.

Parcurse zece kilometri până când apuse luna. Zărind silueta unei căsuțe ce apăruse în lumina stelelor, se îndreptă

într-acolo peste câmpul îmbibat de apă. Era de fapt un hambar în care fuseseră depozitate resturi din fânul cules cu un an în urmă. Se așeză în culcușul înmiresmat,

cu bagajul drept pernă și cu pelerina ca pătură.

Nu era prima oară când petrecea o noapte într-un hambar și nici nu avea să fie ultima. Totuși, era prima oară când Maxie era complet singură. În trecut, tatăl ei

se afla mereu în apropiere.

Gândul acesta o bulversă; durerii provocate de moartea tatălui ei i se asocia tristețea propriei singurătăți.

Suspinând,

își strânse degetele în jurul cruciuliței de argint a mamei ei. Era o mohawk, o americană și o Collins, astfel că nu i se îngăduia să-și plângă de milă.

Cu toate acestea, pe când se adâncea în somn, se întrebă deprimată dacă moartea tatălui ei însemna că trebuia să-și petreacă restul vieții singură.

capitolul 2

Cei doi frați își luau împreună micul dejun în liniștea întreruptă doar de fâșâitul ocazional al unei pagini de ziar. Știrile erau însă neinteresante și pe deasupra și vechi de câteva zile, așa că marchizul de Wolverton începu

să-și studieze fratele, privind peste exemplarul său din *The Times*.

Când erau copii, diferența de cinci ani dintre ei conta foarte mult, iar lui Giles îi plăcea nespus să fie fratele cel mare. Sperase ca în cursul iernii să aibă în sfârșit șansa de a deveni prieteni ca oameni în toată firea, și egali.

Asta nu se întâmplase. Robin își deschisese întru câtva inima în prima seară petrecută la castel, dar după aceea se închisese în sine. Fusesse musafirul perfect, gata să ducă o conversație, să tacă sau să participe la seratele din vecini dacă era invitat, însă își ascundea gândurile

și simțămintele în spatele unei bariere inexpugnabile de umor și farmec.

Asta n-ar fi contat, dacă marchizul n-ar fi știut că ceva nu era deloc în regulă. Interesul pentru viață părea să-l fi părăsit cu totul pe Robin. Mult prea des, Giles îl găsisse pe fratele lui stând tăcut, cu privirea ațintită în gol.

Se întrebă dacă de vină era femeia care dobândise recent titlul de ducesă de Candover sau dacă motivele erau mai complicate și mai greu de definit.

Indiferent care era cauza, simțea că ceva se frânsese în fratele lui fără putință de vindecare. Suferea atât pentru Robin, cât și pentru el însuși, însă habar nu avea cum să ajute. Cu un oftat, lăsă ziarul deoparte.

- Ai planuri pentru azi?

- Poate că voi face o plimbare prin pădurile din vest, spuse Robin după o scurtă ezitare. Încă nu am vizitat părțile astea de moșie.

- Nu pot să cred ce viață cuminte duci, remarcă fratele său știind că suna exagerat de sincer. Mă tot aștept să dispari.

- Dacă se întâmplă asta, nu-ți face griji, zâmbi celălalt, înseamnă doar că am găsit ceva amuzant, ca de exemplu o șatră de țigani, și nu am putut rezista ispitei de a-i însoți în peregrinări.

Lui Giles i-ar fi plăcut dacă Robin ar fi găsit într-adevăr ceva destul de interesant încât să-l atragă.

-A m o ședință la judecătorie care mă va ține ocupat

toată ziua, zise el ridicându-se. Ne vedem la cină, asta doar dacă nu găsești niște țigani.

Când rămase singur, Robin se îndreptă către bucătărie să ceară provizii pentru expediția pe care o plănuse. Bucătăreasa îi dădu de patru ori mai mult decât ar fi putut consuma; era ferm hotărâtă să-l îngrașe. Din păcate însă, nu prea avea poftă de mâncare.

Porni peste dealuri, către pădurile din vest. Copacii erau prea deși ca să se poată deplasa călare, astfel că alesese să meargă pe jos, ceea ce se potrivea cu starea lui de spirit.

Sperase ca pacea și aerul familiar de la Wolverhampton să-i aline orice suferință ar fi avut, iar până la un punct rezultatele fuseseră mulțumitoare. Își recăpătase vigoarea fizică și dormea mai bine noaptea.

Nu dorea nimic mai mult decât să fie acolo - și asta dădea de înțeles ce era în neregulă. În trecut, problema obișnuită a lui Robin era să hotărască de ce activitate interesantă să se apuce în continuare.

Acum însă era cufundat într-o melancolie pe care nu o mai resimțise niciodată, mai degrabă o sfârșeală a sufletului,

decât a trupului. În afară de o vizită de obligație la Ruxton, își petrecuse ultimele șase luni dormind, călărind,

cutreierând ținuturile și recuperând din lecturi și corespondență.

Activitatea sa cea mai intensă fusese să evite nadele aruncate de domnișoarele de familie bună din regiune. Cei doi burlaci Andreville fuseseră la mare căutare la sindrofiile din timpul iernii. Cu toate că Giles avea titlul și o avere mai mare, toată lumea presupunea că era puțin probabil să se mai însoare, așa încât multe din farmecele feminine erau ațintite asupra fratelui său. Pe lângă faptul că era un blond chipeș, avea un trecut misterios și o avere mai mult decât suficientă, posibilitatea de a moșteni titlul îi sporea șarmul.

Robin oftă și-și aruncă desaga cu merinde pe umărul drept. N-ar fi avut nimic împotriva să se îndrăgostească nebunește, dar nu-și imagina că s-ar fi putut căsători cu vreuna dintre fecioarele anoste din Yorkshire. Nu o cunoscuse pe Maggie ca domnișoară, dar chiar și la șaptesprezece ani nu ar fi fost atât de plictisitoare.

Ziua era caldă, astfel că pădurea umbroasă îi oferea un adăpost agreabil. Întrucât purta niște haine ponosite, nu-i păsa de lăstărișuri pe când cutreiera cărările șerpuite făcute de cerbi și de alte animale sălbatice.

Soarele era sus pe cer când ajunse la un mic luminiș lângă râul care străbătea inima pădurii. Zâmbi la vederea unui cerc magic de ciuperci. Grădinarul spusese că, date fiind dimensiunile, trebuia să aibă sute de ani.

În copilărie, Robin credea că locul era fermecat și obișnuia să stea sub copac, visând la lumea de dincolo de

Wolverhampton și sperând să-și facă apariția o zână. Poate că acum avea să regăsească magia. Își puse jos desaga și se întinse la umbră, între un copac și un tufiș. Cu brațele încrucișate sub cap, privea leneș la crengile de deasupra. Făcuse o greșală când își lăsase mintea să se golească de gânduri, pentru că în curând o undă de neagră disperare începu să-l cuprindă. I se împotrivi din răspuțeri. Ziua putea să alunge demonii, dar știa din proprie experiență că noaptea reveneau în coșmaruri. Fiecare interval era mai rău decât cel de dinainte, și câteodată se temea că avea să-și piardă mințile în scurt timp. Totuși, își zise, încă nu ajunsese acolo. Se strădui să se gândească la viitorul său. În ciuda generozității lui Giles, nu se vedea trăind pentru tot restul vieții la Wolverhampton. Putea să călătorească. Deși cunoștea Europa la fel de bine cum o mamă își cunoaște copilul, nu văzuse încă Orientul sau Lumea Nouă. Dar era sătul de călătorii. Giles sugerase Parlamentul; unul din locurile controlate de familia Andreville urma să devină vacant în curând și i-ar fi putut oferi lui Robin un forum unde să-și exprime opiniile politice. O altă posibilitate, mai

1 Formațiune circulară formată din ciuperci; potrivit legendelor din folclorul englezesc, reprezintă poarta de trecere spre lumea zânelor

și a spiridușilor. (n.red.)

potrivită cu temperamentul său, era gazetăria politică.

Jurnaliștii erau o adunătură de zurbagii ireverențioși.

S-ar fi integrat perfect în mediul lor dacă și-ar fi recăpătat purtarea de scandalagiu și insolența.

Părea că luminișul își pierduse puterile magice,

întrucât gândurile i se roteau pe aceleași căi în to rto cheate,

fără vreo sclipire de entuziasm. Căldura soarelui

și mirosul dulce al ierbii îl îndemneau să se lase

pradă somnului, cu speranța că nu aveau să-l mai bântuie coșmarurile nopții.

Maxie se bucura de răcoarea drumului prin pădure

în acea după-amiază fierbinte. Țăranul care o luase

cu căruța de dimineață îi făcuse un bine, sfătuind-o să

apuce pe acolo. Evitase drumurile principale, preferând

traseele pe care un băiat singuratic nu ar fi atras prea

mult atenția, iar acum se afla pe o cărare neumblată.

Nu văzuse picior de om sau case de ore întregi.

Singurul dezavantaj era că își terminase mâncarea cu

o zi înainte și stomacul ei începuse să protesteze. După

spusele țăranului, nu avea șanse să găsească de-ale gurii

în acea zonă. În America ar fi putut trăi din roadele

pământului, dar legile britanice foarte dure pentru

protecția vânatului și a proprietății o îndemnaseră la

prudență. Cu toate astea, dacă foamea devenea de

nesuportat,

știa ce avea de făcut.

Sunetul de copite și roți o făcu să se oprească și să se uite în jur. O căruță masivă se apropia din spatele ei; cum Maxie nu avea chef de o întâlnire cu niște necunoscuți

în acel loc izolat, sări în grabă de pe dâmb în lăstăriș și apoi se afundă în pădure. Evitarea barierelor pentru a economisi bani o antrenase pentru astfel de ocolișuri. În cele trei zile de călătorie nu avusese nici un necaz. Într-adevăr, în afară de cei doi țărani tăcuți care o luaseră în căruțele lor, nu schimbase nici măcar o vorbă cu cineva.

Hamurile zdrăngăneau și copitele clămpăneau în timp ce vehiculul înainta huruind pe drum. Era cât pe ce să se întoarcă pe cărare, când o pasăre scoase un ciripit dulce.

Se opri și un zâmbet îi apărui pe față. Descoperirea de făpturi și plante noi era una dintre plăcerile drumeției, iar cântecul pe care tocmai îl auzise părea să aparțină uneia dintre privighetorile pentru care Anglia era renumită.

Avusese impresia că auzise una acum o lună, dar verișoarele ei nu putuseră să-i confirme. Singurele păsări pe care le știau erau fripte și servite cu sos.

Se apropie pe tăcute, iar căutarea îi fu răsplătită când dădu cu ochii, pentru o clipă, de niște pene maronii într-un desiș din față. Înaintă lent, cu privirea ațintită la

acoperișul frunzos de deasupra.

Neatenția o făcu să se împiedice de un obstacol neprevăzut.

Înjurând, se strădui să-și recapete echilibrul, dar greutatea bagajului o făcu să-și piardă stabilitatea. Se prăbuși cu o stângăcie umilitoare, căzând într-o parte, astfel încât se lovi mai întâi cu umărul, dar constată surprinsă că, în loc să cadă pe pământul rece al pădurii, se trântise cât era de lungă pe un lucru mult mai cald și mai moale.

Cald, moale și *imbrăcat*.

În timp ce-și trăgea sufletul, își dădu seama că se afla culcată peste un bărbat. Părea adormit, dar în momentul următor necunoscutul tresări și mâinile îi zvâcniră instinctiv în sus, atingându-i corpul înainte de a o apuca de brațe.

Cei doi erau acum trup lângă trup și ochi în ochi.

În adâncimea intensă a irisurilor lui albastre se zări o umbră de uimire care lăsa loc imediat amuzamentului.

Pentru un lung moment stătură unul peste celălalt, străini, dar parcă îndrăgostiți.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

- Îmi cer iertare că ți-am stat în drum.

- Iertare, rosti aspru Maxie. Se dădu înapoi, mulțumind

Cerului că pălăria era încă la locul ei, umbrindu-i fața. Nu mă uitam pe unde merg.

Se ridică în picioare, gata să dispară în pădure. Apoi,

precum nevasta lui Lot, făcu greșeala să se uite în spate. Primele ei impresii despre bărbat fuseseră incomplete. Ochi fascinanți, păr blond, o gură mobilă și bine conturată. Abia după ce se îndepărtă p u țin își dădu seama că era cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse vreodată.

Părul destul de lung strălucea în toate nuanțele posibile, de la auriu la blond-închis, iar forma feței lui ar fi stârnit până și invidia îngerilor.

Văzând că se afla în mijlocul cercului magic, îi trecu prin minte că Oberon, regele tărâmului zânelor, ieșise în calea ei. Nu, era prea tânăr; pe deasupra, o ființă fantastică

nu purta haine atât de pământene.

Tânărul blond se ridică și se rezemă de trunchiul copacului.

-M i s-au mai aruncat femei în brațe de câteva ori până acum, dar nu cu atâta forță, spuse el cu o privire șugubeață. Totuși, sunt sigur că putem aranja ceva dacă mă rogi politicos.

Maxie se încordă. Coborându-și vocea joasă de la natură, răspunse ritos:

- Nu te-ai trezit de-a binelea. Numele m eu e Jack și nu sunt femeie, cu atât mai mult nu sunt interesat să mă cuibăresc în brațele tale.

- De departe, poți fi luată drept un băietan, dar ai aterizat pe mine suficient de tare și eram destul de treaz

ca să știu ce m-a izbit, spuse el privind-o cu un ochi de cunoscător. Un sfat - dacă vrei să fii convingătoare, asigură-

te că haina și vesta stau la locul lor sau găsește-ți niște pantaloni mai lejeri. N-am văzut niciodată un băiat cu forme ca ale tale. Maxie se înroși și își trase în jos haina boțită. Tocmai voia să o ia la sănătoasa când el ridică o mână împăciuitoare: Nu-i nevoie să fugi. Sunt un tip inofensiv. Amintește-ți că tu m-ai atacat pe mine și nu invers. Se întinse către o traistă îndesată ce stătea la câțiva pași distanță. E timpul pentru masa de prânz, și am mai multă mâncare decât pot înfuleca. Vrei să mi te alături?

Ar fi trebuit să se îndepărteze cât mai iute de bărbatul acela prea chipeș, își zise Maxie. Pe de altă parte, se dovedea prietenos, iar perspectiva unei discuții îi făcea plăcere.

Se hotărî atunci când el scoase o plăcintă cu carne ce mirosea îmbietor. Stomacul nu ar fi iertat-o niciodată dacă refuza.

-Da că ești sigur că ai de ajuns, mi-ar face plăcere să-ți accept invitația. Își dădu jos desaga, apoi se așeză turcește la o distanță sigură în caz că tânărul Apollo se dovedea mai primejdios decât părea.

Blondul îi întinse plăcinta, apoi scotoci din nou în traistă, de unde scoase încă o plăcintă, un pui fript rece, câteva chifle și o carafă mică pe care o destupă și o puse

la mijloc între ei.

-Va trebui să împărțim berea.

- Nu beau bere. În schimb, Maxie își mănâcă plăcinta făcând un efort să nu înfulece. Coaja crocantă și bucățelele

de carne de vită și legume erau delicioase.

Străinul mestecă și înghiți o îmbucătură din plăcinta sa, după care spuse gânditor:

- în anumite cercuri se consideră nepolitic să mănânci cu pălăria pe cap.

Maxie nu dorea să se dea în vileag, dar nici nu putea ignora invitația la bună-cuviință. Acceptarea ospitalității impunea obligații. Își scoase încet pălăria fără formă, cu ochii pe partenerul ei.

Pentru un moment, el făcu ochii mari, iar trăsăturile i se aspriră. Maxie mai văzuse asemenea reacții; prin urmare,

își mișcă imperceptibil mâna ca să poată ajunge repede la cuțit în caz de nevoie.

Din fericire, el se abținu de la comentarii prostești sau vulgare. După ce înghiți cu greu, o întrebă:

-Vrei niște pui? Când tânăra femeie, acum destinsă, acceptă un copan, își luă și el o bucată. Cum de ai ajuns să treci prin pădure, încălcând proprietatea marchizului de Wolverton?

- Mergeam pe o cărare, când am auzit că vine cineva. Am hotărât că alegerea cea mai înțeleaptă era să mă fac

nevăzută, apoi mi-a atras atenția o privighetoare. Ce scuză ai tu? Braconajul, cumva?

- Arăt eu a braconier? ripostă el aruncându-i o privire jignită.

- Nu. Cel puțin nu arăți ca unul căruia să-i meargă bine. Termină copanul și își linse cu grație degetele. Pe de altă parte, nu arăți nici a marchizul de Nu Știu Cum.

- M-ai crede dacă ți-aș spune că eu sunt acela?

- Nu, zise ea uitându-se la hainele lui care erau bine croite, dar cam vechi.

- Ești o tânără înțeleaptă, zâmbi el. De fapt, ai dreptate. Nu sunt marchizul de Wolverton, cum nici tu nu ești englezoaică.

- Ce te face să spui asta? întrebă ea, gândindu-se că interlocutorul ei era pur și simplu prea perspicace.

- Se poate spune că accentele sunt specialitatea mea. Al tău este aproape de cel al nobilimii engleze, dar nu e identic. Ochii i se îngustară, gânditori. Părerea mea este că ești americană, probabil din Noua Anglie. Era bun.

- O părere rezonabilă, spuse ea neutru.

-T e cheamă tot Jack?

- Fără îndoială că pui prea multe întrebări.

- Să pui întrebări este după mine cea mai ușoară metodă de a-ți satisface curiozitatea, declară el cu o logică fără cusur. Și adesea dă roade.

-U n argument de necontestat. Ezită încă un moment, dar nu putu găsi nici un motiv pentru care să păstreze secretul. Mi se spune în mod obișnuit Maxie, dar numele meu e de fapt Maxima.

- î m i pari mai degrabă Minima, replică el prompt, examinându-i statura scundă.

-Nic i tu nu prea ești un Hercule, râse ea.

-Asta-i adevărat, dar nu mă cheamă Hercule, așa că eu nu încerc să păcălesc pe nimeni.

-P e tata îl chema Maximus, iar pe mine m-au botezat după el. Nimeni nu s-a gândit să se întrebe dacă voi crește atâta încât să fiu pe măsura numelui, explică ea în timp ce-și termina plăcinta. Prin urmare, care ți-e numele, dacă nu Hercule?

- Sunt o mulțime de nume pe care nu le port. Luă o înghițitură de bere, în timp ce cugeta ce să spună. Evident că era u n pribeag ticălos care avusese atâtea identități, încât uitase cum fusese botezat. Peste câteva clipe rosti: în ultima vreme am folosit numele de Lord Robert Andreville.

-C h ia r ești aristocrat? întrebă ea uimită. în ciuda hainelor ponsite, avea aerul unui nobil, dar tot părea bizar. Mă păcălești, nu-i așa? Tata mi-a explicat odată titlurile. U n adevărat nobil nu-și folosește titlul de lord cu numele de botez. Cred că Lord Robert este un pretins titlu pe care l-ai inventat ca să impresionezi lumea.

- Și eu care credeam că pot să prostesc pe cineva din colonii! O lumină diabolică îi apăru în ochi. Ai perfectă dreptate. Sunt un burghez, nici pe departe nobil. Prietenii îmi spun Robin.

Indiferent care îi era numele, bărbatul avea un chip minunat și expresiv. Poate că era mai degrabă actor și nu șarlatan. Desigur că putea fi și una, și alta, însă Maxie se surprinse zâmbindu-i la rîndul ei.

- În acest caz ar trebui să-i dai tizului tău ceva, ca să-ți poarte noroc. Arată către un măcăleandru englezesc, zglobiu și cu ochii strălucitori, care aterizase în mijlocul cercului magic și se apropiase ținându-se de ei. Mai mic și mai vioi decât confratele lui american, semăna într-adevăr cu simpaticul ei companion.

- O idee bună. Zvârli o firimitură păsării, care o apucă și își luă zborul. Trebuie să le aducem întotdeauna ofrande zeităților care ne poartă noroc. Scotocind din nou în traistă, întrebă: Vrei o prăjiturică?

- Ar fi minunat. Acceptă o felie, încercând să nu pară prea lacomă.

Bărbatul avea un zâmbet foarte atrăgător, cu farmecul unui comerciant care îți poate vinde o duzină de lucruri de care nu ai nevoie. Maxie și tatăl ei întâlniseră destui pierde-vară șarmanți în peregrinările

1 în engleză, *robin* - măcăleandru (n.red.)

lor, și autoproclamatul Lord Robert era din același aluat. De fapt, și Max putea fi considerat unul de-al lor.

Poate că tocmai de aceea fiica lui avea o slăbiciune pentru specia respectivă.

Degustă încântată prăjitura cu unt din belșug, gândindu-se că asta era cea mai bună masă pe care o avusese de mult timp. După ce termină, se duse la pârâu să se spele pe mâini și să bea niște apă rece.

Robin privea gânditor la musafira lui neașteptată.

Deși ea făcuse tot ce i-a stat în putință să se deghizeze, mâinile lui își aminteau formele rotunjimilor ascunse.

Când se întoarse, o întrebă:

- Locuiești prin apropiere?

- Nu, sunt în drum spre Londra, zise ea luându-și pălăria și desaga. Mulțumesc pentru invitația la masă.

- Londra, spuse el tresărind. Doamne, Dumnezeule, doar nu vrei să străbați singură tot drumul pe jos?

- Mai am doar yreo două sute de mile. Voi ajunge în două săptămâni. îți doresc o zi bună. își puse pălăria înapoi pe cap, îndesând-o așa încât să-i acopere luminoșii ochi căprui.

El își stăpâni impulsul de a o sfătui să renunțe la accesoriu, întrucât era păcat să-și acopere trăsăturile splendide. La început, când căzuse peste el, crezuse că era un băietan neastâmpărat care luase hainele fratelui său. După aceea, când ea își scosese pălăria caraghioasă, Robin rămăsese fără grai și suflare.

Maxima - Maxie - avea frumusețea exotică pe care uneori o poți găsi la metiși. Trăsăturile ei delicate se

apropiau de cele englezești, însă nu același lucru se putea spune despre tenul măsliniu, neted, părul negru și strălucitor și osatura fină. Era o față pe care nu o puteai uita.

Cu toate astea, nu frumusețea era pe locul întâi.

Ce îl atrăgea ca un magnet era firea ei de o intensă franchețe,

puternică și tăioasă ca o lamă, o putere stăpânită ce se simțea în fiecare vorbă sau gest. Văzând-o, i se treziră

emoții de mult înnăbușite care i se zbăteau în piept precum gheața ce se sfărâmă sub ploaia de primăvară.

Rezultatul era departe de a fi liniștitor.

În toiul frământărilor sale, un singur lucru era clar: nu trebuia să permită acelei ființe extraordinare să iasă din viața lui.

Robin curăță resturile de la masă, se ridică în picioare, își aruncă ranița pe umăr și își potrivește pașii cu cei ai lui Maxie.

- Distanța până la Londra nu este imposibil de parcurs, admise el, dar drumurile nu sunt sigure pentru o tânără fată.

- N-am avut necazuri până acum. Nimeni în afară de tine nu și-a dat seama că sunt femeie și nu o să fiu atât de neatentă încât să mă mai împiedic de cineva.

- Și un băiat poate fi în primejdie. Uitându-se în jos la Maxie, văzu cât era de scundă, puțin peste un metru

și jumătate, dar atât de bine proporționată, încât nu-ți puteai da seama de asta decât stându-i alături. De fapt, unii dintre hoții de drumul mare preferă băieții. Ochii cei căprui îl priviră chiorâș. O adevărată domnișoară nu ar fi înțeles remarca, dar Maxie o prinsese din zbor. Poate că nu era pe de-a-ntregul naivă. Aici, în nord, drumurile

sunt destul de sigure, dar pe măsură ce te apropii de Londra crește și riscul, continuă Robin în vreme ce intrară din nou pe drumul acoperit de iarbă și se îndreptară către sud.

- Mă pot apăra și singură. Începuse să-și piardă răbdarea, iar vocea îi deveni tăioasă.

-C u briceagul ăla pe care-1 porți? Străfulgerat de privirea ei aspră, îi explică: Ai aterizat pe mine destul de dur, iar pîșelele unui cuțit se simt altfel decât un corp omenesc.

În special unul moale, cu rotunjimi de femeie.

-D a , am un cuțit și știu cum să-l folosesc, declară ea ritos.

-N u o să fie de-ajuns dacă te atacă niște tâlhari la drumul mare.

- N-am de gând să mă bag în nici o bătaie.

- Câteodată, n-ai de ales, comentă el sec.

Merseră mai departe în tro tăcere înghețată, Maxie ignorândud voit, iar Robin adâncit în gânduri. Chiar dacă o cunoscuse doar de o oră, avea destulă minte pentru

a nu încerca să o facă să se răzgândească. Nu era o persoană ce putea fi ușor abătută din cale.

Putea ajunge la Londra fără probleme, dar era foarte probabil să dea de bucluc pe drum. Chiar dacă n-ar fi fost fermecat de ea, n-ar fi acceptat în ruptul capului să lase o femeie - și încă una atât de firavă - să facă un asemenea drum.

Concluzia era numai una.

În timp ce pădurea se rărea la capătul domeniului Wolverhampton, el spuse:

- N-ai ce-i face! Ca un gentilom ce sunt, trebuie să te însoțesc până la Londra.

- Poftim? izbucni Maxie, oprindu-se în mijlocul potecii ca să-l privească. Ai înnebunit?

-Nicidecum. Ești o domnișoară singură într-o țară străină. Ar fi absolut dezonorant să te las să-ți continui drumul neînsoțită. Se opri și el și îi zâmbi cât putu de onest. De altfel, n-am nimic mai bun de făcut.

- Ce te îndreptățește să te numești un gentilom onorabil? se interesă ea cu o privire jumătate furioasă și jumătate amuzată.

- Gentilomii nu muncesc. Din moment ce n u muncesc, se cheamă că sunt u n gentilom.

- Logica asta n-ar convinge nici un prunc în scutece, râse ea. De altfel, chiar dacă nu muncești, nu poți așa, pur și simplu, să pleci la drum când ți se năzare.

- Ba da, pot. Și chiar am făcut-o.

Îl cercetă pe tovarășul ei de drum. Era de înălțime medie, deși cu aproape un cap peste ea, iar ținuta lui elegantă nu sugera aptitudini deosebite în materie de încăierări.

-P a ri nu numai inofensiv, ci de-a dreptul nepriceput, observă ea, pornind din nou. Mai degrabă va trebui să te apăr eu pe tine decât invers. Mi-am petrecut o mare parte din viață pe drumuri și știu cum să mă apăr. Nu am nevoie și nici nu vreau un însoțitor, indiferent cât de onorabile îți sunt intențiile. Când el zâmbi, comentă caustic: Probabil că aș fi mai amenințată de tine decât de vreun presupus tâlhar.

- Doamna nu are încredere în mine! exclamă el cu o expresie ofensată pe chip.

- Nu văd nici un motiv pentru care aș avea. Înclină capul într-o parte. Ești actor? Joci în permanență un rol, iar actorii sunt mai mereu fără ocupație.

-A m jucat multe roluri, recunosc el, dar niciodată pe o scenă.

Ar fi trebuit să-și dea seama de asta; dacă ar fi încercat să joace teatru, ar fi avut un succes nebun, chiar și numai datorită femeilor care ar fi plătit pentru favoarea de a-1 privi.

- Ai făcut vreodată ceva util? Sau ești pur și simplu decorativ?

- Munca mă fascinează, protestă el. Aș sta ore întregi să o privesc.

Ea se sili din răspuseri să nu râdă, dar nu prea reuși.

- Văd că nu mă pot înțelege cu tine. Hotărându-se să adopte altă tactică, adăugă: Aș putea să mă răzgândesc, dacă ai suficienți bani ca să cumperi două bilete de diligență spre Londra, dar nu-mi pot permite să hrănesc două persoane. Abia am pentru mine însămi.

Asta îi dădu lui Robin un moment de răgaz, după care se lumină la față.

-Nu am nici un sfanț la mine, iar bancherul meu e, din păcate, la Londra. Totuși, prin magie pot să scot bani și din piatră seacă dacă e nevoie.

Înainte ca ea să se poate retrage, își întinse mâna sub pălăria ei. Degetele îi atinseră urechea. Deși era o atingere ușoară, Maxie se înfioră. Pe când își recăpăta speriată răsuflarea, el flutură mâna în fața ei și îi arătă șilingul care-i apăruse în pumn.

- Nu-i rău, admise ea, dar prestidigitația nu se compară cu prefacerea plumbului în aur.

- Prestidigitație! se bosumflă el. Vorbim aici despre magie, nu despre o simplă scamatorie. Dă-mi mâna. Amuzată, ea se opri din drum și se conformă. Robin puse șilingul în palma ei dreaptă și îi strânse degetele cu mâna lui caldă și puternică.

- Strânge-ți pumnul celălalt și, prin magie, voi muta șilingul în mâna stângă. Ascultătoare, se supuse. El făcu grațios câteva mișcări în aer, murmurând ceva de

neînțeleles.

După un gest final de efect, anunță: Iată, șilingul s-a mutat!

-A i nevoie de exercițiu, Lord Robert, pentru că șilingul este încă în mâna mea. Își deschise degetele ca dovadă, însă i se tăie respirația. În palma ei nu era doar moneda pe care el i-o dăduse, ci două. Cum ai făcut asta?

- Foarte simplu. Bărbatul făcu o grimasă, abandonându-și aerul de artist. Adevărat, este doar prestidigitație, dar sunt al naibii de bun la chestii dintr-astea. Adesea am recurs la trucuri ca să-mi procur masa și casa când mi se goleau buzunarele.

Fără doar și poate, tovarășul ei de drum era un vagabond leneș, însă unul amuzant. Maxie îi înapoie cei doi șilingi.

-A fost foarte distractiv, Lord Robert, dar de ce nu te întorci la moșia ta din pădure ca să mă lași pe mine în pace?

- Drumurile sunt publice. Își băgă monedele în buzunar. De vreme ce am decis că merg la Londra, nu mă poți opri.

Ea deschise gura, apoi și-o închise din nou, gândindu-se că însoțitorul ei avea dreptate. În afară de cazul când ar fi atacat-o, ceea ce părea improbabil, avea același drept să meargă pe drum ca și ea. Și dacă se decisese

să parcurgă același traseu, în același ritm, ce putea ea să facă?

își aminti de câinii care îi însoțeau câteodată pe ea și pe tatăl ei. Asemenea câinelui, Robin avea să se plictisească

în curând și să dispară, deoarece atenția fermecătorilor fluieră-vânt era mai scurtă decât a unei corciturii obișnuite. Avea nevoie doar de răbdare.

capitolul 3

Salonul de primire de la Chanleigh Court era plin de mici obiecte de artă deosebite, dar sosită de la aproape cinci sute de kilometri, Desdemona Ross nu-și pierdu timpul să le admire.

- Ce vrei să spui? Maxima a plecat la Londra să-mi facă o vizită? întrebă ea, ridicându-și sprâncenele roșcate și groase. Nu sunt la Londra, sunt aici, în Durham. Și asta în pofida presimțirilor mele, aș putea spune. Lady Collingwood îi aruncă cumnatei ei o privire de gheață.

- Citește-i biletul cu ochii tăi. Luă o hârtie împăturită din biroul ei și i-o înmână. Puștoaica asta nerecunoscătoare a plecat în toiul nopții, acum trei zile.

- Maxima spune aici că eu am invitat-o pentru o vizită mai lungă, însă nu e adevărat, afirmă Desdemona încruntată. Eu am venit în nord să o văd, în ideea că poate ne întoarcem împreună dacă ne vom împăca bine,

dar nu am sugerat asta în scris.

- Maxima este o ființă absolut de neînțeleasă, necivilizată și fără maniere. Lady Collingwood ridică din umeri plictisită pe când își studia cumnata. Desdemona era de o neglijență absolută; să arate atrăgătoare era probabil contra principiilor ei de intelectuală.

De altminteri, poate că Desdemona era înțeleaptă să se acopere, înfășurându-se în pelerine și bonete negre. Părul ei roșu ca o flacără era veșnic nearanjat și merita să fie strâns fără milă într-un coc decent. Cât despre înfățișarea ei... nici vorbă să poată fi vreodată distinsă. Cu un zâmbet țepăn adresat propriei sale eleganțe desăvârșite,

stăpâna domeniului Canleigh continuă: Să plece ca din pușcă în toiul nopții ca să prindă un poștalion este exact gestul la care ne puteam aștepta de la ea. Ca de altfel și minciuna. Realmente, Desdemona, ești norocoasă că nu v-ați întâlnit. Sunt uluită că Maximus a îndrăznit să o aducă aici; locul ei e în sălbăticie, alături de pieile-roșii care-i sunt rude.

- Și nu alături de rudele ei sălbatice din Marea Britanie? rosti cu o dulceață ucigătoare Desdemona. Poate că mama sa o fi fost piele-roșie, dar cel puțin familia ei nu se ocupa cu negoțul.

Althea Collins se înroși la auzul ironiei, pentru că-i luase ani buni ca să uite cum își făcuse tatăl ei averea. Intrarea lordului o împiedică să-și lanseze răspunsul

mânios.

- Dizzy! exclamă acesta, plăcut surprins. Trebuia să fi scris că vii. Nu ne-ai vizitat de multă vreme.

Deși îi despărțeau douăzeci de ani și nu semănau deloc, Desdemona și fratele ei aveau o relație de afecțiune puternică. Ea se ridică și îl îmbrățișă scurt, conștientă că detesta efuziunile. Știuse că el avea să se eschiveze, tot așa cum el știuse că avea să fie strâns în brațe. Era o tradiție cu vechime în familie.

- Se pare că trebuia să sosesc acum trei zile, Clet.

Excelența Sa păru deranjat. Nu-i plăcea diminutivul, la fel cum nici Desdemonei nu-i plăcea să fie strigată „Dizzy“.

Odată formalitățile îndeplinite, ea îl străfulgeră cu o privire mânioasă.

-A m venit să văd cum îi merge nepoatei mele, ca să aflu că a fugit sub pretextul că vine să mă viziteze.

El se încruntă, dându-și seama ce implicații avea prezența surorii sale acolo.

- De ce nu ești la Londra să o aștepti pe Maxima?

-P en tru că nu am invitat-o, izbucni Desdemona.

Se pare că biata fată era atât de nefericită aici, încât a fugit cu speranța că eu o voi trata mai bine. Cum te-ai îngrijit de unica fiică a fratelui tău?

- Maxima nu este copil, ci o femeie în toată firea, cu numai câțiva ani mai tânără decât tine, se apără lordul. Nu s-a sfătuit cu mine înainte să dispară.

-Mă mir că a avut bani de poștalion, credeam că Max era sărac lipit când și-a dat sufletul.

Dintr-odată se lăsă tăcerea, iar soții Collingwood se uitară unul la altul.

-A i dreptate, fata avea puțini bani, spuse doamna, încruntându-se. A trebuit să-i plătesc pentru hainele de doliu când a murit Max. Am avut într-adevăr grijă de ea, deși recunoștința ei a lăsat mult de dorit.

- Dacă v-ați așteptat ca ea să vă fie recunoscătoare, e de înțeles că a plecat unde-a văzut cu ochii. O fi ea femeie în toată firea, dar e străină în Marea Britanie. Poate să i se întâmple orice, mai ales dacă a luat-o pe jos spre Londra.

-Doamne, Dumnezeu, doar nu s-a gândit la așa ceva! Lord Collingwood tăcu, tulburat. În dimineața asta am observat că vechea mea hartă a drumului spre Londra nu era în birou. Am presupus că cineva a împrumutat-o.

- Se pare că exact asta s-a întâmplat. De vreme ce ea și Max își petreceau mare parte din an cutreierând pustietățile

din Noua Anglie, o călătorie până la Londra i-ar fi părut floare la ureche. Desdemona renunță să-și mai țină indignarea în frâu. Să vă fie rușine amândurora! Max și-a imaginat că fiica lui va fi în siguranță aici, la Chanleigh. În loc de asta, voi ați gonit-o. Collingwood se înroși.

-Am crezut că Maxima e fericită aici. Plănuiam să o introduc în societatea londoneză împreună cu fetele, dar n-am insistat pe tema asta. Nu era nimerit să vorbim despre viitorul ei până când nu îşi revenea de pe urma pierderii tatălui.

Desdemona o sfredeli cu privirea pe cumnata ei.

- Şi tu ai făcut-o să se simtă bine-venită, Althea? N-ai strecurat comentarii răutăcioase despre originea ei? I-ai comandat o garderobă corespunzătoare, ai prezentat-o tinerilor din vecini?

-D a c ă erai atât de preocupată de mica sălbatică, de ce n-ai făcut tu însăşi nimic? replică furioasă Lady Collingwood, simţindu-se vinovată. Ai fi putut s-o vizitezi oricând în aceste patru luni, dar tot ce-ai făcut a fost să scrii câteva scrisori.

-A m lucrat la textul unei legi menite să-i protejeze pe ucenici, așa că nu am putut părăsi Londra, zise Desdemona stânjenită. Dar ai dreptate, aş fi putut face mai mult. Am crezut că va fi în siguranţă aici până aş fi avut timp să vin la voi.

- N-are sens să ne acuzăm reciproc, interveni Collingwood, sperând să evite o ceartă uriaşă. Cel mai important lucru este să o aducem înapoi teafără.

- Şi cum vrei să faci asta?

După ce se gândi u n moment, fratele ei dădu uşurat d in cap.

-C u n o sc omul pe care-l pot trimite după ea. Cred că Simmons e acum la Newcastle. O să trimit după el și o să-i explic ce trebuie făcut. Cu puțin noroc, Maxima va fi acasă cât se poate de repede.

-Trimite după omul tău dacă vrei, dar mă voi duce după ea eu însămi, îl informă Desdemona. Cuiva din familie trebuie să-i pese destul încât să încerce asta. Cum arată?

Lordul ar fi vrut să-i spună că era absurdă, că astfel de chestiuni trebuiau lăsate pe mâna unor oameni experimentați, însă o privire către fața neclintită a Desdemonei îl lămurii că era mai ușor să o lase să plece, în definitiv era o văduvă independentă, versată, însoțită de slujitorii ei. În ce buclucuri s-ar fi p u t u t băga?

Kilometrii, asemenea orelor după-amiezii, se succedau cu repeziciune, însă tovarășul nedorit al lui Maxie nu dădea semne de plictiseală. Și, pe deasupra, urma neabătut pasul vioii impus de ea. Câteodată, Robin făcea un comentariu despre locurile pe lângă care treceau și se isca o conversație. Alteori se apuca să fluiere melodios.

Maxie trebuise să admită că timpul trecea mai ușor în compania lui.

Părăsirea pădurea și intrară pe un drum lat. Cam pe la ora cinei ajunseră într-un sat liniștit, cu case din piatră gri. Robin arată către un han numit King Richard.

- Pot să te invit la masă? Orice-ți dorești, atâta vreme

cât costă mai puțin de doi șilingi.

Maxie îi aruncă o privire rece.

-Poți să te oprești dacă vrei. Eu intenționez să-mi continui drumul. îți doresc o călătorie plăcută, domnule Anderson.

-Andreville, o corectă el. Anderson e prea obișnuit pentru a impresiona pe cineva. Ești sigură că nu vrei să te oprești? Cu toate că am destulă mâncare pentru încă o zi, o masă caldă ne-ar ajuta să trecem peste o noapte friguroasă.

-Nu există noi, domnule Andreville, replică Maxie încercând din toate puterile să păstreze distanța. Suntem două persoane care intamplător merg pe același drum preț de câteva ore.

-în că nu mă iei în serios, nu-i așa? însoțitorul ei nu păru deranjat de observație. Află că nu ești singura. Prea bine, vrei hrană rece, asta o să ai.

- Pentru numele lui Dumnezeu, murmură Maxie în timp ce treceau pe lângă han. Omul ăsta devenea o adevărată pacoste.

ii veni o idee. Dacă accepta să rămână la masă, sigur avea să i se ivească o ocazie de a fugi. Având câteva minute

avans, ar fi putut dispărea pe una dintre potecile laterale, iar a doua zi ar fi cotit-o către alt drum spre sud, unde n-ar mai fi găsit-o în veci.

- Ai dreptate, o masă caldă ar fi bine-venită, dar o voi plăti pe a mea.

Nu-și putu stăpani bucuria din ochii albaștri, și avu senzația neplăcută că el îi ghicise intențiile. Trebuia să se relaxeze și să se comporte ca și cum s-ar fi resemnat să-l aibă drept însoțitor.

Intrară în han și găsiră loc într-un separeu din colțul sălii pline de fum. Era atât de întuneric, încât nimeni nu ar fi observat că Maxie nu-și scosese pălăria.

Comandară

specialitatea casei - singurul fel disponibil - și primiră o mâncare descrisă ca fiind spată cu cartofi.

Văzând privirea întrebătoare a tinerei femei, Robin îi explică:

-Asta e carnea de pe spatele porcului. Nu e rea.

Maxie luă o îmbucătură și o mestecă atent.

- Ai dreptate. Nu este rea. Pe de altă parte, nu e nici bună.

-Adevărat, dar e caldă și are un gust mai bun decât te-ai aștepta de la ceva cu o asemenea denumire.

-Am mâncat și lucruri mai rele, surase ea. De exemplu, porcul spinos e bun doar dacă ești lihnit de foame.

Pe durata mesei, Maxie se strădui să fie prietenoasă.

Nu era greu, dar succesul se dovedește înșelător. Crease prea multă intimitate răsând și stând la aceeași masă cu un bărbat atrăgător care-i acorda toată atenția.

întunericul

din sală dădea impresia că erau aproape singuri. Nici măcar umila spată de porc nu putea strica efectul romantic.

Gandul acesta îi întări hotărârea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să accepte prietenia unui neisprăvit seducător. Se concentrează asupra farfuriei și așteaptă ocazia să dispară.

Robin termină înaintea ei. Privirea îi rătăci spre peretele din spatele barului, unde niște obiecte ciudate din fier, lucrate cu ciocanul și montate împreună, erau agățate în cuie.

- Aveți și voi în America astfel de jocuri? Ideea e să le desfaci și apoi să-ți amintești cum să le montezi la loc. Luă unul de pe perete și i-l arătă: Sunt destul de greu de rezolvat chiar și când ești treaz - bețivii nervoși obișnuiesc să le demonteze cu ranga.

- Le știi prea bine. Probabil că ele există peste tot unde sunt fierari să le născocescă și taverne unde oamenilor

le place să se distreze. Te pricepi să le dai de capăt, nu-i așa? opină Maxie înghițind ultima bucată de cartof.

- Pe motiv că am tot felul de talente inutile?

Fu nevoită să zambească.

- Exact.

El se uită încruntat la puzzle-ul metalic. Aducea vag cu un clopot, cu câteva cercuri unul într-altul și niște

triunghiuri prinse de ele.

-Cred că n-am stat destul prin taverne in ultimul timp. Nici măcar nu sunt sigur ce piese se pot scoate. Pe cand se uita la dispozitiv, ea observă că incheietura mainii sale stangi și degetele erau ușor deformatate, probabil in urma unor fracturi multiple. Avea maini elegante, pe care le folosea cu expresivitate, mai degrabă ca un european decat ca un englez. Ce păcat că una din ele fusese atat de tare vătămată, mai ales că era stangaci. Maxie studie mai atent contururile neregulate. Forma fracturilor era neobișnuită, părand să fie rezultatul unui efort deliberat. Tortură? Un fior ii străbătu șira spinării. Poate că un soț furios își alesese acest fel de a se răzbuna pentru onoarea lezată.

Se intinse peste masă și ii luă puzzle-ul.

-Asta-mi aduce aminte de un model numit „Scara diavolului“, numai că versiunea asta e mai complicată. Cred că astea sunt piesele care ar trebui să se desfacă. După un minut de studiu, făcu cateva răsuciri iuți și dispozitivul se desfăcu in trei părți.

- Care din noi este posesorul talentelor inutile? chicoti el.

- Desfacerea e numai jumătate din incercare. Să le montezi la loc e la fel de dificil. impinse piesele spre el. Pun rămășag pe șase monede de un penny că nu poți să le refaci pană cand mă intorc de la toaletă.

- Mă prind. El ridică un triunghi și un cerc și încercă să le lege împreună.

Momentul sosise. Nici un bărbat nu ar fi admis să fie bătut de o femeie la un joc atât de caraghios, așa încât nici peste o oră n-ar fi observat că lipsea.

Maxie se strecură afară din separeu, ținându-și desaga ascunsă într-o parte. Mancarea fusese deja plătită când se comandase, așa că putea pleca cu conștiința împăcată. Traversă barul, îndreptându-se către ușa care dădea în curtea din spate. De îndată ce ieși, se îndreptă repede spre cărarea ce mergea paralel cu drumul principal, în spatele clădirilor.

Nu-i fu dat să se bucure prea mult. Merse pe cărare doar preț de o duzină de case, iar când reveni pe drumul principal, mai că veni nas în nas cu Robin, care o aștepta cu brațele încrucișate, rezemat de un gard.

- Probabil că ai o părere foarte proastă despre inteligența mea dacă ți-ai inchipuit că pot fi evitat așa de ușor, spuse el cu aceeași bună dispoziție.

il privi și pentru prima oară se incredința că netotul acela voia într-adevăr să o însoțească până la Londra.

- Problema nu este atât inteligența ta, cât ingamfarea.

Nu vreau să mă păzești, nu doresc compania ta sau mesele tale gratuite. Lasă-mă odată în pace! Se întoarse pe călcaie și porni cu pași mari, însă Robin se ținu după ea. Mergând furioasă, izbucni: Te-am avertizat. Crede-mă, sunt destul de capabilă să mă apăr și singură.

Voi să continue, dar el i-o tăie scurt cu un rapid gest de avertizare:

- Se apropie niște oameni. Dacă vrei să-ți păstrezi deghizarea, nu fă o scenă aici.

Cand ajunseră in dreptul lor, cei cațiva localnici se uitară la ei cu o curiozitate fățișă, dar chiar și așa, Maxie ar fi explodat de furie dacă nu ar fi văzut privirea lui Robin. Ochii lui albaștri aveau adancimi nemăsurate, ochii unui om care văzuse mai multe umbre decat soare. Era și mai in varstă decat crezuse ea. Presupusese că erau aproape de-o seamă, dar acum ii dădea peste treizeci de ani. il cercetă atent, simțind că avea in față un străin primejdios.

Fără a-i lăsa timp să reacționeze, Robin o inșfăcă hotărat de braț și incepu să meargă intr-un ritm susținut. Pe cand treceau prin dreptul grupului de localnici, o femeie mai varstnică rosti cu un pronunțat accent de Yorkshire:

- Hei, Daisy, domnu' ăsta nu e...?

-Nu , nu este, i-o tăie Robin, oferindu-i un zambet strălucitor care o făcu să rămană cu gura căscată de admirație. Lăsand in urmă un murmur de voci, se indepărtă

alături de Maxie inainte ca vreunul să mai poată adăuga un comentariu.

Fierband de furie, ea se gandi să-i cheme pe săteni in ajutor, dar asta ar fi insemnat explicații fără sfarșit; era sigură că Robin ar fi ieșit cu fața curată, orice acuzație i-ar fi adus ea. in afară de asta, nu se simțea amenințată. Dimpotrivă, ea constituia un pericol mult mai mare pentru el decat invers.

Așteptă pană cand drumul coti și sătenii ii pierdură din vedere, apoi se opri și se smuci din mana lui.

- Dacă aveam vreo indoială asupra călătoriei împreună cu tine, acum s-a risipit, zise ea. Ești arogant, egoist...

-A i perfectă dreptate, sunt infumurat, o intrerupse el pe un ton glacial. Ar fi însă momentul să accepti că voi face totul ca să ajungi cu bine la destinație.

Tanăra femeie intinse mana după cuțit, dar el o apucă de incheietură. Deși stransoarea era ușoară, nu izbuti să se elibereze.

-Stai liniștită, Maxie, ii ceru, fixand-o cu privirea.

Ești una din cele două femei extraordinare pe care le-am cunoscut in viața mea, dar ești totodată o străină ce traversează

o țară plină de frământări. Pe langă obișnuiții talhari mai sunt și soldații flămanzi lăsați la vatră, care nu-și pot găsi de lucru, revoluționarii furioși care vor să dea jos guvernul și Dumnezeu mai știe ce. Poți să ai noroc pe tot drumul spre Londra, dar e puțin probabil, îți garantez că vei fi mai in siguranță cu mine decat pe cont propriu.

Ar fi putut să-l contrazică, însă ultimele minute o făcuseră să-și schimbe părerea despre ineficiența lui. Dorința lui de a o proteja părea sinceră. Probabil că avea și alte motive mai puțin onorabile, dar ea știa foarte bine cum să reziste seducției și bărbatul acela nu părea agresiv. Dacă falsul nobil ar fi dorit plăceri trupești, nu trebuia decât să-și facă apariția într-un sat cu zambetul său induioșător pe chip, și femeile s-ar fi ținut după el pe uliță ca șoriceii după branză.

Lăsând pentru mai tarziu chestiunea descotorosirii de tovarășul ei de drum, spuse cu răceală:

- Foarte bine, domnule Andreville, intrucat nu o pot evita, accept compania dumitale, cel puțin pentru moment. Amintește-ți doar să-ți ții mainile acasă, sau le vei găsi retezate din incheieturi.

- Mai degrabă aș necăji un tigru. Orice urmă de supărare dispăruse, și el era din nou indolentul fermecător pe care-l învinsese în pădure. Dar Maxie nu uita ceea ce îi dezvăluise despre el însuși.

Iu vreme ce îi elibera mana, se trezi întrebându-l:

- ('Inc e cealaltă femeie formidabilă?

(1 veche prietenă. Ți-ar plăcea.

- M.i indoiesc. Maxie se întoarse și porni mai departe. Mai o a lumină încă o oră, așa că mai bine se așterneau la drum. Sper că personalitatea dumitale pseudoaristocratică poate supraviețui dormitului sub un tufiș dacă nu găsim un hambar.

- Sunt locuri de dormit mai rele decat un tufiş, reman a el potrivindu-şi pasul după al ei. Orice puşcărie, de exemplu.

Ai fost in multe puşcării? Ea bănuia că da, sperand că doar pentru vagabondaj, deşi cu siguranţă se făcuse vinovat de lucruri mult mai grave.

- in cateva, admise el. Cea mai bună a fost un castel din Franţa, cu o mancare şi un vin acceptabile şi un duce drept companie.

Sclipirea din ochii lui o făcu să suspecteze că inventase povestea asta.

- Sună plăcut. Dacă asta a fost cea mai bună, atunci care a fost cea mai rea?

- Ar fi probabil inchisoarea din Constantinopol, zise el după o clipă de reflexie. Nu ştiam prea multă turcă şi nici măcar jocurile de noroc de acolo. O situaţie tristă.

Dar l-am cunoscut acolo pe cel mai interesant chinez...

Se indreptară către o intindere de mlaştini, vocea de tenor a lui Robin ticluind o poveste amuzantă, dar scandalos

de imposibilă despre activităţi subversive şi evadări.

Era fără indoială un ticălos, dar, ascultandu-l, Maxie reuşi pentru un timp să-şi uite durerea legată de tatăl ei.

capitolul 4

Puţin inainte de apus zăriră o familie de Țigani spo-] itori care se indrepta către nord. Pe cand se apropiau unii de alții, Robin le făcu semn cu mana şi strigă ceva

intr-o limbă pe care Maxie nu o mai auzise.

- Știi limba țigănească? se miră ea.

- Limba se cheamă romani, și știu doar câteva cuvinte.

Dar vreau să cumpăr câteva lucruri de la ei, și dacă le vorbești pe limba lor nu o să încerce atât de tare să te tragă pe sfoară, zise el mijind ochii mucalit.

Căruța se apropie și vizitiul cobori de pe capră.

Robin își minimalizase talentele lingvistice, intrucat părea să vorbească fluent. Incepu o conversație cu nomadul, amandoi gesticuland larg. Deși era blond, se vedea clar că interlocutorul său nu era englez.

Cațiva copii coborâră din căruță, urmați de o femeie frumoasă, îmbrăcată vesel, ce-și purta bebelușul pe șold.

Se îndreptă către Maxie și îi spuse ceva în romani.

- imi pare rău, nu știu limba voastră, îi replică politicoș tanăra americană.

- Nu? Femeia își înclină capul într-o parte și spuse în engleză: Credeam că ești *didikois*, pe jumătate țigancă, și că l-ai învățat pe gagiu să vorbească pe limba noastră.

-Nu, eu sunt din America.

Ochii femeii se măriră.

-A i văzut cumva vreun indian din aceia insetați de sange?

Maxie tot auzise afirmații din astea prostestii de când sosise în Marea Britanie.

- Cucoană, eu chiar sunt una din creaturile alea indiene insetate de sange, replică ea sec. Tot așa după cum

tu ești o țigancă hoată.

Ochii negri ai celeilalte fulgerară de manie, iar un copil care se învartea pe-acolo se piti în spatele fustelor mamei lui. Peste o clipă, înțelegând, femeia izbucni în ras.

- Oamenii au adesea păreri neghioabe despre cei care nu sunt la fel ca ei, nu-i așa?

- Ba da, aprobă Maxie. Deși era bucuroasă că-și apăraseră punctul de vedere, regretă că vorbise în fața lui Robin. încă nu era pregătită să-și împărtășească trecutul cu un om atât de misterios.

Din fericire, el era încă adâncit în targuială și nu o auzise. Se uită la el cu admirație; talentul lui negustoresc ar fi făcut cinste unui geambaș.

într-un moment critic, scoase o monedă de șase pence din urechea celui mai apropiat copil, făcând-o pe biata fetiță să chicotească nestăpanit. Tatăl ei își ridică mainile și încheie targul, dându-i lui Robin un brici, câteva ustensile de gătit și mâncat și o pătură mică și zdrențuită în schimbul generoasei sume de doi șilingi. Robin își negociase și desaga lui bine lucrată contra unui traiste ponosite suficient de mari pentru a cuprinde noile sale achiziții.

După ce-și luară cu prietenie rămas-bun, porniră mai departe. Când ajunseră la o distanță la care nu mai puteau fi auziți din căruță, Maxie îl întrebă:

- Unde ai învățat romani?

-Am călătorit odată cu țiganii, zise el ridicand din umeri. Odată ce te-au acceptat, sunt extrem de ospitalieri. inainte să-l mai intrebe ceva, continuă: Gregor, țiganul, a spus că la vreo milă de aici este un loc bun de tabără.

Ea privi in jur la campiile golașe.

-Sper să aibă dreptate. N-am văzut un hambar sau adăpost in ultima oră.

Merseră mai departe până cand Robin arată către o mică piramidă de pietre de pe margine.

- Asta-i un marcaj de-al țiganilor. Locul de popas este pe aici.

După ce urmară zece minute o potecă abia vizibilă, ajunseră la o valcea. Copăceii o apărau de vant, un parau oferea apă de băut și exista și o groapă pentru făcut focul inconjurată cu pietre. Maxie n-ar fi descoperit niciodată locul acela de una singură.

Se făcuse răcoare, așa incat, pe măsură ce lumina scădea, adunară lemne uscate. Maxie își folosi cremenea și amnarul pentru a face focul, apoi meșteri un suport de care să agațe o oală cu apă. Cand apa incepuse să fiarbă, Robin apăru din pădure cu un braț de ferigi mari, flexibile.

-C u astea se face un pat destul de bun, explică el lăsandu-și jos încărcătura.

-Vrei probabil să spui că se pot face *două* paturi destul de bune, il corectă ea sever, turnand apă clocotită

peste niște frunze de ceai.

- Bineînțeles, răspuse Robin cu o voce serioasă, dar cu privirea amuzată de suspiciunile ei. Făcu încă trei drumuri, grupand ferigile de-o parte și de alta a focului. Totul era curat și surprinzător de comod atunci cand ea își încercă așa-zisa saltea.

Pe cand paturile erau gata, se fiersese și ceaiul. Maxie îi dădu lui Robin o cană plină, iar el se așeză cu picioarele încrucișate departe de foc.

-Să știi că ești cam nebun. Locul unde ai dormit azi-noapte era precis mai confortabil decat ăsta.

-Corect, dar fără importanță. Nu m-am mai distrat de mult așa.

- Complet, complet nebun!

Dar inofensiv. își sorbeau ceaiul într-o tăcere prietenoasă.

Deși își făcuse griji în legătură cu acea tovarășie ciudată, atitudinea realistă a lui Robin ușura mult situația.

Acum că se resemnase cu prezența bărbatului, se simțea în largul ei. Era greu de crezut că se întâlniseră cu doar câteva ore în urmă.

Mai puse apă la fiert și, cand ceaiul chinezesc se termină, prepară o cană cu amestecul ei special de ierburi.

Robin strambă din nas la mirosul plantelor ce se infuzau.

- Ce faci acum?

- Este un ceai pentru femei, explică ea.

- Ce îl face special feminin?

- Previne sarcina, il informă Maxie cu o dorință răutăcioasă de a-l zăpăci. Cand am pornit in călătoria asta, știam că nu voi putea evita un viol, dar cel puțin mă pot proteja de cele mai rele urmări.

El se albi la față. După o lungă tăcere, spuse:

- Ești o tanără cu un sange-rece absolut remarcabil.

- Nu mi-am putut permite niciodată să evit realitățile neplăcute, murmură ea luând o înghițitură din lichidul fierbinte și amar.

-A i fost vreodată violată? o întrebă Robin abia auzit.

-N u .

- îmi pare bine. Am văzut rezultatele. E ceva ce nu i-aș dori nici unei femei. O umbră de mister, pe care Maxie o zărise mai devreme, apăru pe fața și în vocea lui.

Se foi stânjenită. Voise să-l descumpănească, nu să-i stârnească amintiri neplăcute. Cuvintele lui o convinseseră însă pe deplin că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu trebuia să se teamă că el ar fi putut-o viola.

Dorind să învioreze atmosfera, se întinse după muzicuța din traistă și începu să cânte. Robin se relaxă și se întinse pe spate în culcușul său, cu mâinile încrucișate la ceafă.

Pe când reproducea o baladă din Vestul Sălbatic, Maxie își studia tovarășul. Modul în care se exprima, ca și educația evidentă, arătau că fusese un copil privilegiat.

De ce fusese izgonit într-o lume a muritorilor de rând care trebuiau să lupte pentru a-și câștiga existența? Păcatele tatălui ei fuseseră cele bine cunoscute ale tinereții,

jocurile de noroc și femeile, dar ceva la Robin o făcea să se îndoiască de faptul că viciile obișnuite îl duseseră la declin.

Licăririle focului îi poleiau părul blond, iar profilul său nemișcat era fără cusur. Poate că nu fusese izgonit pentru păcatele sale, ci provenea dintr-o familie care se ruinase în vremuri grele. Sau poate că era bastard, crescut cu anumite privilegii, apoi aruncat în lume să se descurce pe propriile-i picioare.

Un timp oscilă între baladele tradiționale și teme din operele marilor compozitori europeni. În cele din urmă, când focul se prefăcu în tăciuni, începu să cânte muzica indienilor irochezi. Primele cântece pe care le auzise vreodată erau cele de leagăn ale mamei ei. Mai târziu învățase o mulțime de melodii rituale sau de muncă ale indienilor mohawk. Deși aceștia nu aveau instrumente precum muzicuța, prin exercițiu reușise să se apropie de sonoritățile tanguioase și ritmurile ciudate, mereu schimbătoare.

Crezu că Robin adormise, dar când linia melodică se schimbă, el își întoarse capul și o contemple cu ochi umbriți

și misterioși. Mai cântă puțin, apoi puse muzicuța

deoparte și-și scoase pelerina din desagă.

-Noapte bună. Vocea lui Robin abia se auzea prin vantul care bătea peste iarba înaltă. Mulțumesc pentru concert.

-C u plăcere. Pe cand se acoperea cu pelerina și se cuibărea în culcuș, trebui să admită că avea să doarmă mai bine, știindu-l aproape.

Un sunet ciudat o trezi brusc, și mana i se întinse după cuțit. La început crezu că acel zgomot ușor înăbușit era scos de vreun animal. Când se repetă, își dădu seama că venea din celălalt culcuș.

întrebandu-se dacă nu cumva Robin se sufoca, se ridică și se îndreptă spre el. Cu tenul palid în lumina stelelor, gafaia ușor și se mișca agitat, făcând ferigile să trosnească.

-Robin? murmură ea punându-i mana pe umăr.

Mușchii i se stranseră sub degetele ei. Gafaitul încetă și el deschise ochii, spunând răgușit:

-Am avut un coșmar?

- Cred că da. îți amintești ce a fost?

-N u prea. Ar putea fi orice. Respira neregulat. Prețul unei conștiințe încărcate.

- Ai des coșmaruri?

-Mult mai des decât aș vrea, murmură el masându-și templele. imi pare rău că ți-am tulburat odihna.

Ea voi să mai spună ceva, când îi zări o licărire de lacrimi pe obraji. Nu era de mirare că se străduia într-atat

să pară nepăsător. își puse mana pe a lui într-un gest foarte afectuos.

-Nu-ți face griji, am un somn ușor. Degetele lui erau reci, probabil nu din cauza aerului nopții. Mai bine să mă trezești tu decât un lup flămand.

-Pe-aici, oile sunt mult mai des intalnite decât lupii. Nu că n-aș avea încredere în capacitatea ta de a mă proteja de pericolele sălbăticiei, zambi el strangându-i scurt mana.

- Dacă ne atacă lupii, sunt sigură că o să porți o discuție inverșunată cu ei. Noapte bună.

Reveni la culcușul ei să profite de restul nopții. Totuși somnul o părăsise, chiar dacă răsuflarea lui Robin deveni curând liniștită și regulată.

Irochezii luau visele în serios, tratându-le ca pe niște dorințe ale sufletului care trebuiau satisfăcute. Mama lui Maxie mersese și mai departe, spunând că visele rele erau răni sufletești ce-și așteptau vindecarea.

Pe când aluneca înapoi în somn, Maxie se întrebă ce îi bantua lui Robin visele.

Dacă Desdemona Ross ar fi știut cât de greu era să găsească un fugar, ar fi lăsat treaba asta în sarcina individului

pe care fratele ei voia să-l angajeze. Totuși, pentru că deja pornise, n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că nu se ridică la înălțimea așteptărilor.

Căutarea părea a fi un simplu exercițiu de logică.

Știind că nepoata ei avea antrenament la drumeții, Desdemona calculase distanța pe care o persoană care merge în pas vioi poate să o străbată în timpul de când Maxima plecase de acasă, apoi stabilise cele trei itinerarii posibile și începuse să facă cercetări în taverne și hanuri. Peste tot întreba de un băiat, sigură fiind că nepoata ei era prea deșteaptă ca să călătorească în haine femeiești.

Răspunsurile primite nu-i oferiseră însă nici un indiciu. După trei zile de căutări zadarnice, Desdemona se plictisise cu totul; doar încăpățanarea ei remarcabilă o făcea să continue.

Norocul îi surase tocmai în Yorkshire, la un han denumit King Richard. Era miezul zilei și câțiva localnici își beau tacticos berile în carciună când Desdemona intră cu un aer impetuos și o abordă pe femeia de la tejghea.

- Nu vă fie cu supărare, doamnă, dar îl caut pe nepotul meu. Băiatul a fugit de la școală și e posibil să se fi îndreptat încoace.

- Da? făcu jupaneasa profund dezinteresată.

- Cam atât de înalt, arată Desdemona cu mâna, oacheș dar probabil cu o pălărie menită să-i ascundă fața. îmbrăcat așa fel încât să poată trece neobservat.

- Fuse p-acilea un băietan cum zici mata, mai deunăzi.

Răspunsul veni nu de la jupaneasă, ci de la o babă știrbă dintr-un grup așezat în cealaltă parte a încăperii.

Bătrana se ridică cu greu și se îndreaptă către nou-venită.
Da-și găsi ș-un preten.

-Așa, și? o incurajă Desdemona.

Li se alătură o altă femeie, solidă, care trăgea dintr-o pipă de lut ars.

- Apăi da, dacă era nepotu' matale, ii de bine. Lordu' Robert Andreville era cu el. Poate că-1 știi pe înălțimea Sa, că voi, nobilimea, vă țineți de neamuri. Lord Robert trebuie că l-a recunoscut pe flăcău și l-a luat acasă să-l trimită înapoi la dumneata.

- Ba zicea că nu-i Lord Robert, se opuse bătrana.

- Nu sufăr de albeață, mamaie. Ala era Lord Robert, zică el ce-o zice, insistă fumătoarea de pipă. L-am văzut la York drept înainte de Crăciun. Capu' ăla blonziu nu era al altcuiva.

înainte ca baba să o contrazică din nou, Desdemona întrebă;

- Ce s-a petrecut?

-Flăcăul și cu înălțimea Sa luară o imbucătură pe seară, aci, se băgă în vorbă și jupaneasa, interesată de discuție. Stătură acolo, în colț, și d-asta nu-l recunoscă nimeni pe Lord Robert. După ce mâncară, flăcăul o tuli prin spate.

- Da, încerca să o șteargă, aprobă fumătoarea de pipă.

D-asta crez că era flăcăul pe care-1 cauți. înălțimea Sa îl găbji afară și-l sili să meargă cu el.

-Vrei să spui că s-a folosit de forță? se încruntă

Desdemona.

Cealaltă femeie incuviință.

- îl înșfăcă pe flăcău de mână și o luară iute la picior.
Tre'că-i aștepta o căruță. Nu crez că un lord ar merge
prea departe pe jos.

Bineînțele că Desdemona auzise demult de familia
Andreville și știa că reședința lor principală era în
apropiere,

însă n-ar fi putut s o cunoască pe Maxima, care se
găsea în Marea Britanie doar de câteva luni. Era complet
nedumerită.

- Ia spuneți-mi despre acest Lord Robert, le ceru ea.

Un cor entuziasmat îi povesti că Lord Robert era
fratele mai mic al marchizului de Wolverton, că făcuse
lucruri groaznice și periculoase în timpul războaielor,
că era arătos ca un înger căzut, iar cu femeile era
ca un diavol. Interesul pe care i-l acordau sătenii dovedea
cât de mândri se simțeau de oaia neagră a familiei
din vecinătate.

Dacă măcar jumătate din istoria asta era adevărată,
se contura un portret îngrijorător. Soții Collingwood
spuseseră că Maxima era extrem de atrăgătoare, tocmai
genul care atrage amabilitățile nedorite ale unui
crai. Părea probabil ca dezmățatul de Lord Robert să fi
ghicit deghizarea fetei și să o fi silit, nu cu intenții bune,
să-l însoțească.

- Cum ajung la Wolverhampton? vru Desdemona să

știe. După ce primi indicații, se scotoci în poșetă și puse o guinee de aur pe tejghea. Mulțumesc pentru ajutor, doamnelor. Fac cinste cu berea.

Desdemona merse hotărâtă către trăsura care o aștepta, nebăgând în seamă urările de veșnică sănătate.

Era prea ocupată să urzească planul de pedepsire a unui nobil depravat care distrusese o tânără inocentă.

capitolul 5

Marchizul de Wolverton își rezervase după-amiaza pentru rezolvarea corespondenței. Secretarul său, Charles, citea o scrisoare, Giles îi dicta un răspuns și apoi treceau la următoarea. Totul decurgea perfect de normal și plictisitor.

Normalitatea se făcu țândări când o amazoană furioasă năvăli în bibliotecă.

-Nu-mi pasă cât de ocupat este Lord Wolverton, se răsti ea, intrând manioasă. Mă va primi *acum!* în spatele ei venea descumpănit un lacheu roșu la față.

- imi cer iertare, înălțimea Voastră, Lady Ross a insistat să vă vadă, rosti el spăsit. Se află aici în legătură cu Lord Robert.

Giles își ridică iute privirea. Robin dispăruse cu trei zile în urmă. Deși îl prevenise să nu-și facă griji, îi venea greu să trateze situația cu detașare.

O contemplă pe intrusă. înainta ca o corabie cu toate panzele sus, înarmată cu o umbrelă, mantia și penele de

la pălărie fluturand în jurul ei. înaltă și impunătoare, ar fi fost frumoasă în alte împrejurări, dar mania ei de acum nu era pentru cei slabi de inger.

întrebându-se ce naiba avea ea de împărțit cu Robin, Giles se ridică politicos.

- Sunt Wolverton. Știți ceva despre fratele meu?

Lady Ross se încruntă.

-Așadar nici dumneata nu știi unde este.

-A plecat de câteva zile. Nu sunt sigur când se va întoarce, spuse Giles încercând să-și amintească ce auzise despre Lady Ross. Deși numele îi suna cunoscut, nu-și putea aminti în ce context ajunsese la urechile lui. Ce problemă aveți cu el?

- întrebarea nu este ce treabă am eu cu el, ci ce a făcut el cu nepoata mea. Doamna se uită urât la marchiz.

Dovezile arată că fratele dumitale a răpit-o.

- Ei, pe dracu'! Giles își încordă maxilarul. Cine răspundește astfel de calomnii absurde?

Varful umbrelei tremură precum coada unei mațe furioase.

-Cățiva din țărani dumitale l-au văzut pe Lord Robert obligând o tânără persoană să meargă cu el. După descriere, era nepoata mea, Maxima Collins, o domnișoară americană.

Marchizul își țintui musafira cu o privire de oțel.

- Cum și când a ajuns fata să fie răpită? Nu pot crede

că fratele meu a răpit o tanără inocentă de langă familia ei.

Stanjenită, Lady Ross își intoarse privirea.

- Nu sunt sigură in privința detaliilor. Maxima locuia cu fratele meu, Lord Collingwood. Tatăl ei a murit la puțin timp de la sosirea lor in Marea Britanie, și fata era innebunită de durere. Cu aproximativ o săptămână in urmă, a plecat pe neașteptate de la reședința Collingwood, lăsând un bilet că e in drum spre mine, la Londra. De fapt, eu veneam in Durham să-i fac o vizită. O caut de cand ne-am dat seama că lipsește. Ochii ei cenușii

se îngustară. Sătenii l-au văzut cu trei zile in urmă pe Lord Robert obligand-o să-l insoțească.

Expresia lui Giles rămase neschimbată, dar in interiorul său suspină. Robin n-ar fi răpit o fată nevinovată, însă era posibil să fi pornit in aventură cu o fugară tanără și dornică. Totul depindea de cat de tanără și cat de dornică era.

- Câți ani are nepoata dumneavoastră?

- Douăzeci și cinci, recunosc Lady Ross după o mică ezitare.

- Douăzeci și cinci? După felul in care expuneați chestiunea,

aș fi presupus că are cincisprezece sau șaisprezece.

Nepoata dumneavoastră nu mai este așa tanără - la varsta ei, majoritatea femeilor sunt soții și mame. Dacă

a plecat cu fratele meu, a făcut-o de bunăvoie.

-Maxima se află în Marea Britanie de numai patru luni, și a rămas fără tată imediat după sosire, replică Lady Ross. Este o ființă nevinovată într-o țară străină. Un bărbat care ar profita de asta merită tot disprețul. Giles își stăpăni furia.

- încă n-am stabilit ce și dacă s-a întâmplat ceva.

- Dacă Lord Robert n-a fugit cu ea, atunci unde este?

După ce se pare, nici dumneata nu știi. Dacă ne luăm după săteni, i-a mers faima de crai - exact genul de bărbat care să răpească o tanără.

-Asta-i o mare prostie! Robin a lipsit din Marea Britanie mulți ani. În cele șase luni de când s-a întors a iluz aici o viață liniștită, nici nu se pune problema să dea iama în fetișcane.

-S-ar părea că țăranii din împrejurimi nu sunt de aceeași părere.

-Oamenilor le place să născocescă povești senzaționale despre nobilime. Eu nu le dau prea multă apă la moară, dar Lord Robert este o persoană atrăgătoare și romantică. Dacă-i zâmbește unei fete, localnicii își imaginează

că e un fustangiu incurabil. Giles se gândi un moment. Chiar dacă fratele meu avea o femeie drept companie, sunteți sigură că era nepoata dumneavoastră? Dacă a fugit, ar putea fi oriunde.

- Sunt convinsă că Maxima se află în această regiune,

iar descrierea făcută de țărani corespunde intocmai, răspunse

Lady Ross, refuzand să se dea bătută. Mi-e teamă de ce poate fi mai rău.

Marchizul inspiră adanc.

-Nu ați oferit nici o dovadă că Robin s-a comportat necuviincios, nici măcar că Robin ar cunoaște-o pe nepoata dumneavoastră. Deși vă înțeleg îngrijorarea, vă sfătuiesc să nu proferăți acuzații nefondate la adresa fratelui meu. Bună ziua, Lady Ross. Valetul meu vă va conduce. Se așeză din nou și se prefăcu ocupat cu studierea

corespondenței.

Vizitatoarea lui ar fi trebuit să înțeleagă mesajul și să plece. in loc de asta, marchizul zări cu coada ochiului o mișcare rapidă și il auzi pe valet țipand. Umbrela lui Lady Ross spintecă aerul și izbi cu forță biroul, trei ;ind milimetric de fața lui Giles și imprăștiind hartiile pe covor.

in timp ce el rămase inmărmurit, nevenindu-i să creadă, ea izbucni:

- Să nu crezi că mă poți da afară ca pe unul dintre servitorii dumitale, Wolverton! Te cunosc eu. in loc să-ți faci treaba in Parlament, stai aici, in Yorkshire, ca un nemernic, ignorandu-ți responsabilitățile. Avandute drept exemplu, nu-i de mirare că fratele dumitale a devenit un pierde-vară. Deși probabil este mai bine

că nu-ți folosești locul din Camera Lorzilor, continuă Lady Ross increțindu-și batjocoritor buzele pline. Fără indoială că părerile dumitale l-ar face pe Attila Hunul să pară cumsecade.

Giles nu fusese în viața lui nepoliticos cu o femeie, dar cele câteva minute cu musafira sa nepoftită îl bulversaseră.

Sări în picioare și se aplecă înspre ea, sprijinindu-și pumnii pe birou.

-Sunt prezent în Camera Lorzilor oricând se discută o problemă de o importanță deosebită, dar majoritatea responsabilităților mele sunt aici. Ochiul stăpanului ingrașă

vita, și îmi folosesc mai bine timpul administrându-mi proprietățile decât jucând cărți și distrugându-mi reputația în Londra. Dându-și seama prea târziu că de copilărește reacționase, urmă pe un ton mai bland: Nu că ar fi treaba dumitale.

Desdemona făcu un gest brusc din umbrelă, starnindu-i marchizului teama că avea să-o învartă ca pe o bată de crichet. În loc de asta, rosti printre dinți:

- îmi pare rău. Proprietățile dumitale sunt cunoscute drept un model de administrare progresistă. Nu trebuia să vorbesc așa. Arătând că și cum scuza ar fi doborât-o pe jumătate, continuă: Mai mult ca sigur că fratele dumitale

și-a cultivat viciile detestabile fără vreun ajutor

din partea asta.

-Propun să plecați înainte ca acuzele dumneavoaștră să mă facă să uit că sunt un gentleman, răspunse Giles, fără a da semne că s-ar fi calmat. Regret că nepoata dumneavoastră lipsește, dar nu vă pot ajuta cu nimic.

-Am fost o proastă să mă aștept la vreun ajutor, pufni Lady Ross dezgustată. Oamenii de teapa dumitale distrug o fată la fel de nepăsător cum își aruncă o cămașă murdară. Am venit aici în speranța că Lord Robert a găsit-o pe nepoata mea și s-a comportat ca un gentleman, aducând-o acasă la familia ei. În schimb, ți-a răpit-o, iar dumneata acoperi această faptă marșavă. Oricum, Maxima are o familie care s-o apere, și jur că, dacă Lord Robert a ofensat-o sau i-a distrus reputația, va plăti pentru asta.

-Așadar, *asta* era! Nepoata dumitale și-a pus în cap să-l seducă pe Lord Robert, apoi dumneata vii aici țipând că i s-a distrus reputația și că trebuie să se facă dreptate, sperând că-ți voi obliga pe fratele meu să o ia de nevastă. Ei bine, n-o să meargă, nu cu mine și nu cu fratele meu. Dacă a plecat cu ea, a făcut-o pentru că ea a vrut asta. Se aplecă înainte, umerii săi lați tremurând de furie. Ascultă bine ce-ți spun, Lady Ross. Eu personal mă pun chezaș că fratele meu nu se va însura în veci cu o muiereșcă vicleană care încearcă să-l prindă în laț. Dacă umbrela lui Lady Ross ar fi fost sabie, s-ar fi

comis o crimă. Fulgerand din ochii cenușii, se răsti furioasă:

- Crede-mă, n-aș obliga-o în veci să se mărite cu un depravat, și o să mă opun șefului familiei sau oricui ar încerca să o silească. Dimpotrivă, voi face tot posibilul ca fratele dumitale să ajungă la Newgate¹. Amintește-ți, Wolverton, răpirea este un delict major. Să nu crezi că-i poți cumpăra libertatea cu influența dumitale.

La randul meu, am destulă influență. Dacă s-a produs un delict, vreau ca Lord Robert să fie pedepsit în deplina măsură a legii. Se răsuci pe călcaie și porni spre ieșire, cu mana stransă pe umbrelă ca pe o armă. Dacă primitivul dumitale frate se întoarce aici, ar fi înțelept

să-l sfătuiști să părăsească Marea Britanie o dată pentru totdeauna.

Abia când Lady Ross ajunsese la ușă, marchizul își aminti cine era: o intelectuală militantă care se bucura de respectul politicienilor din ambele tabere. Giles auzise multe despre ea și îi atribuise o varstă destul de înaintată, însă acum constata că vestita susținătoare a reformelor era mai tânără decât el însuși, trecută cu puțin de treizeci de ani.

1 Celebră închisoare din Londra (n.red.)

La prestigiul ei, ar fi putut să provoace mari buclucuri familiei Andreville, chiar dacă Robin nu făcuse nimic nepermis. După ce injură în barbă, Giles spuse:

- Lady Ross, un moment, vă rog.

- Da? se răsti ea intorcându-se din prag.

Marchizul traversă încăperea spre vizitatoarea lui, indulcindu-

și glasul pe cât putu.

-Nu trebuie să ne pierdem cu firea. Soarta nepoatei dumneavoastră vă îngrijorează, e normal, însă cred că faceți o greșală. Cel mai important este să o găsim pe fată, iar eu sunt convins că nu e cu fratele meu. Deși există bărbați care tratează femeile în mod necuviincios, Robin nu se numără printre ei.

Sprancenele ei roșcate se ridicară.

- Ești absolut sigur de asta?

- De câte lucruri în viață poți fi absolut sigur? preferă el să răspundă.

-Asta nu este o afirmație flatantă pentru onoarea Lordului Robert, observă ea sec.

-Nu am nici o îndoială în ce privește onoarea fratelui meu. Cinstit până în panzele albe, Giles se pomeni adăugând: Cu toate acestea, unele din faptele sale ar putea fi neobișnuite.

- Cu cât vorbești mai mult despre onoarea lui, cu atât îmi crește neîncrederea în el.

- Am încredere în el ca în mine însumi.

Pentru o clipă, fața lui Lady Ross se imblanzi și Giles crezu că avea șanse să o convingă. Apoi, încăpățanarea-i caracteristică își reintră în drepturi.

-A i reputația unui om corect, iar loialitatea față de fratele dumitale este lăudabilă. Din păcate, bărbații pot fi corecți unii față de alții, dar asta nu se aplică atunci cand agresează femeii. Dacă Lord Robert a lipsit atația ani din Marea Britanie, cum poți ști de ce este capabil? „Blestemata asta de femeie are dreptate“, își zise Giles. in sufletul lui nutrea o incredere neabătută față de Robin; pe de altă parte era stanjenit, dându-și seama că acesta n-ar fi putut supraviețui făcand spionaj doisprezece ani in inima imperiului lui Napoleon dacă n-ar fi avut o inclinație spre cruzime.

- Robin a fost modelat de alte influențe decat lumea mondenă a Angliei, totuși sunt sigur că nu ar ofensa o persoană nevinovată.

Lady Ross ridică din umeri și se răsuci pe călcaie.

-Vom vedea. Nu mă opresc din căutări pană cand nu-mi găsesc nepoata. Și dacă fratele dumitale a vătămat-o cumva, Dumnezeu să-l aibă in pază.

Apoi plecă. Giles rămase catva timp cu ochii pironiți pe ușa inchisă, simțindu-se de parcă turla bisericii s-ar fi prăbușit peste el. Nimeni nu-l mai enervase atat de tare in viața lui, dar chiar și așa nu era mandru de felul in care i se adresase vizitatoarei sale.

-C e crezi despre toate astea, Charles? il intrebă pe secretarul său, care urmărise toată scena cu o fascinație amestecată cu groază.

- Cred că nu mi-ar plăcea ca Lady Ross să fie supărată

pe mine, replică politicoasă bărbatul după o scurtă ezitare.

-P e deasupra, dacă Robin se amuză cu nepoata doamnei, s-ar putea să se afle într-un mare bucluc.

- Mă tem că da, milord.

Marchizul se afundă în fotoliul său de piele și cugetă. Oricât de absurdă părea ideea, probabil că Maxima cea fugară călătorea spre Londra pe jos. Altfel, Lady Ross n-ar fi fost atât de sigură că nepoata ei se găsea în sudul Yorkshire-ului la o săptămână după ce plecase din Durham.

Era greu de imaginat ca o femeie cu o educație aleasă să pornească într-o astfel de călătorie; fără îndoială, fetișcana

era nesăbuită, depravată sau nebună. Sau era pur și simplu americană.

În ziua în care dispăruse, fratele său intenționa să viziteze pădurile din vest. Drumul acela putea fi ales de cineva care mergea spre sud plecând din Durham. Robin era instabil emoțional; dacă întâlnea o fetișcană atrăgătoare și zăpăcită, ar fi putut hotărî, într-un impuls de moment, să plece cu ea. Cu toate că nu era un crai, nu era nici sfânt; în plus, nu avea de unde ști ce neazuri putea să-i atragă însoțirea cu o asemenea femeie.

Robin nu avea prea mulți bani la el. Nici Maxima Collins nu dispunea de resurse, altfel ar fi luat diligența până la Londra. Giles era de părere că o escapadă

romantică fără vreun sfanț in buzunar suna teribil de incomod, dar prudența lui de-a dreptul enervantă era bine cunoscută.

Poate că Robin se decisese s-o însoțească pe fată la Londra? Ușurat, se gandi că descoperise explicația; era exact tipul de gest romantic pe care l-ar fi făcut fratele lui. Cu toate astea, dacă femeiușcă avea douăzeci și cinci de ani și era disponibilă, se putea ca in scurt timp să se afle in niște relații mult mai intime decat ar fi aprobat mătușa ei.

Lady Ross părea mult mai agitată decat ar fi fost cazul. Poate că știa niște detalii pe care nu voia să le împărtășească,

sau poate că era doar o zgripturoaică ce adora să tune și să fulgere ca o furtună de primăvară.

Amintindu-și de reacția ei furioasă, Giles o absolvi de acuzația de a fi conspirat cu fata ca să-l prindă in laț pe Robin, dar asta nu insemna că tanăra însăși nu avusese astfel de intenții. Cu averea sa imensă și infățișarea atractivă, Robin era intr-adevăr o partidă foarte bună.

Probabil că femeiușcă își dăduse seama de asta și hotărâse să profite de situație.

Marchizul se incrunță in timp ce-și aduna gandurile.

Robin lipsea, ca și domnișoara Collins, și potrivit martorilor se deplasau împreună spre Londra. Dacă se abătea vreun necaz asupra lor, Robin ar fi fost incapabil să se descurce, neavand nici bani, nici acte asupra lui.

Lady Ross îi urmărea pe fugari, aruncând flăcări și pucioasă pe nări. Dacă i-ar fi găsit, rezultatul ar fi fost teribil de neplăcut. Un scandal i-ar fi dăunat fetei mai mult decât lui Robin, dar răzbunătoarea aristocrată era prea furioasă ca să-i pese.

Poate că pe Robin îl lăsa indiferent perspectiva unui scandal, însă marchizul era tot mai îngrijorat. Deși la nevoie ar fi putut înăbuși barfele, ar fi fost de preferat ca această poveste să fie ținută secretă. Ceea ce însemna ca el însuși să plece după fugari. Cu un dram de noroc, ar fi putut să-i găsească înaintea lui Lady Ross, la timp ca să evite dezastrul.

Dacă juna candidă ar fi insistat că doar o căsătorie o putea salva de la pieire - ei bine, marchizul și-ar fi exprimat clar poziția. În afară de fericirea personală a lui Robin, soția fratelui său avea să fie probabil și mama viitorului marchiz de Wolverton, iar Giles nu permitea ca neamul său să fie întinat de sangele unei tarfe vulgare și șmechere.

Posomorat, se gândi cât de mult ura să călătorească. Ore lungi într-o caleașcă ce se zdruncină, cearșafuri umede, mâncăruri aproape necomestibile. Și nici măcar nu avea cine să-l ajute, pentru că fostul valet plecase și încă nu fusese înlocuit.

În concluzie, avea să se simtă ca un fraier de cea mai joasă speță urmărind de-a lungul și de-a latul țării o tarfă americană, un spion în retragere și o militantă care scotea

flăcări pe nas. Pe cand medita la această perspectivă, marchizul de Wolverton se trezi că zambea.

capitolul 6

Maxie își potrivi pălăria să o apere de soare, folosind gestul drept pretext ca să-i arunce o privire tovarășului ei de drum. Căzu iarăși pradă unuia dintre acele momente stranii, care îi tăiau respirația atunci când privea la Robin. Era prea chipeș și prea misterios ca să fie real. Nu că nu s-ar fi putut discuta cu el. Dimpotrivă, era singurul bărbat pe care-l întâlnise vreodată cu care putea sporovăi la fel de plăcut ca și cu tatăl ei. Când Robin era plictisit de tăcere, debita fără oprire vorbe de duh. Incepea conversații despre peisajele pe lângă care treceau, vremea minunată, ultimul război care avusese loc între țările lor. Cu toate astea, la câte istorisise despre sine însuși, Maxie nu găsisese nici un cuvânt pe care să-l poată crede. O, Doamne, încă nici nu-i știa numele adevărat! Acum își dădea seama că o persoană misterioasă nu trebuia neapărat să fie taciturnă.

Și mai ciudat era că el se comporta ca un gentleman perfect - respecta cu atata strictețe codul bunelor maniere, încât tanăra femeie începuse să se întrebe dacă era ceva în neregulă cu ea. Nu că ar fi vrut să fie agresată, dar măcar asta ar fi fost o atitudine mai ușor de înțeles. În schimb, se bucura de compania unui domn fermecător, însă cu o fire de nepătruns. își dădea seama că toate aceste enigme o făcuseră să uite prea lesne că,

in ciuda farmecului său, Robin nu era decat un ticălos in care nu se putea increde.

Cand drumul o coti spre o pădurice, Robin rupse tăcerea care se instalase de ceva timp.

-Ți-am povestit despre vremea cand lucram intr-un circ din Austria?

Ea zambi, intrebându-se ce snoavă mai urma de data asta._

- încă nu. Repertoriul tău de istorii distractive și absolut incredibile pare infinit. Povestește-mi despre circ.

Fără indoială că erai steaua echilibristicii pe sarmă.

-Nicidecum, zambi el. Caii erau mult mai blanzi, așa că m-am dedicat voltijelor pline de cutezanță. Exercițiul meu căzăcesc s-a bucurat de mare succes.

- Robin, spui vreodată adevărul?

- Orice nătărău poate spune adevărul, replică el ofensat. Este nevoie de talent autentic pentru a fi un bun mincinos.

Maxie radea, cand doi călăreți năvăliră din tufișuri intr-o zarvă de strigăte și tropot de copite. Unul se opri brusc in fața lor, iar celălalt trecu in spate, caii starnind nori de praf nisipos. Aveau pistoale in maini și fețele pe jumătate acoperite de măști.

- Banii sau viața! urlă șeful. Era blond cu părul creț, iar ochii săi iscoditori sclipeau in spatele măștii.

Inima lui Maxie se zbătu cuprinsă de spaimă. Deși fusese gata să se infrunte cu pericolele drumului, nu se

așteptase să cadă victimă unor talhari înarmați. Atacatorii lor păreau foarte, foarte periculoși.

Langă ea, Robin își ridică mainile în aer.

-Trebuie să fiți lefteri în ultimul hal ca să jefuiți niște calici, spuse el domol, cu un accent de muncitor în ziua. N-avem nimica vrednic de furat. Mai bine vă duceți pe drumul principal, pe care umblă caleștile ulea înzorzionate.

- A dracului de multă vanzoleală pe-acolo, mormăi bărbatul din spate. Brunet și vanjos, își ținea pistolul ațintit către pieptul lui Robin. E greu să scapi neprins, explică el.

-Vremurile-s grele, întări blondul. Poate că n-aveți multe, da' vreo doi șilingi is mai buni decat nimica. Jem, ia vezi ce au.

Jem descălecă și-l buzunări pe Robin, gășind o mană de monede. După ce cotrobăi prin traistă, anunță nervos:

- N-a mințit când a zis că n-are mare lucru.

-Vezi la puști, poate are el ceva de preț, chit că nu pare. Mă axie înțepeni în timp ce Jem o pipăia, rugându-se să nu-i simtă rotunjimile prea puțin masculine. Deși în minte acceptase posibilitatea unui viol, nu putea fi atât de indiferentă când un talhar își plimba mainile pe corpul ei, cu respirația duhnind a alcool.

Din fericire, bandajul de pe piept îl împiedică să-și dea seama de sexul victimei lui. Nu găsi nici cuțitul din

cizmă. Totuși, reuși să găsească buzunarele din interiorul hainei. Scoase muzicuța.

- Ce-i asta, Ned?

- Un fel de orgă de gură, răspunse Ned. O fi făcând vreun șiling sau doi.

Maxie își mușcă limba să nu protesteze. Bine măcar că nu găsisese cerceii, care erau în același buzunar.

Situația deveni mai dificilă când Jem dădu peste ceasul tatălui ei și îl scoase fluierand.

-A i avut dreptate, lucrurile de preț erau la flăcău.

Asta e aur, scoatem pe el un ban frumos!

- Dă-mi-1 mie. După ce-1 inspecta, Ned aprobă satisfăcut și-l vari în haină. Acum ia uită-te la gatul puștiului, parcă zăresc un lanț de argint.

Maxie se dădu înapoi, însă Jem își vari un deget murdar sub lanț și apucă crucea.

-E i, să fiu al naibii, asta-i ziua noastră norocoasă!

Deschise închizătoarea și îi trase lanțul de la gat, apoi aruncă bijuteria în buzunar.

- Nu, se rugă tanăra femeie deghizată. Nu-mi lua asta! Era a mamei - singurul lucru pe care-1 am de la ea.

- Păcat, ranji talharul, începând să-i scotocească prin traistă.

Turbată de manie, era cât pe aci să-și ia cuțitul, când Robin o apucă de cot. În șoaptă, îi zise cu asprime:

- Nu face cât viața ta. Când ea îi aruncă o privire sălbatică, insistă: Gandește, la naiba! Mama ta ar fi vrut

să mori pentru o bucată de metal?

Cuvintele lui îi limpeziră mintea. Se uită în sus și văzu că țeava puștii lui Ned era ațintită spre ea, iar bărbatul

îi se adresă amenințător:

- Un pas să faci spre Jem și ești mort, băiete. Pune degetul pe trăgaci. Oricum, poate că vă-mpușc pe amandoi înainte să ne parați la un judecător.

Maxie simți încordarea din mana lui Robin pe brațul ei, dar vocea îi era liniștită când spuse:

- Dacă lăsați două cadavre pe drum, o să vă caute și-n gaură de șarpe. Mai bine cruțați-ne viața. Pană ajungem noi într-un oraș, aveți timp să vă puneți la adăpost..

-Crez că ai dreptate, mormăi Ned cu o umbră de regret.

Maxie oftă ușurată. Văzând că se putea controla, Robin îi lăsă brațul.

- Asta-i o pradă grozavă, constată Jem bătându-se peste buzunar. Tre' să jefuim mai des drumeți.

- Ai luat tot ce era de preț? se interesă tovarășul lui.

-C e zici de straiul insului ăstuia? Ți-ar veni destul de bine.

Ned cercetă haină albastră uzată, dar bine croită a lui Robin.

-A i dreptate, o fi luato de la un telal, că nici un croitor de la țară nu face așa ceva. Tipul ăla, Brummell, nu s-ar rușina cu ea. Gesticulă cu pistolul: Dă-o jos.

- E josnic să iei haina de pe om, se opuse Robin.

Dacă ți-o dorești, va trebui să mi-o iei.

- Bagă-ți mințile-n cap! îi șopti Maxie.

-Dacă mă impușcă, haina n-o să mai fie bună de nimic, la cate găuri și pete de sange o să aibă, spuse el calm.

Jem ranji și își frecă pumnii, delectandu-se cu ideea.

Apoi, fără veste, își izbi pumnul masiv în abdomenul lordului, după care îl lovi în piept. Robin gafai de durere și se încovoie, căzând la picioarele adversarului.

Cu un pufnet disprețuitor, Jem îl dădu deoparte, apoi îi smulse haina. Robin cedă supus, palid și cu umerii încovoiați, trăgându-și sufletul. Maxie ar fi vrut să-i tragă și ea una pentru încăpățanarea lui prostescă.

Jem aruncă haina către tovarășul lui, care dădu din cap mulțumit și flutură pușca către drum.

-H ei, voi doi, luați-o la sănătoasa cât mă mai ține mărinimia!

Maxie înșfăcă ranița din praf, apoi își luă însoțitorul de manecă și îl trase după ea. încă era indoit de mijloc, gafaind sufocat.

-Mare tampit mai ești! șuieră ea. Cum de-ai putut face așa un tărăboi pentru o haină? Cel puțin crucea de la mama însemna ceva pentru mine.

Erau aproape de următoarea curbă, când o impușcătură răsună în aer și improșcă praful la jumătate de metru de Robin. Din hohotele de ras ale talharilor, ea

iși dădu seama că glonțul era menit doar să-i sperie și nu să-i omoare, dar nu mai pierdu timpul și-l trase pe noul său prieten, ascunzându-l vederii.

Cand ajunseră la o distanță sigură, Robin se îndreptă de spate vioi, de parcă n-ar fi suferit nici o lovitură.

1 George Bryan „Beau“ Bruintimeli (1778-1840) - membru al lumii

mondene britanice, considerat dandy-ul arhetipal (n.red.)

- Pe-aici. Trebuie să dispărem, înainte ca ăia să-și dea seama ce s-a întâmplat, spuse el cu o voce întretăiată, luându-și ranița de la Maxie.

- Ce naiba tot bălmăjești acolo?

El ranji și își deschise pumnii. în mana stângă erau crucea de la mama ei și un ghemotoc de bani, iar în dreapta, muzicuța.

-C um de le-ai luat înapoi? întrebă ea cu ochii caț cepele.

- Furandu-le din buzunarul lui, bineînțeles. îi înapoie crucea și muzicuța și își puse banii în traistă, îndemnându-o: Hai, nu mai avem timp de pierdut.

- I-ai furat din buzunar? După un moment de uimire, își ascunse lucrurile în haină și se repezi după el. Robin, e rușinos ce-ai făcut!

- Dumnezeu mă va ierta, asta-i treaba lui, zise el aruncându-

i_o privire surazătoare; peste o clipă însă, redeveni serios. imi pare rău că n-am recuperat ceasul, dar n-am

putut găsi o cale de a mă apropia de Ned.

„Doamne, Dumnezeule, a încasat cu bună știință pumnii ăia ca să recupereze crucea, se minună Maxie. Și eu care l-am crezut tampit! E un hoț de mana întâi. Am stat la doi pași și n-am văzut nimic!“

Alungându-și întrebările despre modul în care își dobandise el apucăturile scandaloase, rosti:

- N-are nimic. Să te lași bătut cu bună știință depășește cu mult orice obligație.

-Jem nu m-a lovit atât de tare pe cât credea, o informă Robin pe când sărea un parlez.

Maxie îl urmă și ateriză ușor pe pământ.

- Ce vrei să spui?

-Așa cum sunt diverse feluri de a lovi, sunt și diverse feluri de a te lăsa lovit, declară el enigmatic.

- Cred că încă te mai doare. îți mulțumesc, deoarece crucea înseamnă enorm pentru mine. Maxie scoase un sunet amuzat și totodată exasperat. Ai instinctele unui gentleman, chiar dacă ale unuia care a luat-o razna.

-Sunt mulți care ar fi de acord cu tine, se strambă el. Tânăra femeie își regretă comentariul, dar, înainte de a-și putea cere scuze, Robin continuă: Din fericire, ținutul ăsta e un labirint de câmpii și păduri, deci ar trebui să ne fie ușor să dispărem. Cred că trebuie să ne îndreptăm către nord. Dacă ne urmăresc, o să bănuiască probabil că am ținut direcția spre sud, de vreme ce Intr-acolo mergeam când ne-au întâlnit.

Un strigăt de furie se auzi dinspre drum, făcand-o pe Maxie să tresară.

- Ar fi momentul să tăcem și s-o luăm la picior, decise ea.

Preț de două ore urmară o potecă șerpuită într-un ritm alert, alternand alergarea cu mersul. Soarele se indrepta spre apus cand ajunseră pe creasta unui deal și constatară că la picioarele lor se intindea un drum Important.

Se vedeau două harabale, un om pe un măgar și o duzină de vaci ce mergeau agale, ceea ce insemna că acel traseu era mai umblat și mai sigur decat potecile liniștite pe care le străbătuseră pană atunci.

Lui Maxie ii tremura fiecare mușchi de oboseală.

Iși dădu jos ranița și se sprijini de Robin. Cand el o cuprinse

de umeri, ii trecu prin minte că gestul fusese cam îndrăzneț. Pe de altă parte, i se păruse firesc, deoarece infruntarea primejdiilor crease o camaraderie intre ei.

După cateva binecuvantate momente de odihnă, reuși să se adune.

- Crezi că acum suntem in siguranță?

-Nu-mi imaginez că ne-au putut urmări de departe, răspunse Robin, domolindu-și respirația agitată. Probabil că s-au hotărat să-și cruce eforturile pentru alți călători.

-Ar trebui să informăm autoritățile.

-Și ce să le spunem? Precis sunt deja la curent cu

existența talharilor in regiune. Pană cand am reuși să transmitem informația, Jem și Ned vor fi dispărut de mult. Dintr-odată, Maxie chicoti: Cred că avem aproape zece lire. Dacă nu pierdeai ceasul, aş spune că ne-am ales cu ceva bun in urma acestei intalniri. inceptu să radă, lăsandu-și capul pe umărul lui. îți poți inchipui figura lui Jem cand și-a văzut buzunarele goale? Chiar ți-ai bătut joc de el.

- Creatorul m-a indemnat.

Maxie rase și mai tare. El i se alătură, trăgand-o mai aproape, și amandoi se abandonară unei explozii de veselie fără opreliști.

Ea își ridică privirea să spună ceva in același moment in care Robin privi in jos. Cămașa lui se deschisese la gat, dezvelindu-i puțin pieptul, iar părul i se lipise de frunte in carlionți iucind de sudoare. Era viguros și chipeș, și ea il dorea cum nu mai dorise nici un bărbat pană atunci. incercand să păstreze distanța, spuse de-abia perceptibil:

-A i un simț al umorului de-a dreptul păgan!

- Mă pricep la blasfemii. Cu degete ușoare ca un fulg, Robin ii urmări conturul buzelor. Maxie le atinse cu varful limbii și se bucură de gustul sărat care il aducea pe bărbatul acela in lumea reală, indepărtandu-i aura de mister.

Cu răsufierea intretăiată, el își puse mana pe ceafa

ei, inclinându-i capul pentru un sărut. Buzele lui erau calde, limba - o atingere delicată. La fel de natural cum respira, tanăra femeie își deschise gura. Simți cum sărutul devenea profund, starnindu-i o dorință nebună care-i moleșea întregul trup. închise ochii și îi înconjură gatul cu brațele, şuvițele mătăsoase de păr carlionțat înfășurându-i-se în jurul degetelor.

El o chemă șoptit, cu un glas venit din adancuri.

Mana lui dreaptă îi alunecă pe spate, încălzindu-i șira spinării și apropiind-o de el. Ea își desfăcu mainile și îl apucă de cămașa de în, răvășind-o. îl credea distant, dar gura și trupul său lacom îi demonstrau contrariul.

Maxie se sprijini pe călcaie și îl prinse mai bine.

Capul îi se lăsă pe spate, astfel că pălăria îi căzu la pământ.

Simțea aerul răcoros pe capul descoperit și pe pielea infierbantată, însă briza ușoară abia dacă-i putea ține în frau zbuciumul sangelui prin vene. Mana lui alunecă sub haină, mangaindu-i rotunjimea șoldului.

Nechezatul unui cal o trezi la realitate. Cuprinsă brusc de suspiciune, își dădu seama că săruta un hoț de buzunare - un ticălos care probabil nici nu-și amintea care-i era adevăratul nume. Și nu doar îl săruta, ci îl devora ca pe o floare mult așteptată după o iarnă grea și friguroasă.

Deschise brusc ochii și se dădu un pas înapoi, împingându-

i brațele in timp ce își trăgea sufletul. Ochiul li se întâlneau, iar Intr-ai lui Maxie văzu umbra care-i era deja cunoscută. Simțind primejdia, se retrase instinctiv pe teren sigur.

-O să atragi atenția asupra ta dacă nu porți haină. Cat de departe crezi că e primul oraș unde-ți vei putea cumpăra alta?

El răsuflă adanc, iar trăsăturile i se imblanziră.

-Cred că drumul ăsta duce către Rotherham. O să găsim acolo o prăvălie cu haine la mana a doua. Ea se aplecă să-și culeagă ranița și pălăria, pe care și-o trase pe frunte astfel încât să-i umbrească ochii.

-Talharii care ne-au atacat și ocolul înspre nord ne-au costat pe puțin o jumătate de zi.

- Putea fi și mai rău, zise Robin luându-și la randul lui desaga.

Maxie se gândi la acel sărut și știa că avea dreptate. Indiferent cât de tare se străduiau să creadă că nimic nu se întâmplase, lucrurile se schimbaseră între ei și nu înspre bine. Pe când coborau dealul, se întrebă dacă merita să riște continuându-și drumul împreună cu el.

Desdemona privea fără chef pe fereastra trăsurii. Peisajul o plictisea de moarte, dar spera ca urmărirea să se sfârșească în curând. În ultimul sat primise o descriere exactă a Maximei și a tovarășului ei rău famat. Avansul lor nu putea fi mai mare de câteva ore. În mod normal avea să-i ajungă din urmă până la lăsarea întunericului,

mai ales că nu știau că erau căutați.

Spera ca Lord Robert să nu reacționeze urat când avea să o recupereze pe Maxima din ghearele lui. Nu că ar fi contat; vizitiul și garda ei de corp fuseseră soldați și puteau să se ocupe de un vagabond care nu muncise cinstit nici măcar o zi în viața lui.

Prefera să nu se gandească la posibilitatea ca Maxima să *vrea* să rămână în ghearele lui. Nu putea să-și răpească propria-i nepoată, nici măcar spre binele ei, însă, dacă într-adevăr trebuia să o lase în voia sorții, măcar ar fi avut satisfacția că fata proceda astfel din proprie voință. Meditația îi fu întreruptă de un tropăit de copite și un strigăt:

- Banii sau viața!

Sally, servitoarea care moțăia într-un colț, se deșteptă tresărind. Desdemona se răsti:

-Jos!

Apoi se întinse după unul din pistoalele pe care le avea întotdeauna la îndemână când călătorea cu trăsură. Se trase un foc și trăsură se opri cu o zdruncinătură, caii nechezând innebuniți.

Degetele ei tremurară pe când încărcă și ridică piedica armei. Orice s-ar fi întâmplat, era pregătită.

Marchizul de Wolverton lenevea moțând pe pernele din trăsură sa. Cel puțin această urmărire ridicolă avea loc pe vreme bună, iar drumurile erau într-o stare acceptabilă.

Căscă și automat își duse mana la gură, deși era singur, intrucat Charles rămăsese la Wolverhampton să se îngrijească de treburile curente. Giles nu era sigur dacă intuise corect traseul fugarilor, dar în mod sigur o urmărea pe Lady Ross. Trăsura ei cu ornamente galbene constituia un reper mai bun decât doi călători prăfuiți. Se întreba cum avea să reacționeze când descoperea că el se alăturase echipei de urmărire. Spera să nu se afle în preajma vreunui obiect ascuțit în acel moment. Era pe punctul de a adormi, când o salvă neregulată de împușcături sparse tăcerea. Trezit brusc, deschise o fereastră și-l strigă pe vizitiu.

- Ce se petrece?

- Se pare că este vorba de o tentativă de jaf pe drum înaintea noastră, milord, strigă vizitiul. Presupun că nu doriți să vă întoarceți pentru a evita conflictul.

- Presupunerea este corectă. Pregătește-te să intervii întrucât este necesar.

Giles își scoase pistolul din toc. Pe când îl încărca, se întreabă dacă nu cumva victima atacului era Lady Ross. bineînțeles că nu. Totuși, nu era cu mult înaintea lui, iar o trăsură ca a ei reprezenta o țintă de mână întâi.

„Doamne, Dumnezeu, precis o să se apuce să-i dojenească

pe talhari, care n-o să-i accepte predicile și o s-o împuște!“ își zise el.

Trăsura lui se clătină la o cotitură, după care se opri

brusc pentru a evita ciocnirea cu un vehicul așezat de-a curmezișul drumului. Giles deschise ușa larg și sări jos, urmat de garda sa de corp, care avea o carabină în maini. În fața lor, un cal fără călăreț galopa spre pădure.

Era într-adevăr trăsură cu ornamente galbene, dar ajutorul lor nu se impunea nicidecum. Lady Ross stătea privind ținută la un corp trântit la pământ în timp ce slujitorul

însărcinat să-o păzească îl examina pe celălalt puțin mai departe. În aer plutea un miros metalic de sange și ambii vizitii se luptau să-și țină în frau caii nervoși.

Giles se simți ușurat, văzând că Lady Ross era nevătămată.

Ar fi fost o mare pierdere ca acea scorpie magnifică să moară într-un mod atât de absurd.

Ea își ridică privirea și îl recunoscuse. Cu toate că la prima lor întâlnire fuseseră pe picior de război, părea să se bucure la vederea unei fețe familiare.

Marchizul își lăsă jos pistolul și porni către ea.

-Sunteți bine, dumneata și oamenii duminică?

Femeia dădu din cap și încercă să răspundă, dar nu reuși să pronunțe nici un cuvânt. După ce înghiți cu greu, spuse:

-Talharii nu se așteptau, probabil, la vreo rezistență.

Doi amatori. își ridică mana să-și netezească pălăria, apoi se opri și se uită la pistolul din mână.

-Doamne, Dumnezeule, exclamă Giles. I-ai împușcat

dumneata in persoana?

- Din fericire, nu s-a ajuns până la asta. Oamenii mei sunt veterani ai războiului din Peninsula 1. Zambetul ei era puțin stramb. Nu și-au găsit de lucru după ce au fost lăsați la vatră. M-am gândit că le fac o favoare luandu-i in serviciul meu. Nu mă așteptam ca fapta mea bună să J fie recompensată intr-un mod atat de dramatic.

- Este un motiv bun pentru un act filantropic. Marchizul privi la omul care zăcea langă trăsură. Amandoi ticăloșii sunt morți?

- Cred că da.

Pe cand Giles il studia pe talharul căzut, inima ii tresări cu putere. Părul ii era foarte blond, mai lung decat normal. „Nu, nu se poate să fie...” Privi atent, cu pulsul bătandu-i ingrozitor de tare.

- Haina aceea... spuse el incordat. Seamănă cu cea pe ' care o purta Robin in ziua cand a dispărut. Și părul estej cam la fel cu al lui.

Porni spre cadavru, in timp ce Desdemona își ținu respirația. Desigur că mortul nu putea fi Lord Robert. I Cu toate astea, nu era neobișnuit ca tinerii nobili nesă-j buiți să se joace de-a talharii, iar cei doi nu păreau prea pricepuți la meseria asta. Aruncă o privire ingrozită către celălalt cadavru, dar era imposibil să fie Maxima.

Asta nu insemna că blondul nu era Lord Robert., Ideea că ticălosul ar fi comis un astfel de act irespon- \ sabil o scoase din fire. Nu semăna nici pe departe cu

fratele lui.

Marchizul ingenunche lângă talharul mort și îi întoarse corpul ca să-l vadă mai bine. Apoi oftă și lăsă capul în jos, acoperindu-și fața cu o mână.

Mania Desdemonei se evaporă, înlocuită de compasiune.

Văzuse și ea fața distrusă și plină de sange și știa că avea să o banteie în toate coșmarurile. I se alătură marchizului

și îi puse cu blândete mâna pe umăr.

- Îmi pare rău, Wolverton. E fratele dumitale?

1 Conflict din epoca Războaielor Napoleoniene care a opus Franța,

pe de o parte, și Spania, Marea Britanie și Portugalia de cealaltă parte,

miza fiind controlul asupra Peninsulei Iberice (n.red.)

- Nu. Își înalță capul, străduindu-se să-și revină. Dar pentru un moment am crezut că ar putea fi. M-am simțit... ușurat să văd că n-am avut dreptate.

Marchizul apăra reputația fratelui său nu numai din loialitate față de familie, ci și din dragoste. Ea se întrebă oare ce făcuse rebelul Lord Robert să merite asta.

- L-ai crezut pe fratele dumitale în stare de talhării la drumul mare?

- Sigur că nu! Ideea e absurdă. Dar sunt gata să pun rămășag că haina asta este a lui Robin, zise el atingând maneca defunctului. Poți vedea din croială că este franțuzească

și nu englezească. Mă întreb cum naiba a ajuns individul ăsta să o poarte.

- Poate că fratele dumitale a vandut-o și ticălosul ăsta a ajuns s-o cumpere?

- Nu pot crede într-o coincidență atât de mare. Cu o figură aspră, marchizul începu să caute în buzunarele mortului. Găsi câteva monede, un briceag închis și un ceas de aur, dar nimic ce l-ar fi putut identifica pe talhar. Desdemona se încruntă.

- Lasă-mă să văd ceasul ăla. Când marchizul i-l dădu, ea deschise capacul cu unghia. În interior era gravat „Maximus Benedict Collins“. Ii arătă inscripția fără a rosti un cuvânt.

Giles fluieră încet.

- Era al fratelui dumitale?

- A fost cadoul pentru a optsprezecea aniversare, cred, încuviință ea. Când a murit, l-a luat Maxima. Ii aruncă interlocutorului ei o privire îngrijorată. Evident că talharii s-au întâlnit cu fratele dumitale și cu nepoata mea. Nu crezi că... s-ar putea să-i fi talhărit și omorat? Ochii de un albastru-deschis ai marchizului se făcură aproape negri când se ridică în picioare.

-Mă îndoiesc. Nu ar fi avut nevoie să omoare doi oameni neînarmați. În plus, Robin și nepoata dumitale au fost văzuți teferi în ultimul sat. Orice atac criminal ar fi trebuit să se petreacă pe parcursul ultimelor mile, și nu am văzut nici un semn că ar fi așa. Probabil că a fost

un jaf, iar haina și ceasul făceau parte din pradă.

Mana Desdemonei se stranse peste ceasul fratelui ei.

-Ticăloșii n-au nevoie de vreun motiv, și nu e atât de greu să impuși doi oameni și să le ascunzi trupurile ■ eliminand orice urmă.

Marchizul îi aruncă o privire manioasă. Știa și el asta | la fel de bine ca și ea, însă ar fi dorit să nu audă cuvintele rostite cu voce tare.

- Posibil, dar puțin probabil. Robin e bun când e vorba să scape din incurcături. Nu-mi imaginez că a putut fi omorat așa de ușor sau că nu a reușit să protejeze o domnișoară aflată în grija lui.

-Așa, deci Lord Robert are o vastă experiență în a scăpa din incurcături. Oamenii onorabili n-au nevoie de astfel de talente, replică Desdemona caustic. Bani și * influența au ajutat mulți pungași să scape din necazuri, dar de data asta nu-1 vor mai salva pe fratele dumatil. n Cu siguranță că marchizul era cel puțin la fel de iritat, intrucat ripostă artăgos:

- Dacă obrăznicătura dumatil de nepoată reușește să ajungă cu bine la Londra, va fi numai datorită protecției fratelui meu, de vreme ce evident are lipsuri la capitelele inteligență și morală. Ce fată bine educată s-ar gândii măcar să străbată Anglia pe jos? Bine totuși că i-a dat prin minte să se alătore unui bărbat care s-o ajute.

-Nu „s-a alăturat“ lui, ci a fost forțată! i-o tranti Desdemona. Purtarea lordului Robert trebuie că te

ingrijorează,
altfel nu m-ai fi urmărit.

- Dumneata mă îngrijorezi, nu fratele meu, se răs-1
ti marchizul. După ce-ai plecat ca o furtună de la
Wolverhampton, am hotărât că trebuie să-l protejez de i
cea mai încăpățanată și răzbunătoare femeie pe care am I
intalnit-o in viața mea. Este evident că ai și stabilit ce s-a
*

intamplat, fără a avea o dovadă cat de mică.

- Pe cine numești dumneata femeie încăpățanată și
răzbunătoare? Mana Desdemonei zvacni in sus, abia stă-1
panindu-se să nu-i ardă o palmă lui Wolverton.
Uitase de pistol. Cand degetele i se incleștară pe
trăgaci, arma se descărcă cu o bubuitură sonoră, glonțul
șuierand pe langă Wolverton. Un vizitiu țipă, iar
gărzile sale de corp își abandonară ocupațiile și se grăbiră
spre ea.

-Iisuse Hristoase! Palid la față, marchizul se dădu
instinctiv intr-o parte. Ești nebună?

Ea azvarli cat colo pistolul și săculețul de mană și își
apăsă mainile pe temple, cu corpul tremurand violent.

-N-am... n-am vrut să fac asta, șopti in pragul leșinului.
Am uitat de armă. Privi in jos la pistolul care zăcea
in praf, un fum ințepător ieșind din țeavă. Jur pe
Dumnezeul
meu că a fost un accident.

Wolverton expedie gărzile, apoi o luă de braț și o ajută

să meargă spre trăsură. Desdemona crezu că avea să-i tragă o mamă de bătaie, dar în loc de asta, el o așeză pe treapta de sus a scării și întrebă tare:

- Lady Ross are ceva coniac? Slujnica, aflată înăuntru, răspunse afirmativ. Un minut mai târziu, Wolverton îi puse Desdemonei sticla în mână: Bea asta.

își ridică fruntea, luă o înghițitură și se inecă, dar își limpezi mintea. Privindu-l drept în față, rosti cu efort:

-Am un temperament afurisit și prea des spun lucruri pe care apoi le regret, dar niciodată nu aș răni pe cineva.

- Te cred. Dacă într-adevăr ai fi vrut să mă împuști, acum aș fi zăcut în praf, plin de sange.

Ea se infioră la această perspectivă.

- Te rog, nu spune asta.

- îmi pare rău. El luă sticla și dădu pe gat o înghițitură zdravănă, înainte de a i-o inapoia. Suntem amandoi supărați și pe bună dreptate. Dar într-adevăr sunt sigur că fugarii noștri sunt bine.

- Sper să ai dreptate, murmură ea cu un zambet stins. Presupun că trebuie să transport trupurile talharilor până în cel mai apropiat oraș și să raportez incidentul unui judecător. Cu puțin noroc, îi voi găsi pe Maxima și pe Lord Robert pe drum. Cred că le-a ajuns atata aventură dacă abia ce au fost jefuiți de toate bunurile lor.

-Poate. însă este foarte posibil să o fi luat peste câmp spre un drum mai circulat, așa că o să-i caut pe o

rută paralelă.

Lady Ross incuviință, știind că ea și marchizul nu erau aliați, chiar dacă se purtau politicos pentru moment.

- Dacă îi găsești, ai putea trimite un mesager să mă anunțe? Așa voi ști că Maxima este bine.

- Bineînțeles. Aș aprecia dacă ai proceda la fel.

- Desigur, zise ea ridicându-se în picioare. Și... mulțumesc,

Wolverton. Pentru că ai fost gata să ajuți un călător care avea necazuri și pentru că ai fost așa de înțelegător

față de ceea ce ar fi putut fi o greșeală fatală din partea mea.

Văzându-i zambetul, își dădu seama că era chiar foarte arătos atunci când nu-l scotea ea din minți.

- Lady Ross, viața mi-a devenit infinit mai captivantă de când te-am întâlnit. Se întoarse pe călcaie și se îndreptă spre trăsura lui, strangându-și servitorii cu o privire.

Ea se uită după marchiz cu sentimente amestecate.

Căutarea lui o complica pe a ei. Cu toate astea, nu-i displăcea

gândul că ar fi putut să-l întâlnească din nou.

capitolul 7

O jumătate de oră după ce Robin și Maxie își începuseră marșul spre sud pe drumul care trecea prin Rotherham, un fermier taciurn se oferă să-i ia cu căruța. Robin '

acceptă în numele amandurora, întrucât conveniseră că Maxie trebuia să vorbească foarte puțin. Nebăgând în seamă mana însoțitorului ei, se cățără în căruță și se cuibări într-o adâncitură între doi saci de porumb. Apoi își trase pălăria pe ochi și oferă o excelentă imitație de somn.

Robin se culcă la rândul lui, punându-și capul pe traistă. Maxie nu-l mai privise în ochi de când se sărutaseră. Nu o învinovăța că era speriată; și el era la fel. Ceva ce începuse ca o îmbrățișare impulsivă, afectuoasă, se transformase în patimă mistuitoare. Emoții ce stătuseră amorțite de atata timp că le și uitase numele se trezeau la viață, și era al naibii de stanjenitor.

Cat timp trecuse de când dorise ceva sau pe cineva?

Prea mult timp.

își privi tovarășa de drum. Biata Maxie; nici o femeie atât de hotărâtă și practică n-ar fi acceptat să înceapă o relație cu un vagabond. Cu toate acestea, participase cu înflăcărare la sărutul de mai devreme. Acum regreta. Nu era genul care să-și piardă timpul cu sentimente de vinovăție, mai curând se temea ca el să nu înceapă să-i facă curte mai intens. Trebuia, prin urmare, să o convingă de noblețea firii lui.

Zambi pieziș la acest gând. Nu era nobil, dar egoismul îi interzicea orice încercări de a o seduce. Orice tentativă de a face dragoste ar fi distrus în mod cert camaraderia care îl făcea atât de fericit. _

Nu putea spune însă că nu o dorea. îl fascinase încă din prima clipă, iar acel sărut îl făcuse să-i perceapă acut fiecare detaliu al ființei: ritmul respirației, picioarele frumos proporționate ce arătau atât de bine în pantaloni, mainile pe cât de puternice, pe atât de grațioase. Era atât de conștient de ea ca femeie, încât îi era greu să-și aducă aminte că lumea o vedea ca băiat. însă mintea ei îl atrăgea mai mult decât orice. Inteligența ei scilicitoare îl făcea să se simtă mai tânăr. Mai puțin uzat. încercă să nu se gândească la ce urma să se întâmple la finalul călătoriei. Evident că Maxie avea un țel care nu includea persoana lui. Robin era hotărât să se împotrivescă din răspuțeri despărțirii. Cu toate astea, ce putea să-i ofere? Ea îl credea un pierde-vară și el preferase să n-o contrazică, deoarece adevăratul său trecut avea pete mult mai întunecate. Ca americană, n-ar fi foarte impresionată de apartenența la o familie aristocratică și de averea care însemna enorm pentru tinerele din Anglia. Robin avea impresia că, dimpotrivă, aceste aspecte îi stărneau reticența. Era mai bine să-l creadă iremediabil nepotrivit. în felul acesta, Maxie avea să se abțină de la vreun gest necugetat dacă stăpanirea de sine îl părăsea și încerca să o sărute din nou. Se surprinse privindu-i pieptul, care se ridica și cobora în ritmul respirației. Cum ar fi arătat dacă sanii nu i-ar fi fost strânși în feșe? La naiba! Se strădui să se

uite in altă parte cand își dădu seama cum îi reacționa corpul la acele gânduri. Deși era o plăcere să simtă iarăși dorința, dacă nu era atent, se putea transforma in suferință.

Cu un oftat, se așază mai bine pe sacii de porumb și medită la o cale de a drege relația cu insoțitoarea lui. in următorul sat găsiră o prăvălie de unde putură cumpăra o haină cuviincioasă și o pălărie pentru Robin. După ce se regalară cu o cină caldă la taverna satului, își continuară drumul spre sud.

Cu puțin înainte de apus, Robin arătă către un șopron peste camp.

-Să ne adăpostim acolo peste noapte? Pare destul de izolat.

-Bine. Maxie porni in direcția indicată, întrebându-se stanjenită ce urma. Deși Robin se purta acum caramaderește, ea nu putuse uita acel sărut tulburător, nici felul nerușinat in care îi răspunsese.

in șopron descoperiră cateva hamuri și o claie de fan plăcut mirositor. Pe cand cercetau locul, Robin spuse: :

-Mă gandesc să scriu un ghid pentru călătorii sărmani și să evaluez meritele diferitelor hambare și tufișuri.

Crezi că așa avea o piață de desfacere pentru el?

Maxie își puse ranița jos langă celălalt perete, cat se poate de departe de locul unde își pusese el lucrurile.

- Cei care ar avea nevoie de un astfel de ghid nu și-ar permite să-l cumpere.

-Știam eu că trebuie să fie o piedică. Și uite așa se duce pe apa sambetei încă un plan de îmbogățire! Aproape că zambi înainte de a-și aduce aminte că trebuie să arate inabordabilă, astfel încât el să nu-i interpreteze slăbiciunea anterioară drept o invitație. Trecând pe lângă el, îl anunță:

- Mă duc să strang niște lemne.

Robin se duse să ia apă dintr-un parau apropiat, în timp ce ea aduna un braț de vreascuri uscate ce ardeau fără a face mult fum. Apoi încropi un mic foc într-un loc cu pietriș, adăpostit, nu departe de hambar.

Pe când se innopta, Robin se așeză lângă vatră și începu să cojească o creangă de copac.

- Maxima, nu trebuie să-ți inchipui că vreau să te seduc, murmură el pe un ton amical. Sub privirea ei dintr-odată atentă, urmă: Nu ne putem preface că nu ne-am sărutat. A fost o întâmplare. Mie mi-a plăcut, se pare că și ție. Asta nu înseamnă că te consider o pradă.

- Ești foarte direct, șopti ea jenată.

-Spre deosebire de tine, sinceritatea nu este punctul meu forte, dar nu-mi lipsește complet. începu să cioplească

un capăt al bățului, rotunjindu-l. Am decis să vorbesc despre asta pentru că nu vreau să te porți ca un iepure infricoșat pe tot restul drumului spre Londra.

- Iepure? tresări ea infuriată.

-Am știut că asta îți va atrage atenția. îți faci prea

multe griji pentru sărutul ăla. A fost un accident care s-a petrecut pentru că eram relaxați și fericiți.

Ea se ridică, știind că trebuia să fie la fel de sinceră ca el.

- Poate că a fost un accident, însă chiar de la prima noastră intalnire am simțit că... că tu mă consideri atrăgătoare.

- Bineînțeles că da, zise Robin ridicand expresiv din sprancene. Ce bărbat n-ar crede asta? Ești frumoasă.

- Nu voiam complimente, spuse ea jenată.

-Știu. Probabil că ți s-au oferit de atatea ori, incat subiectul te irită.

- Ce aud de obicei este că aş avea un anume farmec, ceea ce nu e același lucru cu frumoasă.

-Nu , intr-adevăr. Dar tu ești și una, și alta. Nu-i de mirare că te-ai obișnuit să fii suspicioasă la avansurile masculine. Cu tăișul lamei, Robin incepu să netezească suprafața ciotului. Poate că e imaginația mea, dar am nvut impresia că și tu mă găsești intru catva atractiv.

Ea se imbujoră. incercase să ascundă acest fapt. Hotărând să-i răspundă cu aceleași cuvinte, murmură:

- Care femeie n-ar face asta? Ești foarte chipeș.

in loc să fie tulburat, el rase:

- Am tot auzit asta cand eram mic, și mă enerva ingrozitor.

Mi-ar fi plăcut să am un păr lung, negru, cicatrice de sabie și un petic pe ochi ca pirații.

- Să fii recunoscător că arăți ca un inger. Probabil că te-a salvat de multe bătăi meritate.

-Nu e suficient, zise el suflând așchiile de pe băț.

Ca să ne întoarcem la oile noastre, atracția este perfect normală între oameni maturi, sănătoși. își ridică ochii de un albastru pătrunzător și urmă: Dar nu orice atracție trebuie să te împingă la acțiune. Gândește-te la sentimentele noastre reciproce ca la o mirodeneie ce dă savoare unei camaraderii trainice. Maxie îl cercetă cu atenție. Era atât de chibzuit! Cu toate astea, o frustra gândul că știa mult prea puține lucruri despre el. încă ești neîncrezătoare, stăruie Robin. Lasă-mă să-ți fac o mică demonstrație. Puse deoparte cuțitul și bățul și veni lângă ea.

Tanăra femeie era pe punctul de a se retrage, însă, făcând greșeala de a-și ridica privirea, văzu senzualitatea languroasă din ochii lui. îngheță neajutorată exact ca un iepure, așa cum îi spusese el.

Robin o strânse în brațe și se aplecă ușor. Ea tremură toată când buzele li se atinseră, dar sărutul fu bland și dulce. Gura ei se mișcă tandru peste a ei, caldă și fermă, în timp ce mainile îi mangaiiau încet spatele.

încordarea ei începu să se risipească. își întoarse capul și scoase un oftat ușor lângă gatul lui.

-A fost bine, dar ce voiai să demonstrezi?

-Că un sărut nu trebuie să fie periculos. Urmări rotunjimea urechii ei cu limba, răspândindu-i prin vene

senzații minunate.

-Atunci, ai reușit, șopti ea rămasă fără suflare.]

Nu sunt alarmată, nu încă.

El chicoti și se retrase puțin.

-Arăți foarte bine în nădragi - îi mangaie genunchiul cu varful degetelor - , dar într-o bună zi aș vrea să te văd în mătase.

- Că tot veni vorba de straie, știai că ai reușit să faci haina obișnuită pe care ai cumpărat-o azi să arate la fel de elegantă ca aceea pe care ți-au furat-o?

- E un talent, recunosc el modest. Un prieten a spus odată că sunt un gentleman până în măduva oaselor. În vreme ce radea, Robin îi scoase o agrafă din păr, astfel încât coama grea îi căzu pe umeri și se desfăcu pe spate. Ea îl privi în ochi și râsul îi se stinse. Privirea lui era flacăra pură, controlată însă, nu amenințătoare. îi scoase toate agrafele, una câte una, eliberându-i părul; acum, buclele desfăcute îi mangaiau sanii și umerii. Apoi îi trase capul spre pieptul său și îi mangaie șuvițele grele cu varful degetelor, împrăștiindu-i părul într-o mantie.

-Mătase neagră, murmură el. Cea mai obișnuită metaforă, cu toate astea nu-mi vine în minte alta mai potrivită.

Îl simțea cald. Puternic. Chiar neprimejdios, deși bunul ei simț îi spunea că era o iluzie. Închise ochii, savurând freacățul ce îi se involbura prin trup. Inteligent

din partea lui să facă demonstrația asta. își arăta dorința și o provoca pe a ei, în timp ce îi dovedea că pasiunea nu trebuia să iasă de sub control. Erau oameni maturi; puteau sta împreună fără a se imperechea dezlănțuit. Ar fi trebuit să se îndepărteze, dar șovăia. Era seducător de plăcut să nu fii singur.

De îndată ce vorbele i se formară în minte, își aminti motivul pentru care trebuia să fie precaută cu Robin. Erau doar tovarăși de drum într-o călătorie ce avea să se sfârșească peste puțin timp. Nu trebuie să se atașeze prea mult de el.

-Ți-ai demonstrat ideea, zise ea îndreptându-se de spate. N-o să mă mai comport ca un iepuraș infricoșat. Robin reveni la locul lui de lângă vatră. Pieptul i se ridica mai repede decât ca de obicei, dar tonul era ironic.

- Dacă te mai alarmezi în viitor, putem aranja o altă demonstrație.

O buclă blondă luminată de foc îi căzuse pe frunte. Ea înghiți în sec și își mută privirea.

-O dată e de ajuns. Demonstrațiile de felul ăsta ar putea încuraja tocmai comportarea pe care vrem să-o evităm,

în special când sunt oferite de un individ atât de înșelător ca tine.

- Prostii, spuse el cu un zâmbet malițios. Ți-ai dat fără îndoială seama că sunt mult prea delăsător ca să planific o adevărată campanie de seducție.

- N-ai fost nevoit să seduci o femeie în viața ta. Tot ce trebuie să faci e să zâmbești și să aștepti ca toate să-ți cadă la picioare.

- Nu e chiar așa. Luă din nou cuțitul și bățul și începu să ascutească capătul opus.

Gândindu-se că atata seriozitate era suficientă, Maxie întrebă:

- Ce faci cu bucata aia de lemn?

- Doar un băț de jucărie. 1-1 întinse ca să-l vadă mai bine.

Avea cam cincisprezece centimetri lungime și un centimetru

grosime, cu o curbă naturală ce i se cuibărea confortabil în mână.

-U n soi de jucărie pentru oameni mari? se interesă ea dându-i-l înapoi.

- Exact. O să-l port în buzuna/ și o să mă joc cu el când peisajul devine plictisitor. își frecă degetul mare peste capătul noduros. E comod să fii atât de prost încât un lucru de-ăsta să te amuze.

Ea mai puse lemne pe foc și atarnă o oală cu apă deasupra.

-Tu ai multe defecte, Robin, dar nu ești în nici un caz prost.

-Poate că nu, dar mă străduiesc.

- Asta-i problema ta. Nu te poți strădui să fii neghiob. Brusc, se așeză lângă el cu picioarele încrucișate și îi

stranse ușor mana stangă, cea schilodită: închide ochii, Robin. Nu vorbi. Nu gandi. Mulțumește-te să existi. își lăsă mana intr-a ei pe iarbă, dar Maxie îi simțea încordarea

din degete. Spuse încet: Pleacă urechea la vant. Ascultă pietrele, gustă lumina lunii. Simte spiritele copacilor și ale florilor și vietățile care impart noaptea cu noi. Erau aceleași cuvinte pe care le folosea mama ei când o învăța să prețuiască lumea.

La început, el se opuse. Era neliniștit, manat de o energie năvalnică. Ea încercă să-i aducă pace, dar nu putea pentru că ea însăși nu era împăcată.

Fu uimită să-și dea seama că nu mai stătuse să mediteze astfel de când aflase de moartea tatălui ei. Deși petrecuse ore nesfarșite călărind și mergand prin ținuturile mlăștinoase din Durham, jalea o împiedicase să facă apel la singura sursă de alinare care n-o dezamăgise niciodată.

Cu bună știință, își deschise mintea și simțurile în fața nopții. O bufniță își deplangea singurătatea străbătand pădurea cu aripile-i agile. Sub ea era pământul viu, al cărui freamăt îi amintea de ținuturile sale natale. Solul fertil, pietrele vechi și plantele și vietățile hotărâte să crească. Vantul care murmura printre frunze îi era cunoscut, deși suflase prin ceruri pe care nu avea să le știe niciodată.

Liniștea pământului o cuprinse, curgându-i prin membre și vene până când îi umplu inima. Dacă nu ar fi fost blanda lecție a lui Robin, care îi netezise cu pasiune colțurile asprite de durere ale spiritului, n-ar fi putut să găsească o astfel de pace.

Vrand să-i întoarcă darul, se strădui să comunice emoțional, lăsând liniștea să curgă din mana ei într-alea lui. Robin era ca un manz nărăvaș, încordat și gata să țâșnească.

-Acceptă că ești o parte a naturii, nu ești izolat, îi șopti delicat ca o umbră.

Treptat, el se liniști, tensiunea dispărându-i din degete. Respirația îi deveni ușoară și regulată și pentru câteva clipe se simțiră în armonie.

Deși ea încerca să-l învețe simplitatea, își dădea seama că structura lui interioară era de o mare complexitate. Spiritul lui era un ghem încalcit de contradicții, având la bază o inteligență scilpitoare și un stoicism desăvârșit. Scilpiri de ras și de curiozitate și o mărinimie incontestabilă.

Și întuneric - întuneric dincolo de imaginația ei.

Cu o dorință instinctivă de a-l alina, ar fi vrut să-l scape de regretele care-l torturau.

Într-o secundă, armonia se spulberă. Îl simți pe j

Robin îndepărtându-se brusc de ea pe plan emoțional, după care îi dădu drumul la mână.

- Cat de interesant, rosti el pe un ton glacial. N-am

știut niciodată că poți asculta pietrele. Ești cumva vrăjitoare, domnișoară?

Mahnită, își dădu seama că-1 speriasse la fel de mult pe cat o alarmase el in după-amiaza aceea. Ar fi fost mai bine pentru ei dacă-și mențineau relația la un nivel superficial, fără riscuri.

-Nu sunt vrăjitoare. Nu sunt nici măcar o doamnă. I

-Prostii. O măsură cu privirea de la părul in dezordine până la varfurile prăfuite ale cizmelor. Ești o doamnă din cap până-n picioare.

Maxie zambi și umplu două căni de ceai, obișnuit pentru el și din ierburi pentru ea. Poate că Robin era] un hoț de buzunare, un vagabond și Dumnezeu știa ce încă, dar atata timp cat drumurile lor se impleteau, avea i să rămână prietenul ei. I

Asta trebuia să fie de ajuns.

capitolul 8

Drept dovadă a împăcării, Maxie își mută culcușul din colțul hambarului, venind mai aproape de Robin. Tot ce trebuiau să facă era să se ferească de sărutări și de meditații comune pentru a evita posibilele necazuri.

După o noapte de vise plăcute, se trezi dintr-o săritură cand ușa scârțai. Soarele năvăli in hambarul cufundat in beznă, urmat de un hămăit furios. Cand deschise ochii, tanăra femeie văzu doi mastifi uriași profilandu-se amenințator la mai puțin de doi metri distanță, cu boturi roșii și colți albi și făcand o larmă asurzitoare.

ingbeță, știind că orice mișcare putea declanșa un atac mortal. Cuțitul era în traistă și cainii ar fi sărit pe ea înainte să ajungă acolo. Fără să-și miște capul, se uită la Robin. Era la fel de nemișcat ca și ea, evaluând situația cu mult calm.

O voce strigă:

- Stai!

Cainii se opriră din lătrat, dar ochii strălucitori și gafaitul le indicau nerăbdarea de a-i sfașia pe intruși. Un fermier manios apărură în spatele lor, silueta lui conturându-se în soarele dimineții.

-Vagabonzi infecți, mormăi el, ar trebui să vă dau pe mana judecătorului.

- Sigur c-ai putea, da' n-am făcut nici un rău, spuse Robin cu sfială. Pentru americanca de Maxie, părea să aibă dintr-odată un accent de Yorkshire perfect. Cu grijă, se ridică din fan. Cerem iertare că v-am călcat hotaru'. Voiam să plecăm în zori, ca să nu supărăm pe nimenea, da' am umblat mult ieri și nevastă-mea e... ăăă... grea.

Maxie se ridică la randul ei, aruncându-i o privire indignată. Cu părul desfăcut, nu putea fi luată drept băiat, dar chiar trebuia să devină o nevastă gravidă? Robin îi întoarse o ocheadă angelică și se repezi să o sprijine grijuliu.

Deloc impresionat, fermierul, un tip corpulent între

două varste, se răsti la ei:

-Asta nu-i treaba mea, da' vagabonzii de pe pământu' meu sunt. Ia ieșiți d-acolo, până nu asmut cainii pe voi.

- Dacă aveți ceva treburi prin gospodărie, le-om face bucuroși, ca să plătim pentru găzduirea de peste noapte, se oferi Robin.

in acest timp, Maxie incepu un dialog cu patrupedele, murmurandu-le in limba irocheză că erau niște ființe pe cinste și curajoase și că se bucura nespuse de intalnirea cu ei. La inceput marairă, dar ea se descurcase intotdeauna excelent cu cainii. Curand, cel mai mare dădu din coadă și urechile i se lăsară in jos.

intinse o mână, recomandandu-se cu numele ei irochez, Kanawiota. Mastiful păși mai aproape și o mirosi nesigur, după care ii trecu limba aspră peste obraz.

VAaryJo Tutney

Ea zambi și-l scărpină in dosul urechilor, iar cainele o răsplăti cu un ranjet. Celălalt mastif scoase un scheunat gelos și se impinse inainte, cerand aceeași atenție.

Fermierul se lansase intr-o nouă tiradă despre vagabonzii de doi bani și pe deasupra și hoți, dar se intrerupse cand mastifii lui incepură să-i dea roată lui Maxie, aproape doborand-o la pământ.

-C e dracu'...?

- Nevastă-mea se pricepe la animale, explică, mai de- I grabă fără rost, Robin.

- Ba bine că nu, murmură fermierul, impresionat im- ,
potriva voinței lui. Numa' unu din ei cantărește mai mult ;
decat ea. Nevastă-ta, spui? Atunci, unde-i verigheta?
Maxie își ridică privirea și fu uimită să vadă transfor- j
marea suferită de Robin. De obicei arăta ca un nobil 1
rebel, dar acum eleganța sa naturală dispăruse, fiind
inlocuită

de atitudinea unui om sărman care trecea prin j
zile grele.

Se holbă la el, gândindu-se că ar fi trebuit să fie nebu- ■
nă de legat ca să-l creadă în vreo privință. Cu talentul lui ,
actoricesc, ar fi imposibil să știe dacă spunea adevărul. <

- A trebuit să vand inelul, mărturisi el cu tristețe. Tră- :
im vremuri grele, acum că războiul s-a sfârșit. Mergem
către Londra, unde trag nădejde să capăt o slujbă.

-A i fost soldat? se interesă fermierul, nebăgand în
seamă ultima propoziție. Băiatul meu cel mic a luptat]
în Cincizeci și doi Infanterie.

Robin încuviință cu un aer de apreciere solemnă.

-Un ul din cele mai bune regimente ale armatei noas- ■>
tre. Și eu am fost în Peninsula. Am avut norocul de a-1
vedea o dată pe Sir John Moore, cu câteva luni înainte
de a fi ucis la Coruna.

Gura subțire a fermierului se franse.

- Băiatul meu a murit la Vittoria. Obişnuia să spună
că Moore era al mai bun din ai mai buni. Duşmănia îi
dispăruse. Spre deosebire de Maxie, nu băgase de seamă

un detaliu: Robin nu afirmase că fusese în armată.

-Moartea generalului a fost o pierdere teribilă, fu de acord tânărul.

Fermierul își scoase pălăria și își trecu degetele prin părul rărit.

-Mă cheamă Harrison, se prezentă el cu glas aspru.

Voi, oameni buni, aveți un drum lung înainte. Dacă sunteți flămânzi, puteți imbuca ceva 'nainte de plecare.

După un drum de cincisprezece minute, ajunseră la casă și un singur zambet al lui Robin o fermecă pe nevasta fermierului, care căzu într-o adorație demnă de o cauză mai bună. În timpul micului dejun copios, cu ouă, carnați, briose fierbinți, gem de căpșune și ceai, povesti despre campania din Peninsula și viața de soldat. Era absolut convingător; dacă jMaxie nu l-ar fi cunoscut mai bine, l-ar fi crezut și ea. își consolida popularitatea reparând prețiosul ceas de pe cămin al doamnei Harrison, care era stricat de o veșnicie.

Amandoi spuseră povești de groază despre greutățile din timpul sarcinii, în special pentru o „mititică“ precum era ea, iar gazdele îi expediară cu mâncare pentru drum și cu povața să aibă grijă de soarta copilășului. Doamna Harrison le făcu înduioșată cu mâna și cei doi caini îi însoțiră până la marginea domeniului, oprindu-se cu o ezitare vădită.

Maxie așteptă până când nu mai putură fi auziți ca să spună cu glas înghețat:

-Nu ți-e nici măcar o dată rușine de dumneata, Lord Robert?

- De ce să-mi fie rușine? replică el inocent

- N-ai nici un pic de respect față de adevăr, se răsti ea exasperată.

- Din contră, îl prețuiesc enorm. De-aia îl folosesc cu mare grijă.

- *Robin!* exclamă ea amenințător.

- Gazdele noastre au satisfacția că au făcut un lucru Imn, noi ne-am bucurat de o masă excelentă, cainii și-au făcut un prieten și ceasul doamnei Harrison funcționează. Ce-i rău aici?

- Le-ai turnat atatea minciuni!

- Doar cateva. Află că am fost în Peninsulă și l-am întâlnit o dată și pe Sir John Moore. N-am pretins niciodată că am fost unul din soldații lui sau că i-am fost un prieten apropiat. Știu de ce ești întoarsă pe dos, zise Robin cu o expresie neliniștită. De vină trebuie să fie sarcina.

-Ești de-a dreptul imposibil! răbufni ea, oscilând între iritare și ras. Cum îndrăznești să-i spui omului că sunt nevasta ta însărcinată?

-Dacă ai obiecții la minciuna asta, am putea s-o corectăm destul de ușor, cel puțin în parte, zise el cu un aer meditativ.

Ea scoase un pufnet dezgustat pe când se ferea spre marginea drumului, lăsând să treacă o cotigă trasă de]

un căluț.

-Am primit multe oferte rușinoase la viața mea, dar* asta e de departe cea mai puțin măgulitoare. Chiar și dacă aș fi interesată, ceea ce nu e cazul, e o adevărată pa-J coste să rămăi grea in timp ce cutreieri Marea Britanici in lung și in lat.

-Mă gandeam la cealaltă parte a minciunii. Va trebui să ne indreptăm către nord spre Gretna Green¹, de vre-J me ce suntem prea departe de Doctors' Commons² ca să luăm o autorizație specială.

Pană și o americană știa că asta insemna căsătorie.]

- Glumele tale devin din ce in ce mai proaste, Lord] Robert. Ai merita să-ți accept oferta asta idioată și să te leg pe viață.

- Probabil că există o soartă și mai rea.

Maxie se opri nemișcată să-l privească. Iluzoriul senJ timent de apropiere din noaptea trecută dispăruse de mult, iar acum se trezea pusă in incurcătură de Robin, cel enigmatic și sclipitor. Cu toate astea, exista cevaJ serios și impenetrabil in spatele ochilor lui albaștri>> își dădu seama uimită că dacă ar fi acceptat, el ar fi dus-qB

in nord, la Gretna Green, și ar fi luat-o de soție.

1 Sat din sudul Scoției vestit pentru căsătoriile încheiate de tinerii

care nu aveau acordul părinților (n.red.)

2 Societate londoneză de avocați care practica dreptul

civil (n.red.) I

- De ce ai propus așa ceva, Robin? întrebă în cele din urmă.

-Habar n-am, spuse el cu o sinceritate marcată de tristețe. Atata doar că părea o idee bună.

Ultimul lucru de care avea nevoie Maxie era un ticălos fermecător. O șoca însă faptul că ideea nu i se părea atât de detestabilă pe cât ar fi trebuit. Poate că Robin avea un temperament inadecvat pentru o ocupație lucrativă

și era nestatornic în vorbă și faptă. Pe de altă parte însă, era bland, amuzant și atât de atrăgător, încât s-ar fi agățat de el ca o iederă.

Și totuși era un ticălos. Dacă avea să se mărite vreodată, ar fi ales un bărbat care să-i ofere un acoperiș deasupra capului. Se eliberă de privirea lui abătută și își continuă drumul.

- Presupun că ai deja trei sau patru neveste răspândite prin toată Europa, așa că dobândirea uneia în plus nu e decât un moft. Din păcate, urăsc inghesuiala, așa că îți voi refuza onoarea.

-Nu există alte neveste. După cum ai observat, nu am talent la cererile în căsătorie. Singura dată când am făcut-o... se opri brusc.

- Ce s-a întâmplat? îl indemnă ea să continue.

-Doamna a refuzat, bineînțeles. O doamnă cu o judecată foarte sănătoasă. Nu ca tine. Zambî. Nu sunt

sigur

că vreau să mă însor cu o femeie care ar avea proasta inspirație să mă accepte.

Se înapoiase în regatul umorului său ciudat, deși ea își dădu seama că în vorbele lui erau îngropate niște adevăruri dureroase. Clătinând din cap, grăbi puțin pasul. Poate că erau prieteni, dar nu avea să-l înțeleagă niciodată pe deplin.

Urmărirea nepoatei lordului Collingwood nu era mare lucru pentru un om cu talentele lui Simmons.

De vreme ce fata habar n-avea, mergea pe drum ca o gască așteptând să fie jumulită.

Cu deghizarea pe care și-o alesese, fetișcana era ușor de trecut cu vederea, pentru că nu mulți oameni își aminteau să fi văzut un băietan cu o pălărie mare. Situația se schimbase după ce se însoțise cu un tip blond.

Toate muierile de pe drum își aminteau de el imediat, j

Cu o notă de veselie răutăcioasă, Simmons se întreabă ce avea să spună Collingwood[^] când afla că nepoata lui era o femeie imorală. Poate că înălțimea Sa nu avea să se sinchisească; preocuparea lui de bază era să o împiedice să ajungă la Londra, unde ar fi putut afla de taică-său.

Nu că Simmons l-ar fi invinovățit pe Collingwood că voia să ascundă afacerea aceea urată.

Deși îi pierduse pe fugari pentru o vreme când se hotăraseră

să o ia peste câmp, la sud de Sheffield dădu

din nou de ei. Aveau un avans de numai vreo două ore. ! Probabil că fata și iubitul ei trăgeau la aghioase in vreun hambar nu mai departe de un kilometru sau doi. Cu un pic de noroc, avea să-i dibuie chiar in acea noapte. Scoase un hohot răgușit. Poate că fetișcana nu voia să-și părăsească omul și să se întoarcă la Durham, dar nu conta. Simmons le putea veni de hac amandurora.

capitolul 9

Recunoscătoare că găsiseră un loc bun de popas, Maxie își aruncă bagajul la pământ, apoi se duse să caute lemne. Cand se întoarse cu un braț plin, Robin pregătise vatra și lovea cremenea și amnarul.

-D e îndată ce se aprinde, te rog să-l păzești până aduc eu apă de ceai.

Maxie puse jos lemnele și-și roti umerii obosiți. j

-Aduc eu apă.

- O s-o iei ca pe o insultă dacă-ți propun să stai și să te odihnești un pic? Arăți obosită, iar izvorul nu e chiar aproape.

Ideea de a se așeza era foarte ispititoare. Totuși...

- N-am cerut să am parte de un tratament privilegiat.

-Știu, murmură el. Iasca se aprinse. După ce suflă în ea până cand flăcările începură să trosnească vesel, Robin se ridică, tachinând-o cu ochii săi albaștri.

Totuși, luand in considerare diferența de lungime dintre pașii noștri, tu ai mers cam cu o treime mai mult, așa că mă duc eu după apă.

-Un argument ingenios, rase ea, simțindu-se dintr-odată mai puțin obosită. Ai putea vinde funie unui osandit la moarte. Se așeză pe iarbă și-și scoase ghetete. Sau, dacă munca cinstită nu ar contraveni principiilor tale, ai fi un avocat excelent, pledand pentru oricare dintre părțile implicate. își scoase pălăria și își desfăcu agrafele din păr, oftand ușurată în timp ce i se revărsa peste umeri. începuseră să o enerveze ghetetele butucănoase, părul strans și sanii bandajați. Oftă din rărunchi, jinduind după o baie fierbinte. De fapt, ai studiat vreodată dreptul? Cateodată vorbești ca un avocat.

-Doamne, Dumnezeule, nu! exclamă Robin îngrozit. Poate că am făcut câteva lucruri reprobabile la viața mea, dar am și eu niște limite.

Chicotind, ea se întinse din nou pe iarbă, cu mainile sub cap.

- Ești vreodată serios?

După o lungă pauză, își ridică privirea și-l văzu uitându-se la ea cu o expresie impenetrabilă. Când ochii li se întâlniră, bărbatul zambi și spuse pe obișnuitul său ton amuzat:

-C a t de rar posibil.

Apucă oalele de gătit și porni înspre izvor. Maxie închise ochii, pe jumătate adormită. După atacul talharilor intraseră într-o rutină superficială și sigură. Robin nu-i mai demonstrase cum săruta și ea

nu-i mai sugerase să asculte vantul. Mergea bine; nu mai exista o reală apropiere, dar nici conflicte.

își concentrează simțurile spre pădurea din jur. Ciripituri plăcute de păsări. Fașait de frunze. Dulceața unui caprifoi. împlinire. Mulțumire.

Ascultând vantul, se lasă în voia somnului.

Când ajunse la izvor, Robin hotărî se spele temeinic.

Nu-și putea lua gândul de la însoțitoarea lui.

Constatase încă de la început că avea o față exotică minunată și o minte brici, însă fusese surprins să-i descopere

latura vrăjitoarească.

Sau poate că era un fel de sfântă. Nimic altceva nu putea explica acea întâmplare stranie când încercase să-l învețe simplitatea. O urmărise spontan și observase intrigat că era posibil să simtă lumea dinprejur într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse.

Fusese foarte odihnit și se simțise foarte apropiat de Maxie. Chiar îi venise în minte să o sărute din nou, cu toată seriozitatea, bineînțeles.

Pe neașteptate însă, ceva îl împinsese din starea de relaxare într-o panică totală și se trezise în plin coșmar.

Poate că nu era făcut pentru simplitate. Fusese o întâmplare

interesantă, dar n-ar fi vrut să se repete. Era mai ușor să-și treacă orele bucurându-se de tovărășia unei femei extraordinare, așa cum n-o mai făcuse de peste

zece ani.

Se uscă, apoi umplu oalele cu apă și se îndreptă spre locul de popas. La marginea poieniței se opri la adăpostul unui tufăriș, contemplându-și fascinat însoțitoarea.]

Stătea pe spate lângă foc, cu un braț drept pernă și cu strălucitorul ei păr negru ca pana corbului acoperindu-i chipul. Silueta sa minionă, arcuită, îi inspiră un amestec neliniștitor de tandrețe și dorință. Voia să o apere de întreaga lume. Cu excepția lui, bineînțeles.

Cunoștințele ei despre lume și viață, ca și ceaiul de ierburi contra unei sarcini nedorite, dădeau clar de înțeles că era o femeie experimentată; cu toate astea, posedă o inocență dincolo de orice suspiciune. Poate că se datora felului ei de-a fi extrem de sincer. Orice o fi fost în trecutul ei, prefera să creadă că era fecioară. Asta îi întărea puterea de a se abține, pentru care orice ajutor era bine-venit.

Gandurile îi fură intrerupte de trosnetul crengilor sub greutatea unor pași. Se uită spre luminiș și văzu un bărbat înalt și solid apropiindu-se din partea cealaltă. Un zambet larg de satisfacție îi se lăți pe chip la vederea lui Maxie.

- Iată-te, domnișoară Collins! E vremea să mergem acasă. Intrusul avea un puternic accent londonez și veselia sa aparentă nu-i ascundea defel aerul amenințător.

Maxie se trezi brusc și se ridică în capul oaselor. Ochii îi se îngustară.

-Te-am văzut la unchiul meu, rosti ea cu o admirabilă stăpanire de sine. Cine ești?

-Mă cheamă Ned Simmons, și unchiul matale m-a trimis să te aduc inapoi, spuse bărbatul inaintand grăbit spre pradă.

Cu gura stransă, Robin lăsă apa jos și se apropie in liniște de marginea poienii, astfel incat să se găsească in spatele londonezului dacă va fi nevoie să acționeze. Cu atenția concentrată la maximum, scoase din buzunar bățul pe care-l cioplise și-l stranse in mana stangă, cu un centimetru din măciulie la vedere.

Maxie se ridică in picioare și se uită ingrijorată la Simmons, ca un terier ce infrunta un taur.

- N-ai nici un drept să mă forțezi să mă intorc la unchiul meu, spuse ea, retrăgandu-se prin iarba, desculță.

Nu-mi este tutore și n-am făcut nimic rău.

Liniștit, cu acea veselie infricoșătoare, Simmons replică:

- Haide, domniță, nu-mi fă necazuri, altfel trebe să te duc la judecător să-i esplici cum ai furat o hartă și niște mancare. in țara noastră poți fi atarnat in ștreang pentru de-alde astea. Unchiu' matale n-o să facă necazuri dacă vii cu mine ca o fată cumsecade, zise el intinzandu-se să o apuce de umăr. Unde ți-e drăguțu'? A luat-o la picior și te-a lăsat singurică?

Să pună mana pe Maxie se dovedi o greșeală. Fata se răsuci, eliberandu-se din mana lui, și in același timp

il lovi din toate puterile in părțile sensibile. Robin se infioră; Simmons avea noroc că era desculță, intrucat precizia și iuțea gestului fuseseră fenomenale.

Bărbatul se dădu in lături, dar nu putu evita de tot lovitura. Se indoi de mijloc, urland:

- Fir-ai tu...!

injurătura care urmă era atat de obscenă, incat Robin se bucură că fusese rostită in jargonul hoților, pe care Maxie n-avea cum să-l înțeleagă. Fără a se opri din blesteme, londonezul băgă mana in haină și scoase un pistol.

Nu apucă să țintească, deoarece Maxie se aruncă spre el și inșfăcă arma, folosindu-și greutatea pentru a o smulge. Avantul o duse intr-o rostogolire controlată pe iarbă.

Sări in picioare in timp ce Simmons rămăsese cu gura căscată de uimire. Sunetul urat al trăgaciului ridicat umplu luminișul.

- N-aș vrea să-l folosesc, domnule Simmons, marai ea I amenințător, dar mai degrabă o fac decat să vin cu dumneata.

Acum intoarce-te și *pleacă*.

Simmons se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

- Pune jos chestia aia, tarfuliță ce ești, ori o să te fac să regreti ziua-n care te-ai născut.

Comisese greșeala potențial fatală de a o subestima. Știind că dacă nu intervenea, Maxie ar fi putut să-l

omoare pe intrus, Robin se năpusti în poiană chiar în momentul în care ea ridică pistolul și ținti.

Deoarece era fix în spatele masivului londonez, nu era sigur dacă ea îl văzuse. Sperând că avea să tragă în aer, plonjă lung și îl apucă pe Simmons de picioare. Pe când cădeau împreună pe iarbă, glonțul îl rată milimetric.

- Ticălos laș și marșav! Las' că te-nvăț eu să mai sări pe om pe la spate, tună Simmons în timp ce se lupta cu noul lui inamic.

Londonezul manifesta agilitate și forță brută, dar Robin avea avantajul surprizei. Pe deasupra, cu măciulia de lemn ascunsă în pumn, loviturile lui erau năprasnice. Simmons se dădu înapoi de la un croșeu primit în maxilar și îl pocni pe Robin în umăr. Cu priceperea unui bandit care luase parte la multe încăierări, îl înșfăcă pe Robin de gulerul cămășii și încercă să-l tragă suficient de aproape încât să-i dea lovitura de grație. Robin se feri cu prețul sfașierii cămășii până la mijloc, Schiță o directă de dreapta, apoi se folosi de încercarea Instinctivă a celuilalt de a o bloca pentru a-i căra o serie de pumni în plex.

Cu ochii holbați și cu mușchii ce nu-l mai ascultau, immons se îndoi la pământ. Robin îl întoarse cu fața în putregaiul de frunze, apoi îi roti mâna dreaptă la spate și i-o forță până aproape de a i-o rupe.

- Drăguțul e încă pe-aici, gafai el. Ar fi trebuit să fii mai atent.

Simmons avea curaj cu nemiluita și era rezistent la tlurere. Incepu să se zvarcolească atât de energic, încât mai avea puțin și se elibera. Robin se aplecă în față și apăsă cu putere pe anumite puncte de sub maxilarul adversarului, întrerupându-i fluxul de sange spre creier. Simmons scoase un sunet gatuit și o ultimă convulsie îl scutură înainte de a-și pierde cunoștința.

Maxie lăsă pistolul jos.

-Asta-i o șmecherie impresionantă, o să mio arăți și mie?

- Sigur că nu. Este periculos de folosit, pentru că poate cauza moartea sau o vătămare permanentă dacă durează prea mult. Robin îl întoarse pe Simmons cu fața în sus, apoi îi folosi batista ca să-i lege încheieturile mainilor.

Ca să nu mai spun că ai putea încerca asta pe mine data viitoare când o să te enervez cumva.

- Probabil că e mai înțelept să nu-mi dezvălui trucul ăsta, încuviință ea. Cu toată nepăsarea din vorbele ei, tenul ei smead avea o nuanță cenușie. Când imi pierd cumpătul, se poate întâmpla orice.

-Am băgat de seamă, spuse Robin sec. Voiai să-l omori?

- Nu, deși am fost tentată. Își recuperează ghetetele și se încălță. Am țintit să-i zgarii brațul, sperând că așa o să-l opresc. Mai aveam muniție, dacă asta nu era de ajuns. Aruncă pământ pe foc cu mainile tremurande și zise:

Ar trebui să plecăm cat se poate de repede.

-O să plecăm. Robin îl căută în buzunare pe Simmons.

Se va trezi în curând. N-am legat batista prea

strans, așa ca n-o să-i ia mult timp să se dezlege.

Scoase punga de muniție a londonezului și o luă.

Continuând să-l scotocească, văzu că Simmons nu avea

acte de identificare, dar ascundea un portofel burdușit

cu bani.

Robin se uită gânditor la bancnote. Suma era mal

mult decat suficientă ca să cumpere două bilete la poș-

talionul spre Londra, însă, dacă era să fie sincer, nu se

prea grăbea să o ducă pe Maxie la destinație.

-A i de gând să-l jefuiești? întrebă ea dezaprobator.

- ii iau numai pistolul, zise el punand portofelul la

loc. Asta o să-l infurie suficient la trezire.

-Așadar, cinstea ta este un rezultat al pragmatismului

mai degrabă decat al considerentelor morale? inceptu

să-și prindă părul cu agrafele.

- Exact. Scrupulele sunt un lux pe care nu mi-l permit.

Maxie pufni indignată la auzul acestei mostre de

logică falsă, determinandu-l să se explice: Furtul este un

răspuns destul de bland la o tentativă de atac. Tu ești

aceea care era gata să-i zboare creierii.

- Numai dacă era necesar. își infundă pe cap pălăria

boțită. De unde era să știi că o să vii să mă salvezi?

- Chiar crezi că te-aș fi abandonat sorții?

Se uitară unul în ochii celuilalt pentru un moment

inainte ca ea să se intoarcă pentru a-și lua ranița.

- Nu era timp de gandire.

Iar Maxie nu era genul de femeie care să stea și să aștepte a fi salvată. Robin recuperează oalele pe care le lăsase jos inainte de a-l ataca pe Simmons. ii oferi insoțitoarei lui de băut, ceea ce ea acceptă recunoscătoare; încă arăta tulburată.

Bău și el, apoi aruncă restul de apă și impachetă oalele. Cand părăsiră luminișul, singura urmă a scurtei lor prezențe acolo era Simmons, zăcând in iarbă cu mainile legate.

Pe cand se indreptau către drum, Maxie spuse:

- Așa-zisa ta jucărie este de fapt o armă, nu-i așa?

-Da. După ce ne-am intalnit cu talharii ăia, am hotărât că o formă de autoapărare ne-ar fi de folos.

Ținu o creangă, așa incat ea să poată trece, și explică: Măciulia de lemn adaugă forță loviturilor.

- Ești o sursă inepuizabilă de talente periculoase, remarcă ea fără nota de sarcam obișnuită.

- intotdeauna folosite in slujba binelui, spuse el pios.

Comentariul lui ii smulse un zambet timid, dar încă arăta mult mai tulburată decat s-ar fi așteptat Robin.

bănuia că nu o supărase atat ciocnirea cu Simmons, cat semnificația acesteia. Trebuia s-o iscodească in legătură cu trecutul ei misterios și cu misiunea secretă pe care o avea de indeplinit la Londra.

Langă marginea drumului era legat un cal cu o infățișare tristă. Robin se opri și îi aruncă o privire curioasă.

-Asta e al prietenului tău de acolo, nu?

- Nu e prieten cu mine, dar cred că e calul lui. L-am văzut la... l-am mai văzut odată.

- Bine. Desfăcu fraiele și se aruncă în șa.

- Doar nu vrei să-l furi, exclamă ea. Ce s-a întâmplat cu pragmatismul?

-Oricum l-aș fi dezlegat ca să încetinesc urmărirea, însă e o idee mai bună să plecăm noi călare și să ne depărtăm cât mai mult de Simmons. îi întinse mana lui Maxie. Bietul animal nu poate duce două persoane prea departe, dar măcar ne va da un avans.

- Ești mai mult decât practic, Lord Robert.

Robin o trase în spatele lui pe șa și constată că îl strangea de mijloc mai tare decât ar fi cerut mersul liniștit al calului. Trebuia să amane întrebările pentru mai târziu, când Maxie avea să-și mai vină în fire.

Peste câțiva kilometri, când lumina zilei începea să se estompeze, se opri la o încrucișare de drumuri.

- E vremea să-i înapoiem bidiviul stăpanului. Descălecară și Robin întoarse calul, plesnindu-l peste picioarele din spate, pentru a-l expedia în direcția de unde veniseră. Dacă schimbăm direcția spre vest, s-ar putea ca Simmons să ne piardă urma. Sper asta. Nu pare tipul de om care să renunțe ușor. Dă-mi pistolul, îi ceru el.

Maxie i-l înmană, apoi scoase un țipăt de manie văzând

că el scoase glonțul rămas și aruncă arma într-un * tufiș des.

-La naiba, Robert! De ce-ai făcut asta? Un pistol ne-ar putea fi de mare folos.

-Armele sunt lucruri blestemate, mormăi el aruncand săculețul cu muniție după pistol. Cand sunt la indemană, oamenii mor fără rost.

- Poate că Simmons merita să moară!

-A i omorat vreodată pe cineva?

- Nu, admise tanăra femeie.

-Eu da. Nu este o experiență pe care ai vrea să o repeți.

Ea se emoționează la auzul tonului său rece. Multe din poveștile depănate de el erau pure fantezii, dar nu se indoia că rostise adevărul despre omoruri.

- N-am vrut de fapt să spun asta. Despre uciderea lui, adică.

-Știu că n-ai vrut, murmură el imblanzit, cuprinzându-i umerii cu o mână protectoare pe cand inaintau in noapte.

Marchizul de Wolverton era pe jumătate adormit și se gandea mohorat că ar fi făcut mai bine să se oprească la Blyth, cand trăsură se opri scârțaind. Se uită afară și își văzu vizitiul vorbind cu un tip solid, ciufulit, care-și tarșăia picioarele prin praf. Decise să coboare din trăsură.

- Alte necazuri?

- M-au talhărit și mi-au luat și calu', bombăni namila, j
După ce-și aruncă o privire spre blazonul de pe trăsură,
continuă cu o vagă notă de umilință: N-ar putea înălțimea
Ta să mă ducă până in cel mai apropiat oraș?

-Bineînțeles. Giies ii făcu semn să urce in trăsură,
gandindu-se că pe drumurile Angliei se intamplau chiar
mai multe nelegiuiri decat își inchipuise el. Aprinse
două lămpi și scoase o sticlă de coniac dintr-un
compartiment.

Ce ochi vanăt ai, remarcă el, turnand o porție
generoasă pentru oaspetele său.

- N-ar fi prima dată.

- Așa cred și eu, zise marchizul cercetandu-I mai atent.
Ești boxer, nu-i așa?

-Am fost. Mă cheamă Ned Simmons, dar am luptat
■•ub numele de Cockney Killer. Cu un aer satisfăcut,
dădu pe gat coniacul dintr-o inghițitură. Mi-ai văzut vreun
meci?

- Regret, nu urmăresc meciurile de box, dar un bun
prieten de-al meu a caștigat odată o sumă frumoșică
pariind
pe tine. Giles se strădui să-și amintească. Pentru
i a l-ai invins pe Game Chicken in runda a nouăsprezecea,
cred.

-Douășuna de runde. Văleu, a fost cea mai tare
bătaie din viața mea!

- Cred că seara asta a fost nevoie de cațiva oameni ca

să-ți tragă așa o mamă de bătaie!

Comentariul fusese o greșeală. Simmons dădu drumul unui șuvoi de injurături și scuze, concluzia fiind că pierduse pe nedrept. Giles ascultă într-o doară până cand cuvintele „drăguțu’ blonziu“ îi atraseră atenția.

Ascunzându-și interesul brusc, remarcă:

- Probabil că blondul ăsta era ditamai zdrahonul.

Simmons ezită, întrebându-se dacă să admită un adevăr deloc măgulitor.

-B a era slăbuț, și vorbea ca un grangur, spuse el morocănos. Nu m-aș fi gandit că poa’ să lupte cu atata meșteșug. Chiar și-așa, nu m-ar fi doborat dacă nu m-ar fi atacat de la spate și dacă tarfulița lui n-ar fi ațintit un pistol către mine.

Giles își stăpani un zambet. in mod clar, omul dăduse peste Robin și Candoarea intruchipată, iar cea din urmă părea să-i semene leit nemaipomenitei sale mătuși.

- Cum de te-au atacat?

Fața lui Simmons se albi ca varul.

-N u poci să spui mai multe, că-i secret.

Giles tocmai cugeta dacă să-i ofere bani pentru alte informații, cand un cal necheză afară.

- E calu’meu! constată Simmons uitându-se pe fereasrră.

Nemernicu’ ăla blestemat n-o fi in stare să călărească.

Trag nădejde că și-a frant gatu’ cand l-a dat marțoaga pe jos.

Marchizul nu văzuse încă un cal care ar putea să-i

arunce fratele din șa, cu atât mai puțin gloaba aceea obosită. Probabil ca Robin îi dăduse pur și simplu drumul. Slavă Domnului că nu adăugase furtul unui cal celorlalte nelegiuiri de până atunci.

in ce naiba se băgase Robin?

Calul fu prins și legat la spatele trăsurii, care porni spre cel mai apropiat oraș, Worksop. Simmons tăcu, lăsându-

l pe Giles să-și pună gândurile în ordine. După toate aparențele, londonezul fusese trimis de lordul Collingwood după nepoata sa. Un tip cam dur pentru a se ocupa de însoțirea unei fete gingașe, deși, cu cât auzea mai multe despre Maxima Collins, cu atât marchizul

incepea să se indoiască de gingășia ei.

Evident că Lady Ross nu le dăduse de urmă fugarilor.

Cu puțin noroc, Giles avea să-i găsească, iar atunci fratele lui trebuia să-i răspundă la o mulțime de întrebări.

La rugămintea lui Simmons, îl lăsă la un han ceva mai răsărit decât o carciună de la barieră. Giles însuși se cază la cel mai bun han din Worksop. Nu se ridica la nivelul standardelor sale, dar cel puțin cearșafurile erau curate.

Când adormi, în vis nu-i apărură fugari și posibile nelegiuiri,

ci Lady Ross, în postură de amazoană splendidă.

Simmons cunoștea bine ținutul, astfel că, la nici o

oră de cand ajunsese in Worksop, își cumpără alt pistol si angajă cațiva oameni care să-l ajute la urmărire.

Mai tarziu, in timp ce-și ținea o bucată de carne crudă peste ochi și dădea pe gat halbe din berea locală, se gandi la tipul blond care-i sărise in spate. Lui Collingwood nu i-ar fi plăcut deloc dacă prețioasa sa nepoată ar fi fost rănită, dar nimic nu-l impiedica pe Simmons să-l rupă in două pe drăguțul ei.

Pe cand mai lua o dușcă de bere, adancit in ganduri, își imaginează ce avea să facă atunci cand i se ivea prilejul să-l infrunte pe ticălosul ăla șiret intr-o luptă dreaptă.

capitolul 10

Merseră aproape o oră pană cand dădură peste un șopron destul de izolat. Dacă rămaneau in locul inițial de popas, Maxie ar fi incropit niște legume cu șuncă, dar așa se mulțumiră cu paine și branză.

La final, Robin se rezemă leneș de căpița de fan, cu părul său blond argintat de lumina lunii ce se strecura printr-o ferestruică ingustă.

- Cred că e momentul să-mi explici despre ce e vorba. O să mai dăm peste mulți zdrahoni care vor incerca să te răpească?

Deși Maxie nu era obișnuită să aibă incredere in cineva, ii datora lui Robin o explicație. il văzuse mințind și (urand, nu-i știa adevăratul nume și nutrea convingerea că era un fel de șarlatan, dar o ajutase la nevoie.

își intinse mainile să-și desfacă părul pentru a doua

oară în acea seară.

-Nu mi-e prea clar ce se întâmplă. Nici nu știu de unde să încep. Ce te interesează?

- Orice vei dori să-mi spui, rosti el cu blândețe.

Dintr-odată vru să-i spună tot, despre obarșia ei ciudată și despre felul cum ajunsese în Marea Britanie.

-Tatăl meu, Maximus Collins, era fiul mai mic al unei familii de vază. Moștenirea, și așa nu prea mare, și-a risipit-o în scurt timp la masa de joc și făcând diverse cheltuieli necugetate. Bunicul a hotărât că Max era o pacoste inutilă și costisitoare, ceea ce probabil era adevărat, zambi ea. S-a oferit să-i plătească datoriile dacă accepta să plece din Marea Britanie. Max nu avea de ales, așa că a fost de acord. Presupun că autoritățile erau pe punctul de a-l ridica. A hotărât să se ducă în America. Ploaia începu să bată pe acoperiș. Maxie se adânci mai mult în fan și își infășură pelerina în jurul umerilor, dorindu-și să fie mai groasă. Tata nu era un om rău, mai degrabă neglijent în ce privește banii și proprietățile.

ii plăcea Lumea Nouă pentru că acolo e o atitudine mai puțin rigidă. S-a stabilit în Virginia pentru un timp, apoi a luat-o spre nord. După un timp petrecut la New York, făcu greșeala să încerce o călătorie pe timp de iarnă din Albany până la Montreal. Era să-și piardă viața într-un viscol, dar a fost salvat de un indian, un vânător

mohawk. Max a sfârșit prin a-și petrece restul iernii în casa vânătorului. Acolo a cunoscut-o pe mama. Se opri, întrebându-se care avea să fie reacția lui Robin la aflarea veștii că era o corcitură. Un cuvânt urat, mai mult american decât englezesc.

- Indienii mohawk sunt una dintre cele șase nații din Confederația irocheză, nu-i așa? replică el vizibil interesat.

- Da, spuse ea plăcut surprinsă de cunoștințele lui. Indienii mohawk erau Păzitorii Porții Răsăritene, apărând Confederația de triburile de algonkini din Noua Anglie. Patru din cele șase nații trăiesc acum în mare parte în Canada, deoarece le-au jurat credință englezilor în timpul Revoluției Americane. însă neamul mamei a supraviețuit păstrandu-și onoarea și tradițiile, spre deosebire de indienii din Noua Anglie, care au fost distruși de boli și războaie.

-Nu e o poveste frumoasă, murmură Robin. Din ce am citit eu, indienii erau un popor puternic, sănătos și cumsecade când au venit prima dată europenii. Ei ne-au dat porumbul, nenumărate leacuri și pământuri imense. Noi le-am dat variolă, tifos, pojar, holeră și Dumnezeu mai știe ce. Cateodată gloanțe. Ne urăști? întrebă el după o scurtă ezitare.

Nimeni nu deschisese vreodată acest subiect în prezența ei, nimeni nu bănuia furia adânc îngropată pe

care o simțea în numele poporului său. în mod ciudat, intuiția lui Robin îi mai atenuase mania.

-Cum aş putea face asta, fără a mă uri pe mine însămi? în definitiv, sunt pe jumătate englezoaică. Mai mult de jumătate, dacă stau să mă gandesc, pentru că am petrecut puțin timp cu neamurile mele mohawk. însă ei m-au acceptat cu mai multă căldură decât rudele din Anglia.

Străbătută de un fior, își spuse că nu se simțise acasă nici măcar în sanul familiei materne.

Auzindu-i clănțănitul șab al dinților, Robin se trase lângă ea și o luă în brațe. încordată, se gândi că nu avea în vedere efuziuni pasionale, dar se relaxă dându-și seama că în tot ce-i oferea el era consolare.

- Familiile pot fi ceva foarte incomod, zise el mangăindu-l pe spate. _

-Nu-i așa? încet, căldura și apropierea îi alungară frisonul. Se simțea minunat în brațele lui Robin.

Asta nu era bine. Amintindu-și că ultimul lucru de care avea nevoie acum era un bărbat tot atât de fermecător și de nesocotit ca și tatăl ei, se îndreptă de spate și începu povestea.

- Mama era tânără și fără astampăr, interesată de lumea de dincolo de casă. în ciuda deosebirilor imense dintre ei, ea și tata s-au îndrăgostit unul de celălalt.

- Amandoi se revoltau contra vieților cărora le erau destinați, observă Robin. Asta constituie o legătură

puternică.

- Cred că ai dreptate. Nemaipunand la socoteală că mama era frumoasă, și nici tata nu arăta prea rău. Când .1 venit primăvara, Max a întrebato dacă voia să plece cu el, și a primit un răspuns afirmativ. Eu m-am născut un un mai tarziu. Am trăit cea mai mare parte a timpului In Massachusetts, dar in fiecare vară vizitam casa din preerie. Mama a dorit ca eu să cunosc limba și traiul poporului ei.

- Tatăl tău te însoțea?

-D a , se împăca nemaipomenit cu rudele mamei.

Indienii au firi poetice, le plac la nebunie poveștile, joi urile și șezătorile. Tata putea recita poezii in engleză, franceză și greacă, la nesfarșit. Vorbea foarte bine și dialectul

mohawk. Maxie rase la această amintire. Doamne, cat mai putea sporovăi! ii vrăjea pe toți membrii tribului recitand *Odiseea*. Acum, că am citit-o și eu, imi dau seama

că traducerea lui era destul de liberă, însă rămanea o poveste superbă. Zambetul ii pieri. După o clipă, tanăra femeie urmă: Au mai fost doi copii care au murit imediat după naștere. Mama s-a stins și ea cand aveam zece ani. Familia ei s-a oferit să mă ia, dar tata a refuzat. Nu găsisse niciodată o slujbă stabilă care să i se potrivea* <<

că; după moartea mamei a devenit vanzător ambulant

de cărți și m-a luat cu el peste tot.

- Așadar, ai crescut călătorind. Ți-a plăcut viața asta?

- în mare parte, da. Maxie se întoarse, astfel încât spatele să i se odihnească pe pieptul lui Robin. Cărțile și educația sunt respectate în America. Pentru că multe ferme și cătune sunt foarte izolate, eram întotdeauna bine primiți oriunde mergeam. Cu gatul uscat, continuă: Prea bine-veniți câteodată. Obiceiurile indiene diferă foarte mult de cele europene, iar femeile nemăritate se bucură de o libertate care adesea e considerată deșă bălăre după standardele albilor. întotdeauna s-au găsit bărbați dispuși să încerce virtutea unei metise ca mine.* Mainile lui o cuprinseseră protector.

- Nud de mirare că ai devenit așa de precaută.

- Era necesar; dacă i-aș fi spus lui Max de problemele cu care aveam de-a face, ar fi omorat pe cineva. Sau, mai probabil, ar fi fost omorat - era un palavragiu, nu un luptător. înainte de ziua de azi, ar fi spus aceleași lucruri ' despre Robin, dar nu mai era cazul, se gândi Maxie, care j urmă cu voce tare: Nu mi-e rușine de obiceiurile unui popor care e și al meu. De ce să nu aibă și femeile aceeași libertate înainte de căsătorie ca și bărbații? Dar alegerea trebuie să-mi aparțină, nu să-mi fie impusă de un bețivi nestăpanit care-și inchipuie că sunt o femeie ușoară.

-Numai un nebun și-ar inchipui asta, spuse Robin j încet.

Bucuroasă că el înțelesese, Maxie își depănă mai

departe povestea.

- Aveam o rută obișnuită prin Noua Anglie și nordul statului New York. Pe lângă titlurile obișnuite, le aduceam clienților și comenzi speciale.

- Fascinant. Robin își înlănțuie mainile pe după mijlocul ei. Care era sortimentul de bază?

- în mare parte Noul Testament, broșuri ieftine cu predici și imnuri, ediții piratate ale cărților englezești. ■

Un fermier din Vermont comanda câte o carte de filosofie în fiecare an. La vizita următoare, el și tata, comentau cartea din anul precedent. Rămăneam întotdeauna

două zile cu domnul Johnson. Cred că era momentul lui de glorie din acel an, spuse ea zâmbind. Vânzătorii ca tatăl meu făceau o treabă bună, astfel încât editorii scoteau titluri destinate exclusiv comerțului ambulant. Un exemplu pe care mi-l aduc aminte este Fiica *risipitoare*, un text evlavios extrem de critic la adresa

purtărilor imorale.

- Cu multe detalii, fără îndoială, se amuză Robin.

-Exact. Cum putea lumea să știe că un comportament era imoral dacă nu-i citea descrierea? Am vândut multe exemplare din cartea aia, chicoti Maxie.

Povestea îl lămuri pe Robin de unde provenea acel amestec remarcabil de maturitate și inocență. Ce viață neobișnuită dusesese, fiind crescută între două culturi,

fără a aparține în totalitate nici uneia și trăind o existență pribeagă! Evident, tatăl ei fusese bine educat și fermecător și ea îl adora. La fel de clar era că Max fusese extrem de iresponsabil. Robin ar fi pariat că Maxie crescuse

administrând afacerea și, în general, având grijă de părintele ei ce trăia cu capul în nori.

Acel mediu bizar o formase pe femeia independentă căreia îi stătea atât de bine în brațele lui. Datorită apropierii dintre trupurile lor, răcoarea umedă a nopții se risipise, iar lui Robin îi era cald într-un fel ce n-avea nimic de-a face cu temperatura.

Amintindu-și dintr-odată că nu era cazul să se manifeste drăgăstos, remarcă:

- O viață interesantă, dar instabilă.

- Obişnuiam să cred că nu-mi doream nimic mai mult decât o casă adevărată, spuse ea nostalgică.

Petreceam

iernile la Boston, în gazdă la o văduvă ai cărei copii crescuseră. Mă bucuram întotdeauna să mă întorc acolo și să știu că vom dormi sub același acoperiș pentru următoarele câteva luni. Dar, una peste alta, a fost o viață bună. Aveam mereu destulă mâncare, cărți din belșug și oameni cu care să discutăm. Viața asta de vânzător ambulant îi se potrivea tatei. Nu putea sta o clipă locului.

Robin nu era surprins să audă asta. Dar cel puțin

Maximus Collins părea un tată afectuos, mult mai mult decât răposatul marchiz de Wolverton. Deși lumea n-ar fi fost de acord, credea că Maxie fusese mai norocoasă decât el în privința familiei.

- Ce v-a adus în Marea Britanie?

-Max dorea să-și revadă fratele și sora. Voia ca și eu să-i cunosc.

Robin îi simți încordarea. Dăduse clar de înțeles că rudele tatălui ei nu fuseseră amabile cu ea. Cunoscând nobilimea engleză, nu era surprins.

-Tatăl tău a murit aici, în Marea Britanie?

- La Londra, acum două luni. Avea probleme de sănătate.

De fapt, cred că aceasta a fost cauza principală pentru care a revenit - să vadă Marea Britanie încă o dată înainte de a se stinge. Vocea îi se întrerupse pentru o clipă, după care urmă: Max a fost înmormântat pe domeniul familiei, în Durham. Apoi, imediat după ce hotărâsem că era momentul să mă întorc în America, am auzit din întâmplare o discuție între mătușa și unchiul meu. Maxie îi relatează convorbirea la care asistasese fără voie și decizia pe care o luase, de a merge la Londra să facă cercetări. Menționează chiar și temerile că tatăl

ei s-ar fi hotărât să încerce un șantaj rafinat, din tonul ei egal netranspărând nici o simpatie. Așa ajungem în prezent,

isprăvi ea. încă nu-mi vine să cred că a fost ceva

necurat in moartea lui Max. Cu toate astea, faptul că unchiul a trimis pe cineva ca Simmons după mine pare să-mi confirme cele mai rele bănuieli. Poate că e doar îngrijorat,

dar pare mai degrabă hotărât să mă împiedice de la aflarea adevărului. Tu ce crezi?

-Sigur unchiul tău ascunde ceva, incuviință Robin, cantărind posibilitățile. Există cel puțin una care nu implica un comportament condamnabil din partea nimănui,

dar prefera să nu facă presupuneri în fața lui Maxie. Sunt de acord că la Londra ai avea o șansă de a descoperi ce s-a întâmplat. Pe de altă parte, ar putea fi primejdios și nimic din ce ai afla nu ți-ar putea aduce tatăl înapoi. Merită riscul?

-Trebuie să știi adevărul, spuse ea cu voce aspră. Nu încerca să mă convingi de contrariu.

-Nicicând nu mă gandesc. Pană una, alta, s-a făcut tarziu și suntem amandoi obosiți. Va fi timp destul maine-dimineață

să decidem cum să-l evităm pe Simmons și cum să ajungem la Londra.

-Mă vei ajuta? întrebă ea nesigură.

-Da, indiferent dacă vrei sau nu. N-am nimic mai bun de făcut, iar asta pare o misiune laudabilă. Robin se lăsă înapoi în fan, trăgând-o și pe Maxie după el. Ea încercă să se răsucească.

- A fost o zi grea și nu vreau să o sfârșesc făcând eforturi de a te ține la distanță.

-Tot imi subestimezi inteligența, zambi el. Fără să mai pomenim de simțul meu de autoconservare. Știu foarte bine că vei infinge un cuțit într-o parte prețioasă a anatomiei mele dacă devin obraznic. Cu toate astea, la cat e de frig afară, ne va fi amandurora mai cald dacă ne ghemuim unul langă altul. De acord?

Cu un oftat ușor, ea incetă să se impotrivească.

- De acord. imi pare rău că sunt atat de suspicioasă, Robin.

-Acum înțeleg de ce. ii depuse un sărut ușor pe temple, apoi intinse pătura peste amandoi. Fanul oferea un pat moale, frumos mirositor. Maxie se relaxă, ghemuită cu spatele la el. După cum spunea mereu doamna Harrison, ești doar o creatură mititică. Robin își aduse un braț peste mijlocul ei și o trase mai aproape, ca într-un căuș. Credeam că indienii sunt înalți.

- Fiecare rasă are excepții. Mama era scundă, iar eu sunt cea mai scundă din ambele ramuri ale familiei.

-Dar, in compensație, ești probabil cea mai aprigă, observă el surazand. Ai și un nume mohawk in afară de cel englezesc?

-Pentru neamul mamei mele, eu sunt Kanawiosta, spuse ea după o scurtă ezitare.

- Kanawiosta. Numele susură pe buzele lui. in afară de tatăl ei, Robin era singurul bărbat alb care-l pronunțase

vreodată. Are vreo semnificație specială?

-Nu e ceva ce se poate defini ușor. Implică apă curgătoare și de asemenea o îmbunătățire, să faci ceva mai bine.

-Apă curgătoare, spuse el ganditor. Ți se potrivește.

-Nu-mi dramatiza numele, rase ea. Ar putea fi tradus tot așa de bine cu „impodobirea mlaștinii“. Cați englezi cunosc semnificația primordială a numelui lor?

-Robert înseamnă „de strălucită faimă“, replică el prompt.

-Dar tu preferi Robin, ca în Robin Hood. Faptul că știa înțelesul numelui dovedea oare că așa îl chema de-adevărat? Ținând seama de cunoștințele lui furate de pretutindeni, probabil că nu însemna nimic. Răceala îi ieșise din oase, topită de căldura îmbrățișării lui. Era o pătură minunată. Somnoroasă, Maxie murmură: Asta seamănă cu alăturarea.

- Alăturarea?

-Un obicei al cuplurilor care se curtează, explică ea. În Distanțele mari între gospodării înseamnă că uneori ti- i nerii trebuie să rămână peste noapte în casa iubitelor lor. Camerele de oaspeți sunt rare, așa că ei vor împărți același pat, amandoi îmbrăcați pentru a ține situația sub control. De obicei patul e separat pe mijloc de o scândură cu zimți deasupra.

- Pare un sistem care s-ar bucura de mare succes în Marea Britanie. Aici, dacă ești prins în grădină sărutând

o fată riști să ajungi la o căsătorie rapidă și nedorită.
Robin zambi în întuneric. Compatrioții tăi își dau seama,
sunt siguri, că nici scândura asta, nici hainele nu-i
pot opri pe oamenii hotărâți.

- Săritul peste scândură nu e neobișnuit, admise ea. I
Sunt și câteva balade ale alăturării care spun: „Straiul
nu te apără cu nici un folos/ Când sare pe tine armăsarul
foc”. Robin rase, iar Maxie îl imită. Rasul îi era tot
atât de cald ca și brațele. Câteodată, nunta are loc mai
devreme decât te-ai aștepta, urmă ea căscând din nou. |
Dar fermele au nevoie de copii, așa că în general nu
e socotit un mare păcat.

Apoi, încălzită și simțindu-se în siguranță pentru
prima dată de foarte mult timp, se lăsă în voia somnului
- ascultând vantul, ploaia și bătaia liniștită a inimii
lui Robin.

capitolul 11

Maxie se trezi într-un abur cald de plăcere. Mireasma
fanului îi invadează nările, iar trupul cufundat în somn al
lui Robin o proteja de aerul umed al dimineții. Una din
maini îi se odihnea pe sân. Era bine - *foarte* bine - , dar
nu trebuia ca el să se trezească și să-și inchipuie că se
crease un precedent. Ușor, îi mută mâna în jos spre un
teritoriu neutru.

Mișcarea îl trezi. Leneș, se întoarse pe spate și se
întinse, cu trupul lui strâns lângă al ei. Ea se sprijini în
cot, admirându-i părul blond, răvășit. Probabil că așa

arăta cand era copil și tanjea după un bandaj de pirat la ochi și cicatrice de sabie.

-Bună dimineața, îi spuse zambind. Am dormit bine. Și tu?

Robin îi întoarse un zambet care-l făcea atât de atrăgător, încât se gândi ce minunat ar fi fost să-l vadă așa pentru tot restul vieții.

- într-adevăr foarte bine, zise el cu o voce matinală răgușită.

își puse neglijent mana pe umerii ei în timp ce se așeză din nou în fan. Cel puțin așa începuse, neglijent, dar când privirile li se întâlneau nu mai putură scăpa din vraja care-i cuprinsese.

încet, de parcă ar fi fost contra voinței lui, mana începu să alunece în josul brațului delicat al partenerei sale, trezindu-i la viață trupul. Pe când respirația îi se accelera,

ei îi veni în minte cântecelul despre alăturare, cu ideea că hainele nu constituiau o barieră pentru perechile hotărâte.

Ochii lui se întunecară și mana se opri pentru a putea mângăia cu degetul mare partea interioară a cotului

118 *Mary Jo Putney*

ei. Ea își ținu respirația, uluită de senzațiile intense pe care nu le mai trăise niciodată.

Ruptura cămășii lui Robin îi descoperea adâncitura de la baza gâtului, pe care Maxie și-ar fi dorit să i-o atingă

ușor cu limba. Voia să-i sfașie restul de cămașă așa încât să poată vedea și atinge corpul muscular care o ținuse în brațe toată noaptea. Dorea să fie o femeie mohawk ce se putea dăruia fără rușine sau indoială.

O măcinau însă prea multe indoieli. Probabil că gândurile i se oglindiseră pe față, pentru că el respiră grăbit și pe neașteptate se rostogoli, îndepărtându-se cu o remarcă seacă:

- Un mod extraordinar de a petrece noaptea, exceptând partea cu separarea la trezire.

- Poate că a fost o greșală că am dormit așa, murmură ea trecându-și șovăielnic mainile prin păr.

-N-am făcut niciodată vreo greșală în viața mea, replică el ofensat. Cel puțin nici una pe care să n o pot explica după aceea.

Ea rase și, dintrodată, atmosfera se limpezi.

-Data viitoare, voi avea grijă să mă ridic imediat după ce mă trezesc.

- imi pare bine că va fi o dată viitoare. Avem nevoie de exercițiu.

Chicotind încă, Maxie se ridică în picioare și se pregăti să infrunte noua zi. Era cenușie și rece, dar ploaia se oprise. Seara trecută, Robin adusese vreascuri în șopron, așa încât era suficient lemn uscat cât să încropească

imediat un foc afară, lângă poartă.

Într-o albie de piatră se stransese apă de ploaie, astfel

că ea puse de ceai in timp ce Robin prăjea paine pe un băț ascuțit. Cu ultima bucată din feliile de șuncă de la doamna Harrison putură alcătui un mic dejun copios. Pe cand Maxie își opărea ierburile de ceai, Robin întrebă:

-A i ceva impotrivă dacă in dimineața asta mă bărbieresc înăuntru? E destul de rece și umed afară.

- Dă-i drumul. Se uită la cămașa lui ruptă, incercand să-i nu bage in seamă pieptul dezvelit. Trebuie să-ți găsim altă cămașă. Cred că asta nu se mai poate repara.

- Oricum, mă cam săturasem de ea, zise el cu o strambătură.

iși scoase briciul pliant și o bucată de săpun și ingenunche langă oala ce mai avea puțină apă caldă.

Robin respecta cu sfințenie bărbieritul, la fel cum făcea ea cu ceaiul de ierburi, dar era o treabă cu care se indeletnicea in mod normal departe de ochii ei. Și in acea zi ar fi procedat la fel, își zise Maxie, dacă n-ar fi apărut acel sentiment de intimitate.

-Te-ai gandit vreodată să nu te mai bărbierești? se interesă ea. Eu sunt atat de ștearsă incat nimeni nu mă bagă in seamă, dar tu arăți mult mai elegant. Barba te-ar ajuta să te deghizezi, ingreunand astfel sarcina lui Simmons.

El făcu clăbuc in palmă, apoi il imprăștie pe obraji.

-Barba mea crește roșie, ceea ce și mai bătător la ochi decat infățișarea mea obișnuită. Dar ai dreptate că

trebuie să facem niște schimbări. Am fost atacați de talhari și suntem urmăriți de Simmons. E timpul pentru o nouă strategie.

Ea îl studia peste marginea câinii. Era ceva foarte intim să privești un bărbat pe când se bărbieră. Deși își văzuse tatăl făcând asta de sute de ori, nu-și dăduse seama niciodată cât de viril puteau să arate favoriții.

- La ce te gândești? încă nu avem suficienți bani pentru biletul de diligență. Numai dacă nu plănuiești să-i câștigi dând spectacole de magie.

-Am o idee. Nu ar fi cel mai rapid drum, dar am scăpa cu siguranță de urmăritori. Știi ceva despre ciurdari?

Robin își ascuți briciul de vreo șase ori pe o curea scurtă de piele, apoi își întinse pielea obrazului așa încât să poată da jos o parte din favoriții de un blond-roșcat.

Aceiași favoriți o gadilaseră pe ceafă în noaptea trecută. își stranse varfurile picioarelor și, înghițindu-și nodul din gat, replică:

- Te referi la oamenii ăia care mană vite spre oraș?

- Corect. Toate orașele au nevoie să se aprovizioneze cu hrană, iar Londra e atât de mare încât atrage turme din toată Marea Britanie. Robin curăță briciul cu un smoc de paie, apoi începu treaba pe cealaltă parte a feței. Majoritatea vitelor care se consumă acolo provin din Tara Galilor și Scoția.

-Așa de departe, din Scoția? Maxie ridică sprancenele a mirare. Probabil că li se întărește carnea până

să ajungă.

- Animalele sunt îngrășate în general pe pășunile din sud înainte de a fi scoase pe piață. Și nu sunt numai vite, deși ele sunt aduse de la cea mai mare distanță. Ciurdarii mană oi, gaște, porci, chiar și curcani, deși din regiuni mai apropiate.

- Cum poți să mană curcani? întrebă ea amuzată.

- Foarte greu, spuse el cu o sclipire în ochi. E un adevărat spectacol. Seara, curcanii se cocoată cu sutele în copaci, unde-și petrec noaptea.

Pentru un moment, se distrahă închipuindu-și crengile aplecate sub greutatea păsărilor adormite. Gândul o deturnă

de la chipul cu trăsături perfect sculptate din fața ochilor ei.

- Ce are asta de-a face cu noi?

-Ciurdarii urmează poteci situate la înălțime, dacă e posibil, și evită drumurile cu taxe. Călătorii fără bani li se alătură pentru companie și siguranță. Sau câteodată doar pentru aventură. Terminand cu obrajii și falca, Robin își întinse bărbia să se radă pe gat.

Ea urmări fascinată cum o picătură strălucitoare de apă i se prelinse în scobitura gâtului, ca apoi să alunecă în jos spre mijlocul pieptului, umezindu-i părul carlionțat.

Observându-i privirea fixă, el întrebă:

- S-a întâmplat ceva?

-Doar nevricale femeiești, zise ea repede. Vederea unui brici atât de aproape de un gat mă sperie.

- încă nu m-am rănit serios, zambi el. Cu trei mișcări blande își termină treaba, apoi curăță briciul și îl plie la loc în manerul său de corn.

Poate că el nu se rănisese, dar pe Maxie sigur o tulburase peste măsură. Ușurată că terminase înainte ca ea să devină o epavă transpirată, spuse:

- imi dau seama de avantaje. Există trasee de-ale ciurdarilor prin apropiere?

-U n u l trece la vest de Nottingham, la două zile de mers de aici. în perioada asta a anului, e foarte posibil să dăm peste o turmă în apropiere.

-Tu ai mai însoțit turmele până acum?

- Da. De asta cunosc drumul ăsta. își afundă prosopul în apa caldă, apoi îl stoarse și se șterse pe față și pe gat. Odată, când am fugit de acasă, am dat peste niște ciurdari.

Fuga de acasă părea un fapt plauzibil.

- Probabil că îi dădeai mult de furcă mamei tale.

- Deloc, zise el după o pauză destul de lungă. Doar ce s-a uitat la mine după ce m-a născut și a murit grabnic din cauza șocului.

Oricat de mare ar fi fost indiferența lui, nu putea să-i ascundă durerea înăbușită.

- imi pare rău, murmură Maxie.

- Nu poți fi nici pe departe la fel de îndurerată cum a fost tata. Robin merse către poarta deschisă și aruncă afară apa de bărbierit. Semănă leit cu ea, dacă este să ne luăm după tablouri, iar tata nu putea să se uite la mine fără a se infiora.

Tinerei femei îi veni să plângă de mila copilului care fusese Robin. În loc de asta, întrebă ușor:

- De ce îmi povestești toate astea?

El tăcu preț de câteva momente, cu fața la fel de rece și distantă precum cerul cenușiu.

-Nu știu, Kanawiosta. Poate că uneori mă obosește să fiu enigmatic.

Auzindu-l folosind numele ei special, simți un fior pe șira spinării. Pentru prima dată, Robin își dezvăluia de bunăvoie personalitatea ascunsă sub aparența sa elegantă

și de nepătruns. Un rol îl jucase probabil și faptul că în noaptea precedentă ea îi se destăinuisese cu atata franchețe. Sau poate că dormitul unul în brațele celuilalt înlăturase barierele care îi separaseră.

Își aminti cum încercase să-l facă să audă vantul și se gândi la femeia care-i refuzase cererea în căsătorie. La fel ca un ghem de lână, Robin era alcătuit din fire încalcite de umor și eschivare, inteligență și viclenie, compasiune și detașare rece. Acum, îi întinsese un capăt de ață ca să-l deșire dacă voia. Oare ce ar fi găsit în miezul enigmei, când toate firele complicate aveau să fie descalcite?

Imediat după ce își puse întrebarea, știu și răspunsul, în centrul aceluși inveliș de ironie și șarm facil se afla singurătatea.

Desdemona primi ușurată veștile de la Lordul Wolverton despre cei doi fugari, care fuseseră văzuți pe drumul spre Rotherham. Cel puțin erau teferi. Totuși, marchizul nu-i dăduse alte detalii, așa că trebuia să-i găsească de una singură.

Scoțând un oftat obosit de exasperare, cobori din trăsură în praful uliței principale din satul în care ajunsese.

Părea să fi cutreierat de-o veșnicie prin partea de miazănoapte a regiunii Midlands, în căutarea lui Maxie și a ticălosului fără scrupule care își bătuse joc de ea.

Părerea despre lordul Robert Andreville nu i se îmbunătățise,

știind că fugarii călătoreau încă pe jos. S-ar fi zis că un crai care se respecta ar fi tocmit măcar un loc la diligență. Tipul n-avea stil.

Devenise expertă în a pune întrebări. Cătunele, unde străinii erau remarcați imediat, constituiau cele mai bune locuri pentru a afla noutăți, și cel mai bine era să discute cu bătrânii care se strangeau la carciuma locală. Și negustorii erau buni.

Pentru a treia oară în acea zi, Desdemona intră în singura prăvălie dintr-un sătuc pe nume Wingerford. Ca de obicei, înăuntru era un talmeș-balmeș de mărfuri dintre cele mai diverse, cum ar fi ace și ață, cupoane

de panză simplă și funde ieftine, câni de lut, sare, zahăr și borcane cu dulciuri pentru copii. O pisică roșcată sforăia molcom pe un vraf de haine vechi, cu nasul acoperit de coadă.

Cand zări vizitatoarea imbrăcată luxos, jupaneasa corpulentă se grăbi să o intampine cu slugărnicie.

- Cu ce vă pot servi milady?

-Mă întreb dacă mi-ai văzut nepoata și pe soțul ei pe drumul ăsta acum cateva zile. Ea e cu tenul inchis și destul de scundă, cam de un metru și jumătate, și imbrăcată

ca un băiat. El are o înălțime medie, este blond și arătos.

- Da, chiar ieri au trecut pe-aici. Femeia o cantări viclean din priviri. El își rupsese cămașa și avea nevoie de una nouă. A cumpărat o pălărie și niște rufărie. N-am avut lucruri tot atât de fine ca acelea pe care le purta, dar a părut mulțumit.

Desdemona incepu să-și debiteze povestea atent pregătită.

- E cea mai mare prostie cu puțință. Soțul nepoatei mele a făcut o prinsoare ridicolă că va merge la Londra pe jos, iar ea s-a decis să-l insoțească. Nu sunt căsătoriți de mult, și ei i s-a părut o aventură grozavă. Bineînțeles că n-am fost de acord, dar nu era treaba mea să mă amestec.

Scoase un oftat trist: N-ar fi fost nimic rău în asta, ț dar tatăl fetei e grav bolnav. încercăm să-i găsim în speranța că va putea ajunge să-și vadă părintele înainte de a fi prea tarziu. Vocea Desdemonei tremura puțin; dacă mai spunea de câteva ori povestea asta, avea s-o creadă și ea. Au spus cumva încotro se îndreaptă de aici?

-Serios? Jupaneasa ridică din sprancene, expresia arătând delicat că avea mari dubii în privința explicației, dar nici nu se gândea să o facă mincinoasă pe distinsa ei vizitatoare.

Desdemona trebuia să acționeze. O femeie respectabilă ca aceea s-ar fi putut simți jignită de o mită pe față.

Se cerea ceva mai subtil. Se uită în jur la prăvălia aglomerată

pană când găsi un obiect corespunzător.

-O , ce panglică minunată! De când caut eu exact această nuanță de albastru! Trase afară un rulou dintr-un maldăr de pasmanterii. Ai vrea să mio vinzi pe asta pentru...

hm... să zicem cinci lire?

-Cinci guinee și e a dumneavoastră. Licărul ironii din privirea jupanesei nu lăsa nici un dubiu asupra faptului că pricepuse despre ce era vorba.

-Minunat, spuse Desdemona entuziasmată, ca și când n-ar fi știut că panglica valora ceva mai puțin de o liră.

Jupaneasa impachetă ruloul într-o bucată de hartie creponată.

- Din intamplare, atunci când eram în spatele prăvăliei i-am auzit pe cei doi însurăței vorbind. Ceva despre plecatul cu ciurdarii.

- Ciurdari? repetă Desdemona perplexă.

- Da. Drumul turmelor spre Londra trece prin apropiere. Poate că vor să-i însoțească pe văcari. N-ar fi prima dată când nobilii aleg o asemenea aventură.

Desdemona își stranse gura pungă. Explicația avea noimă, dar îi complica și mai mult căutarea.

-A i putea să-mi spui mai exact cum să-i găsesc pe văcarii ăștia? Privirea jupanesei alunecă spre mana clientei sale. Aceasta îi dădu banii și primi instrucțiuni amănunțite.

înainte de a pleca, mai puse o întrebare: Nepoata mea și cu soțul ei se împăcau bine?

- Nu mi s-a părut nimic nelalocul lui, zise cealaltă ridicând din umeri. în tot cazul, erau tare veseli.

-Sunt așa de mulțumită să aud asta, murmură Desdemona cu un zambet fals. Mă temeam că asprimea condițiilor de călătorie i-ar fi putut face să se certe. Ar fi fost păcat, că doar sunt proaspăt căsătoriți.

în timp ce trăsura lui Lady Ross se îndepărta într-un nor de praf, jupaneasa se lăsă pradă unui larg ranjet știrb de satisfacție. Cei doi tineri ștregari erau cei mai profitabili clienți pe care-i avusese vreodată.

Solidul londonez care pretindea că urmărea doi hoți ii dăduse două lire, dar cand mai apăruse și nobilul din cupeul cu blazon se lămurise că se petrecea ceva ciudat. El căuta doi veri care plecaseră într-o hoinăreală. De data asta, justificarea era o bunică pe moarte, nu un tată. Pe înălțimea Sa il scuturase de cinci lire. Și acum iată-o și pe cucoana asta ce-și căuta nepoata și pe soțul ei. Trebuia să insiste pentru zece lire. Pe cand își ridica fusta să-și vaze cele cinci guinee1 infr-o pungă prinsă de mijloc, se intrebă dacă avea să mai apară cineva. Mai mult decat atat, era curioasă să afle ce urma să se intample cu fugarii odată ce erau prinși. Rase pe infundate. Ar fi pariat pe tipul cel blond. Părea atat de șiret, incat putea ieși din orice situație neplăcută.

capitolul 12

Auziră mugetele inainte de a vedea micuța clădire de piatră bătută de vanturi. Pe drept cuvânt botezată Hanul Ciurdarilor, era așezată pe coama unui deal ce domina o intindere de culmi inverzite. Curand se apropiară

indeajuns ca să vadă o mare turmă de vaci negre păscand pe o pajiște din spatele hanului.

-Avem noroc, spuse Robin. E bine că-i duminică.

- De ce?

-Astea sunt vite negre din Țara Galilor. Văcarii galezi sunt metodiști, așa că nu călătoresc duminica.

De asta sunt aici și nu la cateva mile depărtare.

- înțeleg. Maxie privi cu jind înspre han. Robin, crezi că ne-am putea permite să luăm o cameră peste noapte și să facem o baie fierbinte?

-Suntem la fel de prăfuiți amandoi, așa că te înțeleg perfect. M-aș lupta cu Simmons cu o mână legată la spate în schimbul unei băi. După o clipă de reflecție, Robin spuse: Poate că e momentul pentru o reprezentare de magie. După o duminică liniștită, oamenii vor fi dornici de puțină distracție.

' În epoca respectivă, odată cu adoptarea standardului aur, guineele,

vaiorând 21 de șilingi, au fost înlocuite de lira sterlină, echivalentă

cu 20 de șilingi, (n.red.)

Se opri pentru o clipă să-și aranjeze monedele și o batistă prin maneci și buzunare. După ce culese o margaretă

și o făcu să dispară, se îndreptară către han.

Văcarii stăteau afară pălăvrăgind, fumand și savurand soarele după-amiezii. Le aruncară doar o privire trecătoare nou-veniților.

Maxie îl urmă pe Robin înăuntru, unde hangiul și nevasta lui tronau după tejghea. O transformare subtilă, rapidă se petrecu în tovarășul ei de drum. Deși expresia lui nu se schimbase defel, adoptă o nouă personalitate. Se prezentă ca fiind Remarcabilul Lord Robert și începu

să facă să dispară monede ce reapăreau în locuri J neașteptate. Fu răsplătit cu hohote de ras. Un pachet de cărți de joc îi fu pus imediat la dispoziție, se făcură glume pline de duh și halbele goale se avantară în aer. Robin sfârși prin a scoate floarea din batistă, înmanând-o cu o plecăciune hangitei. Reprezentația sa, însoțită de glume ușor deochete, atât cât să nu-i deranjeze pe țărani mai rezervați, se bucură de un succes extraordinar.

Maxie asista cu un aer meditativ, dându-și seama că în acele momente însoțitorul ei redevenise un străin. Apropierea din noaptea când ea își povestise viața și din dimineața următoare se evaporase. Din fericire, a doua zi nu avuseseră parte de incidente. Raseseră și glumiseră, iar noaptea o petrecuseră dormind ghemuiți unul în altul ca doi prieteni. Se treziseră în zori fără să simtă vreo pasiune nelalocul ei.

Totul fusese extrem de agreabil, însă i-ar fi plăcut să-l revadă pe adevăratul Robin, bărbatul profund și complex. Ar fi vrut să afle mai multe despre căile dificile < parcurse de el înainte de a o fi întâlnit.

La finalul spectacolului, Robin veni spre ea.

-Succes, anunță el. O cameră dublă ne așteaptă la mansardă. Hangiul și nevasta lui ne vor face cinste și cu masa de seară, micul dejun, băi fierbinți și apă de spălat pentru suma princiară de patru pence.

- Minunat. Ce trebuie să faci în schimb?

-S ă dau diseara două reprezentații in han. După

■ .tre - o baie fierbinte.

-Viața e frumoasă, rosti ea solemn.

-Așa este. Pentru o clipă, lui Maxie i se păru că-l
inirezărea

pe Robin cel profund, însă el se mulțumi să
continue: Acum trebuie să-l găsim pe șeful văcarilor
cu să-i cerem permisiunea de a însoți grupul. Se pleacă
maine-dimineață la șapte.

-N ic i n o să avem timp să ne plictisim de traiul
civilizat!

- Un pierde-vară nu prinde rădăcini, dar învață bunele
maniere din zbor, glumi el.

Razand, il urmă afară. Rasul ii era aproape de-ajuns.
Maxie se afundă in cada de tablă cu un fior de plăcere
atat de intens, incat un pastor protestant ar fi trimiso
direct in iad. După zile de spălat la repezeală in
upele reci ale paraielor, o baie adevărată era un extaz
fără limite.

Cand pielea incepu să i se increțească, își clăti săpunul
din păr și ieși fără tragere de inimă. Cada era

In spatele unui paravan, dar ar fi preferat să fie uscată
>1 imbrăcată înainte ca Robin să se întoarcă după al
doilea

spectacol.

ii veni rapid in minte imaginea lui găsindo in cadă,
urmată de un scenariu erotic despre ce s-ar fi putut

intampla

apoi. Cu obrazii imbujorați, se șterse viguros cu prosopul. Nu in Robin trebuia să-și infigă cuțitul, ci In ea însăși.

Urmărise prima sa reprezentație, razand laolaltă cu toată lumea, după care se furișase sus și spălase toate hainele lor de schimb, care acum erau intinse pe un scaun in fața focului. Trebuiseră să plătească un plus de doi pence pentru cărbuni, dar merita să știe că a doua zi li așteptau haine uscate și curate.

iși folosi unicul schimb pe post de cămașă de noapte. I ra minunat să simtă muselina fină pe piele, să guste libertatea trupească de după îndepărtarea bandajelor stranse. Avea să doarmă ca o femeie in toată puterea cuvântului, chiar dacă de dimineață urma să se echipeze iarăși cu pantaloni și ghete butucănoase.

După ce-și șterse părul cu prosopul, se așeză picior peste picior in fața focului și incepu activitatea labori-■ oasă de pieptănat și uscat cosițele groase. Liniștea era perturbată doar de zumzetul vag al rasetelor din han sau de mugetul unei vaci fără astampăr. Era prima oară cand rămanea singură de cand il intalnise pe Robin, iar senzația era plăcută. Cu tristețe, trebui să admită că n-ar fi fost nici pe jumătate atat de plăcută dacă n-ar fi știut că el urma să se intoarcă in curand.

Gandurile i se indreptară către Londra și ceea ce putea să găsească acolo. Trecerea timpului nu-i diminliase

hotărarea de a descoperi adevărul despre moartea tatălui ei și a face dreptate, dacă acesta fusese ucis. Totuși, o parte a ei se temea să afle ce se intamplase. își iubise tatăl, în ciuda eșecurilor sale, dar nu i-ar fi plăcut să se confrunte cu noi dovezi ale slăbiciunilor lui. Iar dacă se vădea că lordul Collingwood era vinovatul, bucuria și justițiară avea să fie atenuată de regret, fără a merge până acolo încât să o abată de la datorie.

Era mai ușor să se concentreze asupra prezentului, mai ales că în cursul acelei călătorii timpul părea să stea în loc. În trecut era durerea, în viitor erau deciziile greu de luat, nu numai cu privire la moartea tatălui, ci și la restul vieții sale.

Se opri din pieptănat și își lăsă mainile să i se odihnească în poală în timp ce gândurile i se îndreptară către Robin. Deși la început îi displăcuse prezența lui, ajutorul dat se dovedise de neprețuit. Corectă din fire, își spuse că trebuia să-l răsplătească la randul ei.

Să i se dăruiască părea soluția evidentă. Ar fi fost extrem de plăcut, iar ceaiul ei de ierburi ar fi păzit-o de urmări jenante. Totuși, se temea că sentimentele amestecate pe care le nutrea față de Robin s-ar fi putut preface în dragoste dacă deveneau pe deplin intime. N-avea nevoie ca o asemenea suferință să se adauge durerii

pentru tatăl ei.

Există și posibilitatea ca acest dar să nu fie bine-venit.

Robin era evident atras de ea, dar părea să-i împărtășească indoielile cu privire la apropierea fizică.

Zambi forțat și își reluă pieptănatul, fluturându-și coama de păr neted și negru în aerul cald de lângă foc. Era mereu în situația nepotrivită. Nu-i plăcuse niciodată să fie obiectul dorințelor carnale, iar acum descoperise că nu-i plăcea nici să fie obiectul unei prietenii platonice. Să urce o scară stramtă în timp ce ținea în echilibru o căldare plină de apă clocotită ar fi fost complicat chiar și în condiții normale, darămite după cantitatea impresionantă de bere pe care o dăduse pe gat Robin. Cu multă grijă, reuși să ajungă sus fără incidente. Bătu la ușă pentru a o avertiza pe Maxie că sosise, așteptă câteva momente și apoi intră.

Ea stătea picior peste picior în fața focului, pieptănându-și părul ce i se revărsa drept și strălucitor până aproape de talie. Zambind, întrebă:

- Cum a mers al doilea spectacol?

El se opri în loc, impietrit. Maxie era mereu drăguță, dar acum, pentru prima dată de când se întâlniseră, intruchipa feminitatea adusă la perfecțiune. Flăcările tremurande ale focului îi înconjurau trupul într-o aură caldă, iar cămașa de noapte îi devenise transparentă. Știuse că sub aparența unui corp băiețesc fără forme se ascundea o siluetă perfectă de femeie, dar realitatea îi depășise cu mult imaginația. Era superb proporționată, cu șolduri curbate, o talie suplă și sani ce ar fi încăput

perfect in căușul palmelor sale. I se uscă gura și stăpanirea

de sine îi dispăru aproape complet când zări prin țesătura fină cercurile umbrite ale areolelor.

Era greu să nu privească țintă la decolteul adanc al cămășii de noapte, unde lanțul sclipitor de argint se profila pe pielea netedă de un ivoriu-inchis. Era și mai greu să nu traverseze odaia, să o ia în brațe și să descopere dacă pasiunea lui îi trezea pe a ei.

Amintindu-și că Maxie îl întrebase ceva, reuși să spună:

-Spectacolul a mers bine. Din nefericire, toată lumea a dorit să-mi ofere de băut după aia, și n-am putut evita să nu accept câteva randuri.

Zambetul îi pieri și îi studie fața cu îngrijorare:

- Ești beat criță?

-Numai amețit bine, zise el după o clipă de reflecție. , Cu puțin noroc, dimineață n-o să fiu mahmur, dar o să dorm mai mult ca sigur ca un urs ce hibernează și o să mă trezesc morocănos. Te însărcinez să-mi torni apă rece pe față ca să mă dezmeticesc.

- Va fi amuzant, chicoti ea. Cred că va trebui să ne trezim la șase, dacă vrem să plecăm la șapte.

-Mă tem că da. Ieșind din paralizia sa temporară, I merse către cada de după paravan și turnă apă fierbinte peste cea aflată deja înăuntru. Nu se găseau într-un stabiliment

sclifosit unde apa să fie aruncată doar pentru că fusese folosită o dată. își dădu jos haina maro și o puse pe marginea paravanului, spunand: Să te aștepti la o zi lungă. Văcarii se mișcă incet, dar merg douăsprezece ore fără oprire.

Maxie se ridică grațios în picioare și începu să-și impletească

părul într-o coadă groasă, neagră ca tăciunele.

-Atunci ar fi mai bine să mă culc acum.

Părea puțin stanjenită. Ghicind motivul, el zise cu aparentă indiferență:

-Ciudat, este cu totul altfel când ne găsim într-un dormitor.

-A i dreptate. Am dormit împreună destul de pașnic în ultimele nopți, dar, dintr-un motiv sau altul, ni se pare bizar să împărțim un pat confortabil. își mușcă buza de jos - buza ei groasă, senzuală, trandafirie - în timp ce cugeta. Nu știu de ce, dar mi se pare nepotrivit, conchise ea.

Dacă i-ar fi dat cel mai mic semn de incurajare, ar fi renunțat la toate scrupulele care-l împiedicau să preia inițiativa. în mod evident însă, Maxie nu tremura sub imperiul unei pasiuni de nestăvilit.

- Ce păcat că nu avem o scandură care să ne despartă, comentă el. își descheie cămașa și o puse peste paravan, anunțand: O să dorm pe jos.

Tanăra femeie aruncă o privire ezitantă spre umerii

lui goi și pieptul care se zărea deasupra panoului de lemn, apoi se uită iute în altă parte.

-Prostii. Avem camera asta datorită talentelor tale actricești, și aș fi ultimul om din lume dacă te-aș condamna

să dormi pe podea din cauza unor nazuri de domnișorică. Pană acum te-ai purtat cum trebuie și sunt convinsă că așa va fi și de aici înainte. De altfel, adăugă ea practică, patul e mare.

Ar fi fost mai puțin increzătoare dacă ar fi știut ce gânduri îi treceau lui prin cap. Nu era atât de bine că femeile aveau atata încredere în el, se gândi Robin, deoarece asta îi bloca voința ca un jug.

-Nu pot să mi te imaginez ca pe o domnișorică năzuroasă.

Ea se strecură sub pătura uzată și închise ochii.

-Cred că nazurile sunt un lux pentru acele femei care au bani și tihnă să se bucure de ei. O femeie care trebuie să se descurce pe cont propriu în lume n-are timp de astfel de prostii.

Robin termină să se dezbrace, apoi se afundă în cadă cu un oftat de plăcere. Cu cât înainte în varstă, cu atât aprecia mai mult confortul oamenilor de rand. Uimit, își aminti câteva din situațiile prin care trecuse în cursul aventurilor sale, gândindu-se că lăsase în urmă ideile nebunatice ale tinereții.

Cand ieși din apă, se șterse și își puse perechea de Izmene pe care Maxie o spălase și o uscuse, partenera lui de drum adormise deja, respirand incet și uniform. Arăta foarte tanără in lumina tremurandă a focului, cu fața relaxată și inocentă. Totuși, chiar și adormită, își păstra aerul acela de independență mandră care făcea parte integrantă din personalitatea ei.

Mai zăbovi cateva minute, spălându-și restul de lucruri și atarnându-le langă foc, după care se urcă in pat.

Greu de inchipuit cum puteau americanii să doarmă despărțiți de o scandură. Nici zece randuri de haine n-ar fi fost de ajuns să protejeze virtutea lui Maxie. Ceea ce o proteja era un lucru fragil numit incredere...

I-ar fi plăcut să se tragă mai aproape și să o ia in brațe, așa cum o făcuse in ultimele două nopți, dar ea avea dreptate: împărțirea patului era cu totul altceva, mult mai primejdios decat dormitul intr-un tufiș. Paturile erau menite impreunării, deși, cateodată, și o claie de fan putea fi un loc minunat să-ți faci de cap.

Se strădui să se relaxeze, să ignore faptul că un trup imbiator de femeie se afla doar la cațiva centimetri de el. I-ar fi fost însă mai ușor să doarmă cu un scorpion.

capitolul 13

Pe Maxie nu o surprinse deloc faptul că se trezi cuibărită langă Robin. Cum focul se stinsese, camera devenise rece, iar căldura partenerului ei o atrăsese ca un magnet.

in călătoriile ei la fermele izolate din Noua Anglie împărțise adesea patul cu fetele bătrane sau copiii din gospodărie. Noaptea cand incasase coate și genunchi și se luptase pentru o bucățică de pătură o învățaseră că nu era deloc comod să dormi cu cineva.

Interesant că ea și Robin păreau să se înțeleagă perfect in această privință: se mișcau ușor și își schimbau poziția in funcție de gesturile celuilalt, intotdeauna aproape, intotdeauna confortabil. Mai mult decat atat, ' ea se trezea mereu veselă și bine odihnită, chiar și in noaptea petrecută pe pământul rece și tare. Se părea că și Robin dormea la fel de bine.

Se crăpa de ziuă, soarele era încă sub linia orizontului. Trebuiau să se trezească devreme, dar ii mai rămaneau cateva momente in care să moțăie cu tampla pe umărul lui Robin și mana de-a lungul abdomenului său dezvelit. El purta izmene, ceea ce era minimul permis cand doi parteneri necăsătoriți împărțeau patul. De fapt, se gandi ea somnoroasă, era fără indoială mai puțin decat minimum.

il mangaie cu blandete pe piept, simțindu-i cu plăcere sub palme părul blond și moale. Deși aparent avea o constituție slabă, Robin era surprinzător de musculos. Asta n-ar fi trebuit s-o mire, dacă își amintea cat de eficient

se luptase cu Simmons.

in partea stangă, sub pătură, buricele degetelor ei

găsiră marginea increțită a unei vechi cicatrice. Fusese lăsată de o rană gravă; după asprime și formă, părea să fi fost făcută de un glonț. Ce făcuse Robin ca să nimerească

in bătaia unei arme de foc? Era norocos că supraviețuise. Avea mai multe vieți, precum o pisică. Slavă Domnului.

Sub pajma sa, inima lui bătea într-un ritm puternic, susținut. in cameră era de-acum destulă lumină pentru ca ea să-i vadă profilul perfect conturat, relaxat și aproape băiețesc in lumina perlată a zorilor. O făcea să se gandească la ingeri, făpturi de pe alt tărâm ce erau deopotrivă

luminoase și infricoșătoare in frumusețea lor.

Se intrebă dacă frăția ingerilor avea și cațiva rebeli.

Nu entități rele, arogante precum Lucifer care se răzvrătiseră

impotriva lui Dumnezeu și deveniseră demoni, ci ființe care erau pur și simplu altfel, prea imprevizibile și neconvenționale ca să se resemneze cu intonatul de cantece de slavă in corurile cerești. Poate că un astfel de inger rebel își plecaseră ochii și, văzând o muritoare ce avea nevoie de protecție intr-o lungă călătorie, venise să-i ofere ajutor.

Zambi, intrebându-se ce era oare cu Robin de-i starnise astfel de fantezii. Cand se intalniseră in poiana cu cercul magic, se gandise Ia Oberon. Dar era intru

totul o ființă umană, ceea ce-l făcea și mai atrăgător. Dintr-un impuls de afecțiune, își înalță capul și îi atinse ușor buzele cu ale ei.

Robin o simți și se întoarse, găsimdu-i buzele pentru un sărut. Prezicerea lui că după atata bere avea să intampine

dificultăți la trezire se dovede adevărată, pentru că era și mai somnoros decăt ea. Maxie își dădu seama că putea să-l sărute și să pretindă apoi că nu conta, deoarece

el nu și-ar fi amintit.

Cand limba lui îi atinse buzele, ea și le deschise.

Sărutul deveni mai intens, făcand-o să se gandească la opulența languroasă a trandafirilor ce se scaldă în soarele verii. Mana îi alunecă pe spatele ei și pe șold, la fel de pricepută la mangaieri ca la scamatorii. Muselina subțire a cămășii de noapte era o barieră iluzorie, și ea simți lentă apăsare senzuală a fiecărui deget. Dacă ar li știut cum să facă, ar fi tors ca o pisică mulțumită.

Mana ei, împinsă parcă de o voință proprie, se îndreptă să mungaie pieptul musculos, iar atunci știu că trebuia să se oprească. Bucuria simplă a apropierii se preschimbase în dorința periculoasă de a continua ce începuseră. În curand el avea să se dezmeticească, și era necinstit să facă brusc pe rușinoasa cand, de fapt, participase din toată inima.

își adună curajul să se îndepărteze, dar așteptase prea

mult. înainte de a-și pune în aplicare hotărârea, el își înalță capul și murmură:

- Ești atât de atrăgătoare!

O mai complimentase și înainte, dar asta nu era nimic față de pasiunea intensă din vocea lui de-acum. În vreme ce ea își trăgea sufletul tremurând, Robin își apăsă buzele pe gatul ei. Ușoara asprime a bărbiei făcea un contrast delicios cu limba lui catifelată și atingerea intimă a răsufării sale.

Sărutul se mută în josul claviculei, către rotunjimea sanilor. Era precum soarele, fierbinte și puternic, insuflând viață roditoare peste tot și toate.

Pierdută în valtoarea senzațiilor, nu-și dădu seama că buzele lui alunecaseră pe lângă gulerul cămășii de noapte până când îi prinseră sfarcul. Maxie trase aer în piept, electrizată. Limba lui îi linse varful roz și, mișcându-se într-un ritm ce îi bubuia în vene, îl făcu să se întărească dureros. Excitant. Captivant. Amețitor.

-Robin, Robin... Ultima ei palidă rezistență se sfărâma, pentru că nu-și mai putea aminti de ce avea îndoieli.

Mainile ei îi se impletiră pe spatele gol, coborând fără preget spre șolduri. Simțind cum bărbăția lui fierbinte și tare îi apăsa spatele genunchiului, își mișcă piciorul, frecând deliberat membrul ce pulsa frenetic.

El scoase un sunet înăbușit plin de dorință. Prințand cu mana stângă poalele cămășii de noapte, i-o ridică până la șolduri. Palma sa mangaie ușor carnea

delicată dintre coapse cu mișcări lungi, blande. Peste o clipă, degetele lui de magician îi pătrunseră intimitatea feminină, pipăind cutele fierbinți și alunecoase.

Sub valurile nebunești de senzații, Maxie nu-și putu stăpani gemetele.

Cu răsufierea aspră și incinsă, el îi murmură în ureche:

-A h , Doamne, Maggie, a trecut atata timp, îngrozitor de mult...

Dorința tinerei femei se prefăcu instantaneu în țândări. Se întreba cu disperare dacă nu cumva auzise greșit, însă nici măcar în furtuna pasiunii nu se putea minți pe o temă atât de importantă.

-Nu Maggie, ci Maxie, replică ea tăios.

Robin deschise brusc ochii; era atât de aproape, încât Maxie putu să vadă limpede șocul din adâncimile albastre.

După ce stătu o clipă înmărmurit, se smulse de lângă ea, aruncând cât colo pătura și sărind din pat. Se clătină când încercă să stea în picioare, aproape era să cadă.

Deși nu-l caracteriza lipsa de îndemănare, se trânti pur și simplu pe marginea saltelei, prinzându-și genunchii cu brațele și îngropându-și capul în maini.

-Dumnezeule, imi pare rău, murmură abia auzit.

N-am vrut nici un moment să se întâmple asta.

Tremura violent. Numai Dumnezeu știa ce suferință îi invadase mintea, dar Maxie simțea că nu era vorba

numai de înăbușirea unei pasiuni.

Se ridică posomorată în capul oaselor în timp ce se lupta să-și vină în fire din vartejul turbure al confuziei și dorinței neimplinite. Doamne, Dumnezeule, cât de nebună putuse să fie?

- N-a fost vina ta, reuși să îngăime când își putu stăpani furia. De la pat ni se trage. Urându-se pentru sentimentul de gelozie, adăugă sarcastică: Doreai să fi fost această Maggie?

Robin își încordă mușchii spatelui, care se conturară clar sub pielea albă. După o tăcere chinuitoare, șopti din spatele mainilor:

-Anumite întrebări nu trebuie puse. Și dacă sunt puse, nu trebuie să primească răspuns.

Maxie simți cum se imbușorase la față de rușine, dându-și seama cât de proastă fusese. Cu toate astea, nu se putu abține să nu insiste:

-Nu trebuie, sau nu pot primi un răspuns?

Robin își lăsă mainile în jos. Orice urmă de frivolitate i se ștersese de pe chip, rămânând doar suferința pură.

- Nu pot să ți-1 dau, cred.

Se ridică în picioare și se îndreptă către fereastră ca să privească spre dealurile acoperite de ceață. Deși avea o constituție uscățivă, mușchii încordați i se conturau sub piele amintind de puterea leneșă a unei pume din Munții Adirondack.

Dacă ar fi fost suficient de treaz ca să o fi recunoscut, dacă pe ea ar fi dorit-o cu adevărat, bărbatul acela splendid

s-ar fi aflat încă în brațele ei. Cu trupurile goale și fremătând de plăcere, ar fi făcut dragoste în lumina blândă a zorilor.

- Maggie este femeia cu care doreai să te căsătorești? întrebă într-un târziu, străduindu-se să-și înăbușe durerosul

simțământ al pierderii.

-Da, răsuflă el greu. Am fost ani în șir prieteni, amanți și complici la fărădelegi.

Complici la fărădelegi? Maxie nu voia să se gândească la asta acum.

- A murit?

-Nici gând. Este o femeie fericită, măritată cu un bărbat care îi poate oferi mult mai mult decât mine. Maxie simți un acces de manie la adresa lui Maggie. O femeie care putuse părăsi un bărbat ca Robin pentru altul cu o avere mai mare nu merita o astfel de reacție. Ar fi spus și mai multe dacă vorbele l-ar fi vindecat pe Robin, dar logica nu juca nici un rol în poveștile de dragoste. De altfel, era posibil ca Maggie să fi vizat, în alegerea ei, mai degrabă siguranța decât averea. Ca o femeie care și ea tanjea după stabilitate, Maxie putea înțelege asta. Viața cu Robin putea fi excitantă, dar nu avea nici perspective, nici echilibru.

Lumina se intensifică, dezvăluind niște linii paralele de-a lungul spatelui lui. îi trebui o clipă să-și dea seama că erau rezultatul unei biciuiri sălbatice. Cu inima zbătându-

i-se în piept, se întrebă ce poveste nespusă stătea în spatele acelor urme brutale.

Nu putea face nimic în privința cicatricelor vechi, dar putea opri fiorul produs de aerul rece. Se ridică și luă cămașa

lui Robin de pe scaunul unde se uscaseră. în vreme ce i-o puneă după umeri, comentă scurt:

- Maggie a ta e o afurisită de neghioabă.

Robin își întoarse capul și o privi cu un suras slab pe față. Părul lui blond arăta mai mult argintiu decât auriu în semiintineric. își puse cămașa, apoi o luă pe după umeri și o trase aproape de el.

- Nu este, dar apreciez faptul că-mi ții partea.

întrucât cămașa fină nu o proteja mai deloc de frig, Maxie se cuibări la pieptul lui. Pasiunea întâmplătoare din pat dispăruse, dar exista încă o scanteie a atracției fizice între ei. Trebuia să admită că avea să existe întotdeauna,

chiar și dacă nu-i dădeau ascultare.

Percepea și un sentiment ciudat de apropiere, semănând cu cel care îi unește pe soldații care supraviețuiseră unei bătălii. Gândindu-se că i-ar fi făcut bine să vorbească,

intrebă:

- Cum arăta Maggie?

-Puternică, inteligentă, curajoasă, cat se poate de cinstită, așa cum ești tu, Kanawiosta, deși nu vă asemenați deloc, spuse el după ce-și cantări bine vorbele.

Exceptand faptul că amandouă sunteți frumoase.

Tăcură amandoi, privind răsăritul soarelui deasupra orizontului. Presupuse că trebuia să se simtă onorată de comparația lui, deși nu era de ajuns pentru a șterge realitatea

dureroasă că făcuse dragoste cu ea din greșeală, I mintea lui fiind tulburată de vise despre o altă femeie.

Nu era de mirare că fusese nesigur cu privire la dorința pe care o simțea față de ea.

Se gandi la peisajul sentimental complicat pe care il intuise atunci cand ii explicase cum să asculte vantul.

Văzuse durerea pierderii simțite de un bărbat care nu-și dădea dragostea oricui, dar și-o dăruia din toată inima ț atunci cand o făcea.

Nu putea să nu-i admire onoarea nestrămutată. ’

Deși iubea o altă femeie, ii era drag și de ea, cel puțin atat cat să n-o rănească. Asta explica și reținerea lui; o aventură sentimentală la care un singur partener participa cu tot sufletul n-ar fi putut avea alt rezultat decat o suferință cumplită.

Simți un val brusc de amărăciune istovitoare, dându-și seama că era prinsă intre două culturi foarte diferite,

înțelegându-le pe amandouă și totuși neaparținând nici uneia. În comunitatea din care se trăgea mama ei, o femeie nemaritată putea să se culce cu un bărbat fără ' a-și atrage blamul celor din jur. Dacă ar fi fost o adevărată fiică a celor Șase Națiuni, trăind în propria ei casă, ar fi fost mandră să aibă un iubit.

Maxie nu era însă mama ei; era o metisă.

Adevărat, nu era o domnișorică englezoaică educată să-și dăruiască trupul numai acelui bărbat care accepta să plătească prețul căsătoriei pentru privilegiul de a se culca cu ea, dar cultura paternă o influențase indeajuns ca să se teamă a-și exprima liber dorința. Societatea albilor

ar fi etichetat-o drept destrăbălată dacă ar fi avut o experiență amoroasă înainte să se mărite.

Cu toate astea, nu se întrevădea la orizont nici o perspectivă de căsătorie cu Robin. Viața cu tatăl ei o învățase că era imposibil să convingi un bărbat răz- I vrătit să-și întemeieze un cămin, și era o greșeală până și să încerce.

Chiar dacă singurătatea îl împinsese să-i facă propunerea fantezistă de a merge la Gretna Green, experiențele lor erau mult prea diferite ca să favorizeze o căsătorie trainică. Ar fi fost nebună dacă ar fi sperat la promisiuni de iubire eternă și la fel de nebună dacă s-ar fi mulțumit cu mai puțin. Evident, puteau să aibă o relație sinceră, autentică, dar să cedeze pasiunii ar fi

insemnat

să-și frangă inima și să-și distrugă viitorul, poate pentru totdeauna.

Nevrand să plângă, își întoarse fața spre umărul lui Robin, care o stranse mai tare în brațe.

-Probabil că regreti întâlnirea noastră, spuse el serios.

Se pare că pricinuiesc mai multe neazuri decât sunt în stare să evit.

- Nu-mi pare rău dacă nici ție nu-ți pare rău, replică ea cu vocea înăbușită de cămașa mirosind a proaspăt.

- Nu, Kanawiota, nu-mi pare rău, șopti Robin apăsându-și buzele pe părul ei.

Tanăra femeie simți un nod în gât. Da, exista ceva foarte real între ei. însă nu avea să fie niciodată dragoste.

Decise ca, din acel moment și până la despărțirea de la Londra, să se comporte rațional. Avea să accepte umorul și prietenia lui fără a-și dori o apropiere mai mare. Și totuși, în străfundurile minții, admise că logica risca să-i contureze amintiri dureroase atunci când Robin nu avea să-i mai fie alături.

capitolul 14

Trăsura se hurduca zgomotos pe drumul desfundat.

Desdemona Ross, foarte plictisită, evita să privească expresia

suferindă de pe fața slujnicei sale și se încuraja cu speranța că vehiculul nu avea să-și rupă vreo osie înainte de a fi ajuns la Hanul Ciurdarilor, o haltă obișnuită

pentru turme. in mod clar, drumul pană acolo era mai ușor de parcurs călare decat in cupeu.

După o ultimă balansare, trăsura se opri. Desdemona cobori fără a mai aștepta ca vizitiul să deschidă ușa. Pentru o clipă stătu in soarele după-amiezii, savurand dispariția clătinatului. Vantul sufla neobosit peste varful golaș al dealului, mișcand ierburile și răsucind norii in forme bizare. Judecand după miros, o turmă fusese pe-acolo de curand.

in ciuda indicațiilor primite, nu găsiseră ușor traseul de pe creastă. Se intrebă dacă Maxima și Lord Robert poposiseră in acel loc. Ei bine, avea să afle in scurtă vreme,

iși zise ea pornind spre hanul construit din pietre tocite de vant.

Cand dădu ocol trăsurii văzu o alta, cu un blazon cunoscut pe ușă. Zambi mulțumită. Evident, se mișcase suficient de repede ca să compenseze avansul pe care il caștigase marchizul de Wolverton după incidentul cu talharii.

Vorbind de lup, ușa hanului se deschise brusc și in prag se ivi marchizul in persoană, cu silueta lui puternică și inaltă. ii dăruì un zambet atat de plăcut, incat Desdemona fu pentru moment descumpănită.

Amintindu-și că erau adversari și nu prieteni, spuse cu răceală:

- Bună ziua, Lord Wolverton. Să ințeleg că nu ai găsit

persoanele urmărite de noi.

-in că nu. Să-ți împărtășesc ce am aflat? Desdemona ezită, privind către han, apoi din nou către marchiz.: înțelegand obiecțiunea ei nerostită, acesta urmă serviabil: După aceea poți foarte bine să-l iei la întrebări pe hangiu ca să mă verifici, dar sunt de părere că ar trebui să discutăm.

Doamne, Dumnezeule, oare mintea ei era atât de ușor de citit? Desdemona oftă; da, era. Nimeni nu întâmpinase

vreodată probleme în a-i ghici gândurile, ceea ce era un dezavantaj pentru o femeie cu interese în politică.

- Foarte bine, spuse, știind că era ingrată.

Marchizul îi oferi brațul, ca și cum ar fi fost în St. James's Park, apoi o conduse la oarecare distanță de han. Deși era o femeie înaltă, el o depășea.

- Trag nădejde că atacul talharilor nu a avut urmări neplăcute, zise el.

-Nici un fel de urmărire. îl privi cu coada ochiului.

Era într-adevăr un bărbat prezentabil. Pe de altă parte, sper că nu ai sechele după momentul când aproape te-am împușcat.

- Din contră, faptul că am scăpat miraculos m-a făcut să apreciez viața mai mult decât oricând, răspunse el cu o licărire aparte în ochi.

- Dacă vei dori vreodată să te iau în bătaia puștii, voi

fi incantată să-ți fac favoarea.

-N-aș avea incredere că a doua oară vei rata. Când se asigură că servitorii nu-i puteau auzi, marchizul continuă

pe un ton serios: Un grup de văcari galezi a trecut ne aici acum două zile, iar fratele meu și Candoarea intruchipată li s-au alăturat.

- Fratele dumitale și cine?

- imi pare rău, m-am obișnuit să mă gandesc la domnișoara

Collins ca la Candoarea intruchipată, explică el nonșalant. Ochii ei se îngustară la auzul unei astfel de obrăznicii, dar își ținu firea. își rezerva orice comentarii caustice pentru finalul conversației. De-acum, cred că se apropie de Leicester, urmă el. Nu sunt sigur de persoana

domnișoarei Collins - are un talent de a rămâne neobservată - , dar cineva i-a binedispus pe văcari cu jonglerii și numere de scamatorie contTa mancare și adăpost. Asta trebuie să fie Robin. in copilărie era fascinat de prestidigitație și a exersat-o până cand a devenit destul de priceput.

Asta il făcea mai simpatic pe ticălos. Luptandu-se cu tendința de a se inmuia, Desdemona intrebă:

- Unde era nepoata mea pe cand Lord Robert făcea pe saltimbancul?

- Sus, bucurandu-se de o baie fierbinte. Domnișoara

Collins a avut destule ocazii să evadeze și totuși n-a făcut-o, ceea ce vine în sprijinul concluziei că îl însoțește pe Robin de bunăvoie. Auzind bombănitul enervat al interlocutoarei sale, Wolverton își înăbuși un zambet. După toate probabilitățile, fratele meu i-a oferit domnișoarei Collins compania sa până la Londra. Este exact genul de lucru onorabil, însă excentric pe care l-ar face el, ceea ce înseamnă că nepoata dumatăle nu este în pericol. Dimpotrivă. Așa se explică de ce nu dorește să fugă de el.

Deși admitea în sine ea că era posibil ca marchizul să aibă dreptate, Desdemona n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului.

- Imaginația dumatăle îți face cinste, dar nu mă poți convinge, răspunse ea. Ajunseră lângă un bolovan de pe culmea dealului. Deoarece locul era prea stramt pentru a-și continua mersul, ea se așeză, aranjându-și cu atenție mantia voluminoasă. Este posibil ca Maxima să fi fost închisă la etaj mai degrabă decât să facă baie. De asemenea,

se știe că atunci când o femeie e supusă agresiunii, poate deveni prea intimidată pentru a încerca să scape. Nu voi fi mulțumită decât atunci când voi vorbi cu ea personal.

-intr-un fel, nu sunt deloc surprins să aud asta, murmură marchizul, așezându-se lângă ea și încrucișându-și picioarele.

-Cum o să procedezi dacă-i găsești pe cei doi înaintea mea? se interesă Desdemona cu un aer glacial.

Ții să-ți ferești numele familiei de scandal cu orice preț?

-Asta ar fi o posibilitate. Ochii lui albaștri erau serioși.

Nu voi ști decât la momentul oportun.

- Dacă vei fi silit să alegi între dreptate și fratele dumitale, ce vei alege?

- Sper sincer să nu se ajungă acolo, spuse el oftând cu ochii în depărtare, peste dealuri. Dumneata îți cunoști nepoata, Lady Ross. Este ea atât de virtuoasă încât ar fi de neconceput să se poarte necuviincios? Nepoata dumitale nu mai este o fetiță, și am auzit că americanii sunt mai puțin rigizi în comportament decât noi. Destul de surprinsă de întrebare, Desdemona se îmbujoră.

Cercetând-o atent, Wolverton intui pe dată realitatea.

De fapt, cât de bine o cunoști? întrebă el cu sprâncenele împreunate. Domnișoara Collins se află în această țară doar de câteva luni, și spunea că te-ai dus la Durham să o vizitezi.

Ea privi în jos spre umbrelă, jucându-se cu manerul de jad.

-Nu ne-am întâlnit niciodată, spuse cu o voce gătuită.

Cu toate astea, ne-am scris mult și simt că o cunosc destul de bine. Are o minte educată, serioasă. N-am văzut niciodată vreun semn că ar fi lipsită de maniere sau imorală.

-Doamne sfinte, n-ai văzut-o niciodată? Străduindu-

se eroic să se abțină, marchizul continuă mai bland: Poate că grija dumitale pentru ea este exagerată. Din câte am aflat, este o tanără foarte independentă și puternică.

Dacă este și o virtuoasă neprihănită, nu are de ce să se teamă de fratele meu. Poate că ar trebui să o aștepti la Londra. Sunt sigur că va ajunge acolo în curând, și astfel ai fi scutită de căutarea asta dificilă.

- Poate că ai dreptate și Maxima va ajunge cu bine la Londra, zise Lady Ross ridicându-se. Cu toate acestea, spre deosebire de dumneata, nu pot avea aceeași încredere în Lord Robert, așa că voi continua să o caut până când mă voi asigura eu însămi că este bine.

Giles ar fi fost dezamăgit dacă s-ar fi lăsat descurajată și ar fi renunțat la expediție. Se ridică la randul lui și îi studie fața, care îl interesa mai mult decât soarta Candorii intruchipate. Trăsăturile umbrite de pălăria de pai cu boruri largi erau cam aspre pentru gustul epocii, dar bine conturate și destul de atractive. O rază de soare îi puse în evidență tenta roșcată a sprancenelor, despre care el își închipuise că erau castanii.

- Ce culoare de păr ascunzi sub pălăria asta foarte cuviincioasă?

o întrebă pe neașteptate, atrăgându-și o privire uimită din partea ochilor ei mari și descumpăniți.

Deși Giles era indeobște un model de bună-cuviință, cedă impulsului și, cu gesturi lente, astfel ca ea să-l poată

opri dacă într-adevăr ar fi vrut, îi dezlegă pălăria și i-o scoase de pe cap.

I se tăie răsufierea la vederea părului de un roșu strălucitor. Câteva fire scăpaseră din coc și îi alunecau pe gatul lung. Nu mai arăta ca o militantă aprigă. Dacă și-ar fi lăsat coama liberă, s-ar fi transformat într-o zeiță păgână a dealurilor.

-Acum vezi de ce îl acopăr, spuse Lady Ross cu o expresie vulnerabilă. Nu este decent. Bărbații îl iubesc sau îl detestă, dar niciodată nu-l respectă. Cumnata mea, Lady Collingwood, era disperată când a trebuit să mă prezinte în societate. Spunea că înfățișarea mea era mai potrivită pentru o curtezană decât pentru o doamnă.

Din varii motive, Giles n-avea o părere prea bună despre părul roșu, dar își dădu seama că abia își putea reprimă dorința de a-l desface și de a-și îngropa mainile în el. Voia ca acele bucle luminoase să-i alunecă printre degete și să i se înfășoare în jurul palmelor.

Voia să-și îngroape fața în valurile acelea mătăsoase, k așa încât să nu mai vadă sau să guste altceva decât şuvițele strălucitoare.

Doamne, Dumnezeu, ce-i putea trece prin minte? 1

Se apropia de patruzeci de ani și era un model de comportament

serios, responsabil. Cu siguranță, depășise

varsta la care instinctele sexuale primare să-i întunece |

mințile. După ce inspiră adanc, murmură:

-Nu există nimic moral sau imoral din naștere în legătură cu părul. Atinse una dintre şuvițele arămii, pe jumătate surprins că nu-i parjolea degetele. Al dumatiale este foarte frumos și nici pe departe indecent.

-Nu sunt prea sigură, spuse ea confuză. Am descoperit că dacă vreau să fiu luată în serios, trebuie să mi-l acopăr.

- De la început, mi-am dat seama că grija dumatiale față de nepoată e mai mare decât o cere situația de fapt, zise el dorind să-și confirme o bănuială tot mai bine conturată. De ce nu ai încredere în bărbați?

Ea își feri privirea. Pielea ei avea transparența specifică roșcatelor autentice.

-Nu simt neîncredere față de toți. Mi se pare că tații și frații sunt în regulă, și nu numai.

Asta explica multe. Giles spuse încet:

- Am auzit despre răposatul dumatiale soț, Sir Gilbert, că era un tip nestatornic.

- Ești obraznic, milord, replică ea sever. Dacă un bărbat cu reputația dumatiale de onestitate poate fi atât de impertinent, nu mă mai miră că fratele dumatiale este un ticălos notoriu.

Ii smulse pălăria din maini și și-o trânti pe cap, acoperindu-

și valvătaia părului și disipând momentul de slăbiciune. Se îndepărtă țeapănă, cu pelerina fluturând

in vant.

Giles își dădu seama că n-o văzuse decăt infofolită ca un eschimos. Cum ar fi arătat imbrăcată in mai puține haine? Deși era destul de corpulentă^ părea să aibă suficiente

rotunjimi feminine agreabile. Ii plăcea să aibă pe ce pune mana la o femeie. Ce păcat că doamna era atat de arțăgoasă!

Viteza de retragere a Desdemonei era micșorată de încălțările ei delicate și de grija cu care trebuia să-și aleagă

drumul prin iarbă. O ajunse din urmă cu ușurință.

- Peste două zile, văcarii vor trece prin Market Harborough.

Poți ajunge acolo la timp pentru a-i intalni.

-Vei fi și dumneata acolo, Lord Wolverton? Vocea ii era de gheață, iar chipul - bine ascuns sub borurile pălăriei.

- Desigur. Cred că acolo, in sfarșit, vom pune mana pe fugarii noștri. in ciuda cuvintelor sale optimiste, Giles se indoia că Robin putea fi prins dacă nu-și dorea acest lucru. Fratele lui nu ar fi putut supraviețui atația ani pe Continent dacă n-ar fi fost expert in arta eschivei și disimulării in peisaj.

Marchizul prefera să nu divulge un aspect important. Dacă Robin continua pe acel drum, trecea aproape de domeniul său, Ruxton. Era posibil ca el și Candoarea

intruchipată să se îndrepte într-acolo pentru a se ascunde o vreme, mai ales dacă se știau urmăriți.

Dacă nu-i găsea până atunci, intenționa să-i caute pe cei doi la Ruxton. Având în vedere caracterul bănuitor al lui Lady Ross, era de preferat pentru toată lumea ca el și nu altcineva să-i descopere pe fugari.

capitolul 15

Maxie luă o imbucătură din sendvișul ei, o bucată de șuncă între două felii groase de pâine proaspătă, apoi se rezemă mulțumită de piatra încălzită de soare.

- Călătoria cu văcarii are numai două dezavantaje.

-Care sunt alea? Robin mușcă din propriul sendviș și ajută dumaticatul să alunece pe gat cu o sorbitură de bere.

-Zgomotul făcut de cateva mii de vite, plus oamenii și cainii. Și mirosul. În special mirosul.

- Pană la urmă n o să mai bagi de seamă, chicoti el.

- Sper din tot sufletul, zise Maxie înghițind ultima bucată de șuncă. Dar imi plac văcarii. imi amintesc de fermierii din Noua Anglie. Sunt autentici și serioși, ca toți cei care trăiesc din roadele și viețuitoarele pământului.

-Consătenii le incredințează avutul lor, așa că trebuie să fie oameni buni, de nădejde. Pentru a primi autorizație trebuie să aibă cel puțin treizeci de ani, să fie căsătoriți și să aibă o casă a lor.

- Prea multe lucruri din Marea Britanie au nevoie de autorizații și reglementări, se strambă ea.

- Prețul civilizației. în ochii lui Robin apăru o licărire răutăcioasă. Orice englez căruia i se pare apăsător poate pleca în America să-și caute libertatea și fericirea.

- Oamenii se bucură de mai multă libertate în America, într-adevăr, dar fericirea ție poți căuta oriunde.

Din păcate, nici o lege nu garantează că o vei găsi.

El îi aruncă o privire ironică, apoi se întoarse la sandwichul lui. Turma se pregătea pentru innoptare, iar văcarii își luau cina la han. Fugarii rămăseseră afară, în parte datorită vremii frumoase, dar mai ales pentru că ea nu trebuia să fie văzută de aproape dacă voia să-și mențină deghizarea. Se săturase până peste cap de pălăria aceea oribilă.

Dintr-odată, Maxie prinse cu coada ochiului o mișcare abia perceptibilă. Ridică privirea și văzu o sămânță de arțar rotindu-se încet și căzând la pământ. Soarele lumina

structura în formă de aripă, dându-i transparența aurului. Ajutată de vânticelul cald, se roti preț de câteva secunde, până ce se așeză pe pământ, la mică distanță de mana ei. Tânăra femeie își îngădui să râsufle și zâmbi încantată, fără a-și da seama că Robin o studia.

-Când priveai sămânța căzând, aveai pe chip expresia unei persoane care a trăit o experiență mistică, șopti el.

Voise să-i răspundă în glumă, dar se răzgandi. Era mai bine să-i explice, indiferent cât putea înțelege.

- Intr-un fel, e adevărat. Neamul mamei vede natura ca pe un tot. O sămânță de arțar este în aceeași măsură o intruchipare a spiritului cât este un nor, vântul sau un suflet omenesc. Dacă cineva ia din alunele stranse de o veveriță pentru iarnă, trebuie să-i lase suficient încât ea și familia ei să supraviețuiască, deoarece necuvântătoarele au același drept ca oamenii la roadele pământului. Robin se încruntă, semn că acordă o atenție totală subiectului.

-Asta în timp ce europenii privesc natura ca pe un dușman ce trebuie stăpănit sau ca pe un servitor ce trebuie să execute ordinele omului.

- în opinia mea, concepția indienilor este mai sănătoasă. Privirea lui Maxie deveni nesigură în timp ce se străduia să definească noțiuni greu traductibile în engleză. Mama avea talentul de a simți unitatea naturii doar privind la o floare sau la un nor. Văzând-o în acea stare, înțelegeai ce înseamnă bucuria.

- Practica un fel de meditație?

- Probabil că asta este cel mai bun cuvânt englezesc, deși nu are toate nuanțele. Aș spune că ea devenea parte din cursul naturii, ca un strop de ploaie într-un rau.

- Poți și tu să faci la fel?

-Puteam într-o oarecare măsură, când eram mică. Majoritatea copiilor pot - despre asta e vorba în multe dintre poeziile lui Wordsworth. Se opri, căutându-și cuvintele din nou. Chiar și în prezent, când admir

universul

ce ne inconjoară, simt ca și cum... ca și cum energia pământului e pe cale să se înalțe în mine. Dacă ar face-o, aș deveni parte din cursul naturii, însă nu mi s-a întâmplat deocamdată. Presupun că am citit prea multe cărți și am petrecut prea mult timp în afara culturii indiene ca să pot fi în armonie totală cu pământul. Este supărător să am plenitudinea la îndemână și, totuși, să nu o pot atinge. Poate într-o zi...

- Plenitudine - este un concept foarte atrăgător, spuse Robin meditativ. Poate și pentru că eu am o personalitate fragmentară.

-Nu chiar - doar crezi asta pentru că judeci prea mult. Privește și încearcă să-ți imaginezi cum este să fii o sămânță. Folosește-ți spiritul, nu mintea.

Aproape că-l prinse de mână, dar se abținu când își aminti ce se întâmplase mai devreme. În schimb, aruncă în aer sămânța de arțar, care se îndepărtă plutind ca un fluture.

Spiritul lui Maxie plecă odată cu ea, bucuros să fie purtat spre cer, să alunece pe o rază de soare, să-i împărtășească dorința de a găsi un loc fertil unde să-și poată trimite rădăcinile adânc în pământ, să poată înălța ramuri, să se transforme într-un copac măreț, să dea naștere unei noi vieți.

Robin o smulse din reverie când murmură:

- Cred că pricep câte ceva, Kanawiosta. încercarea de

a te uni cu natura nu e un act religios, ci un fel de a fi. I
- încă mai există speranță pentru tine, Lord Robert. I
Deși era bucuroasă că el înțelesese, nu voi să intre în
amănunțele unui subiect atât de intim. Arătând spre
o scenă misterioasă ce avea loc la câteva sute de metri
distanță, se interesă: Ce face Dafydd Jones?

- Montează o forjă portabilă. Poate că nu ai băgat de
seamă, dar vitele sunt potcovite, ca să nu se schilodească
pe drum. Aducerea unei forje îl scutește de căutarea
unui fierar din partea locului.

- Cum se potcovește un animal cu copite despicate?

- Se folosesc două bucăți pentru fiecare copită. Sunt
ca niște potcoave despărțite în două, explică el. Mai
mult ca sigur, fierarul a adus unele gata făcute și le va
folosi pe astea, în loc să se apuce de prelucrat metalul.

- Mă duc să văd, zise Maxie intrigată.

Dafydd Jones era unul dintre puținii văcari care stăpâneau
engleza, așa că schimbase cu el câteva cuvinte pe
drum. Accentul lui galez era atât de puternic încât nu-l
înțelegea întotdeauna, dar îi plăcea să-i asculte vocea
melodioasă de bariton.

- Vrei să m-ajuti, băiete? i se adresă acesta văzând-o.

- Nu știu dacă v-aș putea fi de folos, domnule, replică
ea uitându-se cu îndoială la duzina de boi ce pășteau
liniștit în apropiere. N-am lucrat niciodată cu o forjă,
nici n-am potcovit vreun bou; desigur că ați avea nevoie
de un flăcău mai mare ca mine.

-Tot ce tre' să faci e să-mi dai potcoavele și uneltele cand le cer. Domnul Jones ii arată materialele, apoi ridică un colac de franghie și-l aruncă peste un animal ce fusese separat de rest de către un caine de turmă, din cei cu picioarele scurte. Cand bucla aproape că se așezase pe pământ, galezul o trase scurt in jurul picioarelor bouului și o smulse brusc. Animalul greoi căzu la pământ cu un muget, mai degrabă surprins decat furios.

Maxie ii dădu o piesă de metal. El o fixă repede la locul ei, indoind capetele cuielor și bătându-le in marginea copitei. La animalul cu pricina, doar o potcoavă avea nevoie de inlocuire, așa că fu eliberat să se scuture și să se indrepte către pășuni mai liniștite, mișcându-și furios coada neagră.

Celelalte vite care așteptau fură potcovite cu aceeași ușurință. Din han se auziră voci bărbătești ce intonau un cantec galez, oferind un acompaniament muzical soarelui care apunea. Maxie continua să-l asiste pe văcar, mirandu-se cat de mult dura lumina zilei in acele ținuturi. in mod bizar, se afla mult mai la nord decat țara ei de baștină, deși iernile englezești erau cu mult mai blande.

După ce își isprăvi cina, Robin se apropie agale să privească. Deși era in spatele ei, ii percepea acut prezența. Avea să-i ducă lipsa după ce se despărțeau, de asta era sigură.

Al treisprezecelea animal, și ultimul, se dovedi la

fel de ghinionist ca numărul său. Era un bou nervos, cu ochi negri mărginiți de fașii albe. Numai colții ascuțiți ai cainilor îl împiedicau să nu țașnească. Domnul Jones aruncă franghia. După ce imensul patruped căzu cu un muget furios, văcarul se apropie să înceapă potcovitul.

Pe neașteptate însă, boul se eliberă și se ridică în picioare, scuturându-și capul masiv și mugind ca turbat.

Un corn ascuțit îl impuse pe galez în coaste, rupându-i șorțul și doborându-l la pământ, unde copitele cu potcoave

grele îl călcară fără milă.

Maxie inlemni, cuprinsă de spaimă. Ceilalți văcari erau în han, astfel că țipătul i-ar fi fost acoperit de cantecele

stimulate de bere. Dacă ar fi încercat să-l tarască pe domnul Jones, boul ar fi zdrobit-o la pământ ca pe o buruiană.

Uitase de Robin. Pe când își trăgea sufletul, el țașni și apucă din spate animalul de coarne. Folosindu-și întreaga putere, îi răsuci într-o parte capul, încercând să-l doboare.

- Maxie, dă-l la o parte pe Jones! strigă el.

O copită rătăcită îi zbură pălăria de pe creștet și îi atinse umărul pe când se apleca să-l apuce pe galez de sub umeri. Era doar pe jumătate cât el, dar frica îi dădu putere să-l tarască pe solul bolovănos. Tanăra femeie

nu se opri decat atunci cand forja ajunse intre ei și bou nărăvaș.

Ridică privirea și văzu un tablou cutremurător.

Robin își incleștase mainile pe coarnele drepte ale bouului și, cu brațele ințepenite de efort, îl țintuia la pământ.

Animalul mugea și se zbătea, dar nu putea să-și folosească forța brută în mod eficace.

Maxie era copleșită de puterea și stăpanirea absolută de sine emanate de trupul încordat al bărbatului. Dar, deși era deocamdată stăpan pe situație, era ca și cum ar fi ținut un tigru de coadă. Numai Dumnezeu știa cum avea să scape teafăr.

Era ca pe-aci să fugă spre han pentru a cere ajutor, când Robin găsi suficientă vlagă să scoată o serie de fluierături ascuțite. Cațiva caini de turmă se apropiară în goană. Robin îi așteptă să ajungă lângă el, apoi eliberă bou.

Atat animalul, ca și omul se ridicară iute în picioare, rumegătorul încercând furios să-l înțepe cu coarnele pe cel care-i pricinuisese așa o durere. Robin sări în lături la rimp, un corn trecând razant de pieptul lui.

Înainte de a lansa un nou atac, animalul fu incolțit de caini; aceștia erau atât de scunzi, încât alunecau sub împunsăturile coarnelor, astfel că putură să-l manevreze spre turmă împingându-l de picioare. Cu o rapiditate

surprinzătoare, bou uită de furie și se apucă

iarăși de păscut.

Ciufulit, cu răsuflarea tăiată, Robin se îndreptă spre Maxie, care ingenunchease lângă văcarul căzut.

- Cum se simte domnul Jones?

Ea nu apucă să răspundă, că bărbatul se ridică în capul oaselor, mormăind ceva ce putea aduce cu injurături galeze. Urme noroioase de copite se vedeau pe pantalonii lui acolo unde îl călcase boul. Schimband-o pe engleză, spuse tăios:

- Nu mi-ar părea rău dacă l-aș vedea pe dobitocul ăla preschimbat în friptură. Poate că pe viitor o să potcovesc doar gaște. Cu ajutorul lui Robin și al lui Maxie, reuși să se ridice în picioare și, după ce-și pipăi grijuliu coastele, decise: Nu-i rupe nimic, mulțumită vouă.

Robin recuperează franghia pe care o folosisese văcarul și o studie.

- Franghia a fost roasă și s-a rupt când boul a început să lovească, anunță el arătându-le un capăt rupt.

- într-adevăr, incuviință galezul după ce aruncă o privire la funie. E ușor să fii neatent, dar o greșeală ca asta poate costa viața unui om. Vă datorez câte o cană cu liere și încă mult mai mult. Ochii i se opriră asupra lui Maxie și se măriră pe dată. Mai bine ți-ai pune pălăria pe cap, fato, zambi el.

Maxie, roșie ca para focului, își recuperează grabnic accesoriul

și, cu maini tremurande, își trase borul pe ochi.

- Părea mai sigur să călătoresc dându-mă drept băiat, murmură ea.

- N-o să spun nimănui secretul tău, o asigură văcarul. Acum pot să-ți fac cinste cu o bere?

-Poate pentru tovarășul meu, zise ea scuturându-și firele de iarbă de pe genunchi. Mie mi-ar plăcea o cană cu ceai.

-O halbă n-ar strica, spuse Robin, însă cred că amandoi preferăm ca nimeni să nu afle despre cele petrecute. La urma urmei, a fost doar un incident fără însemnătate.

-N u l-aș fi socotit fără însemnătate dacă animalul m-ar fi omorat, replică mohorat celălalt. La fel și nevastă-meă și copiii. Dar dacă nu vreți să atrageți atenția, foarte bine. Jones se scotoci în buzunar și îi dădu două monede lui Maxie.

Cand ea încercă să i le inapoieze, galezul rase:

-Asta nu-i pentru că m-ai salvat - lucruri de-astea nu pot fi cumpărate cu bani, și dacă ar putea fi, viața mea ar valora ceva mai mult decat doi șilingi. Nu, e plata pentru ajutorul dat la potcovit.

- Dacă-i așa, mulțumesc frumos. A fost... instructiv. în timp ce Robin și Maxie se îndreptau către locul unde-și întinseseră păturile, lângă un gard viu, văcarul dispăru în hanul plin de larmă. Cateva minute mai târziu, hangița ieși cu o halbă de bere și o cană aburindă cu ceai. După ce le lăsă băuturile, le ură o seară plăcută

și plecă.

Maxie se așeză pe pătura ei și își sorbi ceaiul. Era delicios, cu lapte și zahăr exact în proporțiile cuvenite.

-Te-ai luptat adesea cu rumeșătoare dintr-astea enorme?

-Nu , dar i-am văzut pe alții cum o fac, răspuse Robin. De asemenea, am învățat din copilărie că nu voi fi niciodată atât de masiv încât să-i infrang pe alții doar prin statură, așa că sunt obligat să lupt inteligent. Șmecheria e să nu-ți lași adversarul să-și folosească puterea împotriva ta. Fă-1 să-și piardă echilibrul. Dacă este posibil, întoarce-i puterea împotriva lui.

-Altfel spus, ai aplicat aceleași principii cu boul ca și cu Simmons.

- Aștia doi seamănă mult mai mult decât s-ar părea la prima vedere.

Amintindu-și gatul masiv și umerii lui Simmons, Maxie trebui să-i dea dreptate. Absentă, își masă rana pe care copita boului i-o făcuse pe umăr.

- Când domnul Jones a pomenit de potcovirea găștelor, a fost serios sau era o simplă metaforă?

Robin zambi. Deși se făcuse aproape noapte, lumina lunii era destul de puternică încât să-i poată vedea sclipirea difuză a părului.

- Poți crede sau nu, a fost serios. Când găștele trebuie manate pe distanțe mari, sunt puse să meargă

prin catran, apoi prin rumeguș sau cochilii zdrobite de scoici. Se formează niște pernițe, așa încât etichetele lor cu membrană să nu se tocească înainte de a ajunge la destinație.

- Pare o activitate mai puțin periculoasă decât potcovitul boilor, comentă ea luând o gură de ceai. Robin, ești o adevărată mină de aur pentru informații inutile. Cum de nu le incurci?

- Dar nu sunt inutile, protestă el. Nu poți să știi niciodată când ai nevoie să potcovești o gască.

- Sau să chemi un câine de turmă. Ea își puse cana pe genunchi, ținând-o cu mâna ca să nu cadă. Dacă Robin trăia o viață primejdioasă, desigur că toate acele cunoștințe

il ajutaseră să rămână teafăr și liber. înțeleg că ai învățat semnalele cu gândul că într-o bună zi îți vor fi de folos.

-Ziua asta a venit destul de repede în acest caz.

Robin sorbi din bere. Tu bei vreodată ceva cu alcool?

-Niciodată. Suna prea lapidar, așa că adăugă: Când aveam doisprezece ani, am hotărât că băutul este un obicei de care mai degrabă m-aș lipsi. Poporul mamei mele are probleme enorme cu alcoolul. De fapt, beția a fost sursă de inspirație pentru o nouă mișcare religioasă în rândul irochezilor.

- Cum de s-a acceptat așa ceva?

-Bătrânul Ganeodiyo - în traducere „Frumosul

lac“ - din națiunea Seneca trăgea să moară din cauza băuturii, cand a avut o viziune potrivit căreia apa de foc este pentru albi și Marele Spirit le interzice indienilor să o bea. Ganeodiyo s-a lepădat de alcool și, la o zi după aceea, s-a însănătoșit. A început să-și propovăduiască revelațiile - despre credința în căsătorie, dragostea între familii, ascultarea pe care copiii trebuie să le-o dea părinților. Sunt elemente creștine, dar esența este indiană. Maxie se opri o clipă, amintindu-și de poveștile mamei sale și ale rudelor ei. Ganeodyio spunea: Viața este nesigură, deci, cât trăim, să ne iubim unii pe alții. Să avem înțelegere față de bolnavi și nevoiași. Să împărtășim

bucuria celor veseli. A murit abia anul trecut, la o vârstă înaintată.

De emoție, i se puse un nod în gât. Nu vorbise niciodată cu un alb despre acele lucruri, nici nu visase că avea să o facă. Pe de altă parte însă, nu-și imaginase niciodată un om ca Robin.

- în mod evident, Ganeodiyo predica aceleași lucruri ca toți marii învățători spirituali ai omenirii, constată el. Pronunțase numele indianului la fel ca Maxie. O întrebă cu glas stins: Ai spus că ai crucea de la mama ta.

- Era creștină, dar nu credea că prin asta neagă credințele propriului neam, zise ea atingând crucea de sub cămașa ponosită. Obişnuia să afirme că supraviețuirea presupune să urmezi calea de mijloc, imbinand ce e mai

bun din înțelepciunea poporului ei și a omului alb.

- Probabil că a fost o femeie remarcabilă.

- într-adevar. Tonul lui Maxie se imblanzise. Tata spunea întotdeauna că nu se putea însura din nou, pentru că nu avea să găsească niciodată o ascultătoare atât de bună. Asta era concluzia când caștigam o dispută.

- Cel puțin el discuta cu tine. Tatăl meu se mulțumea doar să emită edicte.

- Pe care le ignori în totalitate.

- Mă tem că da. Am o inabilitate organică de a accepta ordine, mărturisi el oftând.

Poate că un astfel de spirit rebel nu-1 ajutase prea mult în viață, dar neîndoielnic îl făcuse interesant.

Cu un zambet, Maxie își lăsă jos cana goală și se înveli cu pătura.

- Mare păcat că nu bai cunoscut pe tata. Ești singurul bărbat care ar fi fost pe măsura minții de coțofană a lui Max.

-Coțofană? Robin se întinse și se înfășură în pătura lui. Ce insultător. Va trebui să arunc pietrele colorate pe care le colecționez pentru tine.

Ea chicoti în timp ce-și transforma ranița într-o pernă confortabilă. Pentru că erau și alți oameni prin preajmă, trebuiau să stea la o distanță prudentă unul de altul.

Totuși, îi lipsea confortul somnului în brațele lui.

În situația dată, era prea aproape ca să se simtă în siguranță

și prea departe pentru a fi confortabil. Pe jumătate adormită, întinse șovăitor o mână pe iarba dintre ei. își pierdea orice urmă de înțelepciune când era vorba despre Robin.

Spre marea ei plăcere, el i-o acoperi cu palma, degetele lui calde impletindu-se cu ale ei. Tanăra femeie se relaxă, știind că atingerea îi garanta un somn odihnitor.

Robin se trezi în dimineața cețoasă și rece și constată fără pic de mirare că el și Maxie fuseseră atrași unul de celălalt în timpul nopții. Era ghemuită lângă el, cu fermecătorul

ei chip exotic pe jumătate ascuns în cămașa lui. Privind-o, își zise că pielea închisă la culoare emana o căldură senzuală ce le făcea pe alte femei să arate palide și anoste.

Genunchiul ei era ascuns între coapsele lui; odihnindu-și mana pe curba apetisantă a șoldului feminin, Robin își dădu seama că, deși îi separau mai multe straturi de haine, imboldirea dorinței era de neconfundat.

Nu era vorba însă de o simplă dorință. Maxie avea o senzualitate inocentă, o nonșalanță pe care n-o mai văzuse niciodată la o femeie europeană. Manifesta de asemenea inteligență, umor, curaj. Ceea ce-i lipsea cu desăvârșire era aspirația de a-și găsi perechea.

Neîncrederea

de la început se transformase în simpatie, chiar și în aprobare câteodată, dar Robin bănuia că după

ce investiga moartea tatălui ei avea să fugă fără a privi înapoi.

O stranse tandru în brațe, gândindu-se că nu dorea deloc să o vadă plecând. Maxie îl readusese la viață; avea impresia că epuizarea anilor de rătăcire îl părăsise complet de când se întâlniseră.

Pentru prima oară, se întrebă direct ce voia de la ea.

Nu era interesat de un flirt, iar o prietenie platonice era prea restrictivă. Și, deși trupul ei micuț și perfect îl atrăgea irezistibil, o legătură amoroasă accidentală nu ar fi fost de ajuns. Nu, ce-și dorea el era o parteneră cu care să radă, să se joace și să facă dragoste. Gustase acest fel de relație cu Maggie până când, din cauza unui cusur regretabil al lui, ea se retrăsese din acea intimitate.

Era mai mult decât necinstit să o compare pe Maggie cu tanăra femeie din brațele lui; era imposibil. Cu toate astea, amândouă aveau spirite generoase și cutezătoare și putea spera că, la un moment dat, avea să redescopere apropierea pe care o avusese cu Maggie. Era nevoie de timp pentru ca încrederea și sinceritatea să prindă rădăcini, deoarece atât el, cât și Maxie se ascundeau în spatele unor ziduri de apărare solide.

Cu fiecare zi însă, se deschideau tot mai mult unul față de celălalt. Era promițător că Maxie îi vorbise despre poporul mamei sale și despre credințele acestuia.

Cât despre el, se surprinsese de mai multe ori mărturisind lucruri pe care ar fi vrut să le treacă sub tăcere,

intrucat il făceau vulnerabil.

Zambi trist. Era dispus să indure disconfortul, in speranța că avea să se infiripe ceva durabil, dar se temea că pe Maxie n-o interesa un astfel de rezultat. Ea voia o casă trainică și un bărbat pe care să-l poată respecta. Robin ii putea oferi casa, însă nu făcuse absolut nimic demn de respect.

Cu toate astea, căzu in ispită și o sărută ușor pe varful nasului delicat, reușind s-o trezească.

-Care din noi s-a mișcat in timpul nopții?

-Cred că amandoi.

- Oamenii se vor trezi in curand. Ar trebui să ne ridicăm sau cel puțin să ne depărtăm unul de altul.

-A i dreptate. Totuși, nu-i dădu drumul și nici ea nu făcu vreo incercare de a se retrage. in loc de asta, mana ei i se cuibări pe piept, intr-un gest de intimitate absolută. Straturile de haine se dovedeau utile, își zise el, altfel ar fi uitat că se aflau in public.

Din fericire, nu trecu mult până cand glasurile văcarilor se auziră murmurand prin ceață. Fără tragere de inimă, Robin își indepărtă brațul.

- Dacă cineva își dă seama că ești femeie, reputația ți se va duce pe apa sambetei.

-Ș i dacă vor crede că sunt bărbat, ambele noastre reputații vor avea de suferit, replică Maxie cu un zambet răutăcios.

Razand, el se ridică și își intinse mușchii amorțiți.

Avea să-și facă griji despre viitor cand ajungeau la Londra. Pentru moment, nu-și putea aminti cand i se mai păruse o zi atat de promițătoare.

capitolul 16

Desdemona Ross nu-și dăduse seama că in toată țara erau atatea vite cate văzuse ea pe ulițele din Market Harborough in acea dimineață. Fără a-și muta privirea de pe spectacolul din stradă, își termină a treia ceașcă de ceai. Camera de la etajul hanului Three Swans era deja rezervată in ajun, însă reușise s-o obțină folosind o combinație de aur și tupeu.

La inceput, cand vitele negre galeze intraseră pe stradă, le urmărise incordată, însă acum se gandea plictisită că veghea ei era sortită eșecului.

Văzuse mult prea mulți boi negri, un număr bunicel de văcari galezi in mantale și pantaloni și ciorapi lungi de lană, caini cu picioare absurd de scurte și cațiva țărani care călătoreau cu turmele. Pe o alee de vizavi adăstau doi bărbați solizi care păreau să urmărească defilarea

tot atat de atent ca ea. Poate unul din ei era tipul pe care-l trimisese Cletus după Maxima. Nu văzuse însă pe nimeni care să semene cu nepoata ei sau cu nestatornicul

Lord Robert.

Punandu-și jos ceașca, se intrebă unde era marchizul

de Wolverton. Desigur că se ascunsese prin apropiere și pandea cu aceeași incordare. Asta doar dacă nu-i prinsese deja pe fugari, ceea ce ar fi explicat eșecul ei.

Avea sentimente neclare legate de absența lui Wolverton. Bărbatul avea un talent de a i se vari sub piele, și când se întâmpla asta, ea se purta prosteste. Cu toate acestea, întâlnirile lor o bucurau.

În sfârșit, se zărea capătul turmei, în spatele căruia veneau trei oameni acoperiți de praf și doi câini ce alergau vioi. Desdemona se aplecă în afară ca să vadă mai bine. Micul grup era format dintr-un văcar, un orășean sprinten de înălțime medie și un băiat scund purtând o pălărie uzată a cărei descriere o tot auzise în ultimul timp. La un moment dat, bărbatul din mijloc spuse ceva ce-i făcu pe ceilalți doi să izbucnească în ras.

Plină de entuziasm, Desdemona se repezi spre scări. Manarea unei turme de vite nu se făcea fără zgomot nici pe un drum de țară, dar tărboiul devenea insuportabil atunci când tropotul copitelor, mugetele supărate și lătrăturile câinilor se reflectau de zidurile clădirilor. Maxie și Robin mergeau în spatele convoiului împreună cu Dafydd Jones și un grup de animale nepotcovite care le încetinea pașii. Văcarul își fluiera din când în când cei doi câini pentru a împiedica boii să se abată din drum. Majoritatea orășenilor se retrăseseră prudent în spatele ușilor, așteptând să se termine parada infernală. Trecerea turmei ocupase o mare parte a dimineții și

lăsase în urmă o cantitate impresionantă de balebă pe strada principală.

Traseele văcarilor evitau de obicei orașele, dar această rută era esențială pentru a ajunge la unul dintre marile targuri de vite. Ulița stramtă îi dădu lui Maxie un acut sentiment de primejdie după spațiul deschis al drumurilor de munte. Cu toate acestea, nu văzuseră nici urmă de Simmons de la întâlnirea din luminiș. Probabil că renunțase la urmărire.

Nici nu apucă să-și termine gândul când, în apropierea pieței, o voce cunoscută tună:

- Iată-i!

La vreo cincizeci de pași distanță, Simmons le sări în i ale cu o plăcere sălbatică zugrăvită pe față. În spatele lui era un alt zdrahon amenințător.

- La dracu'! injură Robin în șoaptă.

Se întoarseră amandoi, însă din direcția opusă veneau alți doi ticăloși. Erau prinși în capcană.

Dintr-odată, un șuierat asurzitor sfichiui aerul.

Dafydd Jones, intuind pericolul, acționase cu o repeziciune

care contrasta flagrant cu lentoarea lui obișnuită.

Prin fluierături, le porunci cainilor să manevreze vitele din capătul convoiului astfel încât să blocheze drumul.

Un câine de turmă bine dresat nu pune la îndoială ordinele, indiferent cât de neobișnuite ar fi. Cât ai clipi, ■ irada se umpluse de boi agitați și zăpăciți. Hărțuiți de

mușcăturile ascuțite ale cainilor, cațiva se întoarseră și i:alopară în viteză pe caldaram. Alții se învarteau pe loc și mugeau zăpăciți. Era o scenă de balamuc.

Robin o înșfăcă pe Maxie de mână și strigă:

- Mulțumim mult!

- Noroc bun! le răspunse văcarul făcându-le cu mână.

Maxie zări în fugă expresia furioasă a lui Simmons.

I I și oamenii lui încercau să-și facă loc printre boii zgomotoși, dar în van. Abia scăpară fără a fi zdrobiți în picioare.

Tanăra femeie grăbi ritmul, ajungându-1 pe Robin la ieșirea pe următoarea alee. Turma era la o mică distanță de fațadele caselor, așa că era posibil să-și forțeze trecerea *pre marginea străzii. Se simți mică și înspăimântător de li agilă când văzu cum animalele enorme se înghesuiau pe lângă ea, dar atata vreme cât stăteau lângă pereți, erau în siguranță.

După un interval confuz de luptă, ajunseră la intrarea în alee și se repeziră într-acolo. Robin se opri, atinn. indu-i ușor cotul:

1

- Cum te simți?

- învinețită, dar în regulă. își trecu o mână plină de praf pe frunte. Te descurci prin Market Harborough?

- Nu, dar suntem pe cale să descoperim frumusețile orașului, replică el cu un zâmbet luminos.

O cuprinse un val de exuberanță nebunească. Robin

putea fi un pungaș, dar in acele împrejurări nu-și putea imagina un partener mai bun. De fapt, ca să fie sinceră, nu-și putea imagina un partener mai bun in orice împrejurare.

Desdemona dădu de perete ușa hanului exact in momentul in care turma calmă de boi se preschimba intr-un vartej haotic. inspăimantată, se holbă la vitele ce se roteau mugind. Boii erau mult mai mari priviți de aproape, iar coarnele lor păreau mult mai ascuțite. Urlete furioase răzbăteau din larma generală. Zări in depărtare doi bărbați cu figuri de bătăuși ce-și croiau drum printre animale. inverșunată, hotări că dacă ei puteau, tot așa de bine putea și ea. Pășii pe caldaram. Din spatele ei izbucni un strigăt inspăimantat al hangiului. Ignorandu-l, se lipi de zid și incepu să se strecoarj re spre strada principală. Trebuia să-și fi adus vizitiul. Ba nu, paznicul, intrucat era mai mare și mai puternic. Probabil că ar fi avut și mai multă minte ca s-o oprească de la o asemenea faptă necugetată.

Tenace, își croi drum spre locul unde o văzuse pe Maxima. in fața ei, cei doi ticăloși dispăruseră intro alee. La distanță erau încă doi de aceeași teapă, dar nici un semn al nepoatei ei. Manioasă și disperată, se ridică pe varfuri și își umbri ochii, incercand să vadă ce se petrece.

Greșeala era să-i fie fatală. Cornul unei vite din turma inghesuită ii agăță maneca mantiei și o trase intro

parte. Cand incercă să-și recapete echilibrul, se împiedică de fuste. Țesătura mantiei se rupse cu totul și Desdemona căzu cat era de lungă pe pietrele murdare ale pavajului.

își ridică privirile și, văzând copitele potcovite ale unui bou coborand spre ea, știu că urma să moară. Maxie și Robin ieșiră de pe alee intro stradă paralelă cu cea principală. Chiar in acel moment, un strigăt răsună in spatele lor, dovadă că Simmons și ciracii lui nu erau prea departe.

Din cauza aglomerației, trebuiră să meargă in zigzag printre orășenii curioși. Cand drumul ingust fu blocat de o căruță descărcand marfă in spatele unei prăvălii, Maxie se lăsă la pământ și se strecură pe sub ea, cu Robin urmand-o.

Se ridicară in picioare de partea cealaltă a căruței și văzură o prăvălie de panzeturi drept in fața lor. După ce-și scutură pantalonii de praf, Robin intră in dugheană și ii dăruî negustoresei din spatele tejghelei un zambet de un farmec irezistibil.

-im i cer scuze că vă deranjez, doamnă, dar avem urgent nevoie să ieșim prin ușa din spate.

Pe cand femeia scotea sunete confuze, el traversă încăperea

și deschise ușa din capătul opus. Așteptandu-se ca proprietăreasa să-i arunce in cap un balot de panză, Maxie se grăbi după el.

Un coridor îngust ducea către o bucătărie din spatele clădirii. Robin îi aruncă bucătăresei un alt zambet cuceritor și ieșiră amandoi în grădină. Poarta de fier de la capăt era deschisă și dădea într-o altă străduță. Asemenea multor orașe vechi, Market Harborough se dezvoltase după un plan medieval de străduțe întortocheate, astfel că, ghinion curat, drumul îi duse tocmai în punctul de plecare. Unul din bătaușii lui Simmons îi zări și strigă la tovarășii lui. Nici măcar zgomotele infundate ale turmei de vite nu puteau acoperi sunetul pașilor grei care se repeziseră în urmărirea fugarilor. Maxie și Robin se întoarseră pe călcaie și o luară la goană prin increngătura de străduțe. Dacă ar fi fost întuneric, ar fi putut să scape cu ușurință, dar la lumina zilei avantajul îi aparținea lui Simmons. Următorul colț îi duse pe o alee cu cotituri bruște unde văzură depozitate, în spatele unei taverne, butoaie goale ce răspandeau un miros puternic de hamei. Venindu-i brusc o idee, Maxie șopti:
- Robin, așteaptă.
Răsturnă un butoi într-o parte și așteaptă ca următorii să-și facă apariția la capătul aleii. În câteva secunde, întreaga

bandă se ivi de după colț și se îndreptă către ei. Veselă, ea dădu un picior butoiului în direcția lor, apoi apucă un altul. Cu un hohot de ras, Robin i se alătură, astfel că trimiseră cinci sau șase hutoaie care se rostogoliră năvalnic, bubuind și plesnind când se ciocniră de pereți și între ele. Pe fundalul injurărilor obscene și al țipetelor de durere, cei doi fugari își putuni relua alergarea.

Deși cele câteva secunde de odihnă o ajutaseră, plămânii lui Maxie se sufocau încă de efort. Cu toate acestea, nu slăbi ritmul, gândindu-se cu recunoștință la beneficiile vieții active pe care o dusesse. O motivau și laudele lui Robin, care admisesse că se descurca la fel de bine ca el.

Traseul îi obligă să cotească brusc spre dreapta, moment în care tanăra femeie icni îngrozită. Străduța se termina într-un zid de cărămidă mult mai înalt decât un stat de om și nu era altă cale de ieșire.

Desdemona fusese rostogolită într-o parte de copitele razante ale primului bou. Chiar pe când se lupta să se ridice, cu răsufierea tăiată, știu că nu avea să reușească. Peste câteva clipe, oricum nu avea să-i mai pese.

Niște maini puternice o prinseră și o traseră de pe stradă în siguranța relativă a unui inrand. Se trezi cu fața apăsată de umărul unei haine de lană.

Chiar fără să vadă chipul salvatorului ei, știu că era

Wolverton. Marchizul o lipi de perete, ocrotind-o cu propriul trup de loviturile animalelor.

Cu mainile incleștate de reverele lui, incepu să tușească violent, inecată de praful inghițit. își dădu seama cu o autoironie resemnată că nicicand mar fi putut apărea intro lumină mai dezavantajoasă, tocmai in momentul in care își dorea nespus admirația acelu bărbat.

Gandul era scandalos, dar nu-l alungă. imbrățișarea lui Wolverton era prea bine-venită.

O voce amuzată de bariton ii răsună in urechi:

- Ți-a spus cineva vreodată că bravura îți depășește cu mult simțul realității?

- Da, adesea, răspunse ea cu un hohot de ras.

in spatele lor, zgomotul și agitația turmei erau in scădere.

Cu regret, Desdemona se retrase de langă salvatorul ei. Genunchii o trădară repede, dar inainte de a cădea, el o prinse din nou.

-Tremur ca o budincă, mărturisi in șoaptă.

-O reacție perfect normală. Ai scăpat ca prin urechile acului.

-Totuși, îți sunt peste măsură de indatorată, Wolverton. Puteai și dumneata să fii zdrobit.

-Petrec destul de mult timp cu vitele, așa că sunt obișnuit cu purtarea lor, o contrazise el scuturandu-se de praf.

Deși majoritatea nobililor englezi își caștigaseră averea

de pe urma moșiilor, puțini dintre bărbații pe care Desdemona îi cunoștea la Londra ar fi recunoscut cu atata nonșalanță că erau fermieri. Poate că petrecuse prea mult timp în capitală.

își îndreptă părul cu o mână tremurândă. Rochia și mantia erau distruse, iar pălăria de pai zăcea turtită în stradă.

- Dacă știam că voi lua parte la o revoltă a vitelor, mă îmbrăcam altfel.

în spatele lor, boii, calmați de acum, își continuau drumul spre piață. Văcarul care-i mână se apropie cu o față îngrijorată.

- Trag nădejde că sunteți teafără, spuse el cu un puternic accent galez. Nu mi-aș ierta-o dacă ați fi pățit ceva.

- Sunt bine. Ca să-o dovedească, se dezlipi de perete. De data asta, genunchii o ajută. A fost o prostie din partea mea să ies pe stradă tocmai când trecea turma.

- De ce ai întors așa turma din drum? se interesă Wolverton pe când văcarul dădea să se îndepărteze.

Acesta se opri, cu o expresie de nepătruns în ochi:

- A fost o greșeală, milord. Cainii n-au priceput comanda.

- Am auzit că atunci când vitele ajung la destinație, cainii de turmă se întorc singuri din sudul Angliei până în Țara Galilor sau Scoția, în timp ce stăpanii vin acasă cu căruțele. Greu de crezut că niște caini așa de inteligenți au înțeles greșit un fluierat.

-M-ați prins, milord. Deși în vocea galezului se simțea fastaceala, în ochi îi apăruse o licărire de umor.

De vină nu-s cainii că n-ar fi deștepți, ci eu, care am dat semnalul greșit. Ei n-au făcut decăt să mă asculte. Slavă Domnului că n-a fost vreun necaz.

- Precis o să-mi spui că întoarcerea turmei n-are nimic de-a face cu cei doi oameni care te însoțeau și cei patru bărbați care-i urmăreau, mormăi Wolverton.

- întocmai. Văcarul își atinse borul pălăriei cu două degete. Trebuie să văd de animalele mele acum. Zi bună domniei voastre și doamnei.

-Vrei să spui că a făcut asta cu bună știință ca să-i ajute pe Maxima și pe Lord Robert să scape? zise

Desdemona

privind spatele lat al galezului.

-F ă ră doar și poate. Asta a fost sigur Robin, deși n-am văzut mare lucru din partenerul lui sub pălăria aia îngrozitoare. Fratele meu are talentul de a-și face aliați în orice situație, zâmbi marchizul.

-Dar de ce îi urmăresc nu mai puțin de patru oameni? se miră ea.

-Putem discuta despre asta la pranz. Wolverton îi oferi brațul său și se îndreptă spre hanul Three Swans. Desdemona deschise gura ca să-și exprime dezacordul de principiu, apoi o închise din nou. De fapt, nu voia deloc să protesteze.

capitolul 17

Neintimidat de vederea zidului de cărămidă, Robin porunci:

- Așteaptă aici.

Porni cu pași alerti și, când ajunse la un pas de perete, își făcu vant în sus. Apucând marginea de piatră, sări sprinten pe zidul lat, apoi își scoase ranița de pe umeri și o cobori înspre Maxie, care prinse cu putere chinga. Aceasta se întinse sub greutatea ei, dar rezistă. Ajutată de Robin, tanăra femeie se cățăără pe zid până ajunse lângă el.

- E clar că nu ți-ai petrecut copilăria cu lucruri inutile precum brodatul la gherghet.

-Mă mandream să-i întrec pe verii mei mohawk la fugă, înot și cățărare, zambi ea.

Cum urmăritorii lor ajunseseră aproape de marginea zidului de cărămidă, Robin le făcu grațios cu mâna înainte de a sări pe partea cealaltă. Când își recăpătă echilibrul, își întinse mâinile și o prinse pe Maxie de șolduri ca să o ajute la coborare. Pe deplin conștientă de vigoarea lui și de reacția involuntară a corpului ei, aceasta se bucură că nu aveau timp să-și exploreze simțurile.

Se aflau într-o grădină bine îngrijită din spatele unei case mari. Direct în fața lor se găsea o țintă, cu o tolă de săgeți și un arc așezate alături pe iarbă, ca și cum cineva

s-ar fi dus înăuntru să bea un ceai și urma să revină în curând.

Cand Robin vru să traverseze grădina, Maxie il opri. Ridică arcul și il incovoie de cateva ori, să se deprindă cu tăria lemnului, apoi puse o săgeată și așteptă. După o bombăneală furioasă și sunete de încăierare de pe partea cealaltă a zidului, un urmăritor își făcu greoi apariția pe umerii unuia din tovarășii lui. Calmă, Maxie ochi, apoi trimise săgeata fix prin pălăria individului.

Acesta urlă ca un duh prevestitor al morții și dispăru din vedere.

- Bravo! o felicită Robin cu o voce plină de admirație. Ea lăsă arcul jos pe iarbă, nu fără o anume ingamfare. Să fii sălbatic îți aduce și avantaje.

-Măiculiță Doamne, văzuși ce făcu tarfulița aia? Partenerul lui Simmons își scoase pălăria găurită de săgeată, cu fața albă sub ranjetul lui obișnuit. Putea să mă curețe.

- Dacă voia să te curețe, o făcea, se răsti Simmons. Cu toate că lansă o tiradă de injurături care ar fi făcut să roșească până și varul de pe pereții caselor din jur, londonezul trebui să admită că fugarii erau la înălțime.

-Nu mă duc peste zidul ăla după ei, marai alt membru al bandei.

Simmons o luă din loc. Cunoștea foarte bine Market Harborough și nu avea timp de pierdut.

- N-avem de ce. Există un ocoliș. Dacă ne grăbim, o să putem să-i prindem. Acu', ia mișcați-vă blestematele

alea de funduri!

Pe cand Maxie și Robin alergau prin grădină, de la o fereastră a casei se auzi un țipăt manios.

-ințeacă să nu calci pe flori, o avertiză Robin. Nici măcar in iad nu găsești un tip mai furios decăt un grădinar englez ai cārui trandafiri au fost distruși.

Se apropiău de un zid acoperit de pomi fructiferi pe spaliere. Crengile erau dirijate astfel incat să alcătuiască grilaje maiestuoase, iar printre frunze se vedeau niște pere micuțe și verzi. Fără suflare, ea întrebă:

-N i se permite să profanăm pomii fructiferi?

- E un act condamnabil, dar nu atat de grav ca distrugerea trandafirilor, o asigură el, cățărându-se pe crengile impletite.

Copacii ofereau o scară excelentă. înainte de a ieși cineva să-i alunge, săriră gardul și ajunseră imediat într-o stradă liniștită. Cand se opriră să cantărească situația, Robin comentă:

-Urmărireă este uimitor de tenace. Se pare că unchiul tău își dorește cu ardoare să te întorci acasă.

-Așa se pare, aprobă ea cu o expresie neliniștită, întrebându-se ce încerca Collingwood să ascundă. Dar cand se uită la partenerul său, vocea îi deveni șovăitoare. Regret că te-am implicat in asta. E mai mult decăt te-ai fi așteptat cand te-ai oferit să mă însoțești.

-N u m-am oferit să te însoțesc, zambi el cu infinită căldură in ochii albaștri. Te-am obligat să mă accepți, și

nu-mi pare deloc rău. Arată spre dreapta. in apropiere e un canal care duce către Leicester. Propun să ținem poteca edecarilor, intrucat e mai puțin probabil să ne urmărească pe acolo.

- Chiar crezi că toate drumurile sunt supravegheate? se alarmă ea. Simmons ar avea nevoie de o mică armată pentru asta.

-Poate că drumurile sunt sigure, dar nu avem de unde ști. Eu aș pune răul in față.

Maxie ii dădu dreptate, convinsă că experiența lui in materie de urmăriri o depășea cu mult pe a ei. I se alătură tropăind cat de repede ii permiteau picioarele obosite.

Partea asta de oraș era pustie; in depărtare se găseau niște clădiri mari semănand cu niște depozite. După toate probabilitățile, canalul era pe partea cealaltă.

Pe neașteptate însă, Simmons își făcu apariția de după un colț cu un zambet de satisfacție dușmănoasă lățindu-i-se pe chip. La un pas in spate venea și unul dintre

acoliții lui. Plină de neliniște, Maxie privi in urmă și văzu încă doi bărbați ivindu-se de pe altă alee. Ea și Robin erau prinși la mijloc, și acum nu-1 mai aveau pe Dafydd Jones să ie vină in ajutor.

Se opriră față in față cu Simmons, care le făcu un semn oamenilor lui și marai:

- De data asta nu mai scăpați. Tarfa merge la unchiul

ei și ție, băiete, o să ți se dea o lecție pentru că m-ai atacat pe la spate.

-Asta ar trebui să te bucure, deoarece îți oferă o scuză pentru infrangere. Calm, Robin îi dădu ranița lui Maxie, care șopti îngrozită:

- Pentru numele lui Dumnezeu, Robin, doar nu vrei să te bați cu el! E de două ori cât tine.

-Pot refuza o invitație la masă sau la un joc de cărți, dar dacă vrea să se bată, trebuie să-i acordăm favoarea, surase el scoțându-și haina.

-A i al dracului de multă dreptate că o să-mi dai satisfacție!

izbucni londonezul. Și nici nu-mi pasă cât de priceput ești; un vlăjgan antrenat o să bată întotdeauna o piticanie ca tine.

-Asta depinde de cât de bună e piticania, nu-i așa?

Sub masca unui zambet, Robin îi murmură lui Maxie: Oamenii lui Simmons vor fi atenți să urmărească lupta. Profită și fugi. Văzând că voia să protesteze, insistă: Nu mă contrazice. Nu te teme, n-o să mă omoare, căci asta i-ar băga într-o belea mai mare decât merită.

Sătul să aștepte, Simmons veni și începu să-l scotocească de arme, lovindu-i buzunarele și carambii cizmelor cu mainile lui mari.

- Cauți arme ascunse, sau vrei numai să mă pipăi? se interesă Robin amical.

- Pervers scarbos! se stropși celălalt dându-i un pumn

sălbatic in falcă.

Robin sări dibaci intr-o parte și prinse mana adversarului său, pe care i-o răsuci in timp ce se rotea cu iuțeală.

Zdrahonul se invarti și se prăbuși țeapăn in drum.

Pentru o clipă, Simmons zăcu buimăcit. Apoi se ridică in picioare, cu ochii ingustați și furia potolită de prudență.

- N-ai învățat asta in salonul lui Jackson.

- Corect. Robin era foarte bine făcut și elegant față de Simmons, un David in fața lui Goliat. Dar postura lui era aceea a unui luptător, balansandu-se din glezne, cu genunchii indoți, brațele relaxate și pregătit. N-am pretins niciodată că am învățat la alde Jackson. Am urmat o școală mai dură, unde miza era mai mare.

- Și eu la fel, băiete. Londonezul luă aceeași postură.

Dacă asta vrei, asta o să ai.

Pe ascuns, Maxie își vari mana in buzunarul hainei lui Robin și apucă bățul cu măciulie rotundă. Nu putea decat să asiste cu inima cat un purice. in ciuda indicațiilor lui Robin, nu avea nici o intenție de a-l părăsi. Poate că Simmons nu voia să-l omoare, dar exista o șansă inspăimantătoare să-l ucidă fără să vrea.

Cei doi bărbați își dădeau incet roată unul celuilalt, starea de concentrare maximă fiind intreruptă de ciocniri scurte și violente. Robin păstra distanța cat putea de bine, intervenind pentru o lovitură fulgerătoare,

apoi îndepărtându-se din nou. Era mai iute, dar celălalt avea avantajul decisiv al staturii și greutateii. Spre dezgustul

ei, Maxie își dădu seama că Simmons se distra. După un atac inteligent din partea adversarului, zdrahonul spuse aprobator:

- Ești al naibii de bun, mai ales pentru un boiernaș. își însoți vorbele cu o serie de pumni ucigători la cap și umeri. Robin sări înapoi, dar nu fu în stare să blocheze în întregime atacul. Câteva lovituri îl găsiră, dezzechilibrându-

l și lăsându-l fără suflare.

Simmons profită pentru a-l trimite la pământ cu un pumn în stomac, după care, triumfător, avansă ca să încheie

lupta.

Mult mai puțin afectat decât părea, Robin îl seceră cu un zvacnet al picioarelor. Chiar pe când uriașul cădea, tânărul începu o serie de mișcări atât de rapide, încât Maxie nu le putea urmări. Totul se sfârși cu londonezul culcat cu fața în jos și cu genunchiul lui Robin pe spatele lui.

în timp ce-i strangea grumazul cu o forță care putea săucidă un om atât de nesăbuit încât să nu se predea, îi porunci:

- Dă-te invins!

Oricat ar fi fost de grobian și de violent, Simmons nu

era prost. Fără tragere de inimă, ridică o mană în semn de supunere.

Din nefericire, grupul lui nu era dispus să accepte infrangerea.

Cu urlete și fără grija sportivității, doi dintre indivizi se repezără la cel care le doborase șeful.

- Robin! strigă Maxie. Aruncă haina și luă o mană de praf și pietriș de pe drum, aruncându-l în fețele bătașilor. Orbiți, aceștia începură să zbiere de durere.

Robin profită de ocazie pentru a sări în picioare.

Cu un pumn bine plasat îl dobori pe unul din nemernici, apoi, fără a pierde un moment, se învarti și prinse brațul celui de-al doilea, azvarlindu-l la pământ. Deși mișcările sale iuți ca fulgerul îi confereau grația unui dansator, îi lăsă lați pe cei doi adversari, unul având mana indoită într-un unghi nefiresc.

Pe când se lupta cu atacatorii, al treilea bandit apucă o piatră și se pregăti să i-o arunce în cap. Maxie se năpusti spre ticălos și îi prinse mana, folosindu-și întreaga greutate în încercarea de a devia lovitura, după care îi dădu un pumn și îl izbi cu măciulia bățului în piept.

Bărbatul icni gatuit, dar nu-și rată complet aruncarea, astfel că piatra îl lovi pe Robin exact deasupra urechii cu o bufnitură îngrijorătoare. Deși Maxie izbutise să-i diminueze

forța, impactul fusese suficient pentru a-l dobori.

Furioasă și inspăimantată, ea zgărie fața celui de-al

treilea om cu degetele ca niște gheare. Pe cand el incerca să-și apere ochii, il izbi cu răutate in vintre, apoi il lovi brusc in gat cu bățul cioplit. Cu un muget, bărbatul se prăbuși inconștient.

Simmons, care suferise rănille cele mai ușoare, se opinti să se ridice și o cuprinse pe Maxie in brațe ca un urs, imobilizandu-i mainile și picioarele. Oricat s-ar fi zvarcolit, nu putea să se elibereze, deși ii reușiseră cateva lovituri și mușcături.

- Oprește-te, drac impielițat! strigă londonezul, ținandu-i mainile la spate cu un singur pumn. Cu celălalt, ii smulse bățul din mană și il aruncă. Băieții mei nu trebuiau să se amestece intr-o luptă dreaptă, dar pe Dumnezeul meu, dacă nu te potolești, o să regreti.

Recunoscand necesitatea unui armistițiu strategic, Maxie nu se mai zbatu. Privirea ei ingrozită se indreptă spre Robin, care zăcea leșinat la pământ, cu părul său blond murdărit de o șuviță subțire de sange.

Ținand-o bine, Simmons se incrunță la cei doi tipi care se clătinau pe picioare.

-A ți luptat ca niște fetișcane, pufni el disprețuitor.

Mai rău, tarfa asta mică are mai multă indemanare și minte ca voi trei la un loc. Cu o căutătură rea, unul dintre bătauși își intinse piciorul să-l lovească pe Robin, moment in care șeful se răsti: Atinge-l și o să-ți rup eu insumi mana. Pleacă la grajd și adu căruța.

Cei doi bărbați se indepărtară bombănind ursuz.

Al treilea bătauş zăcea încă la pământ, cu o sublimă nepăsare.

Maxie se întrebă supărată unde erau cetăţenii din Market Harborough, dar se aflau pe o stradă dosnică, mai mult cu depozite decât cu case, unde nu puteau fi observaţi.

- Dă-mi drumul ca să pot avea grijă de Robin, rosti ea ferm. Poate fi grav rănit.

- O să trăiască, deşi poa' că nu i-ar fi fost tocmai moale, dacă n-ai fi apucat mana lu' Wilby. Dobitocul n-ar fi trebuit să facă asta. Este destul de greu să găseşti ajutoare de nădejde.

Compasiunea lui Maxie era nulă, dar pentru moment prevederea era mai bună decât cutezanţa. încercând să dea impresia de resemnare, întrebă:

- Ce-o să faci cu noi?

- Tu te duci la Durham, legată fedeleş dacă este nevoie.

Cat despre prietenul tău, bună întrebare. Aş putea să-l las chiar aici, dar, la cat e de căpos, o să vină după mine. Ce-ar fi să-l dau pe mana poliţaiului d-aci, să spui că mi-a furat calul? După un moment de cugetare, Simmons chicoti: Da, asta-i mişcarea. Când ajunge el în faţa judeului, tu o să fii deja în Durham^ unde Collingwood ți-o da pedeapsa pe care-o meriţi. îşi frecă obrazul unde apărea o vanătaie mare. Mai bine el decât io!

Pe când vorbea, îşi slăbise stransoarea pe incheieturile

ei. Hotărând că nu avea să i se ivească un moment mai bun, Maxie încercă să se elibereze, însă bărbatul îi simți mișcările și o prinse cu și mai multă putere. Urmă o altă încăierare furioasă. Deși era conștientă că nu avea speranță, ea continua să se lupte. Trase o dară zdravănă cu unghiile pe fața lui Simmons, zgariindu-i obrazul rănit până îi dădu sangele.

- Te-am prevenit, scorpie mică! Banditul o ținu spre zidul scund de cărămidă ce mărginea strada și se așeză, apoi o întoarse pe genunchi și începu să o lovească peste fund cu mana grea și mare ca o lopată.

Pentru moment, rămase incremenită, nevenindu-i să creadă. Irochezii detestau violența aplicată copiilor. Și tatăl ei prefera rațiunea în fața forței, așa că nu fusese hătută la fund în viața ei.

Lupta de mai înainte fusese cumplită, dar fără intenții criminale. Acum, ultimele ei rețineri englezești pieriseră.

Maxie trase aer în piept, apoi scoase un strigăt de războinic

mohawk ce făcu să vibreze geamurile ferestrelor din apropiere. O asemenea explozie sonoră nu se mai auzise în Marea Britanie din vremea când autohtonii își pictau fețele în albastru.

-Doamne, Dumnezeule, ce fu asta? icni Simmons, cu mana înțepenită în aer.

Cum nu mai era atent, Maxie se răsuci, trase cuțitul

din gheată și-l repezi spre el.

capitolul 18

Robin nu-și pierduse în întregime cunoștința, dar pentru o vreme fusese rupt de realitate. Trupul și mintea lui își reveniră la timp ca să-l vadă pe Simmons cum o pune pe Maxie pe genunchi. Ar fi vrut să-l avertizeze pe londonez că bătutul la fund nu era o idee prea bună, dar vocea nu-l asculta. Amețit, în pragul leșinului, se ridică anevoie în genunchi.

Strigătul războinic al lui Maxie reprezenta pentru el un șoc electrizant. își săltă capul și o văzu agitând cuțitul la gatul lui Simmons. injurand, londonezul se dădu în lături. Lama lucitoare îi rată de puțin grumazul, zgariindu-

și în schimb umărul.

înainte ca partenera lui însetată de sange să încerce din nou, Robin izbuti să țipe răgușit:

- Oprește-te, Maxie!

Ochii ei căprui și mari se mutară în direcția lui. Șovăi, cu o expresie ce sugera lupta între furie și rațiune.

Fără să mai pregete, Robin se impletici spre Simmons dintr-un unghi din care acesta nu-l putea vedea. în secunda

următoare îl lăsă inconștient cu mișcarea pe care o folosise deja. Era periculos, dar Simmons avea șanse mai mari de a supraviețui astfel decât sub lama cuțitului lui Maxie.

Cu un geamăt gutural, bărbatul se clătină și căzu jos de pe zid, trăgându-l în cădere și pe Robin. Maxie interveni

să-l prindă pe acesta din urmă și să-l sprijine, mustrandu-l în același timp.

- Trebuia să mă lași pe mine să mă ocup de el.

Simțind că vederea i se întuneca, Robin se agăță de tovarășa lui. Abia dacă mai putea să bage de seamă ce dulce era atingerea ei.

- Iertare, murmură el nesigur, dar chiar nu-mi place să văd oameni murind.

Ea scoase un sunet ce sugera atât dispreț, cât și intenția de a continua discuția la un moment mai prielnic.

Dovedind însă o admirabilă capacitate de concentrare, se interesă:

- Poți merge? Ceilalți se vor întoarce în curând.

Robin se ghemui și își îngropa fața în mâini, chinuit de durerea îngrozitoare de cap. încerca să găsească o rezolvare a situației.

-Voi avea nevoie de ajutor.

Ea plie rapid cuțitul și îl ajută să-și pună haina. Apoi recuperează bata, puse ambele traiste pe spate, îl trase pe Robin de jos și-l luă pe după umeri.

în timp ce mergeau clătinându-se pe stradă, el se gândi cu o admirație buimacă ce multă putere se ascundea în acel trup micuț. Din fericire, nu aveau mult de mers,

intrucat la capătul depozitelor se afla canalul. intrebarea era ce urma de acolo.

Imediat ce intrară in han, Giles ceru un separeu, comandă coniac și mancare. Lady Ross, încă tulburată de felul cum scăpase ca prin urechile acului, se lăsă condusă spre locul ei cu o docilitate surprinzătoare. Marchizul o studie cu atenție, impresionat de contrastul dintre fața cenușie și părul de un roșu aprins.

După ce o ajută să se așeze, ii examinează brațul unde o impusese boul. Pielea albă ce se vedea prin imbrăcămintea

sfașiată era rănită, însă nu părea decăt o zgarietură superficială.

- Nu e o rană gravă, deși o să ai o vanătaie serioasă.

O chelneriță aduse carafa de coniac. Desdemona sorbi din pahar și se inecă pe dată, însă culorile incepură să-i revină in obraji.

- O să am vanătăi și intr-un număr de locuri pe care nu le pot menționa, spuse ea cu un zambet pieziș.

- Știi asta mai bine decăt mine.

- Dă-mi cateva minute să merg in camera mea să mă aranjez. Apoi vreau să-mi povestești despre bărbații care-i urmăresc pe Maxima și pe Lord Robert.

Nu-i luă mult timp să-și recapete infățișarea prezentabilă, dar severă. Cand reveni, părul ii fusese domolit și ascuns sub o beretă, își schimbase rochia cu alta la fel de mohorată ca și prima și își infășurase întreaga făptură

intr-un șal. Giles o prefera ciufulită; cu toate astea, apariția ei sobră nu-i diminua defel gândurile erotice. Felurile comandate li se aduseră imediat ce ea reveni în separeu. Printr-o înțelegere tacită, mancară înainte de a aborda problemele serioase. Când ajunseră la cafea, Desdemona ridică o spranceană către marchiz:

- Și ce-i cu oamenii aceia?

- L-am recunoscut pe unul dintre ei și presupun că este agentul pe care l-a trimis fratele dumatăle după domnișoara Collins. Wolverton îi povesti cum îl ajutase pe bărbatul numit Simmons cu câteva zile mai devreme. Așa că nu numai noi le-am dat de urmă, ci și Simmons i u oamenii lui.

-Parcă am fi într-o comedie de situație, remarcă I iesdemona cu un zambet involuntar. Dar din puținul pe care l-am văzut, nu-mi plac deloc indivizii ăștia.

-Oamenii care fac astfel de treburi nu provin din lAndul persoanelor civilizate. Dacă au fost angajați să o aducă pe domnișoara Collins înapoi la Durham, cred ■ \ nu-i vor face rău, dar s-ar putea să nu fie tot atât de grijulii cu fratele meu.

- Din cate înțeleg, Lord Robert a caștigat fiecare rundă pană acum. Desdemona luă o inghițitură mare de ' ifea fierbinte. Ai spus că a trăit mulți ani în străinătate. A fost diplomat sau militar?

Wolverton oftă și își plimbă degetele pe marginea

i oștii, cantărindu-și răspunsul.

- îți voi dezvălui, însă trebuie să-mi promiți că nu vei icpeta asta nimănui.

- A avut o purtare condamabilă?

-Dimpotrivă. Marchizul își înalță capul, sfredelind-o cu o privire glacială. Dar ce a făcut este strict confidențial și ar putea exista implicații și peste ani, poate decenii.

- Fratele dumitale a fost spion? Deducția era simplă.

I 'esdemonă adăugă sarcastic: Se poate vedea cum și-a dezvoltat concepțiile despre purtarea respectabilă.

- Da, a fost spion, replică Wolverton iritat de tonul '■i. A practicat una dintre cele mai primejdioase și disprețuite

arte ale războiului, într-un secret desăvarșit.

1 And era foarte tânăr, Robin a făcut o călătorie pe i Continent în timp ce se negocia pacea de la Amiens.

Atunci a dat peste o informație pe care a socotit-o esențială

pentru Ministerul de Externe. I s-a cerut să continue,

și în următorii doisprezece ani și-a riscat viața și

.mătatea de o mie de ori ca să-și apere țara și să scurteze

i Azboiul. Marchizul își lăsă un răgaz de tăcere, apoi incheie

cu voce aspră: Și pentru ca oameni increzuți ca dumneata să poată sta în siguranță în Marea Britanie și să-l poată judeca.

imbujorarea era blestemul roșcatelor, iar Desdemona nu făcea excepție. Valuri de culoare i se răspândiră de la rădăcina părului la gat și mai jos, enervand-o la culme.

- imi pare rău, murmură ea. Nu contează cat m-a supărat atitudinea lui față de nepoata mea, nu trebuia să vorbesc precum am făcut-o.

Era mai mult decat rușinată; răceala lui Wolverton o adusese pe culmile nefericirii. Spre ușurarea ei, expresia bărbatului se indulci.

- Reacția dumitale nu e neobișnuită. Spionajul solicită nervi de oțel și un număr de abilități pe care un gentleman n-ar trebui să le aibă. Robin a fost bun, foarte bun la ce a făcut, altfel n-ar fi supraviețuit. A fost supus la încercări ce i-ar fi doborat pe cei mai mulți dintre bărbați și aproape că l-au doborat și pe el.

- De asta il protejezi atat de mult?

-Aș face-o oricum. Este singura rudă pe care o mai am și, deși sunt conștient că este extrem de priceput, rămâne fratele meu mai mic. Wolverton oftă. Nu știu mare lucru in afară de ce s-a hotărat el să-mi spună de cand s-a intors in Marea Britanie, și sunt sincer recunoscător

că n-am fost mai bine informat in perioada cat era in străinătate. M-am chinuit destul intrebându-mă dacă-l voi mai vedea vreodată sau dacă nu cumva o să dispară pur și simplu, devenind unul dintre morții anonimi pe care nu-i jelește nimeni.

Se intrerupse brusc, iar o umbră îi trecu pe chip.
Trecură câteva momente până când continuă: Ca să-ți dau o idee despre ce fel de lucruri a realizat în cariera lui „condamnabilă“, anul trecut a ajutat la împiedicarea unui complot ce urmărea să arunce în aer ambasada britanică în timpul Conferinței de Pace de la Paris.
Desdemona își pierde respirația, gândindu-se la victimele unei asemenea explozii. Probabil ministrul de Externe, Castlereagh, poate chiar Wellington.

Ramificațiile

politice erau uluitoare, nu numai pentru Marea Britanie, ci și pentru restul Europei.

-Acum îți dai seama de ce-am spus că acestea trebuie să fie confidențiale? urmă Giles. Asta e doar un exemplu al reușitelor lui. Mi s-a spus că autoritățile de la Whitehall intenționează să-l innobileze pentru serviciile aduse, dar nu știu ce anume poate fi făcut public.

- Să fii innobilat pentru spionaj ar fi o premieră.

- Robin a fost deschizător de drumuri toată viața lui. în copilărie nu era rău, dar putea face prostii în moduri uimitor de inventive. Expresia marchizului se indulci. De exemplu, cred că a fost singurul băiat exmatriculat de la Eton chiar în prima zi de școală.

- O onoare suspectă, chicoti ea. Cum a reușit asta?

-A băgat șase oi în salonul directorului. N-am aflat niciodată cum a reușit. A fost un act premeditat, făcut pentru că voia să meargă la Winchester și nu la Eton.

Wolverton zambi aducandu-și aminte. Chiar dacă i se oferă un titlu, nu sunt sigur dacă il va accepta. Odată, pe cand eram copii, inotam in lacul de la Wolverhampton cand m-a cuprins un carcel teribil. Aproape că m-am inecat. El m-a tarat afară, avand in vedere că eram de două ori cat el și inert ca un balot de paie. Cand mi-am revenit, i-am spus că putea să mă lase in apă și să devină următorul marchiz de Wolverton.

- Și? il indemnă Desdemona.

-Mi-a zis că ăsta era cel mai bun argument pentru care mă pescuise, replică interlocutorul ei.

Lady Ross își mușcă buzele.

-C u cat aud mai multe despre fratele dumitale, cu atat mai fermecător imi pare.

- Tot șarmul și îndrăzneala le-a moștenit din familie. Și, in ciuda a ceea ce crezi, este și onorabil.

- Se pare că dumneata ai moștenit o porție insemnată din toate trei, surase ea in timp ce-i examina statura solidă.

Wolverton o fixă pentru o clipă, imbujorandu-se.

Apoi se ridică in picioare și se indreptă către fereastră pentru a-i evita ochii. Era prima dată cand il vedea descumpănit.

„Așa-i trebuie“, se gandi Desdemona cu satisfacție; el o descumpănise încă din primul moment in care se cunoscuseră. Hotărând că era momentul să abandoneze subiectele personale, intrebă:

-Crezi că Simmons și oamenii lui i-au ajuns din urmă pe fugari?

-Poate că da. Marchizul, care se uită pe geam, miji ochii. Pe stradă sunt doi tipi care arată ca vai de mama lor. Intrucat pe unul din ei l-am văzut mai devreme cu Simmons, bănuiala mea e că au încercat și nu au reușit să-i prindă pe Robin și pe nepoata dumatăle.

Se apropie și ea de fereastră și privi neincrezătoare la cei doi indivizi bătuți măr.

- Fratele dumatăle a făcut asta?

- Probabil. în copilărie era micuț și atrăgător ca o fetișcană.

Un aspect îngrozitor al vieții din școlile private englezești este necesitatea de a alege între luptă și umilință.

Dacă rămânea la Eton, aș fi putut să-l protejez, dar așa... Glasul lui Wolverton se stinse.

- Evident, fratele dumatăle nu s-ar fi umilit în veci.

Dintr-odată, își dădu seama cât de aproape era de corpul foarte solid și masculin al marchizului și se retrase discret. Și acum, milord? Nu-mi imaginez că se vor întoarce

la turmele văcarilor.

-A i dreptate. Acum, că fugarii noștri au fost preveniți, va fi aproape imposibil să-i găsim pe drum. Sunt mult prea multe trasee, prea multe feluri de a se deghiza. Poate că a venit momentul să te duci la Londra și să

aștepți vizita nepoatei dumitale.

Ea îl privi cu neîncredere. Sentimentul că erau aliați dispărea cu repeziciune.

- Te gândești la altceva?

- Mi-a venit în minte o posibilitate. Giles îi stopă cu o mână întrebarea nerostită. Promit că dacă bănuiala mea e corectă, îi voi aduce pe amandoi fugarii la casa dumitale din Londra.

- Și dacă nu vor dori să vină?

- O să-i conving cu binișorul. Zambii pe jumătate.

Folosirea forței asupra lui Robin n-ar fi de dorit.

Amintindu-

și de cei doi indivizi schilodiți care trecuseră mai devreme, ea trebui să-i dea dreptate. Wolverton își luă pălăria și se pregăti de plecare, însă vru să-și satisfacă o ultimă curiozitate: De ce ai fost botezată Desdemona?

- E o tradiție de familie ca băieților să li se dea nume latinești, iar fetelor nume inspirate după Shakespeare.

- Dar numele nepoatei dumitale e latinesc.

- Sunt și excepții câteodată. Fratele meu Maximus a fost botezat după sora bunicii, Maxima, și i-a transmis numele fiicei lui. Mătușa Maxima a murit acum câteva luni, îmbătrânită de ani și de amărăciunile vieții.

O să-mi lipsească.

- Te referi la Lady Clendennon? Să știi că fost singura Maxima pe care am cunoscut-o. Când Desdemona încuviință, Giles spuse: Femeile puternice sunt, evident,

o altă tradiție a familiei Collins. Am convingerea tot mai fermă că nepoata dumatăle n-ar fi rămas cu Robin dacă asta ar fi contravenit principiilor ei.

-Asta rămâne de văzut, replică Desdemona, care își stranse șalul pe trup, își luă poșeta și se pregăti de plecare.

Marchizul se dădu într-o parte, dar înainte de a deschide ușa, se opri și se uită la ea cu o privire intensă.

Ca vrăjtit, își ridică o mână spre fața ei, mangaindu-i tampla și urechea, apoi trecu la obraz și mai jos spre gat. Atingerea lui era foarte delicată, ca și când ar fi încercat să-i memoreze textura pielii cu buricele degetelor.

Ea rămase inșepenită, luptând să-și mențină stăpanirea de sine. Oriunde o atingea, o răvășeau senzațiile.

Nu cunoscuse niciodată tandrețea în căsătorie și o șoca să-și dea seama cât era de vulnerabilă.

își ridică ochii spre Wolverton și îi păru imediat rău.

Căldura pe care o văzu acolo era cu mult mai primejdioasă decât o lovitură. Emană o forță impresionantă, nu numai fizic, ci și prin aerul de autoritate implacabilă, într-o clipă avea să se aplece să o sărute, iar atunci...

Se trase iute într-o parte și deschise ea însăși ușa.

- Sper să vă revăd pe dumneata și pe rudele noastre fugare la Londra, Wolverton, declară înainte de a ieși grăbită.

Giles privi ușa ce i se închisese în nas. Cum era posibil ca o femeie de lume vestită pentru inteligența

ei să se sperie ca o fecioară crescută la mănăstire când își arătase interesul față de ea? O explicație simplă ar fi fost aceea că simțea o aversiune față de el.

Varianta era însă greșită. Nu neplăcere văzuse în ochii ei, ci teamă.

Marchizul de Wolverton avea o reputație binemeritată de om comod, dar când se hotăra asupra unui lucru, era de neclintit. În timp ce sunetul pașilor ei grăbiți se stingeau, își jură să afle ce se găsea la temelia nefericirii lui Lady Ross.

Apoi avea să vadă ce era de făcut în privința asta.

capitolul 19

Deși Robin se străduia din răspuțeri să meargă, Maxie trebui să-l care aproape singură. Canalul părea tot mai departe, iar presimțirea că Simmons avea să-și întărate oamenii ca să revină pe urmele lor îi trimitea fiori de groază pe șira spinării.

Dacă ar fi fost să aleagă, ar fi preferat să-l înfrunte doar pe londonez, care dăduse semne de conștiință, dar în oamenii săi ar fi avut tot atata încredere cât în niște lupi flămânzi intrați într-o măcelărie.

Tot mai spera că aveau să întâlnească niște trecători, dar zona părea pustie. Oamenii își luau probabil masa de prânz. Pe când ea și Robin intrau pe strada umbrită, între două depozite, se rugă pentru un miracol cu ultima fărâmiță de putere care-i rămăsese. Nu mai puteau continua așa.

Ieșiră pe cheiul scaldat de soare și văzură o barjă încărcată ce se pregătea să ridice ancora. Un bărbat și un puști erau pe punte, gata să dea drumul paramei.

Căpitanul,

un tip scund, musculos, lat în umeri, cu părul cărunt, se îndreptă de spate și privi curios la nou-veniți, ceea ce nu era de mirare, de vreme ce Robin atarna de Maxie ca o tolbă.

Cel mai bine era să adreseze o rugămintă directă.

Lăsând disperarea să i se audă în voce, tanăra femeie spuse:

-Vă rog, domnule, puteți să ne ajutați? Am fost atacați și soțul meu a fost rănit.

Fața mirată a căpitanului îi aminti cum era îmbrăcată.

Cu mana liberă, își smulse pălăria de pe cap. Bărbatul clipi, brusc interesat de persoana ei.

După toate aparențele, Robin își venise în fire, din moment ce îi susură încântat la ureche:

-Ți-ai scos tunurile la atac. Amăratul n-are nici o șansă.

- Ssst, îl muștră ea, proptindu-l mai bine în momentul în care căpitanul se apropia de ei.

- V-au atacat hoții în oraș, ziua în amiaza mare? întrebă el, arătându-se sceptic.

Ce poveste îi s-ar fi părut plauzibilă unui marinar?

reflectă ea. Cel mai bine era să păstreze unele elemente autentice.

- N-au fost hoți, ci vărul meu cu prietenii lui. încercă să ne oprească să ajungem la Londra. Se uită înapoi cu un aer îngrijorat. Vă rog, putem merge cu dumneavoastră

o bucată de drum? Pot să explic totul, însă ei vor ajunge aici în scurt timp.

Aruncă spre căpitan o privire rugătoare, încercând să arate ca o femeie căreia orice bărbat ar fi dorit să-i ofere protecție. Trebuia să fie mai atentă la verișoara ei Porția, care exersase ani în șir postura de tanără neajutorată.

- Poa' că vor doar o călătorie pe gratis, tată, interveni băiatul pistruiat.

Căpitanul îl studie pe Robin, care abia se mai putea ține pe picioare.

- Sangele ăla nu pare fals. în regulă, fato. Vă iau pe încredere câteva mile. Se lăsă în jos și apoi îl ridică pe Robin pe umărul său lat, ca și când ar fi fost un copil. Haide!

Maxie îi urmă, pășind peste spațiul îngust dintre chei și barcă. Barja era construită simplu, cu două capete teșite și o cabină pătrată la mijloc. Pe punte se aflau mărfuri acoperite cu foaie de cort, iar în aer plutea un miros puternic, dar plăcut de lană. Probabil că transportau covoare, despre care Dafydd Jones spusese că se fabricau în zonă.

-Mai bine v-ați ascunde în caz că apare vărul tău, spuse căpitanul. Jamie, ridică tu capacul bocaportului

de la pupa.

Băiatul se grăbi să-l asculte, dând la iveală o magazie plină cu alte covoare. După ce Jamie se cățără și reează rulourile ca să facă loc, căpitanul puse jos corpul fără vlagă al lui Robin.

- Nu-l lăsa să sângereze pe marfa mea.

- O să-mi dau silința, promise ea. Aveți câteva zdrențe și apă ca să-i spăl sangele și să-l bandajez?

Jamie sări imediat să-i îndeplinească rugămintea.

Maxie se urcă în magazie și îngenunche lângă

Robin, despărțindu-i părul blond pentru a cerceta

rana. Se forma deja un cucui, dar constată bucuroasă

că spintecătura era superficială și sangerarea aproape că se opri.

Peste un minut, puștiul veni cu lucrurile pe care le ceruse, aducând și niște pudră de busuioc de pus pe rană.

Tanăra femeie spală sangele cât putu de ușor și pansă tăietura. Robin acceptă bandajul fără să cracnească, deși ea văzu cum își strangea ritmic mana în pumn.

- E timpul să plecăm, anunță căpitanul când Maxie termină. Ar trebui să închid magazia.

-Aveți dreptate, încuviință ea. S-ar putea ca vărul meu să ne urmărească, dacă își dă seama că am luat-o pe aici. E... e o poveste complicată.

- Nu mă-ndoiesc, replică bărbatul cu un zambet batjocoritor pe fața bătută de vanturi.

Chepengul greu al magaziei se inchise cu zgomot, după care cei doi auziră un tarșait de deasupra. Căpitanul acoperea probabil intrarea cu un maldăr de covoare. Maxie îl binecuvânta pentru prevedere. Chiar dacă Simmons urmărea barja, era puțin probabil să le găsească ascunzătoarea.

Dar prevederea asta cufundase magazia în beznă.

Adăpostul lor era foarte stramt, iar covoarele moi care-i căptușeau pereții creau efectul de coșciug comod. Tânăra femeie se strădui cât putu să-și stăpânească dezgustul.

Tot ce conta era că se îndepărtau de Simmons, iar căpitanul

părea să fie un aliat de nădejde.

Se auzi vocea slabă a lui Jamie, poruncind calului de edec să pornească. Barja începu să se miște. Epuizată și conștientă că nu mai era nimic de făcut, Maxie se întinse lângă Robin.

- Ți-ai revenit cât de cât?

- Am fost treaz mai mult sau mai puțin în timpul ultimei acțiuni, deși a trebuit să fiu cărat ca o roată de cașcaval.

-S e pare că piatra aia nu ți-a luat mințile, oftă ea ușurată.

-Bineînțeles că nu. Capul este partea cea mai rezistentă din mine. Neputând să-și ascundă efortul din voce, spuse: Mai e ceva apă?

Ea îi înălță capul și umerii, așa încât el să poată bea

din sticlă.

- Mai ai și alte răni în afară de cea de la cap? se interesează după ce puse dopul.

Urmă o pauză și niște foieli, în timp ce Robin își făcea inventarul. În cele din urmă, anunță:

- Nimic semnificativ.

-Bine. În cazul ăsta, poți să te gândești la un motiv convingător pentru care ne-ar urmări vărul meu Simmons și oamenii lui.

-D a r tu ești atât de pricepută la născocit, că ar fi păcat să mă amestec, protestă el.

-Față de tine, sunt o biată amatoare la inventat povești.

-Poate, dar ai jucat un rol extraordinar. Dacă nu te-aș fi cunoscut mai bine, aș fi putut jura că erai inspăimântată și neajutorată.

- Ce te face să crezi că nu eram? întrebă ea, nefiind sigură dacă să se simtă flatată de încrederea lui sau jignită de lipsa lui de interes.

- Deoarece, Kanawiosta, o femeie care atacă un luptător profesionist de trei ori mai mare decât ea dovedește un curaj sinucigaș. Se întoarse și-o îmbrățișeaze, trăgând-o aproape de el, apoi adăugă șoptit: Ești o gardă de corp minunată.

Zambind, ea se relaxă cu obrazul pe pieptul lui.

Se simțea în siguranță în brațele acelea puternice, ca și

cand lumea de afară nu putea să-i facă nici un rău. in scurt timp, respirația lui deveni regulată, semn că ațipise. I-ar fi fost ușor să adoarmă la randul ei, dar rezistă tentației. in loc de asta, ascultă plescăitul moale al apei care se lovea de corpul barjei și medită la o poveste convingătoare pentru căpitan.

Barja *Penelope* tocmai intra in prima dintre ecluzele de la Foxton, cand doi oameni apărură in goană pe poteca de edec.

- Hei, tu de colo! strigă tipul mai solid cu un accent cockney. Ia stai o țară; vreau să-ți fac o intrebare.

John Blaine își scoase pipa din gură și il examină pe nou-venit. Tipul arăta de parcă tocmai ieșise dintr-o încăierare.

- Un vas nu se oprește cand e in ecluză, rosti el aspru, după care ii strigă băiatului: Deschide vana!

Jamie invarti troliul și apa incepu să pătrundă in primul sas.

- Să dea dracu'! Cu tine vorbesc, lătră londonezul.

Blaine nu găsea agreabilă atitudinea străinului. Pe deasupra,

micuța doamnă fusese de-a dreptul fermecătoare.

- Iar eu am o treabă de făcut, răspunse el. Fă-te util și ajută cu porțile. O să am timp de vorbit jos.

Nivelul apei din cele două sasuri se egaliză și Jamie deschise poarta dintre ele. Calul trase barja inainte, moment

in care poarta din spate se inchise și cea din față se deschise.

Pe cand urmărea cum *Penelope* cobora rapid sub nivelul malului, londonezul chibzui la posibilitatea de a sări pe barjă și a-și obține răspunsurile cu forța. După un moment, se incrunță și gesticula către omul lui, și împreună acționară mecanismul de închidere al porții. Sistemul de la Foxton era alcătuit din două randuri de cate cinci ecluze fiecare, împreună cu un bazin central in care încăpeau două nave. Trecerea prin cele zece ecluze dura mult, astfel că Blaine ar fi putut găsi timp să răspundă la cateva întrebări politicoase, dar, date fiind împrejurările, se arată deosebit de ocupat.

In cele din urmă, barja ajunse la nivelul inferior al ecluzei, cu 22 de metri mai jos față de punctul inițial. Cu o politețe exagerată, londonezul sări pe punte și i se adresă căpitanului:

-*Acum* o să-mi răspunzi la niște întrebări?

Blaine își infundă tutun proaspăt in pipa de lut, il aprinse și trase din muștiuc până cand obținu un tiraj satisfăcător.

- Ce vrei să știi?

-Cau t doi infractori, un bărbat blond și un băiat. Sunt foarte periculoși.

-Așa? Blaine avea un aer plictisit.

Simmons parcurse lungimea punții cu o privire bănuitoare in timp ce ii descria pe fugari și le înșira

fărădelegile.

Păreau să fie blocați de zile întregi în beznă intensă și caldă, deși nu trecuse mai mult de o oră, cel mult două. Maxie se dezmetici imediat când auzi vibrațiile de pe puntea de deasupra. Un murmur de voci acoperea clipocitul bland al apei.

Doi bărbați vorbeau, unul având un accent cockney aspru. Deși se forța să audă, era innebunită că nu putea desluși cuvintele. Robin dormea ca să-și revină după rana de la cap, dar ea stătea în capul oaselor, prea încordată ca să se culce.

Pașii grei se apropiară, scaturile trosnind sub greutatea unui tip solid. Simmons era suficient de aproape ca să ridice covoarele ce acopereau capacul sau să-i audă bubuitul inimii.

Se opri la câțiva centimetri de capul ei. Asta era infinit mai rău decât să întâlnești un dușman în câmp deschis. Avea nervii încordați la maximum, până în punctul unde simți nevoia disperată să țipe sau să bată cu pumnii în chepeng, doar ca să pună capăt așteptării. Dintr-odată, Robin se mișcă și trase aer în piept ca și când se pregătea să spună ceva. Într-o clipă, ea se întinse, bajbaind în întuneric, și îi acoperi gura cu o mână. În liniștea

tensionată, îl auzi clar pe Simmons afirmând:

- Cei care-i ajută pe răufăcători încalcă legea și o să

fie pedepsiți.

Ei i se tăie răsuflarea auzind cat de senin invoca ticălosul legea. Pană la urmă, și diavolul putea cita din Biblie dacă ii era de folos.

Robin tresări cand ea il atinse, apoi se relaxă și incuviință dand din cap. Pe cand pașii se indepărtau, Maxie vru să-și ridice mana, însă el își apăsă buzele de palma ei intr-un sărut ușor.

Tulburată, inspiră adanc, meditand la diversitatea uluitoare a reacțiilor pe care le provocau diferitele tipuri de contact fizic. Acea atingere iute și diafană, ca de fluture,

o răscolise mai mult ca orice altceva.

Bezna din jurul lor nu mai era încărcată de primejdie, ci de intimitate. Se intinse și își plimbă degetele prin părul lui și pe bandaj, apoi ii mangaie obrazul. Țepii mici ai favoriților contrastau cu pielea fină. Amintindu-și de senzualitatea pe care o emana bărbierindu-se, tanăra femeie

roși in intuneric.

ii atinse delicat buzele cu varful degetelor și el i le gadilă poznaș cu limba, făcand-o să tresară. Cand Robin ii cuprinse spatele cu o mană și o trase peste el, era pregătită.

Mai mult decat pregătită. Buzele i se deschiseră să le intalneasă pe ale lui intr-un sărut adanc.

iși uită incordarea, frica de următorii de deasupra.

Nu se putea gandi decat la bărbatul din brațele ei, la asprimea catifelată a limbii lui și la forța bărbătească a trupului lui. De cate ori se atingeau, o năpădea o fierbințeală

care-i mistuia vintrele.

Mana lui alunecă in jos până cand ajunse la locul sensibil dintre coapsele ei. Cand o mangaie acolo, Maxie gafai și se legănă lipită de el. Energia pasiunii și dorința de procreare o inundară, atrăgand-o spre implinire in eternul dans al imperecherii și renașterii. Degetele i se opriră, ca prin farmec, pe culmea incordată și virilă a bărbăției lui.

Deveni rigid din cap până in picioare. Ea il mangaie, savurandu-și puterea la fel cum ura hainele care-i despărteau.

El ii ridică poalele cămășii și incepu să-i mangaie șalele, trasandu-i șira spinării cu palma sa caldă. Maxie se cutremură de plăcere la gandul delicios al nesăbuintei de care se făceau vinovați.

Pe neașteptate, puntea scartai din nou sub apăsarea pașilor de-acum cunoscuți. Amandoi inghețară. Barja se clătina in apă de la greutatea bărbatului.

Mai aproape, mai aproape... oprindu-se exact in dreptul ascunzătorii lor. Apoi vocea lui Simmons bubui ca un tunet. Nu i se înțelegeau cuvintele, dar amenințarea furioasă era evidentă.

Trezită la realitate, Maxie își blestemă prostia. Ce se

intamplase cu hotărarea ei de a evita o implicare mai serioasă în relația cu Robin? N-avea mai multă minte decât o gască. Se retrase brusc.

Robin se agăță disperat de incheietura mainii ei, dar, simțind-o crispată, îi dădu drumul. Reticența de a o elibera era vădită în alunecarea lentă, erotică a palmei lui peste mana ei delicată. Atingerea ușoară ca un fulg puse paie pe focul ce amenința să o devoreze.

Când degetele li se impletiră, Maxie îi simți oasele deformate,

incovoiate, prost sudate. Dorința era însoțită de o primejdioasă tandrețe. Nici dacă ar fi fost goi împreună

în pat nu i-ar fi putut simți prezența mai intens.

Când se separară, avu nevoie de toată stăpanirea de sine ca să n-o ia de la capăt. Dacă îl atingea din nou fiind în starea asta, nu mai era cale de-ntors.

Dorindu-și ca ascunzătoarea lor să fie mai încăpătoare, se retrase în tăcere cât de departe putu, lipindu-se de covoarele făcute sul la perete. Inima îi bătea atât de tare, încât aproape că acoperea respirația grea a lui Robin.

Scandurile trosniră când Simmons se mișcă. Se auzi un scrașnet, ca și cum covoarele de deasupra erau împinse.

Dumnezeule, știa oare de existența magaziei?

O voce se auzi dinspre prova. Pe fundalul unor trosnituri

și mai puternice ale scandurilor, Simmons se apropie de persoana care vorbise.

După asta se lăsă o lungă tăcere, în timpul căreia Maxie se rugă fierbinte ca individul să renunțe la căutare. Când barja începu să se miște din nou, își goli plămânii de aer, tremurând ușurată. Chiar și așa, nu îndrăzni să ridice glasul.

- imi pare rău. Poate că ți-am lăsat altă impresie, dar n-am încercat să te inebunesc.

- Știu. Totul e din cauza mea, răspunse Robin cu tristețe. Mare parte din mine funcționează, dar se pare că lovitura aia la cap mi-a luat mințile.

Maxie_ se gândi la senzația corpului lui încordat lipit de al ei. într-adevăr, din punct de vedere fizic funcționa perfect. Conștientă de dogoarea care-i înroșise obrajii, îi mulțumi lui Dumnezeu pentru întunericul ce ascundea tot.

Fuga de situațiile dificile nu-i era caracteristică. Hotărând că era timpul să ia taurul de coarne, spuse:

- Se pare că suntem blestemați să fim atrași puternic unul de celălalt și să avem mari indoieli când ne manifestăm

asa. O adevărată pacoste, nu?

-Atracția între un bărbat și o femeie stă la temelia lumii, chicoti el. De vreme ce tu și cu mine suntem nedespărțiți, situația devine uneori jenantă, dar n-aș schimba nimic. Tu ai schimba ceva?

Ea se gandi - dorința neliniștită din corpul ei, plăcerea totală, păcătoasă pe care o găsea in imbrățișările lui, golul pe care avea să i-1 lase in inimă după ce se despărteau.

Spre surprinderea ei, se pomeni mărturisind:

- Nu, nu cred că aş schimba nimic.

- Mă bucur să aud asta, murmură el.

Pe neobservate, sentimentul de pasiune scanteietoare dispăruse din atmosferă. Cu o intuiție perfectă, Robin intinse mana prin intuneric și o găsi pe a ei, apoi o trase Intr-o imbrățișare afectuoasă.

-Suntem pregătiți pentru întrebările căpitanului, odată ce ne va elibera de aici? murmură el.

- Da, răspunse Maxie fără să stea pe gânduri.

-Trebuie să știi vreun amănunt ca să-ți susțin povestea?

- Nu. Probabil că vei fi șocat, dar am decis că-i mai bine să-i spun adevărul.

-Adevărul, se miră el. Nu m-aș fi gandit niciodată la asta.

-Asta este una dintre puținele afirmații de-ale tale pe care le cred necondiționat.

-S pun adevărul mai des decat îți inchipui, rase Robin. Să îți minte toate minciunile poate fi destul de obositor.

- Eu nu mă pricep la asta, zise ea părând dezamăgită, îi simți pieptul scuturându-se de un ras tăcut:

-in că suntem căsătoriți? Sau îți retragi spusele de

adineauri cand te dădeai drept nevasta mea?

- Presupun că suntem căsătoriți încă, admise ea fără tragere de inimă. însă aş prefera să nu explic relația noastră. Nu cred că există vreo definiție potrivită. il simți iarăși amuzandu-se, dar nu comentă. Acum că Robin își revenise, își permitea să se odihnească la randul ei. își puse capul pe umărul lui, gandi'ndu-se că peste puțin timp avea să se confrunte iarăși cu niște probleme deloc ușoare.

Maxie nu se trezi decat atunci cand pătrunseră înăuntru lungile raze ale soarelui la apus, in momentul in care chepengul magaziei fu dat la o parte. Privi in sus ingrijorată, dar zări capul căpitanului și nu al lui Simmons.

- Totul e in regulă acolo, jos?

- Suntem cat se poate de bine și recunoscători față de dumneata, răspunse Robin. Se ridică in picioare și sări pe punte, apoi intinse o mană s-o ajute pe Maxie. Fiindcă veni vorba, mă cheamă Robert Anderson, iar dansa e nevasta mea, Maxima.

Ea observă că acum nu mai era Andreville, ci Anderson. Slavă Domnului că nu intenționa să folosească un titlu fals. Amandoi arătau destul de dubios și fără așa ceva.

Privi imprejur și văzu că barja era ancorată la capătul unei mari ecluze. Pe țărm se găseau un staul de piatră

și căsuța paznicului ecluzei, inconjурată de grădini de flori. Totul arăta liniștit și binecuvantat de sigur.

- Eu sunt John Blaine, se prezentă căpitanul scoțându-și pipa din gură. Băiatul meu, Jamie, tocmai ce duce calul în grajd.

- Sper că Simmons n-a fost prea grosolan cu dumneata, spuse Robin strangându-i mana.

- Din păcate, a fost. Un zambet își făcu apariția prin norul de fum. Mi-e teamă însă că a suferit și un accident. S-a împiedicat de o grămadă de franghii și a căzut în canal. Bag seamă că nu i-au mai fost pe plac barjele, așa că a șters-o mintenaș. Maxie zambi, întrebându-se cum de izbutise Blaine să regizeze accidentul. Acesta urmă: Vreți să mancați cu noi la cină?

Cuvintele lui îi amintiră tinerei femei că nu mai mancaseră absolut nimic din zori, de la micul dejun cu văcarii. Greu de crezut că în dimineața aceleiași zile împărțiseră o ceașcă de ceai și o bucată de paine cu Dafydd Jones.

- O cină ar fi bine-venită, domnule căpitan.

Le făcu semn să-l urmeze în cabina simplă a barjei.

Pe masă erau porții de hrană rece pregătite de nevasta lui în Market Harborough. Din fericire, le dăduse mai multă mâncare decăt era nevoie pentru Blaine și fiul său, așa încat se putură înfrupta din plăcinta cu carne de oaie, paine, branză și ceapă murată. Cei patru mâncară în cabină cu ușa deschisă pe care pătrundea

briza inserării.

Căpitanul îi așteaptă să termine și își pregătește încă o pipă înainte de a întreba:

- Și acum, doamnă Anderson, spuneai că poți să explici totul? Vărul dumitale - pune un accent sarcastic pe cuvântul „văr“ - afirmă că dumneata și cu bărbatul dumitale sunteți vinovați de hoție și agresiune.

- Simmons nu e de fapt vărul meu, îl informă Maxie fără ocolișuri. Am spus asta pentru că era o explicație mai simplă decât cea adevărată.

- N-am observat vreo asemănare de familie, incuviință el. Deci care e treaba?

Ea zugrăvi în mare povestea: că tatăl ei murise la Londra, că avea multe motive să creadă că ceva nu era în regulă și că unchiul ei încerca din răspuțeri să-i blocheze cercetările. Spuse adevărul, dar evită detaliile, mai ales în ce-1 privea pe Robin. Sfarși cu toată convingerea:

-Jur, domnule căpitan, nu suntem infractori. Cel puțin ea nu era; ar fi fost exagerat să-l includă și pe Robin în categoria neprihăniților. N-am furat nimic, cu excepția unei hărți vechi a unchiului meu, și n-am atacat pe nimeni decât atunci când a trebuit să ne apărăm de Simmons și oamenii lui.

Căpitanul își umplu din nou pipa, apoi o aprinse de la lumanare.

- Unchiul ți-a fost tutore înainte de a te mărita?

- Nu. Chiar dacă aș fi necăsătorită, am implinit douăzeci

și cinci de ani, așa încât am depășit vârsta la care aș fi avut nevoie de un protector legal. Nu are nici un drept să se amestece în viața mea.

Ambii bărbați o priviră cu surprindere. Datorită staturii ei scunde, oamenii inclinau s-o creadă mai tânără de atât.

- Sună plauzibil, chiar dacă n-ai spus adevărul gol-goluț. Mi-ar fi plăcut să văd lupta voastră cu Simmons și handa lui. Blaine trase din pipă și tutunul ce ardea înăbușit licări în întuneric. Îmi inchipui că maine-dimineață o să plecați spre Londra, dar dacă vreți să stați peste noapte în magazie, sunteți bine-veniți.

Ea se întinse peste masă și depuse o sărutare rapidă pe obrazul lui tăbăcit.

- Să fii binecuvântat, domnule căpitan! Dumneata și cu Jamie ați fost minunați.

El aproape că-și scăpă pipa. încercând să-și înăbușe un zambet încântat, i se adresă băiatului:

- Dacă-i spui maică-tii de asta, să nu uiți să menționezi că sărutarea n-a fost ideea mea.

Izbucniră în ras cu toții. Luându-și ceștile de ceai, se mutară pe punte să-și depene conversația pe fundalul clipocitului apei. În scurt timp li se alăturară și paznicul ecluzei și familia lui, aducând chifle picante fierbinți drept contribuție.

După ce se aprinseră felinarele, Robin dădu un spectacol de jonglerie și magie, apoi Maxie se lăsă

induplecată să cante din muzicuță. Acea intrunire amicală, ca a unor vecini din Noua Anglie, îi dădea o mulțumire pe care nu mai spera să-o găsească de partea asta a Atlanticului.

După ce sindrofia se termină, ea și Robin se retraseră în magazia barjei. Pe când se relaxa în îmbrățișarea lui, de acum familiară, își exprimă recunoștința pentru acea călătorie ciudată. Descoperea o cu totul altă Anglie decât cea a rudelor sale aristocrate și constata că era o țară cu mult mai caldă și mai binevoitoare decât și-ar fi imaginat.

Cel mai mult și mai mult era recunoscătoare pentru prezența lui Robin.

Simmons căută peste tot, dar fugarii dispăruseră fără urme. Căpitanul barjei de pe canal îi dăduse de înțeles că văzuse doi oameni rugându-se să fie luați cu o căruță, alți călători întâlniți pe drum îi oferiseră și ei indicii, dar totul se dovedise zadarnic.

Blestemandu-se pentru eșec, îi trimise o misivă lordului Collingwood, în care spunea că le pierduse urma și că era foarte posibil ca fata să ajungă la Londra, isprăvi biletul sugerând că erau necesare alte măsuri pentru a o împiedica pe nepoată să afle adevărul despre moartea tatălui ei. Când despre el, avea să continue vânătoarea.

capitolul 20

Robin privi fără entuziasm cerul întunecat și tulbure.

Fuseseră binecuvantați cu o vreme frumoasă pe toată durata călătoriei, dar situația avea să se schimbe. Se așteptau

la ploi torențiale cu tunete și fulgere.

Furtuna care stătea să vină îl ajută să se hotărască.

O întrebă pe Maxie:

- Ți-ar plăcea să petreci noaptea în lux?

- Dacă asta înseamnă o baie, da!

își însoți remarca de unul dintre zambetele ei insufleteite la vederea cărora inima lui Robin o lua razna, ca și când n-ar mai fi știut cum să bată. Era cea mai curajoasă femeie pe care o întâlnise în viața lui, acceptând zambitoare tot ce le venea în cale. Câteodată îl găsea exasperant - și cine o putea acuza? - dar niciodată nu se plansese și nu se supăraseră. Maggie ar fi procedat la fel. Tresărind, își dădu seama că nu se mai gândise la Maggie de zile bune. Prezența fascinantă a tovarășei lui de drum făcea ca trecutul să pară ceva foarte depărtat. Era și timpul să se întâmple așa.

Merseseră relativ repede de când părăsiseră barja.

Acum urmau un drum ce se îndrepta spre sud prin Northampton, doar la câteva zile distanță de Londra.

Se părea că ocolul spre mieznoapte și eforturile considerabile

pe care le făcuseră ca să nu fie observați

il determinaseră pe Simmons să renunțe la urmărire.

Nu mai înfruntaseră noi aventuri.

Asta-i convenea de minune; prezența lui Maxie și strădaniile permanente de a nu-i atinge micuțul trup incantător îi consumau destulă energie. Reușise să-și stăpânească atracția etichetand-o drept „indisponibilă“, ca și când ar fi fost măritată, o tanără virgină sau o rudă de sange. Obținuse rezultate - adică nu mai trebuise să se scuze pentru comportarea lui - dar tot nu se putea liniști.

Îl ajutase să se abțină și teama că un gest nelalocul lui ar fi făcut-o să se retragă, poate și să fugă de el. Chiar dacă-1 dorea, îi spusese limpede că se lăsa condusă de rațiune, nu de poftele trupești.

O sclipire de fulger, urmată aproape instantaneu de un tunet inspăimântător, îi întrerupse visarea. Incepu ploaia, nu o ploaie englezească blandă, ci torente de apă ce-i udară până la piele în câteva momente. încercând să acopere ropotul șuvoaielor, Maxie strigă:

- Cat mai e până la locul pe care-1 aveai în minte?
- Nu e departe. își înteți pașii, aproape alergand. Dar ploaia asta e nimic. Pentru o vreme cu adevărat urată, trebuia să vezi retragerea lui Napoleon de la Moscova.
- Ai de gând să-mi spui că erai acolo cu Marea Armată? rase ea, mereu impresionată de capacitatea lui de a născoci povești extravagante.
- Pentru o vreme, spuse el nepăsător, dar nu a fost foarte distractiv, așa că am furat un cal și m-am întors în Prusia. Maxie îi mai puse niște întrebări ironice la care

primi răspunsuri absolut neverosimile. Deodată, Robin o anunță: Pe aici. Aproape am ajuns.

Ieși de pe drumul îngust și îți faci loc printr-o gaură din tufiș. Ea îl urmă și îl găsi așteptând lângă un zid mare de piatră ce mergea în ambele direcții cât vedeai cu ochii.

- Poate că mi s-a înmuiat creierul, dar nu văd nimic ce ar semăna cu un adăpost, zise mirată.

- Trebuie să sărim peste zid. Robin apucă marginea de piatră, apoi se sălță pe culmea zidului. La fel ca la ultima escaladare, își cobori ranița înspre Maxie.

- Doamne sfinte, Robin, ce faci? țipă ea. Sigur că zidul ăsta împrejmuiește o proprietate privată.

- Da, dar proprietarul e plecat și casa e goală, explică el. Văzându-i ezitarea, insistă: Pe cuvântul meu, n-o să avem necazuri.

Tanăra femeie cumpăni între increderea în iși îndoielile ei. Ca întotdeauna, părea absolut sincer. își aminti ce impresie îi făcuse prima dată: avea fața unui om ce îți poate vinde o duzină de lucruri de care n-ai nevoie. Un inger

cu apucături rele. Dar până acum se putuse baza pe judecata lui, așa că prinse ranița și se cățăără pe zid. își dădură drumul pe partea cealaltă într-un palc de copaci mari ce atenuau forța ploii. Robin o conduse de-a lungul unei poteci abia vizibile, cu pământul imbibat de apă ca un burete. în cele din urmă ajunseră la

capătul păduricii.

Un fulger luminează scena pentru o clipă. Maxie se opri, incremenind la vederea maiestuoasei reședințe ce se profila pe cerul întunecat de furtună.

Unele clădiri ar fi amintit de romanele gotice în aceste condiții, dar nu era cazul aici. Conacul în stil iacobian era așezat pe o colină mică, înconjurat de pajiști și grădini bine îngrijite. Nu era nici neobișnuit de mare, nici ostentativ în vreun fel, însă ce ieșea din comun erau proporțiile grațioase și felul în care se potrivea cu peisajul, asemenea unui giuvaier. Chiar și în mijlocul naturii dezlănțuite, dădea impresia de calm.

- Robin, n-ar trebui să fim aici, stăruie ea.

-Sunt administratori, paznici și alți angajați, dar toți au locuințele lor. Casa însăși este pustie, o asigură el. Putem sta fără să știe nimeni.

- Cum poți să știi că e încă pustie?

-E important pentru mine să știu lucruri de-astea, spuse Robin vag. Haide. Nu știu cum ți-o fi ție, dar eu mor de frig.

- Cum se cheamă moșia și cine e proprietarul? se interesă Maxie după ce se uită în jur, asigurându-se că nu-i vedea nimeni.

- Ruxton. Mulți ani a fost reședința secundară a uneia dintre marile familii aristocratice. Perfect întreținută, dar rar locuită, explică el în timp ce dădeau ocol casei spre ușa din spate.

-C e păcat, murmură ea studiind fațada bogat ornamentată. Ar trebui să fie locuită. Nobilimea voastră engleză e compusă dintr-o grămadă de risipitori.

- Nu te-aș contrazice.

Se opriră la o ușă ce dădea in bucătărie. Robin răsuci manerul și constată fără surprindere că era incuiată.

Fără să stea pe gânduri, își scoase cizma dreaptă și, spre uimirea tovarășei sale, desprinse o parte a tocului, de unde scoase o pereche de fire rigide cu carlige ciudate la capete. După ce se încălță la loc, introduse un fir in broască.

- Ce naiba faci? exclamă ea.

- Nu se vede? Cand Maxie deschise din nou gura, o dojeni: Liniște, te rog. Mi-am pierdut indemanarea, așa că trebuie să mă concentrez.

După toate aparențele, rămăsese extrem de indemanatic; răsuci al doilea fir și, peste un minut, deschise ușa.

-A i cele mai ingrozitoare talente, scrașni ea printre dinți săgetandu-1 cu o privire care ar fi scos aburi și din cea mai rece ploaie.

-ingrozitoare, dar utile. ii aruncă un zambet ingeresc. N-ai fi mai degrabă in casă langă foc decat afară, să te uzi până la piele?

-Se-nțelege de la sine, mormăi ea pe cand intra in casă.

Obloanele de la ferestre lăsau să treacă destulă lumină

cat să se vadă că bucătăria era curată și pustie. Tigăile de aramă atarnau pe peretele opus, mesele de lucru erau în perfectă ordine și gata de treabă, dar nu se vedea nici o urmă de activitate. Se părea că informația lui Robin era corectă. Cu toate acestea, sentimentul de disconfort n-o părăsise când își lăsă ranița pe dalele pardoselii și își scoase mantaua udă leoarcă și pălăria.

- O să fac focul, o informă Robin deschizând ușa ce dădea într-o cămară. Pe furtuna asta, n-o să observe nimeni

firicelul de fum care iese din coș.

Evident, mai fusese pe-acolo. Poate îi ceruse de mâncare unei bucătărese mai cumsecade pe vremea când casa era locuită? Sau fusese oaspete în tinerețea lui respectabilă?

Indiferent care erau motivele, îi trebuiră doar câteva minute ca să găsească și să aprindă o lumanare, apoi să încropească un foc de cărbuni și să pună apa la încălzit. Udă până la piele și tremurând, tanăra femeie era recunoscătoare

pentru ocazia de a se dezmoți.

Robin dispăru din nou, apoi, când reveni, o înfășură cu un șal gros pe după umeri.

-Am găsit o garderobă plină cu tot felul de haine vechi. În timp ce se încălzește apa, vrei să ne alegem camerele pentru noapte?

-Că să fiu sinceră, aș sta aici, zise ea uitându-se în

jur. Am impresia că ne băgăm nasul prea mult în casa unor oameni, chiar dacă nu este locuită prea des.

-Dar e goală de mulți ani. Aprinse un mănunchi de lumanări, apoi zambi și îi făcu semn cu mana. Vino să vezi. Nu o să facem nici un deranj.

Maxie se supuse, știind că dacă zambea astfel l-ar fi urmat până și în iad.

În lumina palpitoare zăriră un interior deosebit de frumos, cu o dimensiune umană ce lipsea reședinței Chanleigh. Deși majoritatea mobilelor erau acoperite cu panze de olandă, formele dezvăluiau o eleganță fără varstă. Mesele din lemn nobil aveau nevoie doar de o mână care să le șteargă și să le aducă la viață suprafețele ceruite. Ferestrele înalte, cu obloane, abia așteptau să lase lumina să pătrundă, iar bogatele covoare orientale le absorbeau zgomotele pașilor.

În camera de muzică, Maxie săltă capacul clavecinului și cântă o gamă, remarcând că notele sunau perfect sub degetele ei curioase.

- Ce trist să te gândești că nu e nimeni să aprecieze toate astea.

- Un conac are o durată de viață de secole, spuse el gânditor. Zece sau douăzeci de ani fără a fi ocupat este o anomalie minoră. Ruxton a fost un cămin în trecut și va fi și în viitor.

Zicându-și că spera să aibă dreptate, Maxie porni spre etaj. La capătul scărilor era o fereastră mică fără oblon,

de unde putură admira colinele din zare. Peisajul era mai puțin spectaculos ca în turbăriile din Durhamshire, însă avea un farmec incontestabil.

Gura i se stranse. Cum de proprietarii nu voiau să locuiască acolo? Nu aveau rude sărace în căutare de adăpost?

Scuturand din cap, îl urmă pe însoțitorul ei.

Acesta deschise o ușă și privi înăuntru. Era o cameră mare, cu un pat cu baldachin și un covor în nuanțe trandafirii.

- îți convine să dormi aici? Cred că e camera doamnei. Cea a stăpanului e dincolo de ușă aceea.

Ea îl privi, amintindu-și de Hanul Ciurdarilor.

- Cu alte cuvinte, e mai periculos să împărțim un pat decât un tufiș, o claie de fan sau un vraf de covoare?

-Așa s-a adevărit în trecut, replică el fixand-o cu o căutătură serioasă. Cred că e mai bine să dorm în camera de alături.

Bineînțeles că avea dreptate. Naiba să-l ia!

Pentru a douăzecea oară, Maxie își suflecă manecile fluide ale halatului luxos. Nu se făcea să murdărească splendida catifea roșie cu mancare. Starea ei de spirit se îmbunătățise considerabil în ultimele trei ore. În timp ce Robin se îmbăia, ea gătise șunca și legumele pe care le aduseseră. Principiile ei referitoare la alcool nu erau valabile și în gastronomie, iar sticla de vin roșu și verdețurile

uscate găsite în cămară făcură minuni pentru ingredientele destul de comune.

Cat făcu ea baie - desfătându-se cu miresmele de lavandă - , Robin se ocupă cu aranjarea mesei. Sufrageria era prea mare ca să le ofere intimitate, așa încat pregătise totul în camera destinată micului dejun. Paharele de cristal, tacamurile de argint și porțelanurile fine străluceau în lumina lumanărilor, iar pe tepsiile frumos ornamentate așteptau delicatese și fructe glasate din cămară.

Cu o indiferență totală pentru dreptul de proprietate, luase și două halate din catifea pe care să le poarte cat li se uscau hainele. Ținuta somptuoasă și confortabilă o făcea pe Maxie să se simtă ca o prințesă.

Luă ultima imbucătură din tocană și se dădu înapoi cu un oftat mulțumit, răsfrangându-și manecile. Halatul era mult prea mare și tivul se țara pe podea, dar era perfect pentru acea ocazie extravagantă, sporind confortul dat de părul proaspăt spălat și șosetele de lană * are ii încălzeau picioarele.

Se hotărâse să se destindă și să savureze luxul. Avea sentimentul ciudat că erau bine-veniți în casă. Poate că se bucura să fie locuită, chiar și de niște vizitatori clandestini.

iși studie pe furiș companionul. Halatul i se potrivea bine și nuanța de albastru se asorta cu ochii lui, scoțându-i în evidență părul blond. Era primejdios

de atrăgător.

in vreme ce se intindea să-și ia paharul, halatul i se desfăcu la gat, permițându-i lui Maxie să observe o tentă de roșu in părul fin de pe piept. Bănuie că și barba îi creștea roșie.

-Acum ar fi frumos să mă tolănesc pe fotoliu cu un pahar de coniac in mână, murmură ea turnându-și niște ceai din ibricul de argint.

- Poți, desigur. Nu te obligă nimeni să și bei coniacul. Robin își ridică paharul cu vin roșu: Să inchinăm pentru viitor?

- E valabil și cu ceai? rase ea.

- Simbolic, intenția contează, detaliile sunt irelevante.

Tanăra femeie ezită o clipă, simțind un dor ciudat și adanc. Era din ce in ce mai greu să se imagineze despărțită

de Robin, cu farmecul lui nepăsător și umorul idealist și cu acceptarea senină a originilor ei amestecate. Dar un viitor cu el era mai degrabă de domeniul lanteziei. incercarea de a-l păstra era zadarnică, de parcă ar fi vrut să prindă in maini o pală de vant.

Zambind visătoare, ridică paharul și-l goli dintr-o inghițitură

iute. Era americană, adică nu putea accepta că un lucru ar fi fost imposibil.

După ce își mai turnă ceai, alege o bomboană cu ghimbir dintr-un vas de porțelan.

- Candva, in trecutul tău pestriț, probabil că ai fost valet. Arătă spre masa elegantă. Te-ai descurcat extraordinar.
- Să știi că ai dreptate. Am lucrat puțin ca valet și, pe langă asta, ca lacheu și randaș.
- E adevărat, sau iar mă tachinezi?
- E cat se poate de adevărat. Zambi forțat. E chiar atat de greu să-ți inchipui că aș putea avea o slujbă?
- Nu e lesne. Se rezemă într-un cot pe masă, cu bărbia sprijinită de mană, in vreme ce-i studia ținuta calmă, nobilă. Pană la urmă, n-ar fi trebuit să se mire. Chiar și aristocrații vagabonzi cu o aversiune innăscută față de orice slujbă cinstită trebuiau cateodată să muncească pentru a-și asigura hrana. Sunt sigură că ai fost un slujitor apreciat, continuă ea. Ai capacitatea cameleonică de a te adapta oricărui mediu. Totuși, deși comunică ușor cu oamenii de pe orice treaptă a societății, pari intotdeauna independent. Mergi cu grupul, dar nu faci parte_ din el.
- Ăsta e un comentariu extrem de subtil, Maxima, inainte ca ea să poată continua pe același subiect, Robin spuse: Vom ajunge la Londra in curand. Unde plănuiești să-ți incepi cercetările despre moartea tatălui tău?
- La hanul unde și-a găsit sfârșitul. Neindoielnic voi afla cate ceva de la servitori. Am și numele unor vechi prieteni pe care voia să-i viziteze.

-Și după ce o să pui informațiile în ordine și o să acționezi în consecință, ce-o să faci? Privirea lui albastră era intensă.

Maxie scutură din cap și se jucă absentă cu cleștii de argint, încercând fără succes să descifreze inițialele gravate.

- Cred că mă întorc în America și-mi găsesc de lucru într-o prăvălie de cărți. Nu m-am gândit la asta până acum. Viitorul pare prea îndepărtat. Folosi cleștele să-și pună o bucată de zahăr în ceai și reluă: Nu, nu-i chiar așa. De obicei, am o oarecare idee despre viitor. Nu ceva mareț, ca o profecție, doar o senzație despre modul în care se va termina o acțiune. De exemplu, când eu și tata călătoream, știam întotdeauna când ne vom atinge destinația și când nu. Când am plecat spre Marea Britanie, nu m-am îndoit că vom ajunge sănătoși și că voi face cunoștință cu rudele mele. De altfel, când am părăsit casa unchiului, am fost sigură că voi ajunge la Londra.

- Ai simțit că vei avea atâtea aventuri pe drum? se interesă el intrigat.

- Nu, și nu mi-aș fi închipuit niciodată că am să întâlnesc pe cineva ca tine. îi aruncă un zâmbet fugar. Acum însă, dacă privesc înainte, nu pot întrevădea ce o să se întâmple. E ca într-o vară când plănuiam să trecem prin Albany. Nu exista nici un motiv să presupun că nu vom reuși, totuși nu puteam să mă văd împreună cu tata

acolo. Ei bine, tata s-a imbolnăvit. Am petrecut cateva săptămăni intr-un sat in Vermont și n-am mai ajuns in Albany in acel an. Și acum e cam la fel.

- Ce simți? vru Robin să știe.

- Un fel de gol. Poate că viitorul o să ia o intorsătură pe care n-o pot prevedea pentru că este prea diferit de trecut. Am știut intotdeauna că n-o să-mi petrec întreaga viață ca vanzător ambulant de cărți, deși nu aveam habar cum se va sfarși acea etapă. Cu toate astea, de îndată ce tata mi-a spus că vom pleca in Marea Britanie, am știut că nu mă voi intoarce niciodată la traiul de dinainte.

-Am intalnit multe forme de intuiție in viața mea și am învățat să nu le ignor. Dacă incerci in mod conștient, crezi că poți intui mai bine ce s-ar putea petrece la Londra? Dacă există pericole, ne-ar fi de folos dacă ne-am pregăti.

inchizand ochii, Maxie se lăsă inapoi pe fotoliu și își imagină o hartă a Angliei. Un drum argintiu se strecura la sud de Durham, strălucirea lui crescand in Yorkshire, unde il intalnise pe Robin. Cum era Londra, inima vibrantă

a Angliei? își lăsă mintea să rătăcească.

intuneric, haos, durere. Inimaginabilul...

Cu un strigăt, țășni din fotoliu, lovind ceașca de ceai și farfuria de pe masă și trantindu-le pe parchet. Privi țintă la bucățile imprăștiate, cu inima bubuindu-i de să-i

spargă pieptul.

- Le-am spart, spuse ea prosteste.

- Dă-1 naibii de porțelan. Robin era deja acolo, imbrățișand-

o. Ai simțit că ne așteaptă ceva inspăimantător?

Ea încercă să privească inapoi, la teribilul vartej negru ce aproape o mistuise, dar mintea i se îndepărta cu o voință proprie, asemenea unui cal năvălaș.

-A fost... realmente a fost dincolo de ce-mi pot eu inchipui. Ceva mult prea ingrozitor pentru puterea mea de cuprindere. Nu mi-a fost niciodată frică de moarte, așa încat propriul meu sfârșit nu va fi atat de tragic. Un gand cumplit ii trecu prin minte. Nu cumva intuiția o avertizase că Robin era in primejdie? Nici vorbă, teama ei n-avea nimic de-a face cu Robin, își zise Maxie, după care spuse cu voce tare: Nu era nici moartea ta. Cred... cred că avea legătură cu tata. inghiți greu. Deși am acceptat rațional că unchiul ar fi putut plănui moartea lui Max, in inima mea n-am crezut-o efectiv. Dar dacă unchiul se face vinovat de asta, imi explic de ce viitorul pare atat de sumbru. Un proces ar avea urmări infiorătoare pentru intreaga familie Collins. O mulțime de inocenți vor avea de suferit.

- Și tu nu vrei asta, chiar dacă rudele n-au fost deosebit de amabile cu tine. își puse degetele sub bărbia ei și ii ridică fața ca s-o privească in ochi. Probabil nu e cazul să te intreb dacă vrei să renunți la cercetări.

-Nici nu mă gandes, replică ea încordată. Poate că n-o să descopăr adevărul, dar dacă n-o să încerc, n-o să mi-o iert în vecii vecilor.

-Ești înțeleaptă să continui. Din fericire, temerile noastre sunt de multe ori mai rele decât realitatea. îi netezi părul de pe temple, apoi se îndepărta. O să mai pun de niște ceai, după care o să-ți istorisesc toate poveștile amuzante pe care le știu, ca să ai un somn lin. Și știu o *grămadă* de povești amuzante.

- Mulțumesc, Robin, șopti ea pe când bărbatul se îndrepta către bucătărie cu ceainicul în mână.

Viitorul lor împreună era iluzoriu, dar, atata vreme cât el o ajuta la investigațiile despre moartea lui Max, putea înfrunta orice ar fi așteptat-o în Londra.

capitolul 21

Marchizul A de Wolverton estima că dacă Robin și Candoarea intruchipată decisese să facă popas la Ruxton, le-ar fi trebuit trei sau patru zile să ajungă acolo pornind din Market Harborough. Giles pornise spre sud, continuându-și cercetările, dar fără succes. Cei doi se evaporaseră ca ceața unei dimineți de vară.

Intenționase să-și petreacă a treia noapte la Ruxton, dar o furtună violentă innoroise drumurile, astfel că trăsura

lui se deplasa cu viteza melcului. Iritat, se muștrului că pierduse prea mult timp într-o căutare zadarnică.

Dacă ar fi renunțat cu câteva ore mai devreme, ar fi putut

ajunge la Ruxton. Acum trebuia să-și încerce norocul cel mai apropiat han. Era o perspectivă sumbră.

În vreme ce trăsură se clătina prin noroi, se trezi gândindu-se la Desdemona Ross, care posedă talentul alarmant de a-i invada mintea, atât treaz, cât și în somn. Nu era sigur pe propriile intenții, însă era limpede că trebuia să acționeze cumva.

Plăcutele sale reverii se întrerupseră când un scrașnet ascuțit îi răsună de sub picioare. Trăsura se opri cu o smucitură, întregul vehicul inclinându-se periculos. Oftă când ieși în ploaie; numai asta îi mai lipsea pe ziua aceea. De afară, îl strigă pe vizitiul Wickes:

- Hai să vedem cât e de grav !

Wickes îi dădu fraiele lui Miller, un tânăr servitor luat pe post de paznic, randaș și, câteodată, valet. După ce se dădu jos de pe capră, înainte cu greu prin noroi să cerceteze stricăciunea.

- Osia e ruptă și nu se mai poate repara, constată vizitiul abătut. Trebuie să-l trimitem pe Miller să găsească un fierar.

Giles își trase pălăria mai jos, încercând să-și protejeze ceafa de ploaia torențială.

-Suntem la o milă sau două de Daventry. Trebuie să fie acolo un fierar. Era cât pe-aici să-l expedieze pe Miller spre oraș, când auzi zdrăngănit de harnașamente și hurelul roților unui alt vehicul din spatele lor.

-Avem un dram de noroc, spuse Wickes, care se

puse in mijlocul drumului ca să facă semn căruței care se apropia.

Nu era o căruță, ci un cupeu cu ornamente galbene pe care Giles îl recunoscuse imediat. Un zambet îi se lăți pe față la gândul că tot răul se termina cu bine.

Pe când se îndrepta spre trăsură, o siluetă feminină înaltă cobori să-l întâmpine. El își iuți pașii și exclamă:

- Intră la adăpost, Lady Ross. Nu trebuie să te uzi și dumneata.

- Nu-ți fie teamă, Wolverton. N-o să mă topesc. Ți-oferi un zambet răutăcios, cu lungile ei gene lipite de ploaie și cu apa șiroindu-i de pe marginea pălăriei. Este rândul meu să te salvez de data asta. Cum să ratez o asemenea ocazie? Presupun că ți s-a rupt o roată sau osia.

- Aș fi recunoscător dacă ai trimite pe cineva din Daventry să ne ajute.

- De ce nu vii cu mine? Oamenii dumitale pot păzi trăsură foarte bine. Plănuiam să mă opresc la Wheatsheaf, un han destul de civilizată. Poți și dumneata să obții o cameră acolo. își trase mantia udă leoarcă mai aproape de ea. Asta nu-i vreme de călătorii.

Gândul de a petrece mai mult timp în compania splendidei doamne era prea tentant ca să refuze. Giles le spuse oamenilor lui să aștepte înăuntru până sosea ajutorul, își luă o geantă mică în care avea un schimb de haine și alte obiecte de strictă necesitate și o urmă pe Lady Ross la trăsură.

- Ce s-a intamplat cu slujnica dumitale? se interesă el văzand că erau singuri in cupeu.

- Prostuța s-a ales cu o răceală, așa că am trimis-o acasă. Desdemonă își inclină capul intr-o parte. Evident, nu ți-am respectat sfatul să aștept cuminte la Londra. Am dat peste vreo două indicii in privința fugarilor

noștri, dar nu simt că m-am apropiat. Cum ți-a mers dumitale?

- Cam la fel. Decizand că nu avea nici un motiv să țină secretă existența domeniului Ruxton, Giles spuse: Robin posedă o moșie langă Daventry. Mă indrept intr-acolo, să văd dacă nu cumva s-au oprit pentru o zi sau două. Ai vrea să mă însoțești maine?

- Fără indoială. in mod evident, e mai avantajos să fim împreună atunci cand ii vom găsi, declară ea cu un zambet ștregăresc.

împreună. Lui ii plăcea cum suna.

Găsiră in Daventry un fierar care era dispus să plece imediat spre trăsura lui Giles in schimbul unei sume bunicele. Odată incheiate afacerile, se indreptară către hanul Wheatsheaf, unde proprietarul ii intampină călduros și-i conduse intr-un separeu.

Pe cand Giles își scotea mantaua, însoțitoarea lui se apropie de șemineu.

- E o situație deja familiară, observă ea. Se pare că ne intalnim mereu in hanuri. își scoase pălăria udă

leoarcă și își scutură capul. Părul roșu îi căzu pe umeri într-o cascadă strălucitoare, increțindu-se nesupus de la umezeală.

Marchizul privi fermecat cum ea își pieptăna absentă șuvițele cu degetele, încercând zadarnic să le îndrepte. Categorie, era adeptul părului roșu. Vru să facă un comentariu simplu despre efectul pe care-l puteau avea întâlnirile din hanuri asupra reputației, însă orice gând rațional îi zbură când Lady Ross își scoase pelerina udă.

Se tot întrebă cum ar fi arătat dacă n-ar fi fost înfășurată în straturi de haine fără formă. Acum primise răspunsul, și apariția ei îl lovi ca un trăsnet.

O crezuse mai degrabă corpulentă, într-un fel atrăgător și feminin, dar nu intuise corect.

Desdemona avea numai unele părți mai proeminente. Rochia de muselină plină de apă se lipise de ea mai tare decât un jupon ud, dezvăluind în detaliu o siluetă spectaculoasă. Picioarele ei erau superbe, lungi și bine proporționate, și suplețea taliei făcea ca rotunjimile să-i arate fenomenal. Erau remarcabili mai cu seamă...

Giles își schimbă iute expresia. Un gentleman ar fi zis că avea un gat fermecător, pentru că sanii nu puteau face obiectul unui comentariu politicos. Da, într-adevăr, Lady Ross avea un gat foarte drăgălaș... și restul trupului ei arăta la fel de bine.

-Te holbezi la mine, spuse ea acuzator.

Așa și era. Giles își ridică ochii uimiți spre fața ei și murmură cu un regret plin de candoare:

-Lady Collingwood avea dreptate. Cum fața ei se făcu la fel de roșie ca părul, adăugă imediat: Asta nu era o insultă. Ești o femeie nemaipomenit de atrăgătoare. Nici un bărbat nu ar reuși să nu observe.

- Prin urmare, îi dai dreptate cumnatei mele că arăt ca o femeie ușoară, izbucni ea. Aveți dreptate amandoi, pentru că exact așa au încercat prea mulți bărbați să se poarte cu mine. Se întinse să-și ia pelerina udă pentru a se acoperi.

Cuvintele ei pline de amărăciune îi sugerară marchizului de ce era atât de tulburată când bărbații îi dădeau atenție. Se ridică și își luă jacheta de lană, pe care mantia o protejase de ploaie.

-Pune asta pe dumneata. Spre deosebire de pelerina dumată, e uscată. În vreme ce Desdemona ezita, el spuse cu cel mai bland ton posibil: îmi pare rău pentru cuvintele de mai devreme. Nu am dorit să fiu nerrespectuos.

Doar că am fost surprins. Ai reușit cu brio să te deghizezi.

Ea acceptă jacheta[^] cu rezervă, ca și cum s-ar fi așteptat ca el să o atace. înfășurand-o în jurul ei, se retrase din nou. Haina o făcuse din nou decentă, spre regretul lui Giles.

Li se aduse tava cu serviciul de ceai, așa că el umplu

o ceașcă și i-o întinse împreună cu farfuria de prăjituri. La început, se așeză nervoasă pe marginea unui fotoliu, dar se destinse pe măsură ce sorbea din ceaiul fierbinte și constata că marchizul păstra distanța. Totuși, acesta era curios să afle motivele pentru care era atât de sperioasă.

- Probabil că debutul dumitale în societate a fost dificil. Inocența naște de obicei instincte protectoare, dar dumneata ai acel gen de frumusețe care îi face pe bărbați să uite de ei înșiși, în special pe cei tineri, înzestrați cu înai multă pasiune decât răbdare.

- Prima dată când un bărbat m-a surprins fără însoțitoarea mea, m-am simțit îngrozitor, neștiind ce făcusem pentru a-l încuraja, povesti Desdemona fără a-și ridica ochii din farfurie. Până la urmă, mi-am dat seama că nu purtarea mea era de vină. Ca să mă apăr, am luat obiceiul de a purta o agrafă lungă și ascuțită în păr, explică ca cu o grimasă

- Pricep acum de ce ai o părere proastă despre jumătatea masculină a rasei umane, spuse el gânditor. Și ieșirea dumitale în societate... a fost doar începutul, nu-i așa?

- De ce întrebi, Wolverton? Îi străpunse cu o privire provocatoare. Dacă nu vrei decât să-ți exprimi intențiile necinstite într-o manieră mai politicoasă decât de obicei, nu văd de ce trecutul meu este în vreun fel t reaba dumitale.

-Intențiile mele nu sunt necinstite, așa că... asta

înseamnă...

că trebuie să fie cinstite, reuși el să articuleze.

Ea rămase surprinsă și își lăsă jos ceașca de ceai eu un clinchet. Privirile lor se întâlneau într-unul din acele momente imposibil de prevăzut, în care totul se schimbă pentru totdeauna. La bine și la rău, nu mai este cale de întors.

Când i se adresă, păru să adopte tonul unei conversații facile, însă el știa că nu era așa.

-Am cunoscut-o pe soția dumatăle odată, când își lăcea debutul în societate. Era splendidă, ca o figurină de porțelan.

își puse și el ceașca jos, având grijă să nu facă vreun zgomot. Schimbarea subiectului era legitimă; dacă el voia să o testeze pe Desdemona, și ea avea dreptul să facă la fel.

- Da, Dianthe era foarte frumoasă.

- Noi două suntem foarte diferite.

- Sper din tot sufletul să fie adevărat, spuse el, fără n-și putea ascunde amărăciunea din glas. Dacă nu-i așa, s-ar putea dovedi a doua mare greșală a vieții mele.

Desdemona se simțise nesigură pe tot parcursul discuției, dar vorbele marchizului o liniștiră. Se bucura să știe că era tot atât de vulnerabil ca și ea.

- Ce n-a mers?

Giles se ridică în picioare și începu să umble neliniștit prin încăpere.

- Nu e mult de povestit. Am fost un imbecil cand m-am insurat cu ea. Nu puteam crede că m-a ales tocmai pe mine din atatia alții. Curată idioțenie că nu mi-am dat seama de ce: eram moștenitorul celui mai bun titlu și al celei mai bune averi disponibile pe piața căsătoriilor in anul acela. Dar era foarte pricepută să se prefacă o inocentă dulce și iubitoare, l-a fost ușor să mă prostească.

-C u toate astea, desigur că a ținut la dumneata. Nici o femeie sănătoasă n-ar accepta un bărbat pe care nu-l place, cand are atatea alte posibilități.

- Nu mă displăcea cu adevărat, replică el cu o expresie sardonică pe chip, dar in timpul uneia din fermecătoarele noastre discuții de mai tarziu mi-a dezvăluit că se plictisise de mine inainte de a se isprăvi luna de miere. Se așteptase să se plictisească, dar nu atat de mult și atat de repede. Desdemona se cutremură. Cruzimea asta era mult prea asemănătoare cu aceea pe care o indurase

in propria căsnicie. Giles continuă: Cu toate astea, Dianthe era o adevărată filosoafă. Poate că eram plictisitor, dar era pregătită să mă suporte in schimbul averii și poziției. Avea un talent uimitor de a risipi banii și își dorea nespus să fie marchiză.

-A murit la naștere, nu-i așa, impreună cu bebelușul? Desdemona își amintea vag că citise despre acea tragedie. Pe atunci o impresionase mult dispariția prematură

a frumoasei femei.

-D a . își sprijini o mână pe cămin și privi distrat focul. Cand era pe moarte și se părea că bebelușul va supraviețui, mi-a spus că aproape sigur nu era al meu. Parcă își cerea iertare. Femeile in situația ei încearcă de obicei să ofere unul sau doi moștenitori legitimi înainte de a-și urma propriul drum. Ea intenționase să procedeze astfel ca parte a înțelegerii, dar... se mai intamplă și greșeli.

Pentru prima dată in viață, cuprinsă de emoție, se îndreptă spre un bărbat și făcu un gest fizic de consolare, fără grija că el ar fi reacționat nepotrivit. Punandu-și mana pe brațul acoperit de cămașă, spuse:

- imi pare foarte rău. Nu te-a meritat.

Deși el reuși să-și păstreze vocea liniștită, brațul era încordat ca o strună sub degetele ei.

-N u știu dacă este așa, dar e sigur că aveam idei foarte diferite despre cum trebuia să arate căsnicia noastră. Pedeapsa pe care am primit-o a fost catastrofală. Adăugă abia auzit: Cel mai rău a fost că n-am știut cum^să regret.

-ințeleg, murmură Desdemona. Cand soțul meu a murit, am simțit ușurare, vină și o oarecare durere impersonală

pentru o astfel de moarte fără sens. A fost... complicat.

Marchizul își ridică mana și o puse pentru scurt timp

peste a ei.

- Eu nu l-am cunoscut pe Sir Gilbert Ross, dar avea reputația unui cartofor.

- Printre alte vicii. Era randul Desdemonei să privească focul. Niciodată nu vorbise cu cineva despre căsătoria ei, dar sinceritatea marchizului merita un răspuns pe măsură. într-o noapte, beat fiind, s-a inecat într-un șanț. De fapt, singurul lucru bun pe care l-a făcut la viața lui a fost să moară cand caștigase cel mai mult la jocuri, așa incat au fost destui bani să-i plătesc datoriile și a rămas și ceva in plus. Asta, pe langă o moștenire modestă de la o mătușă, mi-a permis să devin independentă. Am descoperit

că văduvia mi se potrivea mult mai bine decat viața_ de femeie măritată.

- in zilele noastre, moda ne impune niște ritualuri de curtare absurde, oftă el. Nu este de mirare că eu și dumneata am sfarșit prin a ne alege parteneri care erau cu totul altfel decat am crezut.

- Foarte adevărat, deși, ca să fiu cinstită, nu eu mi-am ales soțul.

-Căsătoria a fost aranjată de familie?

- Nu, fratele meu ar fi ales cu siguranță ceva mai bun. in timpul sezonului meu de la Londra, Sir Gilbert era unul din pețitorii serioși. Zambi sarcastic. Averea mea nu se ridica nici pe departe la nivelul dumitale, dar aveam o zestre frumușică și bărbaților le plăcea infățișarea

mea, chiar dacă nu mă respectau. Gilbert m-a curtat asiduu, dar știa că fratele meu i-ar fi respins oferta. Așa încat m-a luat la plimbare in parc și a tot mers. M-a adus acasă abia a doua zi.

-A încercat...? se încruntă marchizul.

- Nu, a fost foarte respectuos, il asigură ea mutandu-și din nou privirea spre cămin. M-a dus într-o casă nelocuită de la țară, jurandu-mi dragoste veșnică și spunandu-mi că nu putea trăi fără mine. Bineînțeles că eram furioasă, dar și destul de flatată. Era foarte chipeș și, la varsta mea fragedă, mi se părea foarte romantic ca un crai elegant să fie îndrăgostit nebunește de mine.

-înțeleg, spuse Wolverton posomorat. Nici nu avea nevoie să te atingă. Faptul că ai petrecut neînsoțită o noapte in compania lui te-a compromis definitiv.

- intocmai. Toată lumea a fost de acord că n-am altceva de făcut decat să mă mărit cu el. Buzele ei pline se subțiară. Eram prea tânără pentru a-mi da seama că există întotdeauna o posibilitate de a alege, așa că mi-am acceptat soarta.

- Și de asta insiști cu atata fermitate ca nepoata dumitale să poată alege indiferent ce s-a întâmplat.

-Exact. Nu voi îngădui nimănu - nimănu - să o împingă într-o căsătorie nefericită. Desdemonă ridică vătraiul și răscoli cărbunii aprinși. Ar fi trebuit să mă împotrivesc, dar, după cum am spus, o parte din mine era încantată că Gilbert mă voia atât de mult încat

recursese

la măsuri disperate. Pe deasupra, imi plăcea. Era foarte amuzant și am interpretat faptul că nu m-a sedus drept o dovadă a afecțiunii sincere pentru mine. Din nefericire, era tot atata dragoste cat ai avut și dumneata din partea Dianthei.

- Era interesat doar de zestrea dumitale?

-Asta era motivul principal. Dar in afară de bani...

Lady Ross inghiți in sec, nefiind sigură că putea continua.

Marchizul ii inconjură umerii protector, ceea ce o ajută să se relaxeze puțin. Gilbert mi-a spus odată, cand era beat, că făcuse o listă cu fete ce aveau o avere acceptabilă,

dar nu aparțineau unor familii atat de sus-puse

incat să nu se poată apropia de ele. După ce ne-a cunoscut pe toate, m-a ales din cauza... din cauza sanilor mei.

Desdemona tăcu, uimită că putuse dezvălui una dintre sursele principale ale temerilor ei.

Fără a spune vreun cuvânt, el o trase mai aproape.

Părea să înțeleagă pe deplin cat de umilitoare găsea declarația

soțului ei, intrucat avusese o experiență la fel de dureroasă.

-Tranzacția de bază intr-o căsătorie este sex contra bani, spuse el ganditor. Bărbatul sprijină și protejează femeia in schimbul favorurilor sexuale. Nu este foarte măgulitor pentru nici una din părți. Evident, nu mi-a

plăcut să aflu toate astea pe propria-mi piele. Brațul i se încordă. Ai avut nefericirea să fii împinsă la măritiş din cauza desfraului și a banilor. Asta imi pare absolut inechitabil.

-Doamne, cat de nebuni pot fi oamenii! remarcă ea cu un zambet trist. La asta se reduc toate poveștile romantice? Bărbatul alege femeia care il excită cel mai tare, iar femeia acceptă bărbatul care o poate întreține cel mai bine?

- Probabil că ăsta e principiul fundamental, însă este numai inceputul. Oamenii sunt ființe complicate, și un mariaj bun trebuie să satisfacă multe necesități și dorințe. Privi in pământ, cu o sclipire amuzată in ochii săi gri-albăstrui. Dar in plus față de afecțiune, înțelegere și incredere, nu-i un lucru rău dacă partenerul te atrage din punct de vedere fizic.

- Ne-am intors la ideea că arăt ca o tarfă? se bosumflă Desdemona, mulțumită totuși de imbrățișarea lui.

- Nu neapărat. Femeile de genul ăsta nu mi s-au părut niciodată interesante - nu mai mult de o oră sau două. Dumneata, pe de altă parte, ești mai mult decat interesantă. îți admir activitatea politică idealistă și ceea ce ai făcut pentru o nepoată pe care nici măcar n-o cunoști.

imi place sinceritatea dumitale. imi mai place și faptul că nuanța obrazilor dumitale mă ajută să-ți ghicesc gandurile, mărturisi el zambind. Valul de roșeață ce

O cuprinse pe Desdemona ii confirmă spusele. Mai avea puțin și își freca varful picioarelor de podea ca un copil. Marchizul termină enumerarea calităților ei spunand: Faptul că te plac și te respect ca persoană este esențial. Cu toate astea, sunt deosebit de incantat că și arăți ca balerina cea mai admirată de la operă.

ii veni să radă auzindu-i înlanțuirea de argumente absurde și minunate, ca și felul în care risipise jena cu privire la înfățișarea ei nedemnă de o doamnă. Probabil că era prima dată în viață când admirația unui bărbat l se părea mai degrabă plăcută decât amenințătoare. Apoi își ridică privirea și rasul incetă. I se opri respirația văzându-i ochii. Emanau dorință, dar și afecțiune și tandrețe. Când se aplecă spre ea, Desdemona nu încercă să se ferească de sărutul lui.

inceu ca o mangaiere ușoară, simplă, fără vreo legătură cu asalturile inrobitoare ale tinerilor care o impinseseră în vreun colț când era tanără. Soțul ei rareori se obosea să o sărute, preocupandu-se exclusiv de propria satisfacere.

insă Giles prefera o explorare temeinică. Buzele lui le atinseră ușor pe ale ei cu o senzualitate potolită, gășind plăceri pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată.

La început, Desdemona acceptă pasivă, dar în curând dori să-i răspundă. il luă de gat și se relaxă lipindu-se de el. Corpurile lor se potriveau ca și când ar fi fost destinate unul altuia. Cu el, nu se simțea ca o amazoană

vulgară și trupeșă; se simțea ca o femeie care-și găsisese perechea.

Giles incepu să-i mangaie spatele pe sub jachetă, încălzind-o prin muselina umedă a rochiei. Ea nu-și dădu seama cu ce efort se abținea până cand, timid, îi atinse limba cu a ei. El scoase un sunet gutural și o stranse tare la piept, îngăduindu-i să-i simtă întreaga forță masculină, dar sentimentul de dominare o făcu să ințepenească.

Intr-o secundă, el se opri și se retrase un pas înapoi. Cu respirația întretăiată, îi mangaie incet buclele roșii în dezordine:

- imi pare rău. E periculos de ușor să-mi pierd firea.

N-am vrut să te sperii.

-N u m-ai speriat. Cel puțin, nu chiar atat de tare.

Desdemona era destul de nesigură și ea. Unde ne îndreptăm

de aici, Wolverton?

El îi dăruie un zambet pieziș, plin de speranță.

- Poate să-ți fac curte? Să ne petrecem timpul împreună, să ne cunoaștem mai bine. Să ne dăm seama dacă ne potrivim.

- De ce nu? Imediat ce zise asta, simți un fior nervos.

Dar e nevoie de timp. După cum ți-am spus, mi-a plăcut să fiu independentă.

- Ți-a plăcut la fel de mult și singurătatea? întrebă el incet.

Ea privi in jos la încălțările pline de noroi și scutură din cap a negație.

-Dar dacă imi faci curte, trebuie să jucăm cinstit.

Dacă eu hotărâsc că nu suport încă un mariaj, îți voi spune. Și dacă tu decizi că sunt o zgrițuroaică imposibilă, trebuie să-mi spui. Fără prostii că te simți obligat să te însori cu mine pentru că mi-ai trezit speranțele.

Se spune că de-aia s-a însurat Wellington cu soția lui, iar povestea s-a sfârșit trist.

-D e acord. îți apreciez enorm judecata sănătoasă.

Ca un pas înainte, ai putea să-mi spui Giles. Făcu o grimasă cand își aminti de căsătoria precedentă.

Dianthe mă striga intotdeauna cu titlul meu, ceea ce era potrivit, deoarece se măritase cudordul, nu cu mine ca persoană.

-Femeie nebună. Foarte bine, Giles. il urmări ganditoare.

Crezi că vei reuși să mă strigi Desdemona fără să razi?

- Probabil că nu. Ochii ii străluciră cu umor. Cand ai năvălit ca o furtună la Wolverhampton, mi-a dat prin minte că probabil Othello avea dreptate cand a strans-o de gat pe Desdemona lui. Gandul ăsta mi-a revenit o dată sau de două ori de atunci incoace.

-Asta este un comentariu ridicol. incercă să fie severă, dar se surprinse cedand veseliei. Ce gască proastă trebuie să fi fost Dianthe ca să-l găsească plicticos pe soțul ei!

-Adevărat, consimți Giles. De asta chicotești?

-Sunt o văduvă respectabilă și destul de în vârstă, deci n-aș putea să chicotesc. Desdemona își ascunde fața în umărul lui într-o încercare zadarnică de a-și înăbuși rasul.

capitolul 22

Robin avusese dreptate în legătură cu numărul de povești amuzante pe care le știa. Pe când erau gata de culcare, Maxie răsese atât de mult, încât abia dacă-și mai putea aminti neagra neliniște pe care o simțise când încercase să privească spre viitor. Urcară scările braț la braț, Robin ținând o lumanare și Maxie susținându-și poalele de catifea roșie ca să nu se împiedice și să-și rupă gatul.

O însoți până în camera ei și aprinse lumanarea de la capul patului, apoi se întoarse să meargă în camera alăturată. Lumanarea îi arunca lungi umbre pe față, subliniindu-i trăsăturile bine conturate. În halatul său albastru, arăta ca un lord medieval care venise din trecut. Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse vreodată, se gândi Maxie, care ar fi dorit să-i dezlege cordonul și să-i dezgolească trupul pentru ca mai apoi să-l atragă în pat.

Spontan, îl atinse pe piept, mangaindu-i pielea netedă. Sub palma ei, lui Robin îi se accelerară bătăile inimii, în vreme ce o fățișă tensiune sexuală pulsa între ei.

-A cui e rândul să fie sensibil? întrebă ea cu gura

uscată.

-A l meu, cred. ii mangaie părul, lăsând şuvițele strălucitoare

să-i infășoare incheieturile. Apoi ii ridică mana și ii sărută degetele înainte de a le da drumul. Amintește-ți că sunt alături. Dacă ai vreun coșmar, cheamă-mă și vin imediat.

-Știu. Abținându-se vizibil să riște un sărut de noapte bună, ea se îndepărtă și începu să-și impletească părul pentru culcare. Vise plăcute.

După ce el închise ușa dintre ei, ea își scoase halatul și se strecură între cearșafurile proaspete. Cu tot confortul patului însă, somnul o ocolea. Motivul n-avea nimic de-a face cu presimțirea legată de viitorul sumbru. Pur și simplu, patul cu baldachin era prea mare, prea rece, prea gol.

Se întoarse pe burtă și, nervoasă, lovi cu pumnii pernele, sub scuza că le făcea mai confortabile. Deși era mai bine să evite o intimitate sporită cu Rob in, înțelepciunea

nu ținea de cald noaptea. însăși neplăcerea pe care i-o provoca absența lui îi confirma faptul că era pe drumul cel bun. La naiba, la naiba, *la naiba!*

O oră de suciri și răsuciri nu o aduse mai aproape de somn. încruntată, se ridică în capul oaselor și cugetă. Poate dacă deschidea ușa dintre dormitoare s-ar fi simțit mai aproape de Robin. Mai puțin singură...

Alunecă din patul înalt și lipăi până la ușă, tremurând în cămașa ei subțire din muselină. Ploua din nou, și răcoarea îi amintea de un noiembrie din Noua Anglie. încet, deschise ușa și ascultă, sperând să audă sunetul liniștitor al respirației lui Robin acoperind răpăitul continuu al ploii pe obloanele ferestrelor.

il auzi, dar zgomotul nu era liniștitor. Respirația îi era inecată și sacadată, ca în acea noapte când dormiseră pe culcușul de ferigi într-o câmpie din nord. Atunci pretinsese

că avusese un coșmar, dar repetarea lui o îngrijora.

Patul scârțai când el își schimbă poziția. Apoi, începu să vorbească într-o limbă, alta[^] decât engleza, cu vocea lui de tenor, gatuită de teamă. încruntată, Maxie avansă către el. Vorbea într-un dialect german. Deși nu vorbea limba, recunoscuse cuvintele *das Blut* și *der Mord*. Sânge și moarte.

Cu o sălbăticie ce ar fi trezit-o chiar și dacă ușa ar fi fost închisă, strigă dintr-odată:

- *Nein! Nein!* și lovi cu putere un dușman nevăzut.

Alarmată, se cățără în patul mare și își puse o mână pe umărul lui să-l trezească din coșmar.

El sări în sus la atingerea ei, rostogolindu-se cu o viteză uluitoare, după care o apucă de umeri și o culcă pe saltea. Cu trunchiul gol și ud de transpirație, se lungi peste ea cu mână apăsându-i gatul așa de tare că abia mai putea respira.

Era îngrozită de puterea pe care o emana corpul lui încordat. Dacă se zbătea, ar fi putut să o sugrume ori să-i rupă gatul. încercând să rămână nemișcată, se strădui să-și umple plămânii cu aer, apoi spuse aspru:

- Robin, trezește-te! Visezi.

Preț de o clipă, apăsarea pe gatul ei crescuse, împiedicându-o să mai scoată vreun sunet. în cele din urmă, vorbele ei îi ajunseră la creier. Cu ochii închiși, bărbatul îi șopti:

- Maxie?

- Da, Robin, eu sunt.

Se îndepărtă violent de ea și se întinse pe spate, palid ca o fantomă în întuneric.

- Dumnezeule, îmi pare rău! murmură el răgușit. Ești bine?

-Nu s-a întâmplat nimic, oftă ea. Se întinse spre capul patului să aprindă o lumanare, apoi se întoarse spre Robin. Spre groaza ei, văzu că se scutura atât de puternic, încât salteaua vibra sub el. îl îmbrățișă dorind să-l aline, însă el răspunse cu o disperare ce amenința să-i rupă oasele. îi trase capul pe pieptul ei ca și când ar fi fost un copil. Crezând că poate se îmbolnăvise

de malarie în călătoriile lui, întrebă: Ai un atac de febră?

-Nu. Vocea îi tremura în efortul de a se stăpâni.

A fost doar un coșmar.

- Nu există „doar un coșmar“. Irochezii înțeleg asta și spun că visele și coșmarurile vin din suflet. Ce ți-a tulburat odihna?

După o tăcere atât de lungă încât Maxie își pierduse orice speranță la un răspuns, el bolborosi:

- Ceva obișnuit - violență, trădare, uciderea oamenilor ce poate că-mi erau prieteni în alte vremuri.

Tristeții din glasul lui îi luă locul răceala. Tânăra femeie își aminti de fermierul care îi descoperise în hambar. Robin vorbise ca un cunoscător despre războiul din Peninsulă fără să spună de fapt că fusese militar. Acum își dădea seama că nici nu negase.

- Ai fost cu adevărat în armată?

-N-am fost niciodată soldat, zise el cu un zâmbet amar. Nici pe departe ceva așa nevinovat.

- Păi atunci, ce-ai fost?

-Am fost spion. Se rezemă de pernă și își șterse fața cu o mână tremurândă. Timp de doisprezece ani, de pe când abia implinisem douăzeci. Am mințit, am furat, câteodată am ucis. Eram foarte, foarte bun la asta.

- Asta explică multe, rosti ea când își reveni din consternare.

Te credeam un hoț de rand sau un șarlatan.

-A r fi fost cu mult mai bine dacă eram un hoț obișnuit.

Aș fi pricinuit mai puțin rău. Fețe desfigurate începură să se adune în jurul lui, imagini ale celor pe care-i cunoștea, la care se adăugau o mulțime de alți

necunoscuți

care muriseră din cauza informațiilor pe care el le transmisese. Tremuratul i se accentuă, făcându-l să se întrebe disperat dacă era posibil ca un trup să se sfărâme în bucăți.

Era cel mai rău atac de panică de până atunci. Și-ar fi dorit ca Maxie să nu fie acolo să-i vadă slăbiciunea, însă nu se putea abține să nu se agațe de ea ca de un colac de salyare în oceanul de tumult emoțional.

Înainte ca viziunile să-l copleșească, ea vorbi din nou, scoțându-l din mlaștina de durere în care se cufundase.

- Un hoț lucrează doar la câștig. Nu pot să cred că ai devenit spion din pură lăcomie.

- E adevărat că spionajul nu e o meserie pentru cei ce vor să se îmbogățească. Am îmbrățișat-o pentru că am crezut în cauza infrangerii lui Napoleon, iar spionajul era o manieră de a mă face util. Cu toate astea, pe măsură ce trecea timpul, îmi dădeam seama tot mai mult de sangele care-mi păta mainile...

Când Maxie își înclină capul, părul ei mătăsos îi mangaie obrazul cu o mireasmă dulce-amară de lavandă.

- Povestește-mi cum ai început. Nu-mi inchipui că ai studiat spionajul la Oxford.

- De fapt, Cambridge, o corectă el cu un suras slab.

Când am terminat al doilea an, pe Continent se încheiase un armistițiu pentru prima dată într-un deceniu.

Am hotărât să plec în vacanță în Franța, unde mi-am dat seama curând că era o chestiune de timp până când aveau să reizbucnească ostilitățile. Din întâmplare, am aflat niște amănunte care ar fi fost de interes pentru Foreign Office, așa încât am transmis informațiile unui văr îndepărtat ce lucra acolo. Lucien a venit imediat la Paris să-mi vorbească. A fost impresionat de cele descoperite

de mine și mi-a propus să rămân în Franța când înceta armistițiul. În afară de înclinația mea innăscută spre necinste, mama era scoțiană, ceea ce mi-a oferit intrarea în comunitatea scoțienilor ce se stabiliseră în Paris după revolta iacobită din 1745. Deoarece îl disprețuiau

pe Napoleon, erau niște aliați excepționali.

Întotdeauna îl admirase pe vărul lui cu câțiva ani mai mare și pusese mare preț pe laudele acestuia, mai ales că rareori se bucurase de aprecierea altora în adolescență. Fusese extrem de ușor să se convingă pe el însuși că putea întreprinde acte de curaj valoroase pentru propria țară.

- La început, totul a fost aproape un joc, urmă el simțind cum panica își făcea din nou apariția. Eram prea tânăr și nepăsător ca să-mi dau seama că... îmi vindeam sufletul bucată cu bucată. Când am înțeles cum îl distrugeam, nu mai rămăsese deja nimic din el.

- O metaforă interesantă, dar falsă, spuse ea cu blandețe. Poate că ai uitat cum să-ți găsești sufletul, însă nu ți-1 poți pierde, vinde sau trăda.

- Ești sigură de asta?

-Foarte sigură. Ii luă mana intr-a ei, iar panica se retrase puțin. Dacă n-aveai suflet, nu puteai simți genul de vină pe care-1 simți acum. După cate știu eu, ticăloșii autentici dorm liniștiți.

- După regula asta, ar trebui să fiu un sfant, gemu el obosit.

-A i pomenit odată că prietena ta, Maggie, iți era parteneră la infracțiuni. M-am întrebat atunci ce voiai să spui cu asta. Era și ea spioană?

-D a . Tatăl ei fusese omorat de o bandă de francezi. Am ajutat-o să evadeze. N-avea nici un motiv să se întoarcă în Marea Britanie, așa că am devenit parteneri. Am petrecut mult timp călătorind peste tot prin Europa, dar acasă era oriunde se găsea Maggie. De cele mai multe ori, la Paris.

- Parteneri și iubiți, murmură Maxie. Ea era temelia pe care te bazai. Când te-a părăsit, totul s-a dus de rapă.

- Când eram împreună, puteam stăpani cei mai răi demoni. Nu mi-am dat seama de asta decat mai tarziu. Tu cum de ai știut?

- Intuiție feminină. Maxie preferă să schimbe subiectul: Presupun că practicarea muncilor umile te ajuta să aduni informații.

- Exact. Oamenii sunt inclinați să nu-i bage în seamă pe servitori. Un lacheu sau un randaș poate afla tot ce se petrece într-o casă.

Ea trase pătura peste amandoi. De-abia atunci percepu Robin cât de frig se făcuse. Dar căldura vitală venea de la Maxie, care îi oferea dulceață și echilibru, alinându-l cu mainile sale blande și ispitindu-l cu sanii catifelați de sub cămașa fină.

-Am revelația că multe din poveștile tale absurde s-ar putea să fi fost adevărate, spuse ea. Chiar ai împărțit o celulă din Costantinopole cu un marinăr chinez?

- E adevărul adevărat, confirmă el cu un zambet slab. Li Kwan m-a învățat câteva tehnici de luptă uimitoare ce mi-au salvat viața de câteva ori. Talentele noastre combinate

ne-au scos din gaura aia de infern.

-Ce-i cu retragerea lui Napoleon de la Moscova?

Robin scoase un sunet infundat și începu să tremure din nou, ca și cum frigul unui vant din Siberia îi cutreiera încă oasele. Ea îl îmbrățișă mai tare: înțeleg perfect de ce astfel de amintiri sunt îngrozitor de dureroase.

Dar am convingerea că munca ta îți-a ajutat țara, poate chiar a contribuit la salvarea de vieți prin scurtarea războiului.

- Poate. Află însă că majoritatea acțiunilor mele erau absolut banale. Unul dintre succesele carierei mele

indoielnice a fost deducția facilă că Bonaparte plănuia să invadeze Rusia, pornind de la numeroasele cărți despre geografia rusă pe care le avea pe rafturile bibliotecii sale.

Maxie scoase un fluierat de apreciere.

- Deducția poate că era simplă, dar cum naiba ai reușit tu să intri în biblioteca personală a împăratului?

- N-ai vrea să știi.

ii înlătură părul transpirat de pe frunte și observă că la colțurile ochilor i se profilau riduri adanci. Pentru prima dată, își arăta adevărata varstă și chiar mai mult de-atat.

- Era război, spuse ea cu compasiune. Deși trebuie să fi fost îngrozitor să ucizi pe cineva ca să-ți îndeplinești misiunea, cam la fel ar fi fost dacă împușcai un soldat pe câmpul de luptă.

- Atunci n-a fost vorba de crimă, ci de seducție, mărturisi el cu dezgust. O cameristă, naivă și cam timidă, dar dulce. Jeanne nu voia decât să i se acorde atenție, iar recunoștința ei a fost pe măsură. Am intrat în pielea unui soldat francez loial care se recupera după ce fusese rănit și care voia să vadă camera de lucru a iubitului

său împărat. N-a fost greu s-o conving să mă ducă acolo. Degetele i se încleștară pe brațul lui Maxie cu o forță periculoasă. Uram să folosesc femeile în acest

mod - să pervertesc tot ce-i mai bun și mai frumos într-o relație. Dar am făcut-o oricum. Dumnezeu să mă ierte, am făcut-o.

- Sunt bărbați care distrug femeii ca să se distreze. Cel puțin, tu ai avut un motiv, spuse ea încet. Jeanne și-a dat seama vreodată că te-ai folosit de ea?

- Nu. I-am zis că regimentul meu era trimis în Austria și mi-am luat un călduros rămas-bun de la ea. Ea... a plâns și s-a rugat pentru sănătatea mea. încă îi mai văd fața... Vocea i se stinse.

Maxie se întristă pentru naiva și dulcea Jeanne și pentru Robin, care își trădase propriul cod al onoarei. Totuși, trebuia să fie și un aspect pozitiv al legăturii lor.

- Poate că Jeanne a plâns după tine, dar faptul că un bărbat de felul tău a dorit-o i-a consolidat precis încrederea

în propria persoană. Când Robin vru să-i răspundă, îi puse un deget pe buze: Nu-mi spune că ai comis un gest de trădare - sunt de acord cu asta. Dar i-ai adus fericire și ai lăsat-o să-și păstreze mandria și demnitatea, ceea ce e mare lucru.

- Faptul că n-am fost niciodată nemilos dacă nu era necesar nu-mi justifică acțiunile.

Maxie se încruntă, încercând să se pună în locul lui.

- Lipsa de principii ar fi un mare avantaj pentru un spion. Pentru unul ca tine, cumsecade din naștere, a fost, evident, oribil. Cum ai reușit să continui așa ani?

-Izolandu-mi faptele cele mai rele, ca și cand ar fi fost făcute de altcineva, explică el cu un oftat adanc. A mers așa multă vreme. Dar după ce războiul s-a incheiat,

zidurile de apărare au inceput să se dărame.

- De aici și coșmarurile.

- Exact.

ii mangaie spatele incordat, amintindu-și de momentul cand ii arătase cum să asculte vantul. Deveni iarăși conștientă de firele incurcate ale caracterului său, însă de data asta înțelese de ce atatea fașii erau alcătuite dintr-o durere cumplită. Eul lui părea ingrozitor de fragil. Deși poate că nu-și pierduse sufletul, era mai aproape decat oricand de o criză de nervi. Și asta cu toate că-și ascunsese atat de bine secretul intunecat sub o aparență de voioșie.

impărtășirea sentimentelor o lăsase secătuită. Ar fi fost ușor să lase lucrurile așa. A doua zi, Robin ar fi reconstruit

zidurile care il salvaseră de nebunie și ar fi fost la fel de nepăsător ca intotdeauna. Dar separarea care ii permisesse să supraviețuiască amenința acum să-l distrugă.

Mama ei o învățase cum să scape de coșmaruri.

Pentru ca Robin să se reintregească, lumina vindecătoare trebuia adusă in bezna alambicată din miezul spiritului său.

Se infioră, simțindu-se neajutorată. Lui îi trebuia cineva mai puternic și mai înțelept, dar deocamdată n-o avea decât pe ea. Dacă se apuca să-i scormonească durerea risca să provoace o dramă, dar, pentru binele lui Robin, trebuia să încerce, expunându-se posibilității ca el s-o disprețuiască în final.

Își lăsa spiritul să plutească liber, însoțind vantul și ploaia care limpezeau cerul nopții. Apoi, după ce o parte din puterea lor o cuprinsese, deschise ochii și începu să vorbească.

capitolul 23

-Spune-mi tot, Robin, ce nu-ți mai dă pace? rosti Maxie domol.

- Ți-am spus și așa prea mult, oftă el.

-Crezi că sunt prea fragilă ca să aud adevărul?

Nu sunt o școlăriță englezoaică inocentă, crescută în puf. Am văzut destule la viața mea ca să pot înțelege alegerile dificile.

- Dar pe de altă parte ești onestitatea întruchipată.

Cum poți să nu mă disprețuiești? întrebă deznădăjduit.

„Pentru că te iubesc.“ Vorbele veniră din adâncul ființei ei cu atata putere, încât îi fu greu să nu le pronunțe.

Dar reuși, pentru că Robin numai de o declarație de dragoste nedorită nu avea nevoie. În loc de asta, răspunse:

-Am o slăbiciune pentru ticăloși, în special cei onorabili. De când suntem împreună, ai săvarșit o mulțime

de fapte bune și nici una rea. L-ai salvat pe Dafydd Jones cand era să fie călcat in picioare. M-ai oprit să-l omor pe Simmons, lucru pentru care ți-am fost recunoscătoare de îndată ce m-am potolit. ii sărută tampla, simțindu-i bătaia puternică a pulsului. Spune-mi ce ai făcut, Robin. Duci mai ușor greutatea odată ce sunt împărtășite.

-A u fost atatea lucruri, șopti el. Minciuni fără sfârșit. Informatori cu care am lucrat au fost prinși și omorați Intr-un mod oribil. Maiorul francez pe care l-am ucis deoarece era un soldat excelent care ar fi putut face față la nesfarșit asediului unui oraș spaniol fortificat.

-Sigur că informatorii tăi cunoșteau riscurile la fel de bine ca tine. Cat despre asasinat - ea ezită alegându-și vorbele - , nici o persoană cumsecade nu s-ar bucura după ce a făptuit așa ceva, dar un asediu e un lucru îngrozitor

ce se sfârșește adesea printr-un măcel groaznic.

Gestul tău a împiedicat asta?

- Odată ce le murise comandantul, trupele s-au retras din oraș fără luptă. Au fost salvate vieți, ceea ce a fost bine. Dar nimic nu justifică uciderea unui om de onoare care își făcea datoria. L-am intalnit de cateva ori. imi era simpatic. Mana schilodită a lui Robin se inchise și se deschise pe cuvertură, unghiile zgariind țesătura. L-am simpatizat și i-am varat un glonț in spate.

-Ah, Robin, Robin, gemu ea cu inima indurerată.

Acum înțeleg de ce ai zis că războiul ar fi fost mai cinstit.

Pentru soldați, sarcinile sunt trasate mai clar, răspunderea e la nivel înalt. Munca ta a fost cu mult mai dificilă.

Adesea a trebuit să alegi între două rele, prins într-o lume a nuanțelor, fără alegeri ușoare, alb sau negru, nii iodată sigur dacă ai luat decizia corectă. Doisprezece mi în acea lume ar fi prea mult pentru oricine.

- Pentru mine a fost prea mult, nu încap indoială.

Se auzi un tunet îndepărtat și ploaia rece începu să bată și mai tare în geamuri. Simțindu-se ca și când mergea cu ochii legați printr-o mlaștină unde un pas greșit putea declanșa o nenorocire, Maxie întrebă:

- Crima asta este cel mai rău lucru de care te simți răspunzător? El fu cuprins de un nou val de frisoane, dar nu-i răspunse. Fără să se dea bătută, insistă: Vorbește-mi, Robin. Poate că durerea te va chinui mai puțin dacă mi-o împărtășești.

- Nu! Se răsuci în brațele ei, căutând să se elibereze.

-Vorbește-mi, repetă ea în timp ce-l ținea strans, nelăsându-

l să scape.

- Era în Prusia, murmură el. Făcusem rost de copia unui tratat cu grave implicații pentru Marea Britanie.

Ea își aminti ce aflase despre războaiele europene.

-Tratatul de la Tilsit, unde Franța și Rusia s-au aliat în secret în speranța că vor ingenunchea Marea Britanie?

-Pentru o americană, ești bine informată despre

treburile europene, remarcă el privind-o curios.

- Tata era interesat de acest subiect, așa încât urmăream împreună știrile din gazete, explică ea. Ai reușit într-adevăr să afli ce conțineau clauzele secrete din tratat?

- La câteva ore de la semnare. Zambii amar. Ți-am spus că eram bun în meseria mea. Dar obținerea informațiilor a fost o treabă ușoară în comparație cu întoarcerea în Marea Britanie. În scurt timp, francezii au aflat ce se întâmplase

și au pornit pe urmele mele. Trebuia să ajung la Copenhaga, așa că am călătorit zile întregi spre vest, folosindu-măjude fiecare șiretlic pe care-l știam ca să mă feresc de ei. Într-un final, convins că scăpasem, m-am oprit să mă odihnesc. Calul imi era pe jumătate mort, și la fel eram și eu. Cunoșteam o familie prin împrejurimi, fermieri înstăriți. îi urau pe francezi și mă mai ajutaseră în trecut. Vocea îi se franse: M-au primit ca pe un fiu răătăcitor. Le-am spus că fusesem urmărit, dar că scăpasem și nu mai era nici o primejdie. Eram sigur de asta. Pulsul îi bătea sacadat în gat. Mă înșelam amarnic.

- Te-au găsit francezii?

- Da. Am dormit adanc aproape douăsprezece ore. Domnul Werner m-a trezit a doua zi, când a aflat că trupele franceze căutau prin vecini. Am spus că voi pleca imediat și am mers în grajd, dar calul meu nu mai era acolo.

Apoi mi-am dat seama că nu-l mai văzusem pe Willi,

mezinul familiei. Avea șaisprezece ani, cu aceeași statură și constituție ca mine, la fel de blond. Mă idolatriza ca pe un erou. Când am observat că harnașamentul și șaua lipseau, am avut o presimțire sumbră că era în pericol. Am alergat prin pădure spre drumul principal, încercând să opresc ceea ce urma să se întâmple. Ochii îi se zăbură sub pleoapele închise. Am ajuns prea târziu. Maxie îi simți durerea adânc în ființa ei, dar știa că povestea trebuia spusă până la capăt.

- Ce se întâmplase?

-Willi se hotărâse să-i îndepărteze de fermă. Eram pe un deal, așa că am văzut cum, cu bună știință, a permis unui detașament de cavaleriști francezi să-l ia în cătare. Avea calul meu, o jachetă de aceeași culoare ca a mea și avea capul descoperit, expunându-și acel blestemat de păr blond ușor de recunoscut. Imediat ce l-au zărit, au început să tragă. El a țâșnit la galop. Calul meu era foarte bun și se putea ca Willi să scape, dar pe drum, din cealaltă direcție, se apropia un alt detașament.

Când și-a dat seama că era încercuit, s-a repezit în pădure, dar nu avea suficient avans. Nu i-au dat nici o șansă să se predea, pur și simplu l-au împușcat. L-au nimerit cel puțin o duzină de gloanțe de mușchetă. Robin se infioră, cu trupul acoperit de transpirație. Willi a fost un băiat curajos și a reușit să-i păcălească. A supraviețuit destul cât să ajungă la raul ce trecea printr-un defileu la marginea pădurii. Calul a urlat când s-a aruncat de pe

stancă în apă.

își îngropă capul în curbura gâtului ei, tremurând cu suferința unui om ajuns la limita rezistenței sale. Maxie nu-l mai întrebă nimic, doar îl mângăie, șoptindu-i în limba mamei sale. îi spuse că totul avea să fie bine, că era un luptător curajos și de onoare și că-l iubea indiferent ce ar fi făcut - toate lucrurile pe care nu i le putea spune în engleză.

Intuia că pentru Robin moartea băiatului simboliza tot ce era inocent, curajos și sortit eșecului. Tratatul de la Tilsit fusese semnat cu nouă ani în urmă, ceea ce însemna

că era foarte tânăr pe atunci. Nu o mira că acum el se afla în pragul prăbușirii nervoase, ci cum putuse trăi atata timp împovărat de responsabilități și vinovății atât de cumplite.

Multă vreme nu se auziră decât sunetele ploii, ale tunetului îndepărtat și ale durerii. Treptat, ecourile suferinței se estompară, deși el o ținea strans ca și când i-ar fi fost singura speranță de mantuire. Cu o voce aspră, continuă:

- Francezii ar fi vrut să recupereze documentele, dar raul era adânc. Au hotărât că apa avea să distrugă ce nu reușiseră gloanțele și au plecat. Am rămas să ajut familia Werner să-l caute, până am recuperat trupul lui Willi. Părinții lui n-au rostit nici măcar un cuvânt de reproș. Pe undeva, asta a fost cel mai greu de îndurat. Chiar

și-au cerut scuze că băiatul imi omorase bidiviul și au insistat să iau la schimb cel mai bun cal al lor.

- Se pare că Willi și-a atras moartea, spuse Maxie liniștită.

Dacă nu intervenea cavalerismul lui inutil, poate că scăpai cu fața curată, fără a pricinui suferințe.

-Poate că da, poate că nu. Robin respiră nesigur.

Un lucru este însă clar - dacă nu mă opream la ferma Werner, Willi n-ar fi murit.

- Numai Dumnezeu poate ști, Robin. Poate că-i venise sorocul să moară și ar fi alunecat pe scări, rupându-și gatul în același moment, dacă tu nu veneai. Poate că se înrola în armată și ar fi murit luptând contra francezilor. Bineînțeles că simți durere și regrete, dar să te răstignești nu-ți folosește la nimic. Ii mangaie fruntea, dorind să-i poată alina chinul lăuntric.

-Am încercat întotdeauna să acționez corect, declară el sumbru. Dar prea adesea n-am știut ce înseamnă asta.

- Cred că cei mai mulți dintre noi facem tot ce ne stă în putință, așa cum știm. Nu putem face nimic altceva.

- Eu nu m-am străduit îndeajuns.

Durerea pe care o resimțea atunci dovedea că nici ea nu se străduise îndeajuns. Privi în propriul trecut, apoi spuse:

- După ce a murit mama, am participat la o întâlnire de exprimare a compasiunii organizată de membrii clanului

ei. M-a ajutat foarte mult.

Dorindu-și să-și amintească sau să poată improviza suficient de mult din ritual ca să-l ajute pe Robin, îi acoperi

urechile cu mainile și declamă:

- *Cand un om jelește, nu poate auzi. Să lăsăm aceste vorbe*

să înlătore piedica așa încât să poți auzi din nou.

După ce-și luă mainile de pe urechile lui, i le puse pe ochi:

- *in timpul durerii tale, ai pierdut soarele și te-ai afundat în întuneric. Acum îți redau lumina soarelui.*

Cand își îndepărtă mainile, văzu că o privea serios, încrucișându-le în centrul pieptului lui, intonă:

- *A i permis minții tale să zăbovească lângă marea ta durere.*

Trebuie să o eliberezi; dacă nu, și tu te vei usca și vei pieri. Simțți mișcarea respirației lui sub palme, până și le retrase. în tristețea ta, patul ți-a devenit neprimitor și nu poți dormi noaptea. Lasă-mă să scot tulburarea din locul tău

de odihnă. își plimbă mainile peste umerii și brațele lui, după care murmură: Willi s-a dus la locul lui de odihnă, Robin. Nu poți și tu să faci asta?

Ochii i se închiseră și o trase lângă el. La început, inima îi bătu nebunește, ca și când ar fi încercat să se elibereze din cutia toracică, dar apoi se liniști până la un

ritm mai normal. il ținu strans, simțind că o parte din intunericul lăuntric dispăruse prin lumină. Chiar dacă nu ajunsese la vindecarea completă, era un inceput.

- Cum ai devenit așa de înțeleaptă, Kanawiosta? întrebă el furișandu-și mana in părul ei.

- Ca toată lumea, replică ea ironic. Făcand greșeli. își puse capul pe umărul lui, atat de obosită de furtuna de emoții, că abia își mai putea ține ochii deschiși.

-indiferent care-i motivul, ești înțeleaptă. Mana ii alunecă pe spate, oprindu-se pe șold: Prea înțeleaptă ca să te gandești la măritișul cu mine.

Afirmația lui avu efectul unui duș cu apă rece, trezind-o instantaneu. Surprinsă pe moment, rememoră in minte cuvintele, pentru a se asigura că le auzise corect, după care se ridică in capul oaselor și se uită la partenerul ei.

Robin stătea rezemat de perne și o privea cu nemișcarea răbdătoare a istovirii. Lumina lumanării juca pe fața sa bine conturată și pe pieptul lui dezvelit, dar era prea slabă ca să-i poată revela culoarea sau expresia ochilor umbriți.

Cu inima indoită, osciland intre șoc, incantare și dorință disperată, întrebă:

- Este o propunere, sau numai rodul ciudatului tău simț al umorului?

- Nu aveam de gand să fac o glumă, oftă el. Cred că nu mă pot incumeta să fac o propunere directă. Dacă

ne-am căsători, eu aş avea toate avantajele. Ai fi nebună să accepți și ești mult prea inteligentă să nu știi asta. Ea nu știa dacă să radă, să plângă sau să țipe. Emoțiile fierbinți ale nopții o făcuseră să admită că îl iubea, deși nu era sigură dacă-l înțelegea ori dacă se incredea pe deplin în el.

Ceea ce nu era același lucru cu a spune că se indoia de Robin; nu avea nici un dubiu ar fi respectat orice angajament și-ar fi luat. Și îl înțelegea acum cu mult mai bine decât cu o oră în urmă. Cu toate astea...

- Căsătoria cu tine mă atrage, dar nu pot să-mi imaginez ce fel de viață am avea. Trecutul nostru este diferit ca de la cer la pământ, și chiar dacă în acest trecut am fost o pribeagă, nu asta mi-aș dori pentru viitor.

-Nic i eu. Îți promit că-ți pot oferi un acoperiș deasupra capului. Gura i se strambă ironic. Nu sunt chiar atât de neprevăzător pe cât arăt.

- Robin, uită-te la mine. Când privirea i se întoarse spre ea, întrebă: De ce vrei să te însori cu mine? N-ai pomenit nimic despre dragoste.

- Pot să-ți ofer multe lucruri, Kanawiosta, șopti el posomorat.

Siguranța, credința, eforturile mele cel mai mari ca să te fac fericită. Dar dragoste? Nu cred că sunt foarte bun la asta. E un lucru pe care e mai înțelept să nu-l promit.

Nici măcar atunci când murise tatăl ei nu simțise

o asemenea durere. Onestitatea deznădăjduită a lui Robin o făcu să-și dorească să plângă. în schimb, îi ridică mana stângă schilodită și i-o sărută, apoi și-o apăsă pe obraz:

- Mă vrei pentru că sunt aici și Maggie nu este?

- Nu. Ochii i se deschiseră și degetele i se încheștară pe ale ei. Ce simt pentru tine n-are nimic de-a face cu Maggie. Am ținut și țin enorm la ea. întotdeauna așa va fi, dar nu te vreau ca o înlocuitoare a ei. O umbră de veselie trecu pe chipușă lui față de inger mincinos. Ești mult prea mult tu însăși pentru a putea fi luată drept altcineva.

Ea se simți pierdută, neștiind cum să reacționeze.

-Afecțiunea și loialitatea sunt lucruri foarte importante, chiar vitale. Dar sunt de ajuns?

-Nu uita pasiunea. O trase de mână pentru a o aduce lângă ea. Eu n-am uitat nici măcar un minut din timpul petrecut împreună.

Se întoarse spre ea și o îmbrățișă. Buzele li se întâlniră și Maxie crezu că avea să se topească într-un foc lichid. Mai fuseseră săruturi și îmbrățișări, dar asupra lor planase întotdeauna umbra îndoielii. De data asta era absolut altceva. întreaga atenție a lui Robin era concentrată asupra ei.

ii răspunse fără vreo urmă de reținere. întâmplările nopții îndepărtaseră bariera pe care o așezaseră între ei,

iar emoțiile li se impletiră la fel de intim ca și corpurile. Pentru un dulce și sălbatic răstimp, întrebările se evaporară,
rămânând numai gustul și atingerea și descoperirea. Nu conta cât de chinuit era trecutul lui Robin, cât de trist prezentul și cât de nesigur viitorul, ea îl iubea. După ce-i acoperi tot gatul cu sărutări, el îi săltă cămașa să-i dezgolească sanii. Prinzându-i în mână, murmură:

-Adorabili. Absolut perfecți și adorabili.

Maxie observă uimită contrastul între pielea ei măslinie și cea albă a bărbatului pe care-l iubea. Apoi, el îi linsă sfarcul cu limba și orice contrast fu dat uitării, își lăsă deoparte îndoielile, abandonează totul în flacăra pură a dorinței.

Mainile ei îi lunecară pe spate, de-a lungul cicatricelor fine. Odată trebuia să-l întrebe despre asta, și despre rana de glonte și mâna schilodită - despre toate luptele periculoase care s-ar fi putut să-i curme viața înainte de a se fi întâlnit. Dar nu în acea seară.

Brusc, Robin se retrase și-și îngropă fața în pernă, cu umerii tresăltând.

- Pasiunea e prea simplă. Vocea îi era aspră. Cred că nici unul dintre noi nu este capabil să ia hotărâri.

O lăsă gafând. Mainile îi se încleștară pe acoperțură, în vreme ce privea tavanul și încerca să-și revină. De ce naiba nu putuse să se incurce cu cineva interesat numai

de propria-i plăcere?

Pentru că n-ar fi putut iubi un astfel de bărbat.

Cu multă grijă, spuse:

- înțeleg că treci printr-o altă criză de conștiință.

- Exact așa, zise el ridicându-șe dintre perne cu un zambet stramb de autoironie. încet, îi trase cămașa peste umeri. Mana îi zăbovi un moment pe sani. Apoi o îndepărtă, și pumnul i se stranse. Ești remarcabilă.

La câte chinuri te-am supus în seara asta, ar trebui să fii în toiul unei crize de isterie.

- Crede-mă, sunt ispășită. Cu membrele încă tremurând, se trase într-o parte și își sprijini capul pe o mână așa încât să-i poată vedea fața. Cat de serios ești în legătură

cu căsătoria?

- Total, spuse el cu ochii plini de pasiune.

își stranse pleoapele pentru un moment, vrand să-și pună ordine în gânduri înainte de a-i răspunde. Voia să-și declare dragostea, dar nu îndrăznește, nu după ce el își exprimase dubiile în legătură cu propria capacitate de a iubi. Nici nu voia să-i dea un nou motiv de invinovățire, dacă lumina zorilor l-ar fi făcut să se răzgândească în privința propunerii. Oare din cauza căsătoriei cu Robin nu putea să-și întrevadă viitorul? își aminti de Londra și imediat își schimbă direcția gândului, șocată de acea neagră, oribilă neliniște. Dar străfulgerarea îi întări credința

că neliniștea ei nu avea nimic de-a face cu Robin; era mai mult ca un zid de foc de care trebuie să treacă, pentru a avea un viitor.

-A i dreptate, dar acum nu-i momentul pentru luat decizii, spuse in cele din urmă. Trebuie să aflu ce s-a intamplat cu tata, iar tu ai tot felul de treburi de pus in ordine.

- Le voi rezolva cat pot de repede, promise el sărutand-o tandru pe frunte. Pană una, alta, mă bucur că n-ai refuzat. își infășură o buclă de păr negru pe arătător. Poate că mă port ca un zănatic, dar in viața mea n-am fost mai fericit ca in aceste ultime zile cu tine. imi doresc din tot sufletul ca această călătorie să nu se mai incheie, dar știu că numai la capătul ei imi voi primi răspunsul. Pe de altă parte însă... Nu știu dacă e înțelept să mă insoar cu o femeie numai pentru că o doresc atat de mult. Cred că n-ar fi bine pentru nici unul din noi. Ea ii cercetă fața. Nepăsarea pe care el o purta ca pe o mască dispăruse, iăsand loc unei afecțiuni nedisimulate. ii venea greu să gandească limpede cand sangele ii bubuia in temple. Intr-un plan mai profund, încă simțea energiile maiestuoase, vibrante, ale pasiunii și creației, credința că impreună aveau să-și găsească implinirea. își dădu seama exasperată că se purtase intocmai precum năzuroasele ei verișoare din familia Collins. De cand il intalnise pe Robin, își apăra necontenit castitatea,

făcându-și griji pentru viitor, în loc să trăiască în prezent, protejându-și inima de posibile suferințe. Dar purtându-se precum o englezoaică respectabilă, nu fusese scutită de durere; doar își refuzase cea mai intimă

dorință a inimii ei. Era momentul să abandoneze modul european de a gândi și să dea frau liber învățăturilor

irocheze. Îl dorea pe Robin. Voia să dăruiască și să primească, să fie măcar pentru un ceas o femeie implinită, înțeleaptă, pasională, așa cum fusese mama ei. Voia să trăiască momentul la fel de liber ca vantul și ploaia. Și în adâncul ei, știa că așa era bine.

-Problema ta, Lord Robert, este că gândești prea mult, îl informă cu un zâmbet plin de dragoste. Apoi se aplecă și-l sărută.

capitolul 24

Nu-i putea rezista, deși într-un moment de răătăcire, când îi venise în minte toți oamenii cărora le făcuse rău, >> încercă:

- Ești sigură că asta vrei?

- Foarte sigură, declară ea ridicându-se deasupra lui, sprijinită într-un cot.

Trăsăturile ei exotice încadrate de valuri de păr negru ca smoala îl vrăjiseră din momentul în care se cunoscuseră.

Era Kanawiosta, fiica altei țări și a unui alt

neam. Cu părul imprăștiat pe sanii acoperiți de cămașa de noapte, arăta ca o zeiță păgână a pământului, prea misterioasă pentru a fi cunoscută sau posedată de către muritori, cu o putere feminină ce l-ar fi putut preface în scrum.

Dar când se aplecă din nou - spre el, buzele ei erau calde și reale, mainile ei mici și pricepute, darnice în mangaieri. Predându-se, își deschise gura sărutului ei amețitor. Dorea să o absoarbă în el pentru a o lăsa să-i vindece rănilor sufletești. Dorea să se cufunde în lăuntrul ei și să-și găsească adăpost de furtuna ce îl bantua de-o viață.

Pe măsură ce sărutul devenea mai intens, ea îl mangaie | pe umeri și piept; căldura atingerii ei îi pătrundea prin piele tot mai adânc, alinându-i vechile dureri. După câteva clipe se desprinse și îl fixă cu ochii întunecați de dorință și cu pieptul zbatându-se sub cămașa transparentă:

- îmi pare bine că te-ai răzgândit.

- Tu m-ai împins la asta.

îi înconjură sanii cu mainile, folosindu-și degetele ca să-i mangaie sfarcurile. Sub atingerea lui, se întăriră, ivindu-se de sub țesătura fină. Ea închise ochii și scoase un sunet ca de pisică satisfăcută.

Robin îi trase cămașa de noapte de pe umeri și o dezgoli până la talie ca să-i admire dulcea arcuire a sanilor.

Erau exact cum trebuiau să fie - nici prea mari, nici prea mici, încununați de cercuri catifelate mai închise

la culoare:

- Locul tău e în grădina raiului, unde nu erau haine, murmură el cu o voce răgușită.

- Raiul era într-o climă mai caldă decât Marea Britanie, spuse ea cu simț practic. Zambetul îi deveni păcătos când se uită la pantalonii lui. Chiar și prin lenjeria subțire, reacția lui era mai mult decât evidentă. Dacă ne inchipuim că aici e raiul, ăștia trebuie să dispară.

Trase de șnur, apoi începu să-i tragă pantalonii în jos. Ar fi durat doar o clipă să și-i dezbrace, dacă nu s-ar fi amestecat ea. În schimb, mainile ei ce rătăceau ațațător făcură ca operația să dureze mai mult, împiedicându-l să mai gandească limpede.

Când rămaseră goi precum Adam și Eva, Robin o trase deasupra lui, delectându-se sub apăsarea senzuală a sanilor rotunzi.

Nu se mai sătura de adancurile fierbinți ale gurii ei. Mainile îi alunecară pe spate ca să zăbovească pe curbura posteriorului ferm. Pierdut în dorință, frământa mușchii tari de sub pielea mătăsoasă.

Maxie își ținu respirația și își lipi abdomenul de al lui. Picioarele i se deschiseră puțin și bărbăția fierbinte alunecă între coapsele ei, frecându-se de ea cu intimitatea ce vine din anticiparea dragostei. Ea scanci încet și nu se putu abține să nu-l muște când șoldurile lui se împinseră în sus o dată, și încă o dată.

El ar fi vrut ca totul să se petreacă lent, după toate regulile

artei, după cum o merita Maxie cu prisosință, dar nu se mai putea controla. Luptand cu fierbințeala albă ce amenința să-l mistuie, o prinse în brațe și se rostogoli așa încât să fie el deasupra.

- Nu atât de repede, Kanawiosta. O prinse de incheieturi și o țintui de saltea de ambele părți ale capului, în numele dreptății, merit șansa să te innebunesc.

- Sunt o mare apărătoare a dreptății, spuse ea cu un zambet răpitor.

Fără să se grăbească, îi atinse ușor sanii cu bărbia, favoriții

fini frecand delicat pielea mătăsoasă, parfumată cu lavandă, până când trupul ei clocoti de dorință. își cobori capul și îi luă în gură sfarcul roșcat al unui san, sugand și trăgand până când deveni tare și-i creștă limba. Apoi îi veni rândul celuilalt san.

Când Maxie respiră cu infrigurare și se răsuci lângă el, își îndreptă gura în jos, peste coaste și curbura taliei ei înguste. Se opri să-și rotească limba în jurul buricului, apoi prinse delicat între dinți pielea de pe abdomenul neted.

Ea se apăsă pe mainile ce țineau nemișcată, gafaind:

-Ți-ai îndeplinit dorința. în următoarele cinci secunde o să-nnebunesc.

- Excelent! Se îndreptă și îi luă din nou gura într-un sărut excitant, senzual. Lăsand deoparte orice pretenție de a se controla, îi dădu drumul incheieturilor și își

incolăci un braț in jurul ei. Cealaltă mană alunecă in jos, urmand calea sărutărilor de mai devreme pană cand degetele i se prinseră in carlionții negri.

Maxie se cutremură cand el ii atinse cutele umflate și fierbinți dintre coapse, însă mana lui nu se opri decat atunci cand găsi splendida esență a senzualității pe care o căuta. Ușoara frecare a degetului lui o făcu să se zvarcolească frenetic.

incetă să o mai sărute, pentru a o lăsa să tragă adanc aer in piept, după care inchise ochii ca să se poată concentra pe mesajele subtile ale corpului ei. Mai tare *aici*. inainte și inapoi iarăși și iarăși *acolo*, in vreme ce respirația ei se accelera și șoldurile vibrau.

Pe cand mireasma amețitoare a pasiunii ii umplea nările, goliciunea ei supusă deveni intreaga lui lume. Trecuse ingrozitor de mult de cand nu mai ținuse in brațe o femeie și niciodată nu incercase o dorință atat de năprasnică.

Frenezia crescua mai mult in intensitate, umplandu-i mintea cu un foc purpuriu. Cand nu mai putu rezista, ea scoase un țipăt și zvacni in vartejul de senzații ce o pătrunsese. imbrățișarea lui o ținu strans in vreme ce spiritul ii urca in spirală spre cer, intr-un zbor de șoim.

Cand reveni pe pământ, se cuibări amețită langă Robin, care își plimba mana pe trupul ei, de la umeri la șolduri, cu mișcări ușoare și prelungi. își trase capul inapoi și satisfacția pe care o văzu in ochii lui ii domoli

sentimentul de egoism.

Dar sub aspectul calm, trupul lui era tensionat și neimplinit.

Maxie se lăsă pe perne, apoi îi luă mana și îl trase peste ea:

- E randul tău, Robin.

O singură rotire lentă și lascivă a șoldurilor ei fu de ajuns ca să-i distrugă calmul. Cu fața incleștată de pasiune,

îi desfăcu picioarele cu un genunchi, apoi îi cercetă intimitatea, despărțindu-i cutele delicate. Nu mai era nevoie de nimic, pentru că trupul ei era încă primitiv și umed.

Se apăsă peste ea și își potrivi varful catifelat al bărbăției, după care impinse brusc, penetrându-i trupul doritor cu o singură mișcare rapidă.

Durerea fu scurtă, dar intensă, o undă de șoc care îi străbătu întregul corp într-o secundă. Apoi dispăru, lăsând în urmă un simțământ plăcut de relaxare interioară și bucuria de a ști că se imperecheaseră în dansul vieții.

Asupra lui Robin, efectul se manifestă cu totul altfel, înțepenise cu o expresie uluită:

- Doamne, Maxie! De ce n-ai spus nimic?

Ea zambi și își strecură brațele în jurul lui, apucându-i posteriorul tare să-l țină lipit de ea.

- Pentru că știam că te va apuca una din crizele tale de noblețe. N-ai ce să-i faci, ești englez. își roti din nou

șoldurile în sus, trăgându-i și mai adânc. Iar gândești prea mult, Robin. Renunță.

Incapabil să reziste, intră în ea o dată și încă o dată, respirând sacadat. Deși Maxie nu mai avusese niciodată astfel de senzații, știa instinctiv cum să răspundă, cum să se potrivească cu ritmul lui și să vibreze la pasiunea lui. întampină cu bucurie asaltul inflăcărat, tot așa cum savura puterea feminină ce era în stare să ațâțe și să absoarbă

atata dorință. Dintr-odată, trupul lui se arcui și rămase rigid.

-Ah, Doamne... gemu el pradă extazului. La rândul ei, deși nu ajunsese la culmile inflăcărâte de mai înainte, Maxie simți ecoul unei eliberări și împliniri.

în vreme ce Robin se domolea, ea își plimbă mainile peste trupul lui scăldat în sudoare, simțind lentă relaxare a mușchilor. îl atinse cu limba pe umăr, desfătându-

se cu gustul sărat și percependu-i bubuitul inimii, atât de aproape că părea a fi a ei.

El o sărută tandru, apoi se rostogoli într-o parte și se dădu jos din pat. Prea obosită ca să mai fie curioasă, îl privi cum străbătea camera. Într-adevăr, grădina raiului. Probabil că Robin era obișnuit cu nepăsarea iubiților dezbrăcați, dar pentru ea era ceva nou și o plăcere neașteptată.

Semăna cu o pumă, atrăgător, mlădios și viril.

Amintirea momentelor in care il avusese in ea o făcu să respire greu.

El se indreptă către lavoar și deschise dulapul. După ce scoase ceva, se intoarse in pat și ii dădu un prosop indoit cu grijă. il folosi ca să se șteargă și fu mulțumită să vadă că erau doar cateva picături de sange. Ar fi fost o stangăcie să păteze patul unui străin.

Cand termină, Robin se intinse langă ea și o luă din nou in brațe.

- Eram chiar atat de disperat incat te-ai simți obligată să faci tot ce ți-a stat in putință să mă potolești?

- E un sambure de adevăr aici, dar nu ne onorează pe nici unul din noi, surase Maxie. Eu te-am dorit, Robin, din momentul in care te-am cunoscut. in seara asta am hotărat să incetez să mai joc rolul unei domnișoare englezoaice de pension și să mă port ca o femeie mohawk. Se strambă exagerat și il apucă de umăr. Suntem vestite pentru ferocitatea noastră. Luăm ce dorim, Față-Palidă.

- Sunt complet uluit, zise el masandu-i cu afectiune curbura cefei. La varsta ta, cu ceaiul ăla impotriva sarcinii și lipsa totală de aere feciorelnice, am presupus că nu ești virgină.

- La irochezi, multe familii împart aceeași casă. Co-Eiii invață de mici ce este firesc să se intample intre un ărbat și o femeie.

- Odată ai spus și că femeile din neamul mamei tale își acceptă mai liber propriile dorințe. Fără indoială că te simți bine în pielea ta, ca puține femei pe care le-am cunoscut. Îi aruncă o privire întrebătoare. Dar asta nu mă ajută să înțeleg de ce am fost eu primul. Sunt bărbații americani atât de nătărăi?

-După cum am mai spus, mulți își imaginau că o metisă e o pradă ușoară, dar m-am hotărât încă de mult să nu cedez atât de lesne. Pe de altă parte, cum am fost mai mult pe drumuri, n-am prea avut ocazii să încep o relație în care să fiu sigură că sunt dorită pentru mine însăși.

Asta era în bună măsură adevărat. Nu menționase însă că-i fusese ușor să reziste avansurilor, deoarece nu întâlnise niciodată un bărbat care să o atragă măcar pe jumătate cum o făcuse Robin.

- Indiferent care a fost motivul, sunt extrem de onorat că m-ai ales pe mine, declară el sărutând-o pe frunte.

- Sper că nu te apuci acum să faci afirmații caraghioase cum că, de vreme ce m-ai dezonorat, e de datoria ta să mă aduci pe calea cea bună luându-mă de nevastă!

-Aș face-o dacă aș crede că am vreo șansă de succes, dar te cunosc prea bine ca să-mi dau seama că un astfel de argument n-ar merge niciodată. Își puse mâna pe corpul ei pe sub cuvertură. În afară de asta, nu pari dezonorată. Pari încântător de perfectă.

-Și tu ești minunat. A meritat să aștept, chicoti

Maxie. Nu trebuia să vorbească de dragoste, dar partenerul

ei își merita pe deplin complimentul.

- Noapte bună, Kanawiosta, murmură el sărutându-i varful urechii. Nu vor mai fi coșmaruri în seara asta pentru nici unul din noi.

Ea se întoarse într-o parte și se cuibări în brațele lui. Corpul ei era atât de relaxat, încât ar fi putut să se îndoiească ca un covrig și tot să adoarmă.

Cu așa o apropiere fizică și sufletească între ei, putea să simtă cu ușurință dispoziția sufletească a lui Robin. Împletirea dintre confesiune și extaz reușise, după toate aparențele, să-i limpezească în mare măsură întunericul lăuntric. Chiar dacă nu aveau un viitor dincolo de următoarele

zile sau săptămâni, puterea lui innăscută și hotărârea aveau să-i înlesnească procesul de vindecare.

O mulțumea gândul că-l putuse ajuta, deși bănuia că principala ei calitate consta în faptul că era străină.

Adesea,

e mai ușor să-ți mărturisești chinurile secrete cuiva care nu face parte din viața ta de zi cu zi.

Își înăbuși un mic oftat. În ciuda propunerii lui, tot nu-și putea imagina un viitor împreună cu Robin. Putea să-i spună orice și tot n-ar fi contat, pentru că nu avea să fie cu el ca să-i amintească de momentele în care cedase în fața slăbiciunii.

Acum, ea era cea care gandea prea mult. Tot ce conta era că Robin se vindeca și că ea se bucurase de o gingășie și de o plăcere pe care nu avea să le regrete niciodată.

capitolul 25

Limpezit de furtună, cerul din zori era curat și palid cand Maxie se trezi. Se apropia solstițiul de vară și soarele răsărea foarte devreme, așa că nu dormise decat două sau trei ore; cu toate astea, se simțea uimitor de odihnită.

Robin încă dormea, capul lui blond odihnindu-se langă al ei. Fața ii era liniștită și foarte tanără. Cu greu putea să-și amintească disperarea din noaptea trecută sau să creadă că făcuse toate acele lucruri; in dimineața asta arăta aproape ca un școlar.

Imaginea idiică era contrazisă de cicatricea de pe coasta lui. Maxie examinează locul. Era un adevărat miracol că glonțul nu distrusese o parte vitală a anatomiei lui.

Brațul i se încordă in jurul ei. Trebuia să-l trezească, ilar nu se indura să o facă. Noaptea trecută fusese ceva > n totul special. De vreme ce era posibil să nu mai I io niciodată atat de apropiați, se codea să pună capăt magiei.

ii depuse un sărut ușor pe păr. Genele lui ireal de lungi se zbătură și el ii zambi. De aproape, ochii lui de azur aveau efectul unei ghiulele. Dacă nu ar fi fost deja îndrăgostită de el, i-ar fi căzut in mreje după acel /ambet leneș și intim.

- întotdeauna dorm minunat când sunt cu tine, murmură el.

- Și eu simt la fel. Atingându-i vechea rană de glonț, Maxie continuă: Presupun că asta și restul cicatricelor le-ai căpătat în misiune.

- Așa e. Pe asta am căpătat-o în Spania.

- Ce-i cu urmele de bici de pe spate?

- Eram nevinovat de faptele pentru care mă biciuiau, dar pentru că adevăratele mele fapte m-ar fi condus la spanzurătoare, am preferat să nu mă apăr.

- Și mana?

Robin o ridică așa încât conturul neregulat se vedea clar:

- Un domn insistent dorea ca eu să scriu o scrisoare ce l-ar fi pus în primejdie pe un prieten de-al meu.

M-am împotrivit. După ce tipul mi-a rupt câteva oase, i-am spus că sunt stangaci și nu puteam să scriu absolut nimic.

- Probabil că a fost înfiorător. Maxie se cutremură, gândindu-se la sangele-rece cu care fusese torturat.

- Abia după câteva zile oasele au putut fi puse la loc, de aceea nu sunt toate îndreptate. Din fericire, rana nu s-a infectat, așa că pot folosi mana cum trebuie.

- Una peste alta, ai avut o viață prea agitată. Se aplecă spre el și depuse un sărut pe cicatricea lăsată de glonte. Pielea cutată se simțea aspră la limbă.

Sfarcul era doar la câțiva centimetri distanță. Curioasă

să vadă dacă era la fel de sensibil ca al ei, ajunse la el și îl ronțai delicat. Mica umflătură se întări delicios sub limba ei. Nu era de mirare că lui Robin îi plăcea atât de mult să-i sărute sanii. Când își mută atenția către celălalt sfarc, el își ținu respirația:

- Fii atentă, Maxima, sau vei primi mai mult decât te-ai așteptat.

- Chiar așa? făcu ea privindu-l cu ochi mari și nevinovați. Mana îi alunecă pe trunchi și se cuibări în jurul bărbăției lui infierbantate. Era deja pe jumătate excitat și într-o secundă ajunse la maximum, trebuind să-și infigă degetele în cearșafuri ca să se stăpânească.

-Nu te doare de azi-noapte? întrebă ea cu o voce nesigură.

-Nu prea. Cred că e de la toți anii ăia de călărit și mers pe jos. începu să-l mângâie, degetul ei mare mișcându-

se pe marginea varfului sensibil. Nu sunt sigură că mi-am însușit deprinderea de a face dragoste. N-ar strica mai multă practică.

-A-i câștigat, vrăjitoareo! hohoti el.

Se mișcă iute ca fulgerul, la fel ca în noaptea precedentă, când ea încercase să-l trezească din coșmar. într-o clipită, Maxie era sub el, dar de data asta era complet treaz, cu ochii luminați de zâmbet și cu mainile și gura țesând o plasă de amețitoare plăceri. își aminti precis ce îi făcuse plăcere noaptea trecută și găsi încă o duzină de

noi feluri de a o innebuni.

Pe cand gema de dorință, o penetră, la inceput cu mare blandete, dar apoi, cand își dădu seama că nu o durea, își intensifică mișcările de dragoste, umpland-o cu o plăcere fierbinte și tot mai intensă.

Cand Maxie era pe punctul de a exploda, el schimbă pozițiile din nou, aducand-o deasupra. Se agăță de el, simțind că se urca inspre cer, tot mai sus și mai sus până cand se prăbuși in soare. Cand Robin se eliberă, ea se imprăștie intr-un foc superb și infricoșător, după care l se prăbuși tremurand pe piept. intr-adevăr, primise mai mult decat s-ar fi așteptat. O femeie și-ar fi vandut sufletul in speranța de a găsi de atata plăcere. Era bine că spusese adevărul cand afirmase că un suflet nu se poate vinde, pierde sau abandona; altfel, ar fi fost blestemată pe vecie.

Robin ii mangaie leneș spatele, cu o afecțiune la fel de caldă pe cat ii fusese și pasiunea. Cand își mai reveniră amandoi in fire, el spuse:

- Nu mai lăsăm norocul să ne conducă. Azi plecăm spre Londra.

-Cum? N-avem bani pentru diligență nici măcar pentru distanța care ne-a mai rămas.

Ii aruncă un zambet larg, unul din cele in care ea nu avea deloc incredere.

-O să-ți explic mai tarziu. Dar acum trebuie să ne sculăm, inainte ca personalul să se trezească și să vină

incoace.

Lucrand impreună, înlăturară orice semn al trecerii lor pe acolo. După un mic dejun rapid, își luară ranițele și plecară. Era suficient de devreme, așa încât nu-i văzu nimeni.

Ocoliră casa pe la grajduri. Acolo, în loc să meargă mai departe, Robin se abătu din drum și intră pe o ușă laterală. Alarmată, Maxie îl urmă în grajdul slab luminat unde caii necheză somnoroși simțindu-i.

- Ce facem aici? întrebă ea în șoaptă, temându-se să nu-i audă randașii care poate dormeau deasupra.

- Căutăm un mijloc de transport. Calm, Robin merse de-a lungul culoarului, studiind boxele de-o parte și de alta. Majoritatea cailor erau pentru muncile câmpului, dar erau și cațiva buni de călărit.

Când scoase un cal din boxă, Maxie se așeză în fața lui, foc de manioasă:

- La naiba, Robin, nu vreau să fiu părtașă la un furt. Sau vrei să-i eliberezi peste câteva mile, așa cum ai făcut cu gloaba lui Simmons?

- De data asta, nu. Vom avea nevoie de animalele astea pentru tot restul călătoriei. Robin trecu pe lângă ea și priponi calul, apoi merse să ia altul.

- *Robin!*

-Nu-ți face probleme. Am scris un bilet să explic ce s-a întâmplat cu caii. Scoase din buzunar o bucată de hartie împăturită și o infipse într-un cui ce ieșea dintr-

un par.

Maxie îl urmă în camera cu echipamente de călărie, fără a se opri să citească biletul.

-Spui că nu ești hoț sau șarlatan, roști ea hotărâtă.

Dar nu mai ești nici spion. Războiul s-a terminat.

Ce naiba crezi tu că faci?

- N-o să avem necazuri, zise apucând o șa. îl cunosc pe proprietarul domeniului.

Tanăra femeie se holbă la el cu pumnii strânși.

Sentimentul

de încredere și intimitate dispăruse, lăsând-o nedumerită și stanjenită.

- De ce drăcia dracului ar trebui să te cred pe cuvânt, Lord Robert?

- imi pare rău că te simți obligată să întrebi asta, replică el alb la față.

Ea trase aer în piept, știind că era pe punctul să spună ceva ireparabil. Când își mai potoli furia, murmură:

-Cred că a existat sinceritate între noi în noaptea trecută. Dar azi e o altă zi, și sunt încă multe lucruri pe nu le știu despre tine.

- O să-ți răspund la orice întrebare, dar... prefer să aman pentru mai târziu.

Lui Maxie îi veni să plângă de frustrare. Era foarte posibil ca Robin să-l cunoască pe stăpanul domeniului, dar era tot atât de posibil să comită un furt mișelesc.

Când ucisese, sedusese și trădase, să ia doi cai valoroși

ar fi insemnat doar o simplă farsă. El sprijini șaua pe sold și îi atinse ușor obrazul cu mana liberă:

- Mai ai încredere încă puțin, Kanawioasta?

Când îi vorbea așa, n-avea de ales. Oftă obosită:

- Unde merge mîia, merge și suta. Dar nu poți amana |j la nesfarșit ziua răfuielii.

- Știu. Dar călătoria asta a fost o perioadă deosebită. Nu te-am descoperit numai pe tine, ci și pe mine insumi. Nu sunt încă pregătit să înfrunt realitatea.

- Te simți mandru că mă poți preface într-o grămadă de piftie tremurandă, sau detaliul ăsta nu este demn de luat în seamă, pentru că ai acest efect asupra tuturor femeilor?

- îmi supraestimezi farmecul. Se aplecă peste șaua și-i dădu un sărut rapid. Dar mă bucur că ești bănuitoare. Așa se mai echilibrează puțin raportul de forțe.

- Asta ce vrea să însemne? bombăni ea pe când intrau iarăși în grajd. M-ai avut la degetul mic de când ne-am întalnit!

- Știi, desigur, că dacă mi-ai cere să mă tarăsc pe coate și genunchi pe cărbuni incinși, aș face-o, zise Robin în vreme ce înșeau primul cal.

- N-ai vrea măcar să afli dacă am un motiv serios să-ți cer asta?

- Ba da, și aș purta și pantaloni de azbest, chicoti el. Dar tot aș face-o dacă mi-ai cere.

O senzație ciudată, care o lăsa fără suflare, o năpădi

in timp ce-l privea. Ori era sincer, ori cel mai tare mincinos

de pe pământ. Sau poate era nebun; nu trebuia să uite această posibilitate. Istovită, găsi încă o șa - cea mai veche și jerpelită din camera cu echipamente de călărie - și înșeuă celălalt cal.

Duseră caii în liniște spre o mică poartă din zidul domeniului.

Maxie își privi varfurile cizmelor câtă vreme el deschise incuietoarea cu șperaclul, după care încălecară și porniră spre sud.

Când era destul de departe de Ruxton ca să se simtă în siguranță, tanăra femeie întrebă:

- Putem ajunge azi la Londra?

- Da, cred că vom ajunge pe seară.

- Ne putem permite să stăm prima noapte la han? se interesă ea, încercând să calculeze câți bani mai aveau.

-Nu prea. Avem destui bani să plătim la barieră și mancare pentru ziua de azi, dar cam atât. Cu toate astea, am niște prieteni care ne pot aranja ceva.

- Nu-o să pună întrebări neplăcute?

-Nu prietenii ăștia. Robin oftă. Obiceiurile noastre zilnice vor trebui să se schimbe, și asta e un motiv pentru care mi-am dorit ca această călătorie să nu se termine.

Oamenii onorabili te-ar considera deja îngrozitor de compromisă, dar nu contează, atata vreme cât nimeni nu știe. Totuși, în Londra vom intra în lumea reală,

in afară de a cerceta moartea tatălui tău, presupun că vei dori să-ți vizitezi mătușa. Va trebui să ne comportăm cu o aparență de bună-cuviință și să ne asigurăm că minciunile noastre despre călătorie se potrivesc.

-Presupun că asta înseamnă paturi separate, se strambă ea.

- Mă tem că da. Dacă oricare dintre rudele tale - ca de altfel și ale mele - descoperă că am călătorit împreună, vor exista proteste zgomotoase și cereri de a ne căsători imediat.

-Și de ce te îngrijorează asta? Credeam că mariajul este ce ți-ai dorit.

-Nimic nu te-ar face să-ți iei zborul mai repede decât să ți se spună că *trebuie* să te măriți cu mine, rase el.

- Sunt perfect capabilă să rezist presiunii sociale, în special din partea oamenilor pe care nu-i cunosc, îi întoarse ea vorba.

- Și eu, dar am învățat cu mult timp în urmă că o supunere de suprafață îți simplifică enorm viața.

- Când ești printre lupi, urli cu ei?

- Exact. Și asta e valabil cu atât mai mult la Londra.

Din fericire, maine pot obține bani, așa că nu vom avea probleme în acest domeniu.

- îndrăznesc să te întreb de unde intenționezi să obții banii, Lord Robert?

- De la un bancher, în modul cel mai plicticos și legal.

Cu o sclipire poznașă în ochi, o întrebă: Știi că de fiecare dată când nu ești de acord cu mine îți spui Lord Robert?

Ea se gândi o clipă, apoi zambi fără tragere de inimă:

-Presupun că acel titlu prostesc și ilegal reprezintă tot ce nu știi și nu-mi inspiră încredere în tine.

- Te-ndoiești cu adevărat de mine?

Maxie nu fu surprinsă că întrebarea asta apăruse din nou; până la urmă, reprezenta punctul central al relației lor. Din fericire, intrau într-un mic sat, ceea ce îi dădu timp să se gândească la răspuns. După ce străbătură ulița principală, mărturisi:

-Nu-i face cinste înțelepciunii mele, dar am încredere în tine, cel puțin până la un punct.

- Care e punctul ăla? El i se adresase fără să o privească, arborând o expresie rece și neprietenoasă.

-S u n t sigură că nu mi-ai pricinui conștient vreun rău și cred că întotdeauna îți vei respecta cuvântul. Oftă exasperată. Dar poate că mă înșel. O femeie înțeleaptă mi-a spus odată că atunci când ești îndrăgostit, te prostesti pe jumătate și îți pieri complet judecata sănătoasă.

Se opri, șocată de ceea ce tocmai spusese.

Robin își întoarse repede capul, privind-o cu ochii lui de un albastru intens. Prințându-i calul de darlogi, îl opri, apoi veni lângă ea ațâț de aproape că li se atingeau picioarele, aplecându-se să-i dea un sărut lung și extrem

de afectuos.

Ea îi cuprinse gatul cu brațele și-i răspunse pe măsură, oarecum speriată de profunzimea sentimentelor pe care le dezlănțuise declarația ei ocolită. Poate că Robin era incapabil să-și exprime dragostea, dar se părea că dragostea ei era un dar binevenit.

Când își reluară drumul, tensiunea dimineții se risipise și erau din nou prieteni.

Una dintre cameristele de la hanul Wheatsheaf fusese desemnată să o ajute pe distinsa doamnă să se îmbrace. Din nefericire, rochia curată a Desdemonei era tot atât de jalnică precum cea pe care o purtase cu o zi înainte. Trebuia neapărat să rezolve problema garderobei.

În timp ce camerista îi aranja părul, Desdemona se gândea la seara precedentă. După ce-și descărnaseră amândoi sufletul, atât ea, cât și marchizul își stăpâniră emoțiile, astfel că discuția din timpul cinei se limitase la chestiuni de ordin general. Deși Giles era un exponent al latifundiilor contra cărora milita ea în politică, trebuia să admită că gândirea lui era omenoasă și tolerantă. Probabil mai tolerantă decât a ei, dacă era să fie pe deplin cinstită.

Devenise circumspectă pe măsură ce se apropia timpul de culcare, întrebându-se dacă el avea să insiste mai mult decât era cazul, dar o tratase cu o politețe fără cusur. Cu excepția unui sărut apăsător de noapte bună,

la amintirea căruia buzele i se rotunjiră într-un zambet nebunatic, de pisică la oala cu smantană...

Grăbită, Desdemona își schimbă expresia, îi dădu o jumătate de coroană cameristei și cobori în salon la micul dejun. Era pregătită pentru o oarecare jenă la întâlnirea

cu marchizul și, capricioasă, fu dezamăgită că el nu coborase înaintea ei.

Cu speranța nerostită că avea să apară, comandă suficientă mâncare pentru doi. Platourile sosiră cu puțin înaintea lui Giles, care bătui în ușa deschisă, apoi ezită, cu o expresie nesigură:

- Pot să vin și eu?

-Te rog, intră, spuse ea cu prietenie, apreciindu-și timiditatea.

Nu pot spune nimic despre rinichii umpluți, dar ouăle fierte și carnații sunt excelenți.

-Am fost la fierar, o informă el pe când se așeza în scaunul de vizavi. Trăsura mea nu va fi gata decât cel mai devreme maine.

-N-are nimic. Cu un gest casnic de soție, îi turnă o ceașcă de ceai, adăugând lapte așa cum îl văzuse pe el făcând în ajun. Putem să mergem până la domeniul fratelui tău cu trăsura mea. După aceea, pot fie să te conduc înapoi la Daventry, fie să te iau la Londra, dacă nu vrei să aștepți până se termină reparațiile.

- E foarte amabil din partea ta. Marchizul își luă ouă

și carnați. Nu sunt dispus să mai zăbovesc aici încă o zi.

- Crezi că-i vom găsi pe fugari la Ruxton?

-Mă indoiesc. Seamănă cu Focul Sfantului Elmo, mereu dispar înainte să-i ajungem. Nepoata ta va veni să te vadă odată ajunsă la Londra?

-Sper că da, deși n-aș paria pe asta. Fratele tău va merge la reședința familiei Wolverton?

- Reședința e închisă acum; pe moment, se ocupă de ea un ingrijitor. Mă gandeam să o vand, de fapt, dar încă nu sunt hotărât. Ii aruncă o privire neutră. Poate că voi petrece mai mult timp în oraș, pe viitor.

Desdemonei îi plăcu afirmația. Se surprinse zâmbind din nou. Doamne, se purta precum o școlăriță care cunoștea primii fiori ai dragostei!

își dădu seama că nu mai simțise nimic asemănător până atunci. Fusesse o fată timidă și pedantă, ^care-și manifestase tarziu interesul pentru sexul opus. În anii linereții, după ce suportase tot felul de avansuri nedorite, acceptase o căsătorie fără iubire. Desigur că i se putea permite o mică nebunie acum. Ridicând privirea din farfurie, întrebă:

- Cum îl vei găsi pe Lord Robert?

- Bani trebuie să fie pe primul loc pe lista de priorități, așa că le voi lăsa vorbă bancherilor lui. De asemenea, o să-i informez și pe prietenii lui Robin că-l caut.

Conversația puse capăt fanteziilor Desdemonei și o aduse cu picioarele pe pământ. Deși ajunsese să aibă

incredere

in marchiz, nu putea spune același lucru despre fratele său. Dacă îi făcuse rău Maximei, urmările aveau să influențeze, fără indoială, sentimentele fragile ce se infiripau între ea și Giles.

Hotărâtă, luă încă o bucată de paine prăjită. „Ce va fi, va fi“, își zise, pregătindu-se să savureze compania celui

mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

Drumurile erau pline de noroi, așa că nu ajunseră la Ruxton decât pe la pranz. Portarul se bucură să-i deschidă marchizului, dar când fu întrebat, răspunse că Lord Robert nu fusese pe acolo.

Neincrezători, o luară spre biroul administrativ al domeniului.

Intendentul, Haslip, se uita incrunțat la registrele sale când Giles și Desdemona intrară. Incrunțarea îi dispăru când își ridică privirea și-l văzu pe bărbatul pe care-l slujea de ani buni.

- Lord Wolverton! exclamă el țășnind în picioare. Este o plăcere neașteptată, milord. Veți rămâne un timp?

-Nu, am venit doar să văd dacă fratele meu a fost pe aici.

- Poate că a fost, dar nu sunt sigur. Când Giles ridică din sprâncene, Haslip explică: Nu l-a văzut nimeni, dar în dimineața aceasta lipseau doi cai și biletul ăsta era la grajduri. îi înmână marchizului o bucată de hartie.

Nu știu dacă este scrisul Excelenței Sale. Dacă este, foarte bine, dar poate că l-a falsificat vreun hoț deștept. Oricine ar fi fost tipul, a luat^cei mai buni cai din grajd.

Giles examinează biletul. În el scria: „Am nevoie de cai“ și era semnat „Lord Robert Andreville“. Scrisul era înclinat

spre stanga, specific fratelui său.

- E scrisul lui. Giles îi dădu hârtia Desdemonei. Deci a fost aici noaptea trecută. Când ați observat dispariția cailor?

- Cam pe la nouă.

- O să mă uit prin casă, să văd dacă a înnoptat aici.

Dacă a ajuns târziu, probabil că n-a vrut să trezească pe nimeni, opină Giles. Mai bine să nu pomenească de Candoarea intruchipată; în ce o privea, cu cât se spunea mai puțin, cu atât mai bine.

Haslip avea evident, întrebări, ca de exemplu, cum intrase noul său stăpan pe un domeniu înconjurat de ziduri, de ce plecase fără să anunțe pe nimeni de prezența sa și de ce avea nevoie de doi cai. Se limită însă la un răspuns cuviincios:

- Prea bine, milord. Voi aduce cheile.

După ce intendentul îi conduse în reședință, Giles îi permise să plece, apoi, însoțit de Desdemona, începu explorarea casei, pe care o încheiară în bucătărie.

-Au fost aici, fără-ndoială, anunță ea după ce scotoci prin cămară și prin dulapurile cu porțelanuri. Ținu în

iumină o cupă de cristal proaspăt spălată și lustruită.
Se pare că s-au răsfățat la cină în stil mare.

- Robin a avut întotdeauna stil, remarcă Giles. M-am uitat și prin dulapul cu lenjerii de pat. Judecând după numărul de cearșafuri folosite o dată și reimpăturate cu grijă, au dormit în paturi separate. Poate că ne-am făcut griji degeaba.

-Vom vedea, spuse Desdemona scurt. Cu toate astea, era dispusă să accepte că un cuplu putea călători fără ca bărbatul să o seducă pe femeie. Cu o zi înainte n-ar fi fost de aceeași părere, dar compania lui Giles o învățase că un bărbat matur nu acționa neapărat ca un tânăr inebunit de dorință. Poate că Lord Robert se oferise s-o însoțească pe Maxima din pur altruism. Totuși, chiar dacă nu existase o comportare indecentă, rămânea problema reputației.

- De vreme ce sunt călare, pot ajunge la Londra în seara asta.

-D a . Marchizul îi zambi incurajator. Într-o zi sau două, toată această încurcătură se va clarifica. În vreme ce ieșea din casă, Desdemona se gândi că problema Maximei o fi fost pe punctul de a se rezolva, dar problema marchizului era cu mult mai incitantă. Cu toate acestea, era genul de provocare ce-i plăcea la nebunie.

capitolul 26

După o lungă zi petrecută călare, Londra îi asaltă atât

de puternic simțurile lui Maxie, încât, prin comparație, Bostonul părea doar un biet târg. Obosită, îl urmă pe Robin pe străzile întunecate, nedorind decât să ajungă la capătul călătoriei.

inlemni atunci când tovarășul ei se opri în fața celui mai mare palat dintr-o parte a orașului plină doar de palate.

- Ne oprim aici? întrebă ea speriată.

El îi aruncă un zâmbet liniștitor pe când descăleca:

-Aici este. Ciocănelul este ridicat, ceea ce înseamnă că prietenii mei sunt acasă.

- La halul în care arătăm, n-o să ne dea de mâncare nici măcar în bucătărie, darămite să ne lase în salon, murmură ea în timp ce se dădea jos anevoie.

-Nu-ți face griji, m-au văzut în situații și mai rele, chicoti Robin.

Cu picioarele infipte în pietriș, ea examina fațada masivă, simțindu-se ca o provincială zdrențăroasă. Îi veni în ajutor mandria; să fie a naibii dacă dădea înapoi. Ce importanță avea părerea unor aristocrați englezi îmbuibați?

Dacă Robin crezuse de cuviință să o aducă acolo, nu intenționa să se ascundă ca un câine bătut.

Ținu caii în timp ce partenerul ei lovi ciocănelul. Ușa fu deschisă repede de către un lacheu în livrea și cu perucă.

Acesta îi măsură lung și încet cu privirea, ca și cum

ar fi găsit pe trepte un butoi cu pești în putrefacție. înainte ca servitorul să poată deschide gura, Robin i se adresa pe un ton poruncitor:

-Cheamă pe cineva să ne ia caii. Dintr-odată, se transformase dintr-un vagabond amărat într-un aristocrat trufaș.

Celălalt vru să protesteze, însă privirea disprețuitoare a vizitatorului îl făcu să-și ia seama. Peste un minut apărură majordomul, și lacheul se trezi conducând el însuși caii spre grajduri.

în ciuda hotărârii ei, Maxie fu cât pe-acum să bată în retragere

atunci când păși în holul pardosit cu marmură, atât de vast încât ar fi putut primi lejer un regiment de cavalerie. Tavanul boltit se ridica pe două etaje, statui furate probabil din templele grecești dominau de pe pedestalurile

așezate pe margini, iar o scară curbă pornea din centrul încăperii.

Nu era obișnuită cu locuințele spațioase, dar asta putea foarte bine să fie și un palat regal. Dumnezeu, poate se găseau în Carlton House, iar Prințul Regent chefua la etaj!

Pe de altă parte, Robin se purta cu atata nepăsare, de parcă toată casa ar fi fost a lui. îl întrebă pe majordom:

- Ducesa este acasă?

-Alteța Sa nu primește, îl informă acesta arogant,

mai puțin intimidat decât subordonatul său.

- Nu asta te-am întrebat, replică Robin glacial. Ducesa mă va primi. Spune-i că Lord Robert e aici.

Pe fața majordomului se oglindiră socotelile rapide ce puneau în balanță accentul și manierele vizitatorului și înfrățirea lui dezgustătoare. Peste o clipă, se inclină ușor și dispăru.

Ducesă? Maxima se întreabă dacă nu cumva augusta doamnă era, de fapt, bunica lui Robin, iar el - oaia neagră mult iubită a familiei, sau ceva la fel de groaznic.

Îi e la început intuiție că Robin era de familie bună, dar aparținerea oare celor mai înalte cercuri ale societății engleze?

Cu o senzație de greață în stomac, admise că era foarte posibil, ba chiar probabil.

Crispată de stănjeneală, îi ocoli privirea, retrăgându-se în sine pe acel teren nefamiliar și, poate, ostil.

(Într-o durere acută în fiecare mușchi din corp, se plimbă curioasă prin hol, de vreme ce nici măcar tonul poruncitor al tovarășului ei nu le adusesese invitația într-un salon.

Ajunseser în cel mai îndepărtat colț al holului când auzi un zgomot de pași grăbiți. întorcându-se, văzu o splendidă creatură blondă coborând în fugă scările, femeia n-o văzu pe Maxie; în schimb, se năpusti spre vizitatorul ei, fără a-i lua în seamă hainele murdare.

- Robin, pungașule! De ce nu mi-ai spus că vii?

Razand, el își desfăcu brațele larg s-o intampine.

- Fii mai atentă, Maggie! Gandește-te la viitorul marchiz de Wilton, dacă nu te gandești la tine.

- Ești la fel de rău ca Rafe, spuse ducesa cu tandrețe. Poate să fie și o fată, să știi.

-Aiurea. Ești mult prea capabilă în toate cele ca să nu-i oferi moștenitorul așteptat de la prima încercare. Pentru o clipă, rămaseră prinși într-o strângere afectuoasă care le dezvăluia intimitatea. Ducesa era aproape la fel de înaltă ca Robin, cu aceeași înfățișare de un blond strălucitor.

În colțul ei, Maxie resimți un șoc atât de profund, încât i se întunecă privirea. Crezuse că era pregătită pentru orice i se putea întâmpla în acea casă, dar nu așa ceva! Cum de avusese tupeul să o aducă în casa amantei lui?

Niciodată în lunga lor călătorie din nord nu-l percepușe pe Robin atât de îndepărtat. Părul lui auriu strălucea în lumina lămpilor și chiar în hainele ponosite, uzate de drum - era, evident, un aristocrat. Din copilărie, când o necăjeau copiii albi, nu se mai simțise o corcitură, o paria iremediabil de mică, negricioasă și străină.

Dezlipindu-se din îmbrățișarea ducesei, Robin spuse:

-Vreau să cunoști pe cineva deosebit.

Când îi văzu apropiindu-se, Maxie înmărmuri, pradă unui acces de furie combinat cu o stare de confuzie de natură socială. Ce se făcea în prezența unei ducese?

in special, cum se cuvenea să procedeze o femeie
deghizată

in haine masculine?

iși aminti ce-o învățase o mare doamnă pe care o
cunoscuse

la Boston: un cetățean al republicii americane
nu se inclina în fața nici unui muritor, numai în fața lui
Dumnezeu, și asta numai dacă dorea să o facă. în aceste
condiții, nu se punea problema ca amanta iubitului ei
să merite o reverență.

Pe de altă parte, de vreme ce purta haine bărbătești,
era nimerit să-și scoată pălăria. O făcu, dar nu-și putu
imblanzi nicicum expresia feței, care probabil era
inspăimântător
de dușmănoasă.

Ducesa se opri cu ochii măriți de surpriză. Erau
schimbători, gri-verzi, nu albaștri ca ai lui Robin.

-Maggie, aș vrea să ți-o prezint pe domnișoara
Maxima Collins. Maxie, doamna este ducesa de
Candover.

Robin puse o mână ușoară pe brațul iubitei sale,
explicand: incerc să o conving pe Maxie să se mărite
cu mine.

in ochii gri-verzui se reflectă șocul, urmat rapid de o
veselie debordantă. Trăsăturile ducesei nu aveau simetria
unei frumuseți perfecte, dar șarmul ei era absolut
fascinant. Nu era de mirare că bantuia visele lui Robin.

Văzând că ducesa se amuza, Maxie fu gata să explodeze. In mod limpede, Maggie socotea că interesul declarat al lui Robin pentru un băiețoi mic și șleampăt era un fel de glumă. Furia i se domoli însă când stăpana palatului spuse cu o căldură sinceră:

- Draga mea, ce minunat să te cunosc! îi aruncă un zambet conspirativ. Sper că te pot convinge să-l accepți pe Robin. Are o groază de calități care-l salvează, deși cred că acum vrei să-l ucizi pe loc, nu-i așa?

Remarca era atât de exactă, încât o descumpăni pe tanăra femeie.

- De fapt, mă gandeam la cea mai bună metodă. Deși srașnea din dinți, era hotărâtă să egaleze aplombul ducesei.

Uleiul clocotit aduce o moarte prea rapidă.

- înțeleg că te-ai adus aici așa, pur și simplu, fără nici o explicație? chicoti Maggie.

-intocmai, Alteța Voastră. Robin a spus în treacăt că o să-și viziteze niște prieteni, atât și nimic mai mult. Maxie privi spre tovarășul ei, care nici măcar nu părea stanjenit. Atingerea lui o liniștea, deși ar fi vrut să-i frângă gatul.

- Prea numeroșii ani de spionaj l-au învățat un lucru: cu cât vorbești mai puțin, cu atât mai bine. Maggie își flutură mana în jur. Am fost și eu șocată când am văzut prima oară mausoleul ăsta. își inclină capul într-o parte, aruncându-i o privire. Ești americană?

Evident, împărtășea aptitudinile lui Robin cu privire la detectarea accentelor, după cum împărtășise mult mai multe cu el. Gandul nu avu darul de a-i potoli furia.

- într-adevăr. Tata era însă englez. Fiul mai mic al celui de-al șaselea viconte de Collingwood. Imediat se rușină pentru că simțise nevoia să-și menționeze rudele nobile, dar era prea tarziu ca să-și ia vorba înapoi.

-Collingwood, murmură cealaltă încruntându-se cu un aer meditativ. Domeniul este în nord, nu-i așa? Durham?

- Da. Era un răspuns prea laconic, așa că Maxie adăugă: Eram în vizită la unchiul meu și familia lui pe timpul primăverii.

Robin îi aruncă o privire ironică, dar se mulțumi să spună:

- Pentru că am sosit la Londra lefteri, speram să găsim adăpost la Candover House pentru o noapte sau două.

-Nu este nici o problemă. Ducesa se întoarse încet către Maxie. Hai să-ți arăt camera ta, unde te poți odihni și improspăta.

- Dacă nu vă supărați, Alteță, aș dori să vorbesc mai întâi ceva cu Robin între patru ochi. Vocea lui Maxie era egală, dar în ochii ei se întrezărea o strălucire mai mult primejdioasă.

- Desigur. Ducesa arată către o ușă. Puteți fi singuri în salonul mic.

În timp ce o urma în cameră, Robin îi studie nesigur

expresia feței. Știuse că avea să se simtă nelalocul ei în casa lui Maggie, dar furia ei abia disimulată era mai mult decât se așteptase.

De îndată ce ușa se închise în spatele lor, Maxie se răsuci în loc, fiecare părticică din corpul ei tremurând de furie:

- Cum ai îndrăznit să mă aduci în casa amantei tale?

-Maggie nu mai e amanta mea de ani buni, spuse el cu blandețe. Totuși este încă prietena mea și avem o încredere deplină unul în celălalt. De vreme ce aveam nevoie de un adăpost, era normal să vin aici. Traversă salonul spre cămin și se sprijini de polița de marmură. Știam că mă pot baza pe ea și pe Candover să accepte doi călători ponosiți fără întrebări sau barfe primejdioase. Aici poți să te transformi la loc într-o tanără doamnă respectabilă și nimeni n-o să afle prin ce-ai trecut.

-Te-ai recomandat către majordom ca fiind Lord Robert și ducesa ți s-a adresat la fel, zise ea cu pumnii strânși de încordare. Parcă spuseseseși că nu e un titlu adevărat.

-Tu ai spus că nu e adevărat. Eu n-am făcut decât să mă abțin de la a-ți corecta eroarea. Se pare că tatăl tău nu ți-a explicat toate ciudățeniile sistemului englezesc. De exemplu, folosirea titulaturii de „Lord“ cu numele de botez este prerogativa exclusivă a celui mai mic fiu al ducilor și al marchizilor, așa că, în mod corect, eu mă numesc Lord Robert Andreville.

Ochii ei mari se îngustară pe măsură ce înțelegea.

Arăta mai exotic și mai primejdios ca oricând.

- Ai spus că nu ești nobil.

- Nu sunt. Lord Robert este un titlu de etichetă. Sunt burghez ca și tine. Dacă fratele meu ar muri, Doamne ferește, aș fi innobilat pe loc. Nu are nici un sens, zise el ridicând din umeri.

- Tatăl tău a fost duce?

- Nu, marchizul de Wolverton. O treaptă mai jos pe >>cară.

- Deci erai pe domeniul familiei tale când ne-am întâlnit. Îl priveai ca și cum ar fi fost un străin. Ce fel de om ești? De la început până la sfârșit m-ai indus în eroare, lăsându-mă să cred că ești un vagabond, un hoț sau mai rău. Câte alte minciuni mi-ai îndrăgănit?

- Ți-am spus întotdeauna adevărul. Robin se mișcă a de pe un picior pe altul, evitându-i privirea. Adoptase atitudinea de răceală exagerată care constituia reacția lui tipică la nervi sau la vinovăție. Deși recunosc că am spus altora câteva minciuni în prezența ta, murmură spășit.

În acel moment, furia lui Maxie explodă. Cu o mișcare calmă, apucă o statueta de porțelan ce stătea pe o măsuță lângă canapea și o zvarli către Robin.

Statueta se făcu țandări de polița de marmură a căminului, la câțiva centimetri de mana lui întinsă. El nu se mișcă, nici măcar atunci când îl atinseră câteva cioburi

de porțelan, dar degetele cu care strangea marginea suportului se albiră.

- Nu-mi pasă dacă fiecare cuvânt pe care l-ai rostit a fost acceptat ca just chiar de însuși Domnul Dumnezeu. Probabil că ai fost educat de avocați sau de iezuiți, pufni ea cu dispreț. Intenția ta a fost să induci în eroare, chiar ilacă ți-ai împăcat conștiința, manipulând adevărul mai degrabă decât spunând minciuni pe față. Vocea i se franse. Ce nebună am fost să te cred!

Durerea ei sinceră penetrează platoșa lui Robin cu iuțea unei lame de cuțit. Emoționat, trase aer în piept să se liniștească.

-A i dreptate, foloseam adevărul ca să creez o impresie falsă. Dar jur că nu a fost intenția mea să te pun într-o situație ridicolă.

-Atunci, de ce?

Vulnerabilitatea ei îl îndurera peste măsură, deoarece o rănisese fără să vrea. Imaginile lor făcând dragoste îl copleșiră, abătându-i atenția de la prezent. își aminti dulceața ei, generozitatea, senzualitatea și pasiunea. Când li se întâlniră privirile, o dori cu o intensitate ce-l paraliza, nevoia fizică și cea emoțională impletindu-se într-un tot indestructibil. O dorea încă din primul moment când, deschizând ochii, văzuse o fermecătoare nimfă a pădurii ce se împiedicase de el.

Așa stand lucrurile, de ce acționase atât de prosteste?

Cum fusese posibil ca un bărbat cunoscut pentru finețea și intuiția lui să se poarte ca un netot? în vreme ce își sonda adâncurile minții, răspunsul se profilă cu maximă limpezime.

- Nu-mi place prea mult de Lord Robert Andreville, î se confesă mohorat. Dacă mie nu-mi place tipul, nu mă așteptam nici de la tine să-l placi. Și din primul moment

în care te-am văzut, mi-am dorit din tot sufletul să mă placi.

Oricat de greu ar fi fost, n-ar fi trebuit să amane clipa de sinceritate. Corpul încordat al lui Maxie se destinse pe măsură ce furia îi se risipea. Privirile li se întâlneau din nou cu o tandrețe infinită.

-înțeleg, spuse ea. Dar dacă mania se dusesse, rămânea tristețea. Traversă încăperea pentru a-și sprijini umărul de cealaltă margine a poliței căminului, cu brațele încrucișate peste piept. Pe un ton ce părea să-l imite într-un tot pe al lui, se interesă: M-ai adus aici ca să capeți aprobarea lui Maggie? Sau pur și simplu ca să-i demonstrezi cât de jos ai ajuns de când te-a părăsit? Ar fi imposibil să găsești o femeie la fel de frumoasă și de aristocratică precum e ea, așa încât presupun că te-ai hotărât să mergi în direcția opusă și să-i dai o lecție prezentându-i o sălbatică rău famată.

- Doamne Dumnezeule, doar nu-ți inchipui că te-am adus aici pentru vreunul din motivele astea! Ești o femeie

înțeleaptă, cu un caracter nobil, și ar fi o onoare pentru oricare bărbat suficient de norocos să-ți caștige atenția. Pe deasupra, chiar acoperită de noroi și arătând ca și cum te-ar fi tras cineva de-a-ndărătelea prin tufișuri, ești incredibil de frumoasă.

- Ca un bun vânzător ambulant, nimeresti întotdeauna cuvintele potrivite, replică ea din varful buzelor. Dar cateodată, Lord Robert, cuvintele nu sunt de ajuns. Merita asta, dar tot simțise lovitura sub centură.

- Mă declar vinovat că sunt un un imbecil nesimțit. Să spui că te-am adus aici pentru aprobarea lui Maggie nu e corect; mărturisesc însă că am vrut să o cunoști. Voi sunteți cele mai importante femei din viața mea, și cred că ați putea deveni prietene.

Maxie își întinse mana și mangaie marmura sculptată ca și când ar fi fost cel mai interesant lucru de pe pământ.

- Și dacă nu e de acord cu mine, ce se întâmplă?

- Nu va fi așa. îi acoperi mana acolo unde se sprijinea pe marmură. Degetele ei tresăriră la atingerea lui, dar nu le retrase. Ceea ce vrei tu să întrebi de fapt este dacă te-aș alege pe tine în locul ei. O strânse de mână mai puternic. Răspunsul este da. Chiar dacă Maggie ar face greșeala de a încerca să se amestece, ar da greș. Numai tu ai puterea de a ne despărți.

Ochii lui Maxie se închiseră și o tresărire de emoție îi trecu peste față. Neputând să mai stea la distanță, Robin

se apropie și o îmbrățișă.

Fără să opună rezistență, ea își îngropă fața în umărul său, ca și când ar fi epuizată. Indiferent de disputele lor verbale, în planul atingerii fizice era întotdeauna armonie între ei. O ținu strans, sperând ca îmbrățișarea să o aline la fel de mult cum îl ajuta pe el.

Datorită caracterului puternic al lui Maxie, era inclinat să uite cât de scundă era. Simți un val de tandrețe protectoare; capul ei abia dacă îi ajungea la bărbie, și el nu era un bărbat înalt.

- Fruntea ta este în dreptul inimii mele, observă el.

Cu o mișcare îi trase agrafele din păr așa încât acesta se revărsă pe spate într-o mantie de abanos sclipitor. Sunt complet idiot, Kanawiosta. Când călătoream împreună voiam să blochez trecutul și viitorul deoarece, pentru prima dată în ani buni, eram fericit. îi mangaie spatele încordat, trecându-și degetele prin șuvițele mătăsoase. Știam că mai devreme sau mai târziu trebuie să mă justific,

dar am fost un laș comod și am preferat să aman cât mai mult. Nu mi-am dat seama cât de incorect eram față de tine. Erai precum pământul - înțeleaptă, protectoare,

infinite de puternică. Am trecut cu vederea faptul că și tu ai rănilor și cicatricile tale.

- Ce alte surprize îmi mai pregătești? se interesă ea.

-Ei bine, am destule, zise Robin prefăcându-se

ganditor. Printre altele, sunt proprietarul domeniului Ruxton.

Asta o făcu să-și ridice privirea cu o scanteie de disperare amuzată în ochi.

-Vrei să spui că ți-ai furat propriii cai? Când te gandești cât de frică mi-a fost!

-Ți-am zis să nu-ți faci griji.

- Ducesa are dreptate. Vocea ei era severă, dar buzele se strambau cu un umor stăpanit. Ești un pungaș.

- Recunosc. Oftă, fără umor de data asta. Iată de ce părea o idee foarte bună să fiu altcineva.

-Trebuie să vorbim mai mult despre asta, dar nu e momentul, spuse ea cu o expresie serioasă.

-A i dreptate, sunt prea tulburat acum. La fel ca tine, care te tot gandești dacă să te măriți cu mine sau nu. Cuvintele fură spuse lejer, dar el își ținu respirația, voind să știe dacă evenimentele serii o maniaseră într-atât încât să excludă posibilitatea căsătoriei.

-Nu știu, Robin, murmură ea clătinând din cap.

Suntem și mai depărtați decât credeam. Ridicându-și mainile, se jucă nervos cu reverele lui zdrențăroase.

Nu știu dacă mă potrivesc în lumea ta englezească, sau dacă vreau să încerc.

- Suntem mai aproape decât crezi, și nu suntem obligați să rămănem în lumea asta englezească, zise el sărutându-i părul. Dar acum nu e cazul să discutăm despre asta. Important este că nu spui nu. Zambii ușor. Mulțumesc

că nu m-ai lovit cu figurina aia de porțelan. Poate că ar fi trebuit. Am fost incredibil de mărginit.

-Am vrut să demonstrez ceva, nu să-ți fac rău, dar ar fi trebuit să mă stăpanesc. Tresări. Sper că statueta aia nu era o moștenire prețioasă de familie. Ochii i se îndreptară către cămașa lui zdrențuită: Dacă eu îți spun Lord Robert când sunt exasperată, la tine ce înseamnă când mă chemi Kanawiosta?

- Că vorbesc din inimă și sper ca și tu să asculți la fel.

- Nu-i un motiv rău. După o lungă liniște, îl privi cu o umbră de neastampăr: Dacă mă mărit cu tine, o să am și eu un titlu? Și dacă da, care ar fi ăla?

-A i fi numită Lady Robert Andreville, Lady Robert sau poate Lady Robin.

- Serios? Asta nu-i cumva o altă glumă de-a ta?

- E adevărul adevărat.

Maxie își lăsă capul pe spate și izbucni în ras:

-C e sistem absurd! Nu-i de mirare că Părinții Fondatori au renunțat la el.

Ușa se deschise și intră ducesa de Candover, care, văzându-și musafirii îmbrățișați, se grăbi să se retragă.

- imi pare rău, dar cred că n-ați auzit că am bătut la ușă.

- Nu-i nevoie să pleci. Robin îi dădu drumul fără grabă lui Maxie. Am negociat un armistițiu.

- Rafe a trimis un mesaj că pleacă de la Westminster mai devreme decăt se aștepta, spuse Maggie prea

ințeleaptă

ca să comenteze. Vreți să ne oferiți compania voastră la cină, peste o oră? Aș dori mult să vă am alături, dar dacă sunteți prea obosiți, poate că preferați o tavă în camerele voastre.

-Accept cu plăcere, Alteță, deși vă avertizez, am o singură rochie cu mine, și e cea mai proastă, de călătorie, zise Maxie după ce făcu un schimb de priviri cu Robin.

-Camerista mea poate să ți-o perieze și să o calce. Privirea ducesei căzu pe cioburile de porțelan și fața ei se lumină: Ce minunat! Ai spart copia aia hidoasă a lui Laocoon.

-Imi pare rău, se imbujoară tanăra americană.

A fost numai vina mea. O să o înlocuiesc pe cât de repede pot.

-Să nu-ndrăznești! Ducesa zambi diabolic. Era un dar de nuntă de la una din verișoarele Whitbourne care nu a fost de acord ca Rafe să se însoare cu mine. Un ansamblu cu trei oameni mancați de șerpi nu poate fi considerat un cadou prea binevoitor, nu crezi? L-am lăsat pe marginea mesei, sperand ca una din cameriste să-l dea din greșeală pe jos, dar fără succes.

-Dacă mai aveți ceva de spart, mă ofer bucuroasă, chicoti Maxie. Numai o adevărată lady îl putea lăsa pe un oaspete neindemanatic să creadă că-i făcea gazdei o favoare.

-S-a făcut! Ducesa se întoarse. Să te conduc în camera

ta acum? Ai timp și pentru o baie sau un pui de somn dacă vrei.

Cu o mină serioasă, Maxie o urmă la etaj. Și așa nu era foarte sigură cum aveau să-și rezolve ea și Robin problemele personale, dar acum fusese aruncată într-o lume străină în care puțini i-ar fi urat bun-venit. Cu cât afla mai devreme dacă putea trăi în mijlocul ei, cu atât mai bine.

capitolul 27

După ce Maxie ieși din sala de baie, ducesa își trimise camerista franțuzoaică să o asiste. Tanăra stilată, pe nume Lavallo, nu își exprimă nici măcar cu un clipit dezaprobarea față de musafira stăpanei sale, deși pe față i se putea citi o expresie chinuită atunci când îi înmână rochia proaspăt călcată. Franceza fluentă a lui Maxie, deși cu accent canadian, reuși în cele din urmă s-o cucerească.

Maxie îmbracă rochia simplă de muselină albă, apoi stătu răbdătoare cât timp camerista îi împleți părul negru într-un coc elegant. Rezultatul fu prezentabil. Aruncă o ultimă privire emoționată în oglindă când un lacheu veni să o cheme, apoi, cu fruntea sus, îl urmă pe trepte până în salonaș.

Robin și ducesa discutau relaxat, cu capetele blonde apropiate. Și hainele lui fuseseră puse la punct în ultima oră; primise o cămașă curată și o cravată, probabil din garderoba personală a ducelui. Familiaritatea cu care

era tratat o neliniști pe Maxie. Poate că locul lui era în casa ducelui, dar ce făcea ea acolo?

Robin își ridică ochii azurii și o văzu. Venind s-o întâmpine, îi murmură:

- Arăți absolut incantător.

Maxie roși, dar privirea lui admirativă o încălzi din cap până-n picioare.

- Ești drăguț, dar rochia asta n-ar fi la modă nici măcar la Boston, darămite la Londra.

- Crede-mă, bărbații sunt mult mai puțin interesați de modă decât de efectul general, care în cazul tău este fermecător. O luă de braț și o conduse spre un scaun așezat între el și ducesă. S-ar putea însă ca judecata mea să fie părtinitoare, întrucât e prima dată când te văd purtând o rochie.

Atat complimentul, cât și fleacurile spuse de Robin o relaxară, permițându-i să se alăture fără timiditate conversației.

Ducesa purta o rochie la fel de simplă, o altă dovadă a tactului ei desăvârșit. Robin o avertizase deja asupra obiceiurilor lui Maxie în legătură cu alcoolul, deoarece

ii oferi limonadă, pe când ei doi beau sherry.

Tanăra americană observă că stăpana casei se uita frecvent la ceasul de pe polița căminului. La un moment dat, ușa se deschise și își făcu apariția ducele de Candover. Dacă Robin era un cameleon, putând să joace

o mie de roluri, ducele era fără indoială un aristocrat, incapabil de vreo altă ipostază. Era și uluitor de chipeș, o pereche potrivită pentru splendida Maggie.

-im i pare rău că am intarziat, draga mea, spuse el, dar Castlereagh m-a acostat exact pe cand plecam.

Văzand oaspeții, se opri cu un zambet larg pe chip.

Robin, pungașule! Ce vant te aduce prin Londra?

Cei doi bărbați își stranseră mainile cu căldură, apoi

Robin i-o prezentă pe Maxie vechiului său prieten.

Pe cand Candover se apleca să-i sărute mana, ea văzu că părul și tenul lui erau la fel de inchise ca ale ei,

dar ochii erau de un gri nordic, lucind plini de umor și cordialitate.

- Collins, repetă ducele indreptandu-se de spate. Ești rudă cu Collins din Chanleigh?

-Actualul Lord Collingwood este unchiul meu, Alteța Voastră.

-Atunci suntem un fel de veri de-al doilea sau de-al treilea. Candover ii dăruie un zambet care avea cel puțin același efect paralizant ca al lui Robin. intotdeauna e plăcut să cunoști o nouă verișoară, in special una fermecătoare.

Oferindu-i brațul, adăugă: De vreme ce mi-e o foame de lup, poate vom merge direct la masă. Sunt mult mai amabil cand am stomacul plin.

Ea zambi și ii acceptă brațul, gandindu-se că, dimpotrivă, ducele nu putea fi mai plăcut decat atat. Poate că

Robin avusese dreptate să vină acolo.

După cum promisese ducesa, avură parte de o cină simplă, de familie, conform standardelor britanice, deși era multă mâncare, toată gătită extraordinar. Maxie era fericită că nu se serviseră nenumăratele feluri considerate esențiale la Chanleigh. Se temuse de niște obiceiuri londoneze aparte care ar fi demascat-o drept provincială, dar temerile ei se vădiră nejustificate. Văzuse mai multe furculițe și linguri în Boston.

Și conversația îi se păru agreabilă, deoarece comesenii făcură tot posibilul să-o antreneze în discuție. Atenția pe care i-o acordau o impresiona și o amuza deopotrivă. Chiar atât de copleșită fusese la sosire? Se părea că da, deși nu din motivele la care se gândise ducesa.

Bărbații renunțară la plăcerile vinului de Porto pentru a li se alătura doamnelor în salon. Maxie era bucuroasă; chiar dacă stăpana casei fusese deosebit de amabilă, ea nu era încă pregătită pentru un dialog între patru ochi cu amanta lui Robin. *Fosta* amantă.

Când cei doi Candover începură o discuție despre o iminentă călătorie la țară, oaspeții se îndreptară către ușile duble cu ceștile de cafea în mâini. În spatele casei '•ra o grădină atât de bogată, încât era greu de crezut că

.<• afla într-unul dintre cele mai mari orașe ale lumii. Maxie își studie gazdele. Legătura dintre ei era atât de puternică, încât părea palpabilă.

- Chiar dacă s-a măritat cu el pentru bani, murmură

«■a, acum există mult mai mult între ei.

- De unde naiba ți-a venit ideea că Maggie s-a măritat cu Rafe pentru avere?

- De la tine, în dimineața aia, la Hanul Ciurdarilor.

Ai spus că Maggie a ales un bărbat care putea să-i ofere mai mult decât tine. Gesticulă expresiv, arătând împrejur.

Toate astea și titlul ducal pe deasupra. Însă nu pare a fi deosebit de interesată de bani, și, după cum tu însuși ai recunoscut, ești la randul tău bogat.

- Un alt caz în care fără să vreau te-am indus în eroare.

Instinctele tale sunt corecte. Maggie nu este o femeie care poate fi cumpărată, ci doar cucerită. Se întoarse și privi afară prin ușile de sticlă. Când am zis că a plecat la cineva care îi putea oferi mai mult, mă refeream la afecțiune,

nu la bani. Banii și poziția nu au fost niciodată o problemă pentru ea.

- E încă așa de dureros, Robin? Acum, că am cunoscut-o, am înțeles de ce e atât de greu să o uiți.

-Durerea e în trecut. Îi aruncă lui Maxie o privire piezișă. Acum mă gândesc la viitor.

Era randul tinerei femei să se uite afară. Păreau să danseze un complicat menuet emoțional. Unul din ei descoperea și împărtășea o observație, apoi se despărteau

și absorbeau ce fusese spus înainte, după care se reuneau. Urma un nou moment de revelație și o nouă

despărțire. Dar de fiecare dată când se reuneau, se apropiiau tot mai mult.

Poate că era necesar să se cunoască pe ei înșiși și unul pe celălalt, puțin câte puțin. Evident că ea nu era pregătită să comenteze pe marginea celor spuse de Robin mai devreme. Se întâmplaseră prea multe.

Miji ochii așa încât să vadă în geam propria reflexie și nu grădina întunecată de dincolo de ea. În rochia ei simplă și cu pieptănătura modestă putea foarte bine să fie o doamnă elegantă din Boston. Făcu o grimasă

amintindu'și:

-Acoperită de noroi și arătând ca și cum m-ar fi tras cineva de-a-ndăratelea prin tufișuri?

-Nu-i complimentul cel mai poetic din lume, dar e adevărat. Primul - sau mai degrabă al doilea - lucru pe care l-am remarcat atunci când ai sărit pe mine la Wolverhampton a fost frumusețea ta.

-N-am sărit pe tine, ripostă ea indignată. M-am împiedicat. Dacă n-ai fi stat la pandă acolo, ca șarpele din rai...!

Robin bău ultimele picături de cafea și puse ceașca și farfurioara pe o măsuță de lângă ușile duble.

- Pentru cineva care avea îndoieli în legătură cu societatea londoneză, se pare că te simți destul de bine.

- Doar nu te aștepți să cred că toți cei din lumea bună

sunt ca soții Candover!

- Ei ar fi extraordinari in orice mediu , dar societatea

nu e altceva decat o reunire de indivizi, iar diversitatea celor ilon don eze e bine cu noi scută . Poți să găsești un ceTC

simpatic și să-i ignori pe ceilalți. La drept vorbind , nici

măcar nu trebuie să-ți petreci timpul in Londra.

- Experiențele mele in societate nu au fost intotdeauna atat de fericite. Maxie își auzi fragilitatea din propriul ton. Se gandi să se oprească acolo, dar, sub imboldul momentului, continuă, gandindu-se că era timpul pentru un alt pas al menuetului. Deși America e republică, mulți sunt fascinați de aristocrație. Ca fiu de lord cu o considerabilă inteligență și educație, tata a fost bine-venit in casele multor oameni de vază. Max era considerat excentric, desigur, pentru că era negustor ambulant de cărți și nu avea bani. Chiar și-așa însă, in timpul iernilor cand locuiam la Boston, eram invitați la dineuri de două sau trei ori pe săptămână. Funcționari, profesori, negustori bogați - toți il primeau pe Onorabilul Maximus Collins. își termină cafeaua și o puse deoparte, apoi privi din nou spre grădină: intr-o astfel de seară, cand aveam cam douăzeci de ani, am auzit-o fără să vreau pe doamna Lodge, gazda mea, vorbind iu o prietenă de-a ei. Atunci am aflat că Max nu onora

nici o invitație decăt dacă eram și eu invitată. Doamna Lodge era gata să accepte asta doar pentru a se bucura de șarmul și educația dragului domn Collins, dar dacă micuța metisă încerca să-l ademenească pe vreunul din bărbații prezenți, ea era gata să intrerupă legătura, deoarece standardele trebuiau păstrate cu sfințenie. Greu de crezut că un gentleman ca domnul Collins s-a însurat cu o sălbatică, a urmat ea, dar bărbații sunt vicime neajutorate ale dorințelor lor. Maxie îi aruncă lui Rob în o privire piezișă: Și, evident, toți știau de ce erau în stare desfrantele alea.

- Nu-i de mirare că ai o părere atât de sumbră despre societate, dacă ai trecut prin asta. își puse o mână ușoară pe umărul ei, iar căldura mangaietoare a atingerii o ajută pe Maxie să se liniștească.

- Nu toți erau așa. În unele case am fost mai degrabă bine-venită și nu eram considerată o necesitate incomodă. Nu i-am spus niciodată tatei ce am auzit. Max se bucura de serile acelea și ar fi fost păcat să i le răpesc.

- Doamna Lodge era, probabil, o fanatică, dar poate că vorbea și cu răutatea pe care unele femei mai în varstă o simt față de femeile tinere și atrăgătoare, opină el întezindu-și strangerea.

- Chiar crezi asta?

-Nu-mi imaginez că babele din Boston sunt foarte diferite de cele din Londra. Dacă elimini prejudecățile rasiale, rămâne exact ce ar zice oricare cucoană geloasă

despre o tanără drăguță.

- Poate că ai dreptate. Doamna Lodge avea trei fete cu obrajii bucălați, fără vreo umbră de siluetă. Maxie zambi răutăcios, amuzată deodată de o intamplare pe care o ținea secretă de ani buni. De ce ne e mult mai ușor să vedem mai degrabă paiul din ochiul altuia decât barna din propriul ochi?

- Este o lege a firii, la fel cum soarele răsare din est și merele cad dintr-un copac mai degrabă decât să plutească. Văzând că Maxie își recăpătase umorul, Robin își luă mana și deveni serios. Presupun că maine vom merge la hanul unde a murit tatăl tău?

Ea se pregătea să incuviințeze, apoi se opri, cuprinsă brusc de panică. Străbătuse întreaga Anglie ca să afle răspunsuri,

insă acum îi era frică de ele.

Îi era frică de ce avea să afle, sau de faptul că, odată ce misterul despre moartea tatăl ei se clarifica, trebuia să ia o decizie în legătură cu Robin? Îi iubea, el voia să s-o ia de soție... ar fi trebuit să fie simplu, dar nu era.

- Decat să mă duc acolo direct, poate că ar fi o idee mai bună să trec întâi pe la mătușa Desdemona. L-a văzut pe tata de câteva ori înainte ca el să moară. Poate că-mi va putea spune câte ceva despre ocupațiile lui.

- Să vin și eu cu tine, sau vrei să o rogi pe Maggie să-ți dea o cameristă?

-Respectabilitatea este atât de plicticoasă! bombăni

ea strambandu-se. intrucat o floare delicată ca mine nu poate traversa oraşul într-o trăsură fără companie, te-aş prefera pe tine. De altfel, dacă mătuşa Desdemona se dovedeşte a fi antipatică, mi-ai fi de folos.

- îţi sunt profund recunoscător pentru acest vot de incredere, zambi el. Dacă nu te deranjează să aştepţi până la pranz, aş vrea să-mi vizitez bancherul şi croitorul mai întâi. imi comandasem nişte haine. Dacă am noroc, n-au fost trimise deja în Yorkshire. îşi aruncă o privire amară spre maneca roasă. N-o să duc dorul hainei ăsteia.

-Vrei să mi-o dai mie? Să ştii că imi stârneşte nişte amintiri dragi.

- Ia-o cu urările mele de bine. Robin ezită. imi îngădui să-ţi comand o rochie sau două? Aici, la Londra, n-o să-ţi fie uşor fără toalete de schimb.

-Probabil că ai dreptate, spuse ea fără entuziasm. Dar nu vreau să-mi pierd timpul cu probele.

-Nu-i nevoie. Camerista lui Maggie poate să ia măsurile de pe rochia asta. Privirea i se plimbă laudativ pe corpul ei. Arată simplu, dar croiala şi măsura sunt excelente.

-Mulţumesc. Am făcut-o eu însămi. Lipsa de bani ie face extraordinar de adaptabil. îşi ridică o mână să-şi mascheze căscatul. Sunt gata să mă retrag. A fost o zi foarte lungă.

- O să-mi fie foarte urat la noapte, şopti el.

Privirile li se intalniră. Doamne, abia cu o noapte
In urmă deveniseră amanți! Chiar in acea dimineață
intampinaseră zorile ca doi zei păgani, goi și lipsiți de
rușine. Amintirea ii aduse in trup o fierbințeală ce o
cotropi, indemnand-o la cele mai nesăbuite ganduri.
Și Robin o simți. Cu pulsul accelerat, murmură:

-Te-aș săruta de noapte bună, dar aș sfarși prin a te
lua in brațe să te duc sus și nu ți-aș mai da drumul decat
dimineață.

- Mai bine să nu mergem așa de departe, pentru că ar
insemna să abuzăm de ospitalitatea gazdelor, surase ea.

- Nu stă nimeni de pază pe culoare. Luandu-i mana,
Robin ii atinse centrul palmei. Am putea să ne petrecem
noaptea impreună și n-ar afla nimeni.

Bătaia inimii i se accelerează pe cand el ii desena in
palmă cercuri senzuale cu varful degetului. Privi la
mainile

lor, gandindu-se că nici cel mai mare pedant n-ar fi
fost șocat să vadă atingerea aceea ușoară. Cu toate astea,
•se simțea... o depravată. Ca și cum și-ar fi dat jos rochia
In public.

Degetele lui ii atinseră pielea sensibilă de pe incheietură.
Cu mișcări de du-te-vino, mangaiară bland vena,
ridicandu-i temperatura sangelui la maximum și
determinand-

o să fie de acord cu orice.

- Să vin la tine mai tarziu? intrebă el răgușit fixand-o

cu o privire aprinsă. Erau amanți, își cunoșteau trupurile în cele mai mici amănunte, iar în acel moment Robin, cu îndemănarea unui spărgător, îi forța incuietoarea
voinței.

Gandul o făcu să chicotească, risipind vraja.

- îmi pare rău, murmură ea retrăgându-se. Sună bizar, dar nu mi se pare corect să dorm cu tine în casa asta. Se referea la casa lui Maggie, desigur. Robin închise ochii și trăsăturile îi se ascuțiră. Când o privi din nou, rațiunea îi revenise.

- înțeleg ce simți, deși mi-aș fi dorit să fie altfel.

- N-o să ai coșmaruri dacă ești singur, nu-i așa? se interesă ea pe punct de plecare.

-Dacă o să am, n-o să fie atât de rele ca altădată.

Zambi cu o căldură la fel de intimă precum un sărut.

Ai dreptate, greutatea sunt mai ușor de purtat dacă sunt împărtășite.

Pe când se ducea să le ureze noapte bună gazdelor, Maxie își dădu seama cât de ușor i-ar fi fost lui Robin să se folosească de îngrijorarea ei pentru a o convinge să-l primească în pat. Sub tot farmecul lui periculos și sub talentele

lui infracționale exista, într-adevăr, un om cinstit.

Era un gând incurajator pe care putea să-l ia cu sine în cuibul ei solitar.

Ducele de Candover peria lungul păr auriu al soției

lui, care se delecta cu ochii pe jumătate inchiși.

- Ce crezi despre Maxie, prietena lui Robin ?

- imi place, zambi el. Ți-a povestit Robin cum de au apărut la ușa noastră?

- Nu in amănunt. După un moment, Maggie adăugă:
Vrea să se insoare cu ea.

- Serios? Mana lui Rafe se opri. N-o cunoaște de prea mult timp.

- Ce importanță are? Eu am vrut să mă mărit cu tine din prima noapte in care te-am intalnit.

- Nu mi-ai spus asta până acum. Simți o fericire prostească

pe cand reincepu să-i perie valurile mătăsoase.

- Ești și așa destul de ingamfat, comentă soția lui, apoi sări țipand cand el o gadilă.

-N u are deloc o alură obișnuită, remarcă el. Inteligentă, neconvențională, adaptabilă. Ca Robin, de fapt.

Și foarte frumoasă, intr-un fel foarte personal.

- Știam că vei observa asta, replică ducesa caustic.

-Eu prefer blondele, o informă el cu o grimasă.

Lăsand jos peria, incepu să-i maseze gatul și umerii.

Te deranjează să-l vezi cu o altă femeie? Găsesc puțin surprinzător faptul că a adus-o aici.

-D in contră, m-aș simți surprinsă și jignită dacă

Robin n-ar fi venit mai intai la mine. Surase cu autoironie.

Presupun că fiecărei femei, in cel mai egoist colț al

minții, i-ar plăcea ca fostul iubit să-și amintească de ea

cu un oftat din inimă și să murmure: „Ah, ce femeie a fost. Dacă lucrurile ar fi stat altfel...”

- Așa cum am gândit eu despre tine timp de doisprezece ani?

- *Exact* așa, spuse ea cu un hohot de ras. Dar vreau din tot sufletul să-l văd pe Robin fericit, fără să fie ancorat în trecut sau însurându-se cu o fată searbădă pentru că e singur și nu s-a găsit o alta mai bună.

- Nu mi-l inchipui făcând ceva atât de nesăbuit.

- Nu sunt atât de sigură, zise Margot încruntându-se. Mi-am făcut griji pentru Robin de când am plecat de la Paris. Deși întotdeauna scrisorile lui erau amuzante, se simțea ceva fragil în ele, ca și cum își ascundea adevărata stare de spirit. Dar astă-seară, când l-am văzut, era vechiul Robin. Ba nu, chiar mai bine, se corectă ea după o clipă.

- O aprobi pe cea numită nepotrivit Maxima?

- întocmai. Margot chicoti. Sărmana fată se zbarlise ca o pisică furioasă când am făcut cunoștință, pentru că Robin nu se obosise să-i explice unde o ducea, dar în general s-a comportat foarte reținut. într-o lume plină de nulități, ea e *cineva*.

- îți sugerez să o iei încet cu avansurile de prietenie. Poate că pe domnișoara Collins nu o entuziasmează apropierea lui Robin de o altă femeie.

înțelegând aluzia, Margot își lăsă capul pe spate și îl privi atent.

- Știi, sper, că nu trebuie să fii gelos pe Robin. Crezusem că ați devenit prieteni.

Rafe o mângăie pe gatul subțire și arcuit. Deși se obișnuise

să accepte relația soției lui cu Robin, unui bărbat pasional și posesiv de felul său nu-i venise deloc ușor.

-Nu sunt gelos. Invidios, poate, pentru toți acei ani în care te-a avut el și nu eu.

-A avut-o pe Maggie, spioana, preciză ea străfulgerându-l cu ochii gri-verzui. Dar împrejurările care au creat-o au dispărut, și la fel și acea persoană.

-Știu asta. Acum ești Margot. Rafe se aplecă și o sărută încet și posesiv. Iar Margot e *a mea*.

O luă în brațe și o duse în pat, unde își demonstră afirmația în cel mai profund și mai satisfăcător mod.

Era foarte târziu când lordul Collingwood ajunse la Clarendon Hotel, dar în ciuda oboseții, nu putu să adoarmă. După o jumătate de oră de zvarcoleli, se ridică din pat și se întinse după o sticlă de tărie pe care o lăsase pe măsuta de lângă pat.

Pe întuneric, luă o dușcă în timp ce-și trecu în revistă misiunea. Poate că Maxima ajunsesese deja la Londra.

Poate că, Doamne ferește, descoperise deja adevărul despre tatăl ei. La gândul ăsta, Collingwood simți că-i venea greață.

Luă încă o înghițitură de coniac. Ca și cum situația n-ar fi fost și așa destul de tensionată, mai era și

chestiunea

pungașului blond cu care se inhăitase nepoata lui.

Dacă mai erau împreună, individul putea reprezenta o sursă suplimentară de necazuri, așa că trebuia înlăturat din peisaj.

Era o afacere teribil de urată, din orice unghi ar fi privit-o. Situația era agravată de faptul că o plăcea pe Maxima, în ciuda educației ei neobișnuite și a descendenței

sale. De aceea făcea tot acest efort. Dacă dădea greș, Althea avea să-l invinovățească pentru moliciune. Înăbușindu-și un geamăt, își îngropă din nou capul în perne. Familia era un lucru al dracului de complicat.

capitolul 28

Desdemona intră în salonul ei însoțită, savurând din plin plăcerea de a fi din nou acasă. Totul părea atât de normal, încât îi venea să creadă că ultimele săptămâni nebunești fuseseră doar o inchipuire, rezultatul unui consum excesiv de homari sau al prea multor dineuri politice.

Auzind sunetul unei trăsurii ce oprea afară, se uită pe geam, apoi zâmbi. Nu era nimic imaginar în statura atletică a marchizului de Wolverton care urca acum scările. Spusese că avea să se prezinte în acea dimineață la o ora nepotrivită, și anume unsprezece, iar ceasul sună în timp ce el bătea la ușă. Desdemonei îi plăcea un bărbat pe care se putea baza.

După ce se schimbară saluturi și li se aduse cafeaua, Giles spuse:

- Fratele meu e la Londra. De fapt, l-am ratat doar cu cateva minute la bancă azi-dimineață.

- Minunat! Cei de-acolo au aflat unde stă?

- Din păcate nu, dar măcar știm că a sosit in capitală și că nu se ferește să fie descoperit. Aș putea să-l localizez in următoarele două zile; n-am nici o indoială că știe nude este nepoata ta.

Ea era pe punctul să-i răspundă cand camerista intră și făcu o reverență.

- im i cer scuze, milady, dar sunt aici domnișoara Maxima Collins și Lord Robert Andreville, care doresc să vă vadă. Pufni disprețuitor. Nici unul din ei n-are cărți de vizită cum trebuie.

Desdemona rămase cu gura căscată. Revenindu-și, spuse:

- Poftește-i înăuntru, Alice.

U n minut mai tarziu, obiectul lungii ei urmăriri intră calm in salon.

Lady Ross fusese informată că nepoata ei era scundă, negricioasă și atrăgătoare, însă descrierea aceasta nu corespundea cu realitatea. Domnișoara cu părul de abanos care tocmai intra era micuță și stăpană pe sine, cu un chip tot atat de frapant ca silueta ei bine proporționată.

Deși rochia de muselină era modestă, nimic n-o

putea face pe Maxima Collins să arate ca o mironosiță. Nu arăta ca o persoană ce putea fi lesne amăgită. Maxima își studie la fel de surprinsă mătușa cea înaltă și cu părul de un roșu-Tizian. Desdemona se gândea amuzată că păreau două pisici ce-și atingeau curioase nasurile.

- Sper că ne vei ierta această sosire neanunțată, mătușă Desdemona, spuse tanăra, care arată spre însoțitorul ei: acesta este prietenul meu, Lord Robert Andreville. Robin, Lady Ross.

Stăpana casei îi aruncă o privire bărbatului și rămase plăcut impresionată. Blondul Lord Robert arăta ca un gentleman, nu ca un pungaș, și era destul de chipeș ca toate femeile să-și întoarcă fascinate capetele după el. Nici nu era de mirare că o prinsese în mreje pe Maxie.

-Servitorul dumneavoastră, Lady Ross, rosti acesta inclinându-se elegant. Apoi se îndreptă cu un zambet ce i-ar fi pricinuit palpitații unei femei mai slabe de inger. Nefiind slabă de inger, cel puțin nu în acel moment, Desdemona îi acordă o privire întunecată și un scurt semn de recunoaștere, după care îi se adresează nepoatei sale.

- Draga mea fată, sunt atât de bucuroasă că în sfârșit te întalnesc! Mi-am făcut griji pentru siguranța ta.

- Dar de ce? întrebă Maxima.

Desdemona îl auzi pe marchiz chicotind. Cu coada ochiului, văzu că el se amuza copios de situație.

Lord Robert nu observase prezența fratelui său, dar la sunetul rasului tresări și se uită atent în cameră.

- Giles! Asta da, coincidență. Nu știam că plănuiești să vii la Londra sau că o cunoști pe Lady Ross.

- Nu o cunoșteam pe doamna și nu plănuiam o călătorie, răspunse Wolverton. Tu ești răspunzător de ambele situații.

- Serios?

- Eu și Lady Ross am cutreierat țara în lung și-n lat în ultimele două săptămâni, separat sau împreună, încercând

din răspuțeri să vă găsim pe voi doi, explică marchizul. Și acum vă faceți apariția nevinovați ca doi mieluși, părand că faceți o vizită de dimineață unei mătuși bătrănoare.

- Mătușa Desdemona nu este bătrână deloc, sublinie Maxima.

- Mulțumesc, murmură cea vizată, simțind că situația scăpa de sub control. Deși, dacă stătea să se gândească mai bine, de la bun început nu fusese sub control.

-Vorbeam metaforic, spuse Giles oferind u-i prietenei sale un zambet drăgăstos. Domnișoară Collins, de vreme ce confuzia e la ordinea zilei, permiteți-mi să mă prezint. Sunt Wolverton, fratele mai mare al pușlamalei care vă însoțește.

-A , da, zise ea cu un aer meditativ. Acela care, dacă Doamne ferește își pierde viața, va permite innobilarea

imediată a lui Robin.

- Exact așa, admise marchizul după câteva momente, când reuși într-un final să înțeleagă.

- Ar fi o idee să ne așezăm cu toții și să bem o cafea, sugeră Desdemona forțându-se din răspuțeri să se abțină.

Maxie veni să se așeze în fața ei.

- De ce ți-ai făcut griji pentru mine, mătușă? Ți-a scris unchiul Cletus?

- Am sosit la Chanleigh imediat după ce tu ai șters-o și am aflat de la Cletus și Althea că plecaseși pe neașteptate,

să mă vizitezi pasămite, și probabil nu aveai mulți bani. Am dedus că porniseși spre Londra, și încă pe jos. Desdemona turnă cafeaua adusă pentru nou-veniți, apoi continuă: O femeie singură care se incumetă la un drum de sute de mile, printr-o țară străină plină de pungași,

de hoți și Dumnezeu mai știe ce - bineînțeles că eram îngrijorată. Așadar, am decis să vin după tine.

- A fost foarte drăguț din partea ta, dar nu era nevoie să te îngrijezi. În ochii căprui și mari ai Maximei se citea nedumerirea că cineva s-ar fi putut arăta preocupat de soarta ei. A fost o călătorie plăcută, interesantă, în cursul căreia nu s-a petrecut nimic demn de luat în seamă.

Un sunet înăbușit se auzi dinspre Lord Robert.

Maxima lăsa deoparte blandetea, aruncandu-i o privire tăioasă. insoțitorul ei, cu un aer inocent, se uită înspre fratele lui mai varstnic.

- Tu cum de-ai ajuns să te implicii, Giles?

- Lui Lady Ross i s-a spus că nepoata ei ar fi fost răpită cu forța de către fratele meu afemeiat, veni răspunsul scurt.

Sprancenele lui Lord Robert se arcuiră:

- Haide, Giles, afemeiat? Ce-am făcut în nevinovatele luni petrecute în Yorkshire ca să merit așa ceva?

-Țăranii mi-au spus, îl informă Desdemona bățos.

Așa că am mers la Wolverhampton să fac cercetări.

- Lady Ross nu descrie cum se cuvine această ocazie, interveni marchizul binedispus. De fapt, a năvălit în biblioteca mea ca o furie răzbunătoare, a izbit cu umbrela în birou, te-a acuzat și te-a condamnat în lipsă pentru toate crimele posibile, plus infamie morală, te-a amenințat cu întreaga putere și măreție a legii și apoi a șters-o din nou.

Roșie ca sfecla sub privirile curioase ale celor doi tineri, Desdemona privi manioasă spre marchiz. în acea zi se pierduse cu firea, și era foarte nepoliticos din partea lui să aducă vorba.

-Depravare și infamie morală? Lord Robert privi compătimitor spre gazda sa. Auzind asta, n-aveai de ales decât să încerci a-ți salva nepoata din mainile mele.

Afirmația îi provocă Maximei un pufnet elocvent.

-Temerile tale erau de înțeles, dar deplasate, mătușă.

De fapt, Lord Robert a insistat să mă escorteze numai și numai din grijă pentru siguranța mea. O notă de exasperare

iși făcu apariția în vocea ei blandă și educată.

Ca și tine, a presupus că sunt o incompetentă neajutorată care nu va supraviețui călătoriei.

-Această neînțelegere n-a durat prea mult, Maxie, completă Robin fără a-și masca afecțiunea.

- Maxie? repetă Desdemona. Ce diminutiv vulgar!

-Așa mă striga tata și așa prefer și eu, se bosumflă nepoata ei.

'-Tatăl tău imi zicea Dizzy și nici asta nu-mi plăcea prea mult, replică Desdemona sec.

- Dizzy? făcu Wolverton interesat.

Ignorandu-1, Lady Ross continuă:

-Dacă tu preferi să te cheme Maxie, voi încerca să mă obișnuiesc. Studie figura calmă a nepoatei ei. Poate că ar trebui să nu-mi mai spui mătușă. Ne despart doar câțiva ani, și nu cred că mi-am făcut prea bine treaba de rudă cu autoritate. Poate că e mai simplu să devenim prietene.

- Mi-ar plăcea foarte mult, spuse cealaltă cu un zâmbet timid.

Desdemona mai sorbi o gură de cafea, apoi oftă:

-Acesta este un subiect mai jenant și probabil mai adecvat pentru postura de mătușă, dar nu-mi pot stăpani

neliniștea în legătură cu reputația ta. Privi spre Lord Robert. Fără îndoială, lucrurile stau altfel în America, dar cunoști, desigur, regulile englezești de bună-cuviință? Tonul interogativ fu însoțit de o speranță pioasă că nu trebuia să intre în amănunte.

-Dacă te referi la ce cred eu că te referi, spuse Maxie cu asprime, te asigur că Lord Robert s-a comportat ca un gentleman perfect. Efectul declarației glaciale se duse pe apa sambetei când șopti abia auzit: Eu am fost cea care nu s-a comportat cum trebuie.

Desdemona privi atent către nepoata ei, sigură că nu înțelesese bine. Giles, care se găsea mai aproape de fată, avu dintr-odată un acces de tuse care suna ca o încercare zadarnică de a-și înăbuși rasul.

Hotărând că abandonarea acestui subiect era cel mai înțelept lucru, Lady Ross întrebă:

- Unde locuiești? Aș fi încantată să-ți ofer găzduire.
- E foarte amabil din partea ta, dar stăm la Candover House. Ducele și ducesa au fost foarte ospitalieri.
- Stați cu Candover și soția lui? tresări marchizul.
- Da, răspunse Lord Robert țăfnos. Și de ce nu?
- De ce nu, într-adevăr? murmură fratele său.

Desdemona se întrebă despre ce era vorba. Avea să-i ceară explicații lui Giles mai târziu, între patru ochi.

Deocamdată voia să afle toată povestea lui Maxie.

-A i plecat așa de brusc de la Chanleigh pentru că

Althea te necăjea? Știu că nu suportă să fie contrazisă.

-Asta a fost o parte a motivului, declară nepoata ei după ce-și cumpăni răspunsul. Voiam și să te cunosc înainte de a mă întoarce în America.

- Părăsești Marea Britanie? Era o posibilitate care nu-i trecuse prin minte Desdemonei, deși ar fi trebuit.

-Planurile mele sunt oarecum nesigure, murmură tanăra femeie cu o umbră de neliniște pe chip.

Într-un fel, vestea că Maxie urma să se întorcă în țara natală era bine-venită, deoarece posibilele indiscreții n-ar fi putut degenera într-un scandal. Pe de altă parte, fără a-și putea reprimă pesimismul, Desdemona se gândi că alte efecte grave nu erau cu totul excluse.

Maxie își puse ceașca de cafea pe măsuța de alături și se aplecă în față cu mainile stranse în poală.

-Te rog, Desdemona, dacă vrei, poți... poți să-mi povestești

despre perioada când l-ai văzut pe Max înainte ca el să moară?

Uitându-se la expresia ei serioasă, mătușa bănuiește adevăratul

motiv pentru care fata venise la Londra. Max îi era devotat fiicei lui și, evident, sentimentul era reciproc. Faptul că tatăl ei murise singur și departe de ea îi împovăra neîndoielnic sufletul.

- Desigur, pot să-ți povestesc despre el, spuse ea, sprijinindu-

se de spătarul canapelei cu un zambet nostalgic.

A fost minunat să-l revăd. Eram doar o copilă cand a plecat in America, dar imi trimitea niște scrisori extraordinare.

Făcu o grimasă. intamplător, am pentru tine ceasul lui de aur. A fost luat de pe trupul unui talhar mort. Afirmația ei starni un viu schimb de explicații din ambele părți. La un moment dat, marchizul se ridică in picioare și luă cuvântul:

- Doamnelor, aveți multe să vă povestiți. Dacă vrei, Robin, poți lăsa aici trăsura pentru domnișoara Collins și te pot duce eu unde ai treabă.

Robin schimbă o privire cu Maxie, care incuviință.

După ce-și luară rămas-bun, cei doi bărbați se urcară in trăsura de oraș a lui Wolverton.

- Unde vrei să mergi? se interesă Giles.

- La Whitehall, te rog. De vreme ce am o după-amia-
.i liberă, le-aș face o vizită unora dintre foștii mei colegi. Robin se așeză pe bancheta din fața fratelui său. Se pare
< \ Lady Ross ți-a dat multă bătaie de cap.

- Nu mai multă decat ți-a dat ție nepoata ei. De vreme ce domnia sa amenința întreaga familie Andreville fără excepție, am hotărât că e de datoria mea să te găsesc primul, cu speranța să evit un scandal sau incarcerarea ta. Giles își puse pălăria pe locul de langă el. Te-a ajuns vreodată din urmă Simmons?

- Da, in Market Harborough, zise Robin ridicand din

sprancene. De unde știi de el?

- L-am luat pe tip de pe drum, lângă Blyth. își oblojea rănile și plănuia o răzbunare contra „drăguțului blonziu“ care a sărit să-l atace pe la spate.

- Bineînțeles că am sărit să-l atac pe la spate. Individul e de două ori cat mine, spuse Robin cu o logică de necontestat. Dacă am învățat ceva de-a lungul anilor, e că „lupta dreaptă“ constituie un lux primejdios.

-Presupun că el este tipul pe care l-a trimis Lord Collingwood după domnișoara Collins?

-Exact. Robin se încruntă. Ea n-a vrut să se lase capturată.

- Se pare că nu. Din cate povestea Simmons, l-a amenințat cu pistolul.

-Viața în pădurile din Lumea Nouă este destul de diferită de cea din saloanele londoneze, așa încat Maxie e obișnuită să rezolve problemele într-un fel mai direct. De exemplu, la Market Harborough a trebuit să o opresc să nu-i infigă un cuțit în coaste lui Simmons. Când ne-am cunoscut, abia am lămurit-o să-mi accepte compania,

deoarece nu-i făceam impresia unui tip util.

-Nu este prima care face greșeala asta. Marchizul zambi amintindu-și. Domnișoara Collins nu e deloc așa cum m-am așteptat. în acea ocazie nefericită când am intalnit-o pe Lady Ross, i-am combătut acuzația potrivit

căreia ai fi un seducător viclean, sugerand că ea și nepoata ei au complotat anume să te prindă în cursă.

- Oricine o cunoaște pe Maxie știe că nu s-ar putea gândi la așa ceva, rase fratele său. Nu e nici măcar un oscior necinstit în trupul ei grațios. Stilul care o caracterizează

e atacul frontal ziua în amiaza mare, nu lovitura dată pe furiș. îi aruncă fratelui său o privire piezișă. I-am cerut lui Maxie să se mărite cu mine. Ai ceva împotriva dacă acceptă?

- Opinia mea are vreo importanță? Amandoi sunteți majori.

- Dacă vrei să spui că dezacordul tău mă poate opri, răspunsul este nu. Dar aș dori foarte mult să o primești în familie. N-a fost acceptată întotdeauna după cum merită.

Robin cobori privirea și își aranjă foarte meticulos maneca de o croială elegantă. M-am gândit că a venit timpul să mă așez la casa mea.

- Nu sunt sigur că mariajul cu o fetișcană mignonă și nărăvașă care are curajul să traverseze Marea Britanie pe jos, să atace un bătaș profesionist și să ia masa cu o ducesă se poate chema „să te așezi la casa ta“, dar ai binecuvântarea

mea, oricat de puțin importantă ar fi. Voi doi v-ați potrivi destul de bine. Doamna șovăie?

-Are îndoieli, dar imi folosesc fiecare părticică a

farmecului

meu proverbial ca să o conving.

După ce îl lăsă pe Robin în față la Whitehall, Giles rosti în gând o rugăciune fierbinte ca fata să-i accepte cererea în căsătorie. Fusese evident, de când intraseră în salonul lui Lady Ross, că Robin își revenise din depresia cumplită care-l afectase atata vreme. Fusese nevoie de o ființă uimitoare cu ochi negri și temperament vulcanic pentru a-l face să radă din nou. Giles era mai mult decât bucuros să o întâmpine în postura de cumnată.

capitolul 29

Când Maxie se întoarse la Candover House, constată ușurată că Robin nu sosisese încă. Asta însemna că vizita la hanul unde murise tatăl ei trebuia amânată până a doua zi.

Era din ce în ce mai îngrijorată de ce aveau să afle.

După cum spusese Desdemona, Max părea încordată în timpul șederii lui în Londra. Pe măsură ce asculta, tanăra femeie simțise tot mai pregnant umbra amenințătoare a neliniștii. Era foarte probabil ca el să se fi băgat în niște planuri josnice care-i aduseseră nenorociri pe cap. Întâlnirea cu Desdemona fusese însă o bucurie, în sfârșit, Maxie găsisese o rudă din Marea Britanie de care se simțea legată. Tatăl ei îi spusese de câteva ori că-i amintea de sora cea mică. Acum Maxie înțelese de ce: dincolo de diferențele superficiale, ambele femei erau foarte asemănătoare. Poate că mătușa ei era o excentrică

incăpățanată după standardele britanice, dar Maxie nu se indoia că Desdemona s-ar fi descurcat de minune în ținuturile împădurite de peste Ocean.

Eratele lui Robin îi provocase și el o surpriză plăcută. Deși asemănarea de familie era redusă, marchizul avea un zambet misterios și o atitudine la fel de tolerantă ca a iubitului ei. Pe deasupra, îi arătase o amabilitate desăvarșită, în ciuda originii sale exotice. Poate că nu avea să obiecteze la intrarea ei în familia aristocratică Andreville.

Când ajunse în dormitor, Maxie merse să-și agațe mantia. Deschise ușile dulapului și tresări surprinsă, în puținele ore de când Robin sugerase mărirea garderobei sale apăruseră patru rochii cu încălțările potrivite aliniate frumos dedesubt. În plus erau și accesorii precum mănuși, ciorapi și șaluri împăturite pe rafturi.

Își agăță pălăria, apoi scoase cea mai elegantă ținută. Era o rochie de seară din mătase într-o nuanță de cărămiziu

ce se potrivea admirabil cu pielea ei. Nu se obosi să le probeze. Datorită talentului combinat al lui Robin și al lui Maggie, totul trebuia să se potrivească perfect. Probabil că făcuseră o echipă redutabilă ca spioni, la vremea lor.

Pe când închidea ușile dulapului, zambi ambiguu. Robin nici măcar nu trebuia să fie lângă ea ca să-i abată atenția de la temerile legate de tatăl ei. Acum putea să

se gandească în voie la *el*.

Era incredibil de tentant să accepte din toată inima cererea în căsătorie, înainte ca el să se răzgandească. Dar nu-și putea scoate din minte ideea că principala ei calitate era disponibilitatea, în timp ce femeia care fusese prima alegere a lui Robin nu era liberă. Dacă Maxie nu ar fi fost îndrăgostită de el, probabil că ar fi putut să aibă o căsnicie confortabilă, bucurându-se reciproc de compania și trupurile lor, fără conflicte majore. Deși nu ar fi atins culmile unei căsătorii din dragoste, ar fi evitat și crizele acesteia.

Cum îl iubea însă, dezechilibrul ar fi fost catastrofal. Traiul cu Robin i-ar fi picurat lent otravă în vene, deoarece ar fi știut în permanență că o alesese în mare măsură doar pentru că-i stătuse alături când avusese o noapte grea.

incrunțată, își masă templele. în afară de cazul în care Robin voia cu adevărat să se însoare cu *ea*, Maxima Collins, o metisă americană și nici pe departe o lady, ar fi fost nebună să-l accepte. Odată ce s-ar fi întors în America, el avea s-o uite destul de repede.

Bombănind, hotări să găsească ceva de făcut înainte de a începe să ronțăie mobila. Avea de gând să-l refuze cu o atitudine înțeleaptă și nobilă, dar îi era peste puteri să dea dovadă și de bună dispoziție.

Descleștându-și maxilarele, merse jos în bibliotecă, în ajun, Candover observase plăcerea sinceră zugrăvită

pe fața ei cand văzuse cărțile și o invitase să caute după placul inimii.

Nu era nimeni in sala enormă, însă îi atrase atenția un ghemotoc pufos pe unul dintre fotolii. Maxie își zise că era fie un manșon de blană uitat acolo, fie o pisică adormită.

inceptu să caute, trăgand la intamplare volume din rafturi. Candover avea o mulțime de cărți pe care dorise întotdeauna să le citească, dar nu le putuse obține. Erau titluri de poezie, istorie, filosofie, artă și orice altceva ce putea provoca sau incanta mintea.

Hotărând să fie metodică, trase scara mobilă spre colțul îndepărtat al încăperii și se urcă pe platforma superioară. Fără a ține cont de bunele maniere, își suflecă rochia, își încrucișă picioarele sub ea și luă o carte din raftul de sus. Cu eforturi, calculă ea fericită, ar fi putut termina trecerea în revistă a colecției undeva prin anul 1850.

Pierdută într-un roman epistolar al lui Montesquieu, aproape că uitase unde se afla, cand sunetul făcut de o persoană care intra in bibliotecă îi atrase atenția. Privi în jos și o văzu pe ducesă inchizand ușa in urma ei și rezemandu-se de aceasta.

Nu o zărise, iar tanăra femeie se întrebă dacă să-și anunțe prezența. înainte de a putea face asta, ducesa se clătină, apoi se prăvăli pe o canapea lungă.

Alarmată, Maxie cobori in grabă scara.

- Nu vă simțiți bine, Alteță? Să chem pe cineva?

Fața drăgălașă a ducesei avea o culoare gri-verzui care nu se asorta cu ochii. încercand să zambească, spuse:

- Nu e nevoie. Am intrat aici tocmai ca să nu-i alarmez pe toți. La ordinul lui Rafe, toți servitorii din casă sunt cu ochii pe mine, iar el e cel mai vigilent dintre paznici. Se lăsă pe spate și își închise ochii. N-am nimic, cu excepția faptului că încă nu m-am obișnuit cu graviditatea.

Majoritatea femeilor nu se simt bine dimineața, dar la mine se pare că se întâmplă după-amiaza.

- înțeleg, zise Maxie compătimitoare. După talia subțire a ducesei, era evident în primele săptămâni de sarcină.

întindeți-vă și puneți-vă picioarele pe sofa. Când cealaltă se supuse, luă o pătură moale și căidă și o întinse peste ea. Poate că vreți să mancați ceva ușor. La refuzul ferm al ducesei, Maxie insistă cu blandețe: Multe femei însărcinate au descoperit că le face bine să mănance de câteva ori pe zi. Nu alimente grele, poate ceai și biscuiți, de exemplu.

-Merită să încerc, decise Margot după o clipă de gândire.

Un sfert de oră mai târziu, după ce viitoarea mamă mancaseră doi biscuiți abia scoși din cuptor și băuseră o ceașcă de ceai, culoarea îi revenise în obraji. Cuibărindu-se în colțul canapelei, spuse:

-Mulțumesc pentru sfat. Mă simt uimitor de bine.

Făcu o grimasă. Cel puțin până data viitoare.

-Nu vă faceți griji, Alteță, greața dispare ca prin farmec undeva, după luna a treia.

-Parcă ai fi moașă, remarcă ducesa neputându-și stăpani curiozitatea din voce.

- Nu sunt, dar am avut o viață pitorească. Maxie inghiți ultima bucată de biscuit. V-a povestit Robin despre trecutul meu?

-Bineînțeles că nu. Gazda ei îi aruncă o privire incrunțată. Este ultimul om de pe pământ care ar vorbi despre treburile personale ale altuia. De multe ori e imposibil să storci de la el o informație utilă. În altă ordine de idei, mi-aș dori să-mi spui Margot.

- Nu Maggie?

- Numele meu adevărat este Margot, și pe asta îl folosesc acum. Maggie este o poreclă pe care mi-a dat-o Robin și pe care mi-am asumat-o în vremea când eram spioană. Sunt sigură că pentru el voi fi mereu Maggie, la fel cum eu nu pot să mă gândesc la el ca la Lord Robert. Își lăsă capul într-o parte, de parcă ar fi cântărit dacă să spună mai multe. Într-un final, se decise: Știu că nu te simți în largul tău, dar nu sunt o amenințare pentru tine. Dimpotrivă, aș vrea să fim prietene.

Maxie trebui să o admire pentru demnitatea cu care înfrunta situațiile neplăcute.

-Nu am dorit să vă răspund la ospitalitate cu mojiție.

Recunosc însă că imi vine greu să înțeleg relația dumneavoastră cu Robin.

-Nu ai fost mojiică. Cred că te-ai descurcat bine în niște împrejurări care pe cele mai multe dintre femei le-ar fi adus la isterie. Margot sorbi ganditoare din ceașca de ceai. L-am cunoscut pe Robin când m-a salvat, expunându-se unui considerabil risc, din mainile unei mulțimi de francezi ce-mi uciseseră tatăl. Aveam o dorință inflăcărată să lupt împotriva lui Napoleon prin orice mijloace puteam, așa că am decis să lucrăm împreună. Eram tineri, nu ne puteam increde decât în noi doi și țineam enorm unul la altul. A fost ușor - și foarte profitabil - să devenim amanți. Cu toate acestea, abia după ce ne cunoșteam de doisprezece ani am fost sigură de numele, poziția socială și naționalitatea lui. își lăsă jos ceașca și începu să-și răsucească absentă verigheta:

Poate asta e greu de înțeles acum, pe timp de pace. Robin lipsea uneori cu lunile, riscându-și viața în feluri la care nici măcar nu încercam să mă gândesc. Apoi își făcea apariția, lipsit de griji și binedispus, ca și când făcuse o plimbare prin împrejurimi. Cred că sunt foarte multe lucruri pe care nu mi le-a dezvăluit niciodată, pentru a nu mă îngrijora și mai mult. într-un anumit fel, eram foarte apropiați. Totuși, unele părți din viețile noastre nu au intrat niciodată în contact. Pană la urmă ne-am dat seama că nu era o idee

bună să fim amanți și am pus capăt relației, dar prietenia și încrederea au rămas și vor rămâne întotdeauna.

Peste ochii ei gri-verzui trecu o umbră melancolică. Poate că rezultatul ar fi fost altul dacă n-aș fi fost îndrăgostită de Rafe chiar înainte de a-l fi întâlnit pe Robin - este imposibil de spus. Dar îmi imaginez că eu și Robin suntem

mult prea asemănători pentru a fi o pereche ideală.

Chipul i se schimbă, devenind aspru: Poate acum vei înțelege mai bine de ce vreau din tot sufletul să-l văd pe Robin fericit.

Lui Maxie i se puse un nod în gat. Ducesei nu-i era ușor să-și expună cele mai intime gânduri în fața unei alte femei care, în definitiv, era aproape o străină.

-Apreciez sinceritatea ta, Margot.

-E în interesul meu să ne împăcăm bine. Dacă îți devin antipatică, prietenia mea cu Robin ar fi în pericol, și nu mi-ar plăcea deloc. Zambii cu o doză de ironie.

Ți-aș sugera să mă privești ca pe sora lui Robin. Pe Rafe l-a ajutat.

Pentru a-și ascunde gândurile, Maxie se întinse să-și umple ceașca. Robin și Candover trebuiseră să dea multe uitării ca să devină prieteni când iubeau aceeași femeie, dar se părea că izbutiseră. Spera să se ridice la înălțimea maturității lor. De altfel, era foarte ușor să o plăci pe Margot.

-Gestul tău e mai mult decât generos, zise într-un

final. Nu mi-e greu să înțeleg de ce Robin e îndrăgostit de tine.

-Robin n-a fost niciodată îndrăgostit de mine. Nici atunci, nici acum, replică Margot hotărâtă. Vru să continue,

apoi se opri. Gata, ar fi momentul să tac. Poate că am spus deja prea multe.

Margot o convinsese pe Maxie că nu era îndrăgostită de Robin, dar tanăra femeie își menținea indoielile cu privire la sentimentele lui. Ar fi fost totuși păcat să nu profite de atenția binevoitoare a ducesei, așa că, după o clipă de ezitare, spuse:

- Robin mi-a cerut să mă mărit cu el, dar e greu de crezut că o persoană cu originile mele amestecate ar fi acceptată în lumea lui.

-Prostii. Ai maniere, educație bună și arăți bine.

Cu asta și cu un pic de aroganță, vei fi acceptată chiar și la curtea regală. Șmecheria e să nu te scuzi pentru ceea ce ești.

-S e pare că ai învățat asta pe propria piele, zambi Maxie. Dar nu-mi imaginez că ai intampinat dificultăți pentru a-ți ocupa locul în societate.

-A i fi surprinsă, murmură ducesa întunecându-se.

Cand m-am măritat cu Rafe, aveam o situație asemănătoare

cu a ta. Amandouă suntem fiicele mezinilor din familii nobile - origini respectabile, dar nu chiar

din protipendadă. Tu ai origini amestecate, cum le numești,
in timp ce eu am un evident trecut dubios, pe care barfele n-au incetat să-l scoată la iveală. Nu eram deloc mireasa pe care membrii familiei Whitbourne o doreau pentru capul familiei lor.

- Știe toată lumea despre tine și Robin? se încruntă Maxie.

-Asta e unul dintre puținele lucruri cunoscute de un grup foarte restrans de persoane, toate de o discreție exemplară. Dar a fost imposibil să-mi ascund cariera de spioană - am intalnit mult prea mulți oameni pe cand jucam rolul unei scandaloase contese maghiare.

- Cu toate astea, societatea te-a acceptat.

- Din fericire, Rafe e precis un urmaș al Meduzei, chicoti ducesa. Cand cineva ii este antipatic, il poate impietri doar cu o privire. De la inceput a declarat că toți aceia care se purtau urat cu mine aveau să fie pedepsiți.

- A impietrit ruda din familia Whitbourne care ți-a dat statueta lui Laocoon? rase Maxie.

- Nu chiar, dar s-au intalnit la un bal imediat după asta și de atunci femeia in chestiune este uimitor de politicoasă.

- Datorită ție, viața de aici pare posibilă, rosti ganditoare tanăra americană.

- Dacă vrei, e in puterea ta. Ducesa o privi șireată.

Ești gata să-ți iei zborul in societate? Am un mic dineu

in seara asta. Nu va fi unul dintre evenimentele politice ale lui Rafe, ci pur și simplu reunirea unor prieteni apropiați. Nu trebuie să participi, dar dacă vrei să încerci, pot să-i invit pe mătușa ta și pe fratele lui Robin, așa că vor fi câteva fețe cunoscute.

intr-un timp atât de scurt? înăbușindu-și prima reacție de panică, Maxie spuse:

- Diseară e în regulă.

- Excelent! Sincer, cred că te vei simți bine.

Poate că așa avea să fie, dar nici măcar asta n-ar fi fost de ajuns ca să imprăștie negura ce încă stăruia deasupra viitorului ei. Refuzând totuși să facă loc neliniștii, Maxie arătă spre ghemul de blană de pe fotoliul vecin.

- E o pisică, sau un manșon?

- E un motan pe nume Rex.

-E bolnav? Nu s-a mișcat deloc de când am ajuns aici, cu o oră și jumătate în urmă.

-Nu-ți face griji, nu e mort, ci doar obosit. Margot chicoti. Foarte, foarte obosit.

Știind că era în centrul atenției, Rex se întinse voluptuos, expunându-și trupul elegant de felină. Apoi se rostogoli pe spate, cu cele patru labe în aer, și se întoarse

la moțaiala lui.

Orice fel de tensiune care mai exista în încăperea dispăru când cele două femei izbucniră simultan în ras.

Maxie hotări că, indiferent ce-i oferea viitorul, se bucura

extraordinar că o cunoscuse pe Margot. intalnirea cu Maxie ii produsese Desdemonei o satisfacție ieșită din comun. Inițial, datoria fusese cea care o trimisese după o nepoată necunoscută. Acum era o plăcere să o descopere pe adevărata Maxie, care era pe departe mult mai interesantă decât imaginara fecioară insipidă despre care mătușa ei credea că trebuie salvată. Pe măsură ce vorbeau, înțelesese că fratele ei își găsisese mulțumirea în viața excentrică pe care alesese să o trăiască. Se gandea acum că viața agitată a metropolei îl făcuse să pară a fi tulburat când o vizitase. Desdemona descoperise că fata era leit Max atat prin unele trăsături fizice - aveau același ras - , cat și prin educația eclectică și mintea ageră. Existau unii care credeau că Maximus Collins își irosise viața, dar fiica pe care o crescuse nu era o amintire neizbutită a trecerii lui pe pământ. Și Lord Robert fusese o surpriză plăcută. Era evident că voia să procedeze ca un gentleman în legătură cu Maxima, și fata însăși n-ar fi zis nu. Ar fi fost o pereche excelentă. Desdemona se lăsă pe spătarul canapelei și privi în tavan, certandu-se pe sine că avea astfel de gânduri înapoiate. Era o femeie modernă, independentă, și n-ar fi ezitat deloc să-și întrețină nepoata dacă aceasta nu voia să se mărite cu bărbatul care o compromisese.

in mod evident însă, acest sprijin nu era necesar, și nu numai pentru că Maxima era pe deplin capabilă să-și vadă de propriile treburi. in ultimele zile, Desdemona incepuse să creadă că mariajul nu era neapărat un lucru rău, cel puțin nu cand se baza pe respect reciproc și pe afecțiune.

Zambetul i se lărgi cand in minte i se strecură un gand răutăcios. Lord Robert era bogat, inteligent, chipeș, caracterul

lui era neobișnuit, dar onorabil. Pe deasupra, aparținea unei familii din cele mai inalte cercuri ale societății. Pe Althea ar fi lovit-o apoplexia dacă micuța c orcitură ar fi devenit soția unui bărbat ce reprezenta o partidă excelentă. Era o perspectivă delicioasă.

iși permise cateva minute in plus de meditație inainte de a merge in birou să rezolve corespondența ce se adunase in lipsa ei. in timp ce se uita prin teancul de hartii, observă cat de multe erau legate de munca sa. Cand incetase să mai aibă timp pentru prietenii săi? Trebuia să-și extindă hotarele vieții.

Spre sfârșitul după-amiezii, slujnica intră cu un bilet:
- L-am primit chiar acum, milady. Lacheul așteaptă.
Veți răspunde?

Desdemona examinează misiva. Era de la ducesa de Candover, care o invita la un mic dineu in acea seară. De vreme ce domnișoara Collins s-ar fi putut simți intimidată intre atația străini, ducesa spera că Lady

Ross avea s-o onoreze cu prezența ei. Aproape în trecut, menționa că fusese invitat și lordul Wolverton.

Era scrisă fermecător. Deși Desdemona îl cunoștea pe duce din activitatea ei politică, nu o întâlnise încă pe soția lui. Era frumos din partea ducesei să fie atât de atentă la situația musafirei sale. Scrise repede un răspuns

de acceptare și i-l înmână slujnicei să-l transmită mai departe.

Apoi se instalează panica. Cerule milostiv, cu ce să se îmbrace? Sună după camerista personală.

Refăcută după răceala câpătată în Midlands, Sally Griffin apărură într-o clipită.

- Este vreo problemă, milady? se interesă ea făcând o plecăciune.

-Diseară am un dineu la Candover House, Sally.

Nepoata mea stă acolo și ducesa a avut amabilitatea de a mă invita, ca să mă conving de faptul că domnișoara Collins este pe maini bune. După o mică ezitare, Desdemona continuă sigură pe ea: Avem doar câteva ore. Crezi că vreuna dintre rochiile mele poate fi modificată

astfel încât să fie mai... mai... la modă?

-Vreți să spuneți că, în sfârșit, sunteți de acord să puneți în valoare ceea ce bunul Dumnezeu v-a dăruit? se lăucură Sally. În toată Londra nu mai este altă doamnă care să aibă o siluetă ca a dumneavoastră. În vreme ce

Desdemona roșea, slujnica urmă: Am fost tot timpul de părere că rochia cafenie din mătase de Devonshire ar fi grozavă cu unele modificări. Dar n-avem timp de pierdut. înainte ca stăpana ei să se răzgandească, servitoarea o înșfăcă de mană și o trase spre scări: Când am fost dată afară fără nici o recomandare, aș fi murit de foame sau aș fi ajuns să-mi vand trupul dacă n-ați fi vrut să-mi dați slujba asta. De atunci ana dorit mereu să am ocazia de a vă răsplăti bunătatea. in seara asta veți fi cea mai elegantă, sau să nu-mi spuneți mie Sally Griffin. Pe jumătate protestand, Desdemona se lăsă tarată. Risca enorm dându-i mană liberă lui Sally, însă putea fi convinsă că rezultatul nu avea să fie plictisitor. Iar singurul lucru pe care nu-l dorea era ca Giles să se plictisească.

capitolul 30

Lavalle, camerista franțuzoaică, o imbrăcă și o coafă pe Maxie, apoi plecă să se îngrijească de toaleta ducesei. Faptul că exista o singură cameristă pentru două doamne avu o consecință nefericită: cea care fusese gata prima dispunea de timpul necesar pentru a despica nervoasă firul in patru.

Maxie știa că e o prostie să-și facă atatea griji pentru un dineu. in raport cu celelalte probleme pe care le aveau, nu conta prea mult dacă reușea să participe fără a se face de ras. Moartea tatălui și relația indecisă între

ea și Robin erau cu mult mai importante. Cu toate astea, se plimba repetându-și sfatul ducesei: „Să nu-ți ceri niciodată iertare pentru ceea ce ești“.

Dintr-odată se auzi o bătaie la ușă. Crezând că era Lavalle care se întorcea să corecteze ceva ce trecuse cu vederea, o pofti să intre.

Cel care intră fu însă Robin, nonșalant de parcă ar fi fost în hambarul din Midlands, nu în reședința unui duce. îi venea să-l mănance din ochi la cât de bine arăta în ținuta de seară.

El își ridică sprâncenele cu o falsă mirare:

-Regret, domnișoară. Căutam pe cineva care a fost tarat de-a-ndărăteala prin tufișuri, dar se pare că am greșit camera.

-M i se pare că au trecut zile și nu ore de când nu te-am mai văzut, rase ea venind să-l îmbrățișeze, iar el, cu o adevărată indemanare de gentleman, reuși să o strângă la piept fără a-i strica rochia sau coafura.

- Excelent. Scopul meu este să ajungi până într-acolo încât nu vei suporta să mă scapi din vedere mai mult de zece minute.

Partea proastă era că își atinsese deja obiectivul, deși Maxie n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului. Se dădu înapoi și se roti, mătasea vișinie alunecându-i cu un foșnet deasupra gleznelor.

- N-am purtat ceva așa de elegant în viața mea. Arăt într-adevăr bine?

- Arăți fermecător. Privirea îi alunecă încet peste ea, trecând în revistă fiecare amănunt, de la părul de abanos prins într-o coafură montantă la rochi ' grațioasă cu talia înaltă ce-i reliefa perfect silueta. Exotică.

Desăvarșită

și seducătoare. Invitând primejdios la un sărut.

Respiră adânc și murmură: Mai bine mă opresc înainte de a-ți sfașia rochia asta minunată. însă aș fi nedrept dacă nu aș menționa că arăți și inteligentă, elegantă și increzătoare.

- Este o listă minunată. Se strambă. Dacă las impresia că aș fi increzătoare, probabil că m-am molipsit de duplicitatea ta.

-Aș fi fericit să te molipsești de tot ce am, replică el foarte serios.

Maxie izbucni iarăși în ras. Evident, Robin venise să o binedispună, și reușise de minune. Pe când își lua mânușile

lungi, întrebă:

-Există niște afurisite de ritualuri englezești a căror necunoaștere m-ar condamna pe vecie la statutul de paria?

-Bunele maniere pe care le-ai învățat de la părinții tăi și de la acele dineuri din Boston sunt suficiente, o asigură el.

-Vorbind de maniere, de vreme ce oficial sunt o fecioară inocentă, n-ar trebui să te afli în dormitorul meu.

-A i dreptate. ii aruncă un zambet complice: Dar amandoi ştim cat de formală este eticheta de fecioară inocentă.

incercand fără succes să-şi reprime chicotitul, ii luă braţul şi il conduse către uşă.

-Totuşi, ar trebui să-i aşteptăm pe ceilalţi oaspeţi intr-un loc liniştit, ca de exemplu biblioteca.

-in a inte de a merge acolo, am ceva pentru tine.

Cu o mişcare de prestidigitator, scoase o cutie de bijuterii invelită in catifea. Ai spus că sunt o coţofană şi că suntem o specie cunoscută pentru adunarea de obiecte strălucitoare spre a le inmana subiectului adoraţiei noastre. Asta e dovada.

- Femeile oficial inocente nu acceptă daruri valoroase de la gentlemani, il informă ea.

- Ce noroc că nu sunt un gentleman! Expresia ii deveni serioasă. Nu ştiu ce va aduce viitorul, Kanawiosta.

Să dea Domnul să aflăm impreună. Dar chiar dacă alegi să urmezi alt drum decat al meu, aş vrea să ai ceva de la mine.

-Vrei de asemenea să-mi oferi o asigurare impotriva unor posibile probleme financiare, completă ea susţinandu-i privirea.

-A ş fi avut nevoie de tine pe cand eram spion, spuse Robin doar pe jumătate in glumă. Ai cea mai tulburătoare capacitate de a citi gandurile.

-Nu pe toate. Cand deschise cutia, Maxie icni, cu respirația tăiată. Pe căptușeala de mătase albă tronau un colier și cerceii asortați. Rubine magnifice și mici diamante strălucitoare erau montate in medalioane filigranate din aur. Ah, Robin, ce splendoare! Nu faci lucrurile pe jumătate, nu-i așa?

- Ba da, in cazul ăsta. Dacă aș fi știut că le accepti, aș ii cumpărat tot setul, de la piepteni la diademă și lanțișorul pentru talie.

- Nu glumești, nu-i așa? intrebă ea cu ochii mari.

- Nu de data asta.

iși mută privirea, neputand suporta flacăra albastră din ochii lui. Nu era nici o indoială că o dorea. Ar fi vrut totuși să aibă certitudinea că dorința lui se baza pe motivele corecte.

-Astea merg de minune cu rochia. Se indreptă către oglindă și își dădu jos cerceii simpli din aur, inlocuindu-i cu bijuteriile abia primite.

Cand intoarse capul, nestematele sclipiră in lumină.

Robin ii prinse colierul, apoi rămase in spatele ei, coborandu-

și lent mainile de-a lungul trupului delicat. Maxie se minună cat de ușor putea să-i trezească simțurile cu o simplă atingere.

Se studie in oglindă. in viața ei nu arătase mai bine.

Rubinele se potriveau splendid cu pielea ei inchisă.

Nu arăta ca o vanzătoare ambulanta de cărți; arăta ca

o doamnă. Și dacă în sinea ei se simțea ca o escroacă, gândul nu i se citea pe chip.

Privirea i se îndreptă de la imaginea ei spre cea a lui Robin. El era aristocratul englez prin excelență, un bărbat cu trăsături rafinate, o indiferență rece și o îmbrăcăminte croită perfect. Cu toate acestea, mainile lui o țineau de parcă era cea mai prețioasă ființă de pe pământ, iar în ochi i se citea o sinceritate deplină.

-A i vorbit ca și cum crezi că singurul nostru viitor este în Marea Britanie, dar nu e adevărat. Dacă vrei, am putea trăi în America.

- Ai face asta pentru mine? tresări ea.

- Fără șovăire, declară el sărutând-o după ureche cu buzele-i calde și ferme. Singura binecuvântare a averii este libertatea pe care o aduce. împreună putem să ne creăm viața pe care o dorim. Chiar dacă ai accepta să stai în Marea Britanie, aș vrea să vizitez America, să-i cunosc pe cei din poporul mamei tale, să văd pământul care te-a format.

Maxie se cutremură atât din cauza ofertei neașteptate, cât și sub impresia sărutului delicios.

- Dar ai prefera să trăiești aici, nu-i așa?

- E ciudat. Mi-am petrecut aproape întreaga viață adult în străinătate. Pot să vorbesc binișor într-o duzină de limbi străine și să găsesc o masă bună sau un pat ieftin în orice oraș de pe Continent. Cu toate acestea, iarna trecută, când m-am întors în Marea Britanie, m-am simțit

mai acasă decât în vremea când trăiam efectiv aici.

Maxie îi apăsă bland mâna care se odihnea pe talia ei.

- Ai plecat băiat fiind și te-ai întors ca bărbat. Asta a modificat lucrurile.

-A i dreptate, nu mai am acea nevoie tinerească de a mă răzvrăti împotriva a tot ce e cunoscut. O sărută din nou, de data asta în locul deosebit de sensibil dintre gât și claviculă.

Respirația i se accelerează. Era extrem de conștientă de masculinitatea lui seducătoare. Oglinda îi reflecta emoția vizibilă în strălucirea ochilor și în buzele pline și fierbinți.

Și Robin văzu. Mainile i se stranseră pe trupul ei:

- E un lucru bun că majoritatea bărbaților care vin în seara asta sunt însurați și fericiți în căsătorie. Altfel ar fi trebuit să fiu îngrijorat că unul dintre ei te va răpi. Ești irezistibilă, Kanawiosta.

În acel moment, Maxie își făcu o promisiune: indiferent ce urma să se întâmple, trebuia să mai facă dragoste cu el cel puțin o dată. Dacă nu și-ar fi fixat acest obiectiv, s-ar fi simțit obligată să-l seducă pe loc. Cu vocea nesigură, murmură:

- Ar fi mai bine să coborâm.

-Altfel nu vom mai reuși să plecăm de aici pentru următoarele

două ore, oftă el. Se dădu înapoi, apoi îi oferii politicoasă brațul. Ești gata pentru barlogul leilor, iubito?

Poate că era dispus să-și părăsească țara de dragul ei, însă Robin ar fi pierdut mai mult emigrând decât ar fi pierdut ea rămânând acolo. Trebuia să facă eforturi pentru a-și găsi locul printre acei aristocrați periculoși. Strecurându-și mana sub brațul lui, spuse:

- Leii nu pot avea colți mai ascuți decât doamnele din Boston, Lord Robert.

Cu Robin lângă ea, putea înfrunta orice.

Wolverton trimisese un bilet cu propunerea de a o însoți pe Desdemona la dîneu. Ea acceptase prompt, dar acum, că era prea tarziu să dea înapoi, se uita în oglindă:

- Sally, nu pot ieși arătând așa! Când ai spus că vei modifica rochia, n-am știut că o vei tăia până la buric.

- Haideți, milady, că exagerați, o potoli servitoarea.

I lecolteul este elegant, nicidecum deocheat.

- Poate că rochia nu depășește limita, ^dar nu același lucru se poate spune despre silueta mea. Ii aruncă o privire acuzatoare cameristei. M-ai ținut departe de oglindă până când a fost prea tarziu să modifici fie rochia, fie coafura, nu-i așa?

-D a , doamnă, spuse Sally fără vreun semn de regret.

Vă rog să aveți încredere în mine; arătați minunat, iar marchizul ăla chipeș o să se tarască la picioarele dumneavoastră.

-N u pot avea nici un secret? bombăni Desdemona roșie ca para focului.

- Ba da, bineînțeles, rosti liniștitor cealaltă. Dar numai un prost nu vede ce-i drept în fața lui.

Cu alte cuvinte, se holbase la Giles ca o neghioabă, își zise Desdemona posomorată. La fel de bine ar fi putut să-și atarne o plăcuță de gat. De gatul ei foarte, foarte dezgolit.

Citindu-i evident gândurile, Sally o sfătui:

-Ar trebui să vă puneți perlele în loc de medalion.

O să vă facă să vă simțiți un pic mai puțin expusă.

Triplul șirag de perle acoperea într-adevăr mai bine vasta suprafață de piele lăsată vederii, deși Desdemona se simțea ca într-unul din coșmarurile acelea îngrozitoare în care ești surprins în public îmbrăcat într-o ținută sumară. Se uită în oglindă cu o fascinație inspăimantată. Cămașa de noapte i-ar fi expus o porțiune mult mai mică din trup.

-Arăt ca o tarfă.

-Dar dintre cele mai scumpe, milady, replică Sally cu un zambet poznaș care o făcu pe stăpana ei să izbucnească în ras.

- Sunt absurdă, nu-i așa? Se întoarse spre oglindă și încercă să se vadă obiectiv. Mătasea avea o nuanță închisă, cu tonuri roșcate ce nu se potriveau multor femei, dar trebui să admită că se asorta perfect cu părul ei roșu-Tizian și cu tenul deschis.

Sally îi modificase și coafura obișnuită în favoarea unei cascade de bucle prinse cu un lăntișor de aur. O convinsese chiar să accepte un machiaj subtil. Desdemona trebui să admită că, dacă acea imagine din oglindă ar fi fost a unei străine, ar fi judecat-o drept o femeie îndrăzneată și atrăgătoare. Ca un fel de amazoană.

Sunetul ciocănelului de la ușă reverberă prin toată casa; sosise marchizul, și era prea tarziu să se schimbe acum. Desdemona își trase umerii și se îndreptă de spate. Din nefericire, mișcarea îi scotea în relief o parte a anatomiei ei care era și așa destul de proeminentă, dar singurul mod de a supraviețui acelei seri era să pretindă că se simțea bine în pielea ei.

Giles, care o aștepta la baza scărilor, se holbă la ea cu o expresie uluită.

Cuprinsă iarăși de neliniște, Desdemona se opri cu mana stransă pe balustradă. Era o găină bătrână îmbrăcată ca o puicuță și se făcea complet de ras. își ridică șalul pe umeri și dădu să se înfășoare în el, însă marchizul urcă ultimele două trepte și o prinse de incheietură, nelăsând-o să se acopere.

- Iartă-mi uimirea, te rog. Știam că ești frumoasă, dar în seara asta pur și simplu mi-ai tăiat răsufierea. îi ridică mana spre buze și i-o sărută.

Desdemona expiră tot aerul pe care nici nu știa că-l reținuse. Nu era nici un dubiu în legătură cu sinceritatea

admirației lui Giles. Mai mult, căldura din ochii lui era liniștitoare, făcând-o să se simtă... destul de mulțumită de sine. îi zambi marchizului și îl luă de braț:

- Mergem?

Urma să fie o seară plăcută.

Maxie și Robin își petrecuseră atata timp discutând, că musafirii începuseră deja să sosească. Margot veni să-i întâmpine la intrarea în salonaș. Înăuntru, șapte sau opt invitați discutau cu lejeritatea unor vechi prieteni.

După un suras în direcția lui Robin, ducesa o complimentă pe însoțitoarea acestuia.

- Maxie, arăți minunat! Mulțumesc lui Dumnezeu că Rafe preferă blondele. Hai să te prezint celorlalți. Pe un ton mai coborât spuse: Curaj! Majoritatea oaspeților au trecuturi cel puțin la fel de neobișnuite ca și al tău. în acel moment se apropiară un bărbat înalt și blond și o femeie șatenă, subțire, de o frumusețe calmă. Cu un zambet larg, bărbatul îi se adresă lui Robin:

- îmi pare rău că te-am ratat în după-amiaza asta la Whitehall. în vreme ce își strangeau mainile, îl studie atent pe vechiul său prieten. Arăți mult mai bine decât atunci când te-am văzut ultima oară, în Paris.

-Am motivele mele. Robin se întoarse spre Maxie: Domnișoară Maxima Collins, îți prezint pe Lucien Fairchild, conte de Strathmore. Doamna, bănuiesc, este soția lui, pe care n-am întâlnit-o până acum.

- E corect, surase tanăra femeie. Sunt Kit Fairchild.

incantată să vă cunosc, domnișoară Collins.

Numele Lucien îi suna cunoscut. După ce o salută pe contesă așa cum se cuvenea, Maxie se interesă:

- Sunteți vărul îndepărtat al lui Robin din Foreign Office?

-Văr de-al doilea, după nepot, rase lordul Strathmore pe infundate.

-Luce a fost întotdeauna mai bun la detalii decât mine, remarcă Robin.

Așadar, Maxie îl avea în fața ochilor pe bărbatul care îi instruisese pe Robin în materie de spionaj. Nu părea primejdios, dar, la o adică, nici iubitul ei nu lăsa această impresie. Spuse gânditoare:

- Poate că sunteți veri de-al doilea, dar semănați mai mult decât seamănă Robin cu fratele lui.

-Dacă ar fi armăsari, ar merita să-i ții de prăsilă pentru calitățile lor, nu ești de acord? rosti Kit cu fața serioasă, dar cu o licărire jucăușă în ochi.

Maxie decise că o plăcea pe soția lui Lucien. Se tutuiau după câteva minute. Liniștită în privința musafirei sale din America, Margot se îndepărtă să salute alți oaspeți.

O pereche se apropie de grupul lor. Robin se întrerupse din vorbă și privi parcă nevenindu-i să creadă.

Maxie nu-l mai văzuse niciodată atât de șocat.

Revenindu-

și, întinse mana către nou-venit, un bărbat brunet și

chipeș cu un zambet bland.

-Ultima oară cand ne-am intalnit, te numeai Nikki și tocmai il păcăleai pe un locotenent austriac la un targ de cai in afara Vienei.

- Merita să fie păcălit, spuse celălalt pe cand își strangeau mainile. Bălțatul ăla pe care ți l-am dat a fost in regulă, nu-i așa?

- De primă clasă. Extrem de robust și rapid, ceea ce a fost de mare ajutor pentru un tip dubios ca mine. Robin clătină din cap. De atatea ori ne-am transmis mesaje

incoace și-ncolo, și nu mi-a trecut niciodată prin minte că n-ai fi un geambaș veritabil. Dar de vreme ce te afli aici, presupun că ești Lord Aberdare, infamul Conte Țigan.

- Nu-i vina ta că n-ai ghicit, ricană Aberdare. Vasta rețea a lui Lucien nu e formată numai din vechi colegi de școală.

-Nu din cauză că n-ar fi incercat, comentă sec Strathmore.

Toți izbucniră in ras. Apoi grupul se imprăștie, intrucat bărbații abia așteptau să facă schimb de noutăți.

Continuand prezentările, Kit spuse:

-Maxie, aceasta e Clare Davies, contesă de Aberdare. Lady Aberdare era cu puțin mai inaltă decat Maxie, brunetă și cu ochi vii, albaștri.

- incantată să te cunosc. O studie un moment, după

care zambi mulțumită: Rochia asta îți stă mai bine decăt mi-ar fi stat vreodată mie.

Lui Maxie ii trebui un moment să priceapă. Apoi exclamă:

-Doamne Sfinte, Robin și Margot ți-au prădat dulapul in numele meu?

-Nu chiar. Aveam mai multe rochii comandate.

De vreme ce purtăm cam aceeași mărime, Margot m-a intrebat dacă era vreo ținută la care m-aș fi putut gandi să renunț. imi părea rău după cea vișinie, mărturisi Clare zambind. Țesătura era frumoasă, dar nici o fată de preot metodist nu se putea simți confortabil purtand culoarea aceea in public. Tu, pe de altă parte, arăți splendid.

- Mă așteptam să fiu sfașiată, recunosc Maxie. in loc de asta, toți sunteți așa de amabili!

- Societatea londoneză are cumetre din belșug, dar in seara asta nu vei intalni nici una, o asigură Kit. Aruncand o privire in jur, remarcă: Trebuie să admit că bărbații de aici n-au ajuns prea rău pentru niște absolvenți de la Eton ingropați in privilegii.

- Demagogă ce ești, o muștră Clare fără ranchiună.

Kit este radicala noastră, explică ea.

Conversația se mută spre politică, toate fiind de acord că recentul război dintre Marea Britanie și Statele Unite fusese o prostie imensă, care nu ar fi avut loc dacă femeile ar fi fost la guvernare. in timp ce vorbeau,

un lacheu le aduse sherry pentru cele două contese și limonadă pentru Maxie. Se simțea delicios de răsfățată și constata că nici o petrecere la care asistase în viața ei nu-i plăcuse mai mult.

Desdemona și Giles sosiră împreună, purtându-se de parcă erau o pereche. Mătușa ei arăta spectaculos, iar marchizul nu-și mai putea lua ochii de la ea.

După ce-i salută, Maxie îl căută cu privirea pe Robin, dar nu-l văzu. Lady Strathmore era în apropiere și nu discuta cu nimeni, așa că o întrebă:

- Kit, l-ai văzut... Vocea îi pieri când femeia se întoarse mirată. Ciudat, semăna leit, și totuși nu era ea. Maxie spuse repede: Nu ești Lady Strathmore, nu-i așa?

Cealaltă femeie rase infundat:

- Ai dreptate. Nu sunt Kit, sunt sora ei, Kira Travers. Ai un bun spirit de observație dacă ai dedus așa de repede.

Uneori, oamenii nu-și dau seama că suntem două.

Și nu, eu și sora mea nu am plănuit să purtăm rochiile în aceeași nuanță de albastru - pur și simplu lucrurile astea ni se întâmplă. Anul trecut, fetițele noastre s-au născut la douăzeci și patru de ore una după alta.

- Mă bucur să văd că am capul încă pe umeri, murmură Maxie răsufland ușurată.

- Ești domnișoara Collins, americanca, nu-i așa? Soțul meu provine și el de pe cealaltă parte a Atlanticului.

Kira îl căută cu privirea în încăpere, apoi îi făcu semn să se apropie.

Maxie înțepeni văzându-l pe brunetul înalt și zvelt. Urma să-i recunoască sangele metis și existau toate șansele

să aibă mai multe idei preconcepute pe tema asta decât ar fi avut un britanic.

-Domnișoară Collins, iată-l pe soțul meu, Jason Travers, conte de Markland, il prezintă Kira.

El se inclină politicos. Pentru un moment, Maxie eredu că expresia lui mahnită i se adresa, însă bărbatul îi risipi această impresie.

-Kirei îi place să-mi folosească titlul deoarece știe că-mi rănește inima de yankeu să aud asta. Îi aruncă soției un zambet afectuos, după care, mutându-și privirea la Maxie, se interesă: Ai sange de indian?

-Mama a fost mohawk, răspunse ea înălțându-și mandră capul. Putea să o insulte pe ea dacă voia, dar dacă i-ar fi vorbit de rău mama, s-ar fi dus sus să-și ia cuțitul.

Probabil că el ghicise ce-i umbla prin minte, căci în ochi îi apăru o licărire amuzată.

- Sper că nu ții prea mult la vechile dihonii. De vreme ce stră-străbunicul meu era huron, asta ne-ar face dușmani de moarte.

Maxie izbucni în ras. Problema intoleranței față de indieni se rezolvase mai simplu decât și-ar fi imaginat.

IV de altă parte, numele lui îi părea cunoscut.

-Ești acel Jason Travers care deține compania de

transport Travers din Boston?

Fața îi se luminează:

- Ești din Boston?

Le trebuiră doar câteva minute să-și dea seama că îi iveau o mulțime de cunoștințe comune. Ar fi putut să-și petreacă tot restul serii stand la taclale.

Când răsună gongul pentru masă, Robin apărură prin farmec lângă ea. Amuzată, vru să știe:

- Cum faci asta? Ești ca o pisică, ai talentul de a te materializa într-un loc unde nu era nimeni cu două secunde înainte.

- Pisicile ne oferă câteva dintre cele mai bune lecții de spionaj. Mișcă-te încet, dormi cu un ochi deschis și întotdeauna să fii pregătit să o iei la goană dacă situația se înrăutățește. Robin îi zambi admirativ. Te lansezi în ipsele întunecoase și pline de rechini ale societății londoneze plutind maiestuos ca o lebădă.

- Mă simt minunat. Margot avea dreptate când spunea că acești oameni sunt deosebit de amabili.

Incantarea lui Robin o ungea pe suflet. Poate că Londra avea partea ei de rechini, dar dacă avea câțiva prieteni ca oamenii pe care îi cunoscuse în seara asta, rechini nu mai contau.

capitolul 31

Dineul nu ajunsese nici măcar la jumătate când Giles

hotărâse că trebuia să-și petreacă mai mult timp la Londra. Deși îi plăceau vecinii din Yorkshire, conversația lor nu se dovedise niciodată atât de plăcută.

După ce băură puțin vin de Porto, bărbații pleacă să-și găsească doamnele. Privirea lui Giles se îndreaptă imediat spre Desdemona. Neînduplecata lui reformaloare strălucea ca o școlăriță. Cu toate acestea, nu exista nimic feciorelnic în infățișarea ei; la cină, unde avuseseră locuri alăturate, îl făcuse să se simtă ca un adolescent innebunit de dorință. Făcuse tot posibilul să nu se holbeze la frumoșii ei... frumosul ei gat. De fiecare dată când radea sau își ridica paharul de vin, ar fi vrut să o tragă din încăperea într-un loc mai ferit. Iar vrăjitoarea roșcată știa asta.

Ar fi fost amuzant, dar simțea accese de gelozie de fiecare dată când alți bărbați o priveau. Candover și Desdemona se cunoșteau din politică de ani buni, dar Giles putea paria că ducele nu o privise niciodată atât de admirativ. Dacă nu i-ar fi fost prieten de zeci de ani și extrem de îndrăgostit de soția lui, marchizul ar fi fost tentat să-l provoace la un duel în zori.

Zambi la acest gând absurd și își îndreaptă atenția spre alți oaspeți. Era o adunare lejeră, neorganizată, cu oameni ce alunecau de la o conversație la alta. Maxima Collins se încadra fără efort, inteligența și prezența ei de spirit egalau orice altă femeie de acolo. Avea să fie o soție admirabilă pentru Robin.

După o discuție aprinsă cu Lady Aberdare despre gratuitatea educației, decise că era timpul să o găsească din nou pe Desdemona. Se uită în jur și o văzu discutând cu Robin în fața ușilor duble. De data asta, era mai dificil să-și alunge gelozia. De ce trebuia să arate atât de captivată? O întrebare prostească; Robin avea acest efect asupra tuturor.

Conștient că supărarea lui era nedemnă, se îndreptă spre cei doi. Chiar în acel moment, Robin pocni din degete și scoase o lăcrămioară pe care probabil o furase dintr-un aranjament floral. Desdemona o acceptă, râzând încântată.

Iritarea lui Giles se ridică la un nivel primejdios și buna dispoziție din seara aceea dispăru. Blestemate să fie șarmul spontan al lui Robin, limba lui poleită cu aur și inima de piatră care-i permitea să-și folosească darurile fără nici un scrupul.

Neobservându-l pe Giles, Desdemona plecă să discute cu nepoata ei. În loc să o urmeze, marchizul i se adresă cu asprime fratelui său:

-Vin o cu mine afară să luăm puțin aer.

Robin îl privi derutat, dar spuse amabil:

- Dacă dorești.

Robin era întotdeauna amabil; încă o trăsătură enervantă. Ducând o luptă pierdută din start cu propria furie, Giles se îndreptă manios spre grădina interioară. N-avea nici o idee despre ce voia să-i spună fratelui său,

dar al naibii să fie dacă nu-i spunea ceva.
Cei doi bărbați se îndreptară spre zidul împrejmuitor.
Vestitele grădini ale reședinței Candover erau minunate,
dar Giles nu arăta nici un fel de interes pentru
vegetația luminată de lună. Robin îi studie cu neliniște
expresia mohorată, întrebându-se despre ce era vorba.
Giles era foarte rar în toane rele, motiv pentru care
situația îl alarma considerabil. Dorind să destindă
atmosfera,

remarcă:

- Lady Ross este într-adevăr formidabilă. Mi-aș fi dorit
să fiu acolo când a năvălit în biroul tău cu umbrela.

Giles își sprijini mainile de zid și privi în noapte.

- Dacă ai fi fost acolo, o mare parte din neazuri s-ar
fi putut evita. Mă întrebam ce se întâmplase cu tine.

- Doar nu erai îngrijorat? Chiar în acea dimineață
spusesem că s-ar putea să plec la drum dacă aș întâlni
ceva - sau pe cineva - interesant. Poate că a fost o
premoniție.

- îmi amintesc. Dar m-aș fi simțit mai bine dacă mi-ai
fi trimis un bilet sau mi-ai fi lăsat un mesaj în sat.

- Regret. Sincer, nici nu m-am gândit la asta.

- Sunt sigur că nu. Mainile lui Giles se încheștară pe
zid în timp ce încheieturile îi se albiră. Nu te-ai gândit
niciodată la altcineva decât la propria-ți persoană.

- Ce vrea să-nsemne asta? întrebă Robin crispat.

Orice urmă de albastru dispăru din ochii lui Giles,

care deveniră reci ca gheața.

- in toți anii in care erai un erou, te-ai gandit măcar o dată la oamenii care țineau la tine? Ți-a dat prin minte ce inseamnă să aștepți luni in șir, intrebandu-te dacă singurul tău frate a murit și dacă e așa, cum a murit? Fața i se aspri. Sunt sigur că nu. in definitiv, aveai lucruri mult mai interesante și mai importante la care să te gandești.

Robin il scrută, simțind cum se deschidea o prăpastie sub ei. Existase dintotdeauna o fisură, un punct slab nefast la temelia relației lor, dar amandoi preferaseră să-l ignore. Reușiseră să fie prieteni pentru că nu discutaseră

niciodată ce se afla sub aparențe. Acum, indiferent de motive, Giles voia să rupă tăcerea și să-i tarască pe amandoi in abis. Și dacă se intampla asta, legăturile dintre ei s-ar fi rupt fără putință de indreptare. Rugându-se ca fratele lui să accepte intoarcerea la rațiune, spuse cu blandete:

- Multe acțiuni de-ale mele au fost chestii plicticoase peste măsură, cu nici o urmă de eroism. Desigur că a existat intotdeauna riscul să mă părăsească norocul, dar am făcut tot posibilul să mă asigur că avea să-ți fie trimis un mesaj la Wolverton cat se poate de urgent dacă mi se intampla ceva.

-Cată grijă, pufni Giles cu sarcasm. Sunt sigur că dacă aș fi știut, lucrurile ar fi stat altfel.

Robin simți imboldul familiar la nesupunere.

- Mă acuzi că n-am fost suficient de respectuos față de capul familiei? Abia am tolerat asta de la tata, și în mod sigur n-o să o tolerez de la tine.

-Vorbesc despre simpla politețe. Trimiteai în permanență informații spre Marea Britanie, și cu toate astea abia de reușeai o scrisoare pe an pentru familia ta.

-C e să fi spus? ripostă Robin îngustându-și ochii.

Am mințit, am furat și, uneori, am ucis. Când nu sunt ocupat să fac marșăvii, trăiesc o poveste de dragoste cu o femeie care are prea multă minte ca să mă ia de soț.

Nu am murit încă. Sper că toți sunteți bine și că recolta din acest an e bună. Cu respect, al tău Robert.

Efectul acestor vorbe fu exploziv. Giles se întoarse către el, răbufnind de furie:

-Sugerezi că sunt un laș? Dumnezeu mi-e martor că n-a fost alegerea mea să rămân în siguranță la Wolverhampton. Aș fi dat orice să merg în armată după ce am plecat de la Oxford.

Intensitatea reacției sale fusese șocantă și inexplicabilă.

Dându-și seama că-i declanșase involuntar un regret profund și dureros, Robin i se adresă pe un ton domol:

- Știu foarte bine că nu ești laș. Ca să fiu sincer, să stai sub același acoperiș cu tata necesită mai mult curaj decât aș fi avut eu vreodată.

- Cineva trebuia să-și ia în serios responsabilitățile de familie, mormăi celălalt. Tu erai prea ocupat să vezi lumea

și să-ți pui viața în pericol.

- Nu aveam nici o responsabilitate de familie - abia mi se oferea un loc la masă, ripostă fratele mai tânăr, începând să se enerveze. Nu eram fiul favorit, iar existența mea sau lipsa ei nu schimba cu nimic situația de la Wolverhampton. Să stau naibii în străinătate era cel mai bun lucru pe care-l puteam face pentru nobilul nume de Andreville.

- Nu fi copilăros! Eu eram moștenitorul, așa că tata, bineînțeles, petrecea mai mult timp cu mine, dar te-a tratat corect. A fost sută la sută generos, având în vedere că purtarea ta ar fi pus la încercare până și răbdarea unui sfânt.

-A h , da, tatăl nostru cel generos și imparțial, zise Robin cu multă amărăciune. Nu erai niciodată prin preajmă când mă înșfăca și mă privea în față de parcă nu-și credea ochilor cât de ghinionist era să mă aibă drept fiu. Doar o singură dată a spus că mama a murit din vina mea - că și-ar fi dorit ca ea să supraviețuiască în locul meu - , dar gândul acesta era mereu prezent în ochii lui. Negreșit.

Lovitura era într-adevăr dureroasă: moartea mamei lor răpise inima familiei.

- Ți-a spus tata asta? întrebă Giles neîncrezător.

-Da. Robin era atât de manios, încât îi aruncă în față acuzația cea mai cumplită: N-ai rostit-o niciodată cu voce tare, dar am știut mereu că gândeai la fel.

Pentru cateva secunde se lasă tăcerea. in cele din urmă, Giles reuși să articuleze:

- Cum de ți-a venit ideea asta?

-Trebuie să-ți explic in detaliu? Era mama ta, soția lui. Tu aveai cinci ani și o adori, un sentiment ce era împărtășit. In fiecare zi venea in camera ta să-ți citească povești și să-ți cante. Am înțeles că te-a învățat și să citești.

- Cum de-ai aflat și asta? murmură Giles pământiu la față.

- De la servitori. Neavand niciodată mamă, am fost curios să știu ce-am pierdut. A fost primul meu exercițiu in culegerea de informații. Știi, ea era o legendă printre servitori, pentru că felul in care se comporta nu era cel la care te-ai fi așteptat de la o marchiză. Robin inchise ochii, luptand cu valul de pustiire ce-i afectase intreaga copilărie. Doamne, cum te invidiam pentru că ai avut-o, chiar dacă numai pentru cinci ani! in locul tău, aș fi aranjat un accident mortal pentru pușlamaua care ți-a omorat mama.

- La naiba, Robin, niciodată nu am simțit așa ceva, exclamă Giles. Bineînțeles că am jelit - pierderea ei a fost cel mai rău lucru ce mi se intamplase in viață. Dar niciodată nu te-am invinováțit pentru faptul că ea a murit și tu nu.

- Tata a făcut-o. Și nu m-a lăsat să uit asta niciodată. Giles se intoarse lent cu față spre grădină.

- Cand o femeie moare la naștere, majoritatea membrilor familiei acceptă asta ca vrerea lui Dumnezeu.

Puțini, aceia de felul tatei, dau vina pe bebeluș. Alții sunt ca mine. Ei iubesc copilul ce a supraviețuit, deoarece e singurul lucru ce le-a rămas de la femeia pe care au adorat-o.

-A i fost un frate extraordinar, iar asta mi-a amplificat vinovăția, mărturisi Robin. Eram răspunzător pentru moartea mamei tale și cu toate astea imi arătai o răbdare incredibilă.

- Nu mai vorbi ca și cand ai fi comis o crimă. Mama iubea copiii - știu că pierduse cel puțin două sarcini între nașterea ta și a mea, poate chiar mai multe. S-a bucurat

enorm că sarcina a decurs bine, dându-i speranțe de reușită. Obişnuia să-mi povestească despre frățiorul sau surioara pe care il voi avea și cum va trebui să am grijă de tine. Mă întreb dacă bănuia că nu va supraviețui. A avut întotdeauna o sănătate şubredă și trebuia să fi știut că sarcinile una după alta erau primejdioase. Totuși, sunt gata să jur că înfrunta riscul de bunăvoie. Ți-au spus și asta informatorii tăi?

-N-am întrebat niciodată despre evenimentele din preajma morții ei. N-am... n-am vrut să știu mai mult. Giles oftă și-și trecu mana prin păr.

- Te-ai născut cu cateva săptămâni mai devreme și nimeni nu se aștepta să trăiești. După ce ea a murit, tata

s-a izolat și n-a mai vorbit cu nimeni. Gospodăria era în haos. Am auzit-o pe una din cameriste că ai să mori fără o doică, așa că am călărit poneiul până în sat. Nevasta morarului abia pierduse un copil la câteva zile după naștere,

așa că am mers la ea acasă și practic am tarat-o la Wolverhampton. Am insistat ca ieagănul tău să fie pus în camera mea, ca să pot veghea în timpul nopții și să fiu sigur că încă mai respiri.

-N-am știut niciodată, murmură Robin cu inima stransă.

-Nici n-aveai cum să știi. Pe-atunci nu erai cu mult mai mare decât o felie de pâine. Giles făcu un mare efort să-și stăpânească emoțiile. Semănai așa de mult cu mama - nu numai la față, dar erai la fel de șarmant și de rapid în răspunsuri. Precocitatea ta îi fermeca pe toți cei care te cunoșteau, chiar dacă te comportai ca un drac impielițat. Mă enerva la culme felul în care scăpai făcând pozne pentru care eu aș fi fost biciuit.

-De vreme ce tata mă disprețuia orice aș fi făcut, am hotărât ca măcar să-i dau un motiv. Comportarea scandalosă îmi pune în evidență aptitudinile mai bine decât supunerea.

-Supunerea este supraapreciată, observă Giles ridicând din umeri. Tata îmi găsea utile talentele, dar oricât de tare aș fi încercat, se părea că nu eram suficient de bun.

incepand să intuiască subiectul real al discuției lor,
Robin întrebă:

-De ce vorbim despre asta după atâția ani? Ce vrei
de la mine?

Giles își privi mainile mari și elegante, arătând ciudat
de vulnerabil. Dincolo de zidurile grădinii se auzea o
trăsură ce huruia pe caldaramul de pe Mayfair.

După o foarte lungă tăcere, rosti cu o voce abia
auzită:

- Sună copilărește. Ceea ce vreau cu adevărat este să
știi că înseamnă ceva pentru tine. Ești singura mea rudă
apropiată. Am încercat să fiu un frate bun, dar tu
întotdeauna

făceai după cum voiai, indiferent de consecințe,
așa că nu te-am prea putut ajuta. Nici în relația cu tata,
nici la școală și, desigur, nici atunci când ai hotărât, la o
varstă absurd de fragedă, să te apuci de una dintre cele
mai periculoase meserii de pe pământ.

- Bineînțeles că însemni enorm, se încruntă Robin.

Cum să nu știi asta? Doar n-ai uitat cum te urmăream tot
timpul atunci când veneai acasă de la școală. Erai
incredibil

de răbdător. Voiam cu disperare să fiu ca tine.

A fost îngrozitor de frustrant când mi-am dat seama că
era imposibil. Pur și simplu, eram prea diferiți.

- Eram și suntem, preciză Giles, studiindu-și în continuare
mainile.

- Dacă suntem diferiți, asta nu înseamnă că nu putem ține unul la altul. Ai jucat rolul de tată pentru mine într-o măsură mult mai mare decât stimatul nostru părinte. Tot ce știu despre onoare, disciplină și loialitate, de la tine am învățat. Robin mărturisi oftând: Cred că unul din motivele pentru care am devenit spion a fost acela că voiam să fii mandru de mine, iar spionajul era o treabă pe care știam că o pot face la un nivel înalt de performanță. Admit că este o indeletnicire de joasă speță, dezonorantă, dar împotriva unui monstru ca Bonaparte, activitatea asta era esențială. M-a durut că nu erai de acord cu ceea ce făceam, dar odată ce începusem, nu mai puteam da înapoi.

Giles își ridică ochii, privindu-l drept în față:

-Niciodată nu ți-am condamnat indeletnicirea.

De fapt, am fost extrem de mandru de curajul și inteligența ta.

-Așa erai? se miră celălalt ridicând din sprancene.

Toate disputele pe care le-am avut s-au referit la munca mea. Am citit asta printre rândurile scrisorilor pe care mi le trimiteai exagerat de rar, iar ultima ceartă a fost când ne-am întâlnit acum patru ani, la Londra.

- imi pare rău că mi-am pierdut cumpătul în acea seară, dar eram îngrijorat. Arătai gata să-ți pierzi mințile.

Am considerat că era timpul ca Marea Britanie să

continue

lupta fără tine.

-Nu eram in cea mai bună stare atunci, admise Robin. Dar retragerea la o viață liniștită in Yorkshire m-ar fi adus in pragul nebuniei. Era mai bine să continui să muncesc și să-mi asum riscurile.

- După cum ai spus, suntem foarte diferiți. Să știi că Wolverhampton mi-a oferit intotdeauna adăpost și multă izbăvire.

Urmă o nouă tăcere apăsătoare inainte ca Robin să murmure anevoie:

- După ce mama noastră a murit, n-a mai fost niciodată destulă dragoste la Wolverhampton, căci durerea și mania tatei ne otrăveau pe toți. N-am îndrăznit să-ți cer prea mult, de teamă că ți-ai pierde răbdarea. N-aș fi putut suporta acest gand.

-Am simțit la fel - că dacă printr-un gest aș fi tensionat relația noastră, ai fi zburat ca o libelulă și nu te-ai mai fi intors niciodată.

Robin inghiți pentru a-și inlătura uscăciunea din gat, simțindu-se mai vulnerabil decat atunci cand scotocea prin biblioteca lui Napoleon.

-Tu ai fost salvatorul copilăriei mele, Giles. Acum, ești unul din cei doi - nu, trei - oameni pentru care mi-aș da viața. Mi-aș fi dorit să știu cum să exprim asta mai devreme. imi pare rău că ai avut măcar și un moment in care te-ai gandit că nu-mi pasă.

Giles își masă fruntea cu degetele-i lungi. Când își lăsă brațul jos, se putea observa că ochii i se umeziseră.

- Te aștepti ca frații să se iubească unul pe altul, dar am crezut că în cazul nostru sentimentele erau mai mult din partea mea.

Una dintre chingile care strangeau inima lui Robin se topi. Giles avea dreptate; între ei exista o dragoste frățească deasupra oricărei îndoieli. După aproape treizeci și trei de ani de viață complicată, descoperise o simplitate de principiu ce fusese mereu acolo. Fără vreo vorbă, îi întinse mana fratelui său, iar Giles i-o stranse cu putere. Mai mult decât atunci când intrase pe poarta domeniului Wolverhampton, Robin simți că venise acasă.

-Ar fi trebuit să vorbim așa cu ani în urmă, spuse el eliberându-i mana. Dar cum de o facem în seara asta, în toiul unui dineu elegant?

- Când am văzut cum o vrăjeai pe Desdemona, toate resentimentele față de fratele meu au răbufnit la suprafață, mărturisii celălalt cu un zâmbet stingher. Nu-mi pasă dacă le farmeci pe toate celelalte femei, dar imi pasă foarte mult de aceasta.

- Crede-mă, nu trebuie să-ți fie teamă de nimic. Tot ce am discutat a fost despre tine - femeia crede că poți să faci minuni. Nu am contrazis-o. Prin urmare, ai unele speranțe în această direcție?

-Am. Giles zâmbi. Cred că mă duc să o găsesc.

Mă simt mai bine cand o am alături.

Robin înțelegea perfect. Discuția cu fratele lui fusese valoroasă și trebuia să aibă loc de mult, dar acum se simțea epuizat din punct de vedere emoțional. Ceea ce însemna că, mai mult decât orice pe lume, o voia pe Maxie.

capitolul 32

Robin o găsi pe Maxie vorbind cu lordul Michael Kenyon, un bărbat înalt și brunet, cu vigoarea unui soldat experimentat. Ea îl privi jucăuș:

- Lord Michael tocmai îmi relata că te-a întâlnit în Spania. Când l-am convins să-mi spună mai multe, mi-a povestit că pe vremea aceea umblai deghizat în preot irlandez.

- Mă tem că-i adevărat, recunosc el. în timpul războiului din Peninsulă, o întreagă rețea de preoți-spioni opera de la Colegiul Irlandez al Universității din Salamanca. Câteodată, îmi asumam și eu această identitate.

Făcu o grimasă. Am izbutit chiar să încasez și un glonț. Lord Michael nu a menționat probabil că m-a găsit sangerand peste corespondența furată și a avut prezența de spirit să mă tarască până la cartierul general al lui Wellington.

Deci așa căpătase Robin cicatricea îngrozitoare! Fără să-i pese dacă îi șoca pe ceilalți oaspeți, Max[^] se ridică în picioare și îl sărută ușor pe obraz pe Lord Michael.

- Mulțumesc. Cred că a fost nevoie de un regiment de ingeri păzitori ca să-l țină pe Robin întreg. Lord Michael o privi mirat, dar fără să se supere catuși de puțin. Avea niște ochi verzi absolut remarcabili.

-Am auzit că americancele sunt incantător de directe, dar n-am fost niciodată atât de norocos încât să văd o demonstrație. Sunt mai multe ca dumneata la Boston?

- Maxima e unică, oriunde s-ar afla, interveni Robin cu tandrețe.

- Mi-era teamă de asta. După ce mai schimbă câteva cuvinte, Lord Michael se îndepărta.

- Există și o Lady Michael care n-a venit în seara asta? se interesă Maxie urmărindu-l cu privirea.

- Nu este însurat. Ai dori să soliciți postul de soție? spuse Robin sec.

-Asta este un comentariu absurd chiar și pentru tine. Eram pur și simplu curioasă - deși flirtează cu mare talent, inima lui nu este nicidecum disponibilă.

- Interesant. Din câte povestea Margot, își petrece sezonul monden cu Lucien și Kit în ideea de a se însura dacă își găsește o femeie pe gustul lui. Poate că a găsit una. Pierzându-și interesul pentru acest subiect, Robin continuă: Am venit să văd dacă te interesează puțin aer proaspăt. Grădinile Candover oferă o priveliște extraordinară sub lumina lunii.

Deși Maxie se distra foarte bine în compania celorlalți

oaspeți, era dispusă să petreacă un timp singură cu Robin. Ieșiră împreună pe ușile duble, moment în care el își aminti de ceva:

- E cam rece în seara asta. După cum o știu eu pe Maggie, a dispus să se lase aici niște șaluri pentru doamnele

care ar dori să iasă în grădină.

Într-adevăr, un teanc de șaluri călduroase aștepta pe o măsuță, în stanga. Robin îl luă pe cel de deasupra și i-l puse tandru pe umeri, după care ieșiră în curtea interioară,

de unde trecură în grădina propriu-zisă, aflată la baza scărilor. Mici felinare risipite ici și colo marcau poteca pentru vizitatori, dar nu erau atât de luminoase încât să estompeze magia nopții. Voluminosul șal îi venea lui Maxie până la genunchi, protejând-o de aerul răcoros al serii.

Încă și mai caldă era mâna lui Robin ce îi se așeză pe umeri când nu mai puteau fi văzuți din casă. Mergeau mult mai apropiați decât era cuviincios. Nu că ar fi deranjat-o pe Maxie; dimpotrivă. La pasiunea pe care o cunoscuseră împreună, trebuia să facă mari eforturi pentru a-și aminti de conveniențele sociale.

Ridică privirea, vrând să facă un comentariu, apoi se încruntă. Expresia lejeră de pe fața lui Robin dispăruse și, în lumina lunii, arăta epuizat.

- E ceva în neregulă?

-Ar fi trebuit să știu că ai să bagi de seamă. Eu și Giles am avut cea mai urată ceartă din viața noastră. M-a stors de puteri.

-Asta e îngrozitor, murmură ea oprindu-se în loc. Nu-i de mirare că arăți cam pământiu la față. Credeam că vă împăcați bine amândoi.

- Așa a fost mereu, până la un punct, dar foarte multe lucruri rămăseseră nerostite, oftă Robin. În seara asta am dat drumul tuturor resentimentelor de-o viață.

- Din ce am văzut, relația de prietenie e mai ușor să se formeze între surori decât între frați. Frații se iau adesea la întrecere, iar asta reprezintă o piedică în calea unor sentimente mai prietenoase. Probabil că e și mai dificil când cel mai mare e moștenitorul unui titlu important și al averii.

-A i dreptate, am observat asta în cazul altora. Probabil că e o binecuvântare că eu și Giles suntem atât de diferiți. Robin o îmbrățișă pe după umeri și își reluară plimbarea. Am căzut de acord că disputa din seara asta își avea rădăcinile în moartea mamei. Tata m-a invinovățit pe mine pentru asta, ceea ce a influențat negativ întreaga familie. Giles a devenit serios și responsabil și a încercat să aibă grijă de toată lumea, ceea ce nici un copil n-ar trebui să fie nevoit să o facă, iar eu m-am transformat într-un rebel. Drept urmare, am fost incapabili să ne arătăm cât de mult ținem unul la altul.

Când m-am întors din Franța, toamna trecută, nu eram

sigur dacă Giles mă mai dorește la Wolverhampton. Nu mi-am dat seama cât de mult îl rănise faptul că n-am mai trecut pe acasă atata timp.

-A ți reușit să vă împăcați?

- Da, slavă Domnului, zambi el. Suntem mai apropiați acum decât am fost vreodată în trecut.

- imi pare atat de bine! Fără a putea să-și stăpânească mania din glas, Maxie adăugă: Dar tatăl tău ar fi meritat să fie biciuit. Să-și ia toată vina legată de moartea soției lui și să o arunce în spatele unui copil lipsit de apărare a fost o marșăvie.

-Vină - la tata? Pentru ce?

-Mama ta nu a rămas însărcinată de una singură, sublinie caustic Maxie. Știi dacă în trecut au mai fost probleme cu sarcinile ei?

- De fapt, Giles spunea că niciodată n-a fost prea puternică și a avut câteva avorturi spontane.

- Dacă tatăl tău s-ar fi abținut mai mult, ea nu și-ar fi ruinat sănătatea.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, zise Robin după o clipă de reflecție.

- Orice femeie ar fi făcut-o.

- Ce păcat că n-am avut o femeie sensibilă ca tine la Wolverhampton să ne lămurească pe toți, surase el. Plimbarea îi conduse către o construcție decorativă, un templu grecesc, mic și rotund. Coloanele și proporțiile era atât de perfecte, încât Maxie bănuia că vreun

bătran duce din familie cumpărase templul din Grecia și-l adusesese acolo desfăcut în bucăți.

Urcară treptele ținându-se de mână. Era un spațiu plăcut, aerisit, cu bănci rotunde de jur împrejur.

Altarul rectangular de piatră aștepta mai degrabă picnicuri decât țapi de sacrificiu. În lumina lunii, efectul era fermecător.

Robin o privi pe însoțitoarea lui. Razele argintii îi transformaseră trăsăturile într-o simfonie de linii elegante și contururi umbrite. Fără să mai aștepte, îi ridică bărbia și o sărută.

Voia să fie un sărut ușor și afectuos, dar de îndată ce buzele li se atinseră, controlul emoțiilor i se risipi, în ultimele zile îl bantuiseră amintirea tuturor experiențelor sale. N-ar fi supraviețuit dacă n-ar fi existat femeia pe care o ținea în acel moment în brațe, și o dorea precum un muribund în deșert tanjea după apă.

Dansaseră parcă un vals lent și senzual, începând cu vizita în camera ei și continuând de-a lungul serii cu priviri languroase și zambete tainice. Dar ce simțea acum trecea dincolo de pasiune, spre o dorință primară pentru căldura ei binecuvântată și misterele vrăjite ale corpului ei.

își strecură mainile sub șalul de lână ca să-i poată simți rotunjimile dulci. Când ea răspunse, începând să toarcă ușor, îi prinse sfarcul între două degete. Se întări imediat sub țesătura de mătase.

El voia mai mult, mult mai mult. Prinzand-o de talie, o așeză pe masa de altar. Ea tresări surprinsă, apoi se relaxă, prinzandu-se de marginea de piatră.

Ridicand-o, putu mai ușor să ajungă la diferite părți ale corpului delicios. își puse mainile peste ale ei, apăsandu-

le de piatră. Degetele lui Maxie se zbătură o clipă sub ale lui, apoi rămaseră nemișcate.

Se aplecă și-și frecă obrazul de al ei. Pielea ei era netedă precum o petală, rece la suprafață, dar pulsand de viață în interior. îi suflă ușor în ureche, apoi urmări cu limba spiralele delicate. Ea murmură de plăcere, intinzandu-

și gatul ca o pisică.

Robin îi gustă arcul senzual al gâtului. Era înțeleaptă și desăvarșită și voia să se desfete cu ea, să facă aceste trăsături o parte din el însuși.

Buzele lui rătăcitoare ajunseră la colier, apoi alunecară repede mai jos. Plătise o mică avere pentru el, dar rubinele și diamantele erau reci și fără viață în comparație cu rotunjimile din decolteul ei. Le sărută cu o tandrețe arzătoare, inhaland obsedanta mireasmă feminină din șanțul dintre sani.

incercand să-și domolească nerăbdarea, îi eliberă incheieturile

așa încât să-i poată contura cu palmele deschise curba perfectă a posteriorului. Apoi, mainile îi

alunecară înainte, peste lina rotunjime a abdomenului spre locul sensibil dintre coapsele ei.

- Cred că e momentul să ne oprim, spuse Maxie cu răsufllarea tăiată.

- Nu încă. Sub fusta lucioasă, genunchii erau puțin despărțiți. Robin îi îndepărtă mai mult și pași între ei, așa încât ea să nu și-i poată apropia din nou. Era atât de aproape, încât îi putea simți căldura arzătoare de femeie.

Căută și îi găsi gura, dorind ca ea să fie atât de vrăjită încât să nu se întrebe ce făcea. îi ridică fusta și juponul cu amandouă mainile și își puse mainile pe genunchii acoperiți de ciorapi în timp ce o săruta tot mai intens. Apoi își ridică mangaierile peste jartiere, căutând aroma ascunsă a feminității ei.

Maxie răspunse cu o generozitate uimită. Când el îi atinse delicat interiorul coapselor, întoarse capul și încercă instinctiv să-și apropie picioarele. Nu putu; dimpotrivă, apăsarea genunchilor pe șoldurile lui îi spori inflăcărarea.

Rămase lipită de el, fără a mai schița vreun gest.

- Robin, ar trebui să mergem înăuntru. Nu e nici timpul, nici locul potrivit.

Nu era infrișată - nu încă. Nu și-ar fi iertat dacă ar fi speriat-o, însă era incapabil să se îndepărteze.

Respirând greu de efort, se îndreptă și o îmbrățișă.

Pulsul ii bătea cu putere in temple, dar o bătaie și mai puternică se simțea in vintre, unde bărbăția lui încordată se apăsa de căldura ei intimă, incercand să sfașie hainele stramte pentru a se contopi cu ea. Era atat de mică, atat de ușor de cuprins, și totuși mlădioasă, cu o putere feminină extraordinară.

- imi pare rău, șopti el. Ai dreptate, dar... Dumnezeu, sentimentul absurd că dacă nu te am, voi muri.

Ar fi vrut să sune amuzant, să facă o glumă care să estompeze

melodrama ieftină din vorbele lui, dar de data asta, nu reuși să fie frivol. Ciocanul sangelui repeta: „Dacă nu te am, o să mor. Dacă nu te am, o să mor“. Această dorință puternică nu era doar pentru acea seară ori pentru actul fizic al unirii revendicat de corpul său. O voia pentru totdeauna, să-i fie amantă, pereche, tovarășă. Inșă voia și să facă dragoste cu ea chiar atunci. Incapabil să-și țină in frau o dorință inconștientă, spuse:

- Nu voiai să te culci cu mine in casa lui Maggie... dar acum nu suntem in casă.

-Ah, ah, Robin, ești un diavol convingător, jumătate inger și jumătate ticălos. Scoase un ușor oftat in care se putea auzi reproș, dar și raset. Ce să mă fac cu tine? El inchise ochii, stanjenit că-l cunoștea atat de bine, dar recunoscător pentru atitudinea ei afectuoasă.

Mainile ei ii mangaiară părul, apoi alunecară ca să-i

simtă fața. Degetele ii erau reci pe fruntea și pe obrajii lui fierbinți.

iși plimbă degetul mare peste buzele lui deschise, apoi ii luă capul in maini și il trase pentru un sărut. Cand gurile se uniră, mana ii alunecă in jos peste piept și șolduri. Ajunsă la marginea pantalonilor, palma i se curbă apucand umflătura tare de sub țesătura scumpă. El ințepeni pe cand șuvoaie fierbinți ii inundau venele.

- Sper că nu-i dă nimănui prin cap să iasă la o plimbare, murmură ea. Degetele i se indreptară spre primul nasture de la pantaloni.

După un moment de uluire, Robin își desfăcu singur nasturii, degetele impletindu-se neindemanatic cu ale ei. Cand se eliberă o atinse, mișcandu-și incet degetele prin carlionții moi spre dulcele secret al feminității de dedesubt. Cutele mătăsoase și elastice erau infierbantate și umede.

Maxie scoase un oftat de dorință care-1 innebuni, ii ridică piciorul drept și il așeză in jurul șoldului său, apoi făcu la fel cu stangul. Era atat de accesibilă, atat de supusă!

in vreme ce o pregătea pentru penetrare, tanăra femeie scoase un geamăt și pulpele i se stranseră in jurul lui. Nu mai era posibilă nici o reținere. Se cufundă in ea cu o singură impingere puternică.

Ea icni la limita dintre plăcere și durere. Gafaind,

Robin se forță să rămână nemișcat pentru a-i da răgaz să se acomodeze. Simplul fapt că se găsea înăuntrul ei era aproape suficient să-l aducă la apogeu. Fiecare parte din corpul său pulsa. Se simțea de parcă ar fi ajuns la adăpost tocmai în momentul în care o furtună i se dezlănțuise

în sange.

Aroma de mosc a sexului îi înconjură, la fel de intimă precum corpurile lor. Folosindu-și mana dreaptă pentru a-i sprijini spatele, își strecură stanga între ei până când o atinse exact deasupra locului unde se uniseră. Găsi miezul sensibil, ascuns, și îl frecă ușor cu varful degetului.

Maxie gemu. Când începu să-și frece șoldurile de el o scutură un fior care o făcu să-și îngroape fața în umărul lui. În acea clipă, fără să se miște, Robin își găsi eliberarea la capătul unei serii de contracții rapide. îl inundă o plăcere violentă; cu toate acestea, în centrul orgasmului său haotic și purificator era o pace desăvârșită. Gafaind, își apăsă fruntea de a ei:

-O , Dumnezeule, Maxie, aș vrea... aș vrea să-ți pot dărui la randul meu alinarea pe care mi-o dai tu.

Alinare. Ea oftă, mulțumită că nu putea să-i vadă expresia feței pe întuneric. Când înțelesese profunzimea dorinței lui desperate, îi dăruise bucuroasă alinarea, în schimb, primise un extaz ce-i luase mințile. Nu era o afacere proastă, însă o apăsa nevoia de a fi ceva mai mult

decat un izvor de alinare sufletească și eliberare sexuală. Nu era drept; Robin îi dăruia tot ce putea. Nu era vina lui că n-o iubea.

Sperand că mușchii îi funcționau și că nu avea să se prăbușească pe piatra de altar, se desprinse de el.

- Cred că ți-am stricat cravata.

- Dacă-i așa, o să țin rămășițele presate într-o carte de poezii pentru tot restul vieții. Complimentul fu urmat de un sărut.

Pe când buzele lui le mangaiiau pe ale ei curțând rețe, fiorii unei superstiții o străbătură pe Maxie. își promisese să facă dragoste cu el cel puțin încă o dată. Asta fusese oare împreunarea cu pricina? Atat de rapidă și nepăsătoare? încercă să spere, să creadă că îi aștepta o viață întreagă pentru dragoste, dar nu putea simți nimic în afară de neagra paclă a disperării.

-Ți-e frig, observă Robin îngrijorat simțind-o cum tremura. E timpul să redevenim respectabili și să ne întoarcem înăuntru. Se desprinse de ea și o ajută să coboare pe podeaua de marmură. Pe când scotea o batistă pentru a i-o oferi să se șteargă, decise: Respectabili pe jumătate va fi de-ajuns. Dacă vom arăta ca scoși din cutie, n-o să ne creadă nimeni.

- Ca scoși din cutie nu se poate. își netezi fusta cărămizie. Din fericire, șalul îi protejase rochia de piatra aspră. Sper ca toată lumea să ne considere nevinovați și să presupună că ne-am furat pur și simplu câteva sărutări.

- Evident că doar asta s-a și întâmplat, rosti el imitând la perfecție un borfaș, cu o voce plină de sinceritate în care nu te puteai încrede. La urma urmei, tu ești o fecioară nevinovată, iar eu sunt un gentleman.

-Numai cu numele, în ambele cazuri. Părul i se revărsa pe umeri. își găsi agrafele și îl prinse din nou, sperând ca rezultatul să nu fie prea dezordonat, apoi se înfășură cuminte în șal.

Robin o luă pe după umeri și porniră împreună spre casă.

- Un motiv pentru care te-am dus la Ruxton a fost și să văd dacă-ți place, spuse el șovăitor. Mi-a plăcut întotdeauna,

deși am stat acolo doar de vreo șase ori până

acum. Crezi că ai fi fericită să locuiești la Ruxton?

Maxie își aminti de piatra caldă, de molcomele dealuri înverzite și de aerul ospitalier și binevoitor al casei.

Ruxton voia să fie un cămin, și ea era o femeie care-și dorise întreaga viață un cămin stabil.

-D a , șopti ea. Dacă... dacă lucrurile vor merge bine între noi, aș putea fi fericită acolo.

Un mare, foarte mare „dacă“.

capitolul 33

în trăsură, pe drumul spre casă, Desdemona și Giles purtară o conversație obișnuită, dar mana lui puternică și mare o ținea strans pe a ei, făcând-o să se simtă absurd de fericită. Fierbea de nerăbdare, un sentiment pe care

nu-l mai incercase de pe vremea copilăriei.

Cand ajunseră la ea acasă, Giles o însoți pe scări, apoi își odihni scurt mainile pe brațele ei, privind-o cu intensitate. Pentru un moment o stranse mai tare, iar ea se întrebă dacă nu cumva avea s-o sărute chiar acolo, pe Mount Street.

in acea clipă, camerista deschise ușa. El își lăsă mainile în jos, spunand:

- Noapte bună, Desdemona. A fost o seară minunată.

Da, și era prea devreme să se termine, își zise ea.

- Nu e așa de tarziu. Ai vrea să intri pentru cateva minute? Poate să bei un strop de coniac?

Marchizul șovăi, pe punctul de a refuza, însă ea îi surase, uimită de propriul curaj.

- Dacă te rog?

-Bine, doar pentru cateva minute, spuse el după o lungă pauză neplăcută.

Ea își trimise servitorii la culcare, apoi îl conduse pe Giles în salon și turnă câte un pahar de coniac pentru amandoi. Așezați pe fotolii față în față, discutară un timp într-o doară, însă naturalețea de mai devreme dispăruse.

Marchizul o contempla cu o expresie întunecată și meditativă ce o făcea să se simtă stanjenită. Deși în cursul serii privirea lui i se păruse măgulitoare, acum nu mai era atât de sigură. Se gândi cu o adancă tristețe că interesul lui fusese o rătăcire de moment, iar acum se

intreba cum să se retragă cu eleganță.

- Cred că e cel mai bine să plec acum, zise Giles terminandu-

și coniacul. Desdemona se holbă consternată, sigură că greșise cu ceva. Cu o privire plină de umor, el spuse: Nu te uita la mine ca și când aș fi votat împotriva legii ucenicilor pe care ai susținut-o!

Ea își feri privirea, luptand să-și controleze expresia feței. O adevărată femeie ar fi învățat cum să nu-și expună inima încă de pe la șaptesprezece ani. Cu toate astea, iat-o aici, trecută bine de treizeci, purtandu-se ca o proastă naivă.

- Problema nu e la tine, Desdemona, ci la mine, spuse Giles direct. Dacă aș mai sta, mi-ar fi foarte greu să mă abțin șt să nu te iau in brațe, ceea ce probabil că te va supăra. In mod cert imi va da peste cap planul de a te curta politicos și fără grabă.

Curte? La auzul acestei afirmații, Desdemona simți o ușurare imensă.

-Nu cred că te vei transforma intr-un animal inebunit de dorință. Și dacă o faci - ii aruncă un zambet timid - sunt gata să-mi asum riscul.

- Poate că voi reuși să mă comport ca un gentleman, dar nu garantez.

- Bine, spuse ea fără să stea pe ganduri.

Cand Giles rase, pielea bronzată din jurul ochilor i se increți.

- Îți dai seama cât de mult te-ai schimbat în ultimele două săptămâni?

- Sper că în bine.

- Evident. Se rezemă de polița căminului, cu brațele încrucișate pe piept. Poate că e prea devreme pentru o cerere oficială în căsătorie, dar aș vrea să ai în vedere această posibilitate.

Sentimentul de ușurare o părăsi instantaneu. Se lăsase în voia sorții, încântată de compania și de admirația lui, însă acum că marchizul își făcuse cunoscute planurile nu mai putea ocoli realitatea.

- Doar nu ești surprinsă, zise el ridicând din sprâncene. Perspectiva asta a apărut prima dată la Daventry.

- Mi-am imaginat că după ce îți iei răgazul să chibzuiești, o să renunți la ideile matrimoniale, rosti ea cu o voce timidă.

- Nu sunt sigur dacă asta denotă o lipsă de încredere în mine sau în tine, spuse Giles dăruindu-i zambetul pe jumătate prefăcut pe care-l iubea. Peste o clipă însă redeveni

serios. Ești dovada vie a faptului că o femeie n-are nevoie de un soț pentru a se realiza. Dacă ai intenția să te recăsătorești, pot înțelege că ai prefera o partidă mai bună. Doar... doar să-mi spui acum, și n-o să mai aduc niciodată în discuție subiectul.

Afirmația lui îi aminti că nu era singura bantuită de incertitudini.

- N-am nici un dubiu că ai fi un soț minunat. Problema este - inghiți cu greutate - dacă eu aș fi o soție potrivită, lucru de care nu sunt deloc sigură.

ii prinse privirea intr-a lui:

- Ești cinstită, frumoasă, ai o inimă bună și nu tolerezi prostia. Mie mi se par niște calități excelente pentru o soție.

Ea surase la auzul listei de criterii, însă își plecă ochii.

- Nu știu dacă îți pot dăruia un moștenitor. E adevărat că eu și soțul meu n-am mai împărțit același pat o lungă perioadă, așa că e posibil să nu fiu stearpă, dar acum sunt trecută de treizeci de ani...

-Asta n-are nici o importanță, o intrerupse el. Te cer pentru că vreau să fii soția mea, nu o iapă de prăsilă. Nu mă deranjează gândul că Robin sau un fiu al său va deveni marchiz de Wolverhampton după mine. O tristețe dureroasă îi apărură în privire. Mama și prima mea soție au murit amandouă la naștere. N-aș vrea să îți se întâmple și ție așa ceva.

Desdemona își privi mainile ce i se frământau nebunește în poală. Ar fi trebuit să știe că adevărul nu putea fi spus pe jumătate. Se strădui să se uite la el:

- Mai este încă un motiv pentru care mă tem că nu voi putea fi soția ta. Tu ești un bărbat cald și pasional. Precis dorești ca și soția ta să fie la fel, însă nu știu dacă sunt capabilă să fiu o astfel de femeie.

Spera că avea să înțeleagă aluzia, dar, în mod limpede, norocul nu era de partea ei. După o lungă pauză,

Giles o rugă:

- Ai vrea să-mi explici mai amănunțit la ce te referi? Umerii ei se lăsară în jos și vocea ei se frânse.

-Soțul meu... obișnuia să spună că era totuna să împartă așternutul cu mine ori cu un sloi de gheață. Că oricare tarfă din stradă era mai caldă decât mine. Marchizul străbătu încăperea și se așeză pe brațul fotoliului ei.

- Șșt, draga mea, murmură el luând-o pe după umeri și legănând-o ușor. Puține femei sunt pasionale într-o căsătorie nefericită. Nu te invinovăți pentru vorbele unei brute egoiste. Desdemona se lipi de el tremurând, conștientă de efectul alinător al vorbelor lui.

Ești de o corectitudine fără pereche, urmă Giles. Probabil că nu există în toată Londra o altă femeie care să-și exprime atât de onest presupusele defecte când un marchiz o cere de soție.

Ea se trase din îmbrățișare, privindu-l drept în ochi:

- Nu mă interesează căsătoria cu un marchiz, ci persoana lui Giles Andreville, care e cel mai cumsecade, amuzant și atrăgător bărbat din Marea Britanie.

-După cât se pare, amandoi considerăm că nunta e o idee bună, deci când o facem? întrebă el cu un zâmbet afectuos care-i trăda nerăbdarea.

Fără a-i lăsa timp să răspundă, se aplecă să-o sărute.

Dorința, care dispăruse pe cand_ își exprima temerile, îi dădu noi fiori Desdemonei. îl sărută la randul ei, mustrandu-se pentru lipsa de experiență.

- Nu săruți ca o femeie rece, constată el amuzat, simțindu-i parcă nesiguranța. Se ridică, apoi o trase și pe ea de pe fotoliu pentru o îmbrățișare și mai lungă.

Desdemona adora să-i simtă corpul musculos și bine clădit. Era singurul bărbat care o făcea să se simtă delicată și feminină. Se lipi de el, lăsându-se în voia sărutului pasional.

-Cred că putem să ne rezolvăm problemele spre folosul ambelor părți, nu-i așa? murmură Giles desprinzându-se ca s-o privească.

Poate că avea dreptate, dar nu voia să se arunce în necunoscut. Ferindu-și ochii de ai lui, rosti șovăitor:

- Căsătoria e pentru totdeauna, Giles. Poate că ar fi mai bine să nu facem un pas irevocabil până nu suntem siguri. Sau mai degrabă, se corectă ea, până când nu sunt eu sigură că-mi pot îndeplini partea mea de învoială.

- Nu vor exista niciodată garanții, Desdemona, spuse el cu gravitate. E de ajuns să crezi că dragostea ne va ajuta. Îi atinse obrazul cu o mângaiere suavă. Iar eu te iubesc enorm.

- Și eu te iubesc, șopti ea. Dar n-am atata încredere ca tine. Cred că ar fi bine să... încercăm mai întâi.

- Desdemona, îmi faci propuneri indecente? se prefăcu

el șocat. Când ea incuviință roșind, o cuprinse în brațe și începu să radă. Umilită, încercă să se elibereze, însă el o ținu strans, nelăsând-o să scape. Ai cumva idee cât îl poate stresa pe un bărbat avertismentul că întregul său viitor atarnă de performanța lui dintr-o singură noapte? Gandul este paralizant.

Când își dădu seama că el nu radea de ea, ci de el însuși și de minunata absurditate a naturii umane, se putu amuza la randul ei.

- Nu trebuie să fie doar o noapte. Putem să repetăm de câte ori vrem noi. Zambî răutăcios și se cuibări mai aproape de el. Deși a trecut foarte mult timp de când am fost atât de aproape de un bărbat, dacă-mi aduc bine aminte, nu pari să manifesti nici un simptom de paralizie.

Cu respirația întretăiată, Giles o stranse mai tare în brațe.

- Hai să vedem, te pot convinge că vei fi cea mai bună dintre toate nevestele posibile? Se aplecă pentru încă un sărut care îi lăsă pe amandoi fără suflare.

Tăcută, îl însoți pe scări spre camera ei, odihnindu-și capul pe umărul lui, mai fericită decât fusese vreodată în viață. În cursul ultimului sărut își dăduse seama că marchizul avea dreptate, că puternica atracție pe care o simțea față de el însemna că era într-adevăr capabilă să fie o soție caldă și iubitoare. Dar ar fi fost păcat să scape ocazia de a și-o dovedi.

După ce închise ușa dormitorului în urma lor, Giles șopti:

- Lasă-mă să te privesc.

Camerista lăsase o singură lampă să ardă pe noptieră. Dădea suficientă lumină ca să-i scoată în relief expresia intensă de pe chip. Timidă, rămase în loc, iar el începu să-i dea ocol. îi desprinse perlele, pecetluindu-și gestul cu un sărut pe ceafă, apoi îi desfăcu agrafele lăsându-i părul să i se reverse peste umeri. își îngropă fața în el, murmurând:

- De când doream să fac asta! Părul tău e tot numai flacără și mătase, la fel ca tot restul ființei tale.

Respirația lui îi încălzea gatul; admirația lui îi încălzea inima. Simțind cum îi creștea încrederea în sine, spuse:

- Vreau și eu să te văd, Giles.

îi desfăcu lent cravata, apoi nasturii de la guler, așa încât să-i poată atinge pieptul cald. Firele castanii o gadilară

pe palmă, întezindu-i bătăile inimii.

Pe rand, se dezbrăcară unul pe celălalt. Se mișcau cu o incetineală voită, alimentând focul dintre ei cu vorbe afectuoase și atingeri ușoare. Când cămașa ei alunecă la podea, lăsând-o goală cu excepția ciorapilor, el spuse răgușit:

-E ști minunată, absolut minunată. Boadicea, vechea regină războinică a briților, trebuie să fi arătat

ca tine, toată numai păr roșcat-auriu și forță feminină zvăpăiată. Zambii. De la Daventry am tot visat la gatul tău splendid.

- La asta te holbai în fiecare seară? întrebă ea roșind.

-Bineînțeles că la gatul tău, doar sunt un gentleman! își furișă mainile sub sanii ei voluptuoși ridicându-i și frământându-i. Cu răsufierea întretăiată, spuse: Am vrut să fac și asta. își îngropă fața în șanțul adânc și cald, apoi începu să-i lingă și să-i sărute sfarcurile, venerand-

o cu atingerea lui.

Desdemona gafai și își arcui spatele. Era prima dată în viață când își iubea trupul de tarfă, și asta pentru că-i oferea lui atata plăcere. Mai mult decât orice pe lume, voia să-l satisfacă, să-i inapoieze bucuria ce inflorește în ea.

Se prăbușiră într-o împreunare febrilă, descoperindu-și reciproc intimitatea și, la final, strigându-și la unison extazul. Era o noapte a timidității și a explorării, a pasiunii și a rasului, prea valoroasă pentru a fi irosită dormind. Ea își dădu seama că nu era nicidecum o femeie rece, și în același timp îl convinse pe Giles că numai un neghiob l-ar fi putut găsi plictisitor.

Când nu făceau dragoste, stăteau unul în brațele celuilalt și discutau, împărtășindu-și gândurile, tot atât de intim pe cât o făcuseră și cu trupurile lor. La un moment dat, cu o imensă frustrare, Giles observă că se

apropiau zorii.

- in această parte a anului se luminează devreme.

Răsuflarea

lui ii atinse părul. Nu vreau să plec, dar este timpul.

Desdemona se rostogoli alături, sprijinindu-și bărbia de pieptul lui. Nu rămăsese nici urmă din harpia țafnoasă care intrase exploziv in viața lui liniștită. Acum era doar blandețe și bunăvoință:

-D e ce să pleci? Servitorii vor fi înțeles deja ce se petrece.

-N u neapărat, dacă nu-1 punem la socoteală pe vizitiul meu. Sunt de acord că pentru niște persoane de varsta noastră buna-cuviință nu mai este o chestiune prioritara, dar prefer să nu apară barfe in jurul numelui tău.

Zambind diabolic, își mișcă șoldurile apetisante și il făcu să o tragă spre el pentru un alt sărut. Cand deveni imperios necesar să se oprească pentru a respira,

Giles gemu:

- Ești o femeie nerușinata. Iar eu sunt un bărbat norocos. Remarcand că roșise, nu se putu abține să nu comenteze: Delicioasa ta imbujorare merge cu mult mai departe decat m-aș fi gandit.

Ca efect al complimentului, obraji ei se invăpăiară.

Pană cand Giles termină de explorat locurile unde se manifesta

imbujorarea mai trecu încă o jumătate de oră.

- N-am știut că poate fi așa, mărturisi Desdemona, pe cand își trăgeau sufletul cu trupurile incolăcite.

-N ic i eu.

-Adevărat? ^

-Adevărat. ii mangaie umărul gol. Presupun că am avut parte de un număr obișnuit de experiențe, dar jj n-am făcut niciodată dragoste cu iubirea mea. Nimic din trecut nu se compară cu asta. O sărută din nou, plin de dor. Ești pregătită să iei o decizie in legătură cu mariajul, sau mai ai nevoie de timp?

- Crezi că-s atat de proastă să te las să pleci? rase ea strangandu-1 tare in brațe.

capitolul 34

Hanul Abingdon se afla pe o stradă numită Long Acre, lângă Covent Garden. Cand birja se opri in față, trăsăturile lui Maxie se aspriră. încă de cand se trezise, neliniștea sumbră aproape că o sufocase. Nu putea să scape de sentimentul că informațiile pe care urma să le afle aveau să-i răscolească iremediabil existența, însă n-avea de ales, trebuia să meargă mai departe.

Ea și Robin căzuseră de acord că hanul constituia punctul de plecare al anchetei. Fără indoială, moartea unui oaspete ii marcase pe angajați. Iar dacă nu primeau răspunsuri oneste la întrebările lor, ei bine, asta avea să le furnizeze alt gen de indicii.

Cobori din birjă ajutată de Robin și se opri un moment

să studieze clădirea. Era mică și respectabilă, dar numai atât. Tatăl ei n-avea bani pentru o locuință mai impozantă.

Luandu-1 pe Robin de braț, se îndreptă spre ușă cu un pas hotărât.

Pe cand perechea bine îmbrăcată dispărea în han, proprietarul tutungeriei de alături, care spiona prin sticla murdară a vitrinei, reflectă dacă tanărul cuplu se potrivea descrierii pe care o primise: un tip blond, arătos ca un lord, și o femeiușcă brunetă și voluptuoasă.

Bătrânul dădu din cap. „Da, ăștia tre’ să fie“, își zise. întorcându-se către băietanul care-1 ajuta în prăvălie, îi porunci:

- Du-te după colț și spune-i lui Simmons că tipii pe care m-a rugat să-i pandesc au intrat în hanul Abingdon. Ai grijă și grăbește-te. Dacă nu-i acolo, du-te după el. O să ai o jumă’ de coroană dacă ajunge aici la vreme. Iar el avea să capete trei lire, mai puțin jumătatea de coroană cu pricina. Mulțumit peste măsură, tutungiul se trată cu unul din cele mai scumpe trabucuri pe care le avea.

Conveniseră mai înainte ca Robin să vorbească, întrucât bărbații erau luați mai în serios, după cum învățase Maxie din experiență. Când găsiră un tanăr angajat plin de coșuri, Robin întrebă:

- Putem să vorbim cu hangiul, te rog?

Celălalt își ridică privirea din ziarul pe care-1 citea.

După o privire insultătoare aruncată lui Maxie, spuse:

- Pot să-ți închiriez o cameră, dar va trebui să plătești pentru o zi întreagă dacă o vrei doar pentru o oră.

- N-avem nevoie de cameră, replică Robin cu o voce tăioasă, ca de oțel. Vrem să vorbim cu hangiul. Acum. Funcționarul fu tentat să-i răspundă arogant, dar se răzgandi.

- Să văd dacă Watson vrea să vorbească cu dumneata. Maxie își incleșta și descleșta mainile pe cand așteptau. Dacă nu ar fi fost prezența calmă a lui Robin, s-ar fi suit pe pereți. Era recunoscătoare că nu încerca să-i facă o conversație banală; în starea ei de spirit, ar fi putut să i-o reteze din scurt. într-o iarnă, pe viscol, se luptase cu niște lupi cu mai mult calm decât dădea dovadă azi. închizand ochii, se strădui să-și domolească respirația. Oricat de supărător ar fi fost, adevărul era de preferat angoasei din acele momente.

Slujbașul se întoarse și arătă cu degetul mare peste umăr:

- O să vă primească. Pe hol, ultima ușă pe stanga.

- Spune despre ce-i vorba și fă-o repede, că-s ocupat, se răsti patronul fără a se obosi să se ridice de la birou. Era un individ slab, cu un început de chelie și cu o expresie de iritare cronică.

- Numele meu este Lord Robert Andreville, îl informă Robin cu răceală. Cu aproximativ trei luni în urmă, unul dintre oaspeții dumitale, un anume domn Collins,

a murit pe neașteptate.

-Americanul. Fața lui Watson se albi. A dat ortu' popii aici, așa este.

-Poți să ne spui ceva in legătură cu împrejurările morții sale? Cand hangiul nu răspunse, Robin il imboldi. Cine l-a găsit și pe la ce oră? Domnul Collins era in viață in acel moment? A fost chemat un doctor?

- Ce te privește pe dumneata? ripostă Watson cu o căutătură manioasă.

-Era tatăl meu, interveni Maxie nerăbdătoare. Desigur că am dreptul să aflu cum au decurs ultimele ore din viața lui.

Watson se intoarse spre ea și o studie cu o expresie i mpenetrabilă.

- imi pare rău. Ferindu-și privirea, spuse: L-a găsit o cameristă in zori. Era mort deja. Doctorul a spus că era de la inimă. Decesul a fost subit.

- Care e numele doctorului? intrebă Robin.

- M-ați făcut să pierd destul timp, mormăi patronul ridicandu-se incrunat. Nu mai e nimic de spus. Collins a murit și asta-i tot. Dacă nu se intampla aici, s-ar fi intamplat

in altă parte, și aș fi vrut să fie așa. Acum ieșiți.

Am de lucru.

Maxie deschise gura să protesteze, dar Robin o luă hotărat de mană:

-Mulțumesc mult pentru timpul acordat, domnule

Watson.

După ce însoțitorul ei o conduse afară din birou și închise ușa, tanăra femeie șopti:

- Vreau să-l întreb mai multe, Robin. Ascunde ceva.
- Da, dar n-ar fi spus nimic, nu fără violență fizică, și e prea devreme să încerc asta. Poate că există o cale mai bună să aflăm ce vrem. în loc să se îndrepte spre ieșirea din clădire, Robin o luă în cealaltă parte. Servitorii știu întotdeauna ce se întâmplă; dacă avem noroc, e posibil ca nimeni să nu le fi atras atenția să-și țină gura.

Ușa de la capătul culoarului dădea spre o curte pietruită, cu grajduri construite pe trei laturi. Maxie îl urmă pe Robin spre o ușă deschisă. înăuntru, un grăjdar mai bătrân ungea o piesă de harnașament și fluiera încet printre dinții strambi din față.

- Bună ziua, domnule, spuse Robin voios.

Grăjdarul își ridică privirea uimit, dar nu supărat că fusese intrerupt.

- Bună ziua și duminică. Cu ce vă pot ajuta?

-Numele meu este Bob Andreville. Robin îi întinse mana. Accentul său era vădit american, mult mai apăsător decât al lui Maxie. Mă întrebam, lucrezi de mult pe-aici?

- De vreo zece ani. După ce se șterse de ulei pe pantaloni, grăjdarul îi scutură mana lui Robin. Mă cheamă Will Jenkins. Ești american?

- Da, însă tata s-a născut în Yorkshire. Asta e prima

mea călătorie în Marea Britanie. Aș fi venit mai devreme, dacă nu era războiul. Scutură posomorât din cap.

Ce porcărie, și războaiele astea! Americanii și britanicii ar trebui să fie prieteni.

- Asta-i adevărat, fu de acord grăjdarul. Am un văr în Virginia. Ești din partea aia a coloniei?

Cei doi bărbați continuară în același stil în timp ce Maxie se foia nervoasă, dar își dădu seama că Robin avea dreptate. Aveau să afle mult mai multe de la grăjdarul

prietenos decât de la hangiul ostil.

În cele din urmă, Robin ajunse la subiect:

- Un prieten de-al meu, Max Collins, a venit să-și viziteze neamurile din Anglia acum vreo câteva luni.

Chiar înainte de a mă imbarca, am aflat că a murit, dar nimeni nu știa ce s-a întâmplat. Mi-am adus aminte că stătea la hanul Abingdon, așa că m-am gândit să trec pe-aici, poate află vreun amănunt pe care să-l comunic familiei lui. își stranse buzele. Auzim tot soiul de povești despre cât de periculoasă e Londra. L-au atacat hoții?

- Nicăi vorba de așa ceva. Domnul Collins și-a dat sufletul chiar aici, în patul lui. Jenkins clătină din capul cărunt. Era un domn fain, foarte drăguț cu toată lumea, chiar și cu ipocritul ăla de Watson. Toată lumea a fost înmărmurită aflând că și-a luat viața.

Cuvintele o loviră pe Maxie ca o ghiulea de tun. Efectul fu atât de cutremurător, încât depăși orice durere.

Și-a *luat viața*. Abia reuși să ingaime:

- Nu. Max nu ar face așa ceva.

- imi pare rău să fiu eu cel ce vă dă vestea, domnișoară, însă nu-ncape indoială. S-a străduit să pună la cale totul in așa fel incat nimeni să nu-și dea seama, dar n-a fost destul de grijuliu. Poate că l-a mahnit ceva tare mult și a hotărât că nu mai era in stare să indure. Tuturor ni se intamplă asta din cand in cand, numai că domnul Collins a și trecut la fapte.

Cand era mică, Maxie se aventurase odată pe un lac inghețat intr-o perioadă in care vremea se încălzise. Chiar și la douăzeci de ani după aceea, nu uitase groaza trăită atunci cand gheața pe care o crezuse solidă incepuse să se crape sub tălpile ei. Disperată, incercase să se retragă spre țărm, dar nu exista nici o speranță, deoarece gheața se crăpa in toate direcțiile. Se aruncase in apa teribil de rece, riscand inecul in cateva secunde; din fericire, tatăl ei ii auzise țipetele și o salvase.

Acum se simțea de o mie de ori mai rău ca in clipele cand gheața i se crăpa sub picioare. Ceea ce spusese Jenkins era dincolo de puterea ei de înțelegere; de data asta, nu apa era cea care o inghițea, ci o suferință insuportabilă.

- Nu, repetă ea, ingropandu-și fața in maini. Tati nu s-ar fi sinucis niciodată. *N-ar fi făcut asta!* Pe de altă parte, totul se potrivea cu o precizie ingrozitoare. Se explica

tot ceea ce nu putuse să înțeleagă.

Cu mintea vraiaște, se năpusti pe alee, spre Long Acre.

il auzi pe Robin cum o striga, dar vocea lui era depărtată și nu avea nici o importanță.

În stradă se ciocni cu un bărbat ce mirosea a ceapă, își pierdu pălăria și aproape căzu, dar reuși să-și recapete echilibrul. Orbește, alerga pe caldaram, fără a ține seama de circulația intensă.

Un strigăt răgușit îi răsună în urechi. Cineva o apucă de mână și o trase din calea unui cal care se cabrase, fiind cât pe-acum să o lovească în cap cu copitele.

Nebăgându-l în seamă pe salvatorul ei, o rupse la fugă din nou, ca și când ar fi existat un loc unde trecutul era diferit și unde nu trebuia să creadă că tatăl ei s-ar fi sinucis.

Se împiedică și căzu cât era de lungă pe caldaramul murdar. își pierdu răsufierea, dar nu simți nimic atunci când se izbi cu genunchii și palmele de pavaj.

Ridicându-se cu greu în picioare, era pe punctări de a-și relua goana când o apucară două maini puternice.

Vocea familiară a lui Robin spuse grăbit:

-Oprește-te, Maxie! Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te înainte să pățești ceva!

încercă să scape, dar el înteeți stransoarea. Pe când o ținea pe stradă, își stranse palmele și-l lovi cu pumnul:

- Tata nu și-ar fi curmat niciodată zilele și nu m-ar fi părăsit! strigă ea cu șiroaie de lacrimi curgându-i pe față.

iubea viața și mă iubea pe mine. N-ar fi făcut niciodată așa ceva!

Mai curând încerca să se convingă pe sine, bănuind Robin. încercă să-i imobilizeze pumnii gata de bătaie, prinzându-i brațele pe lângă corp ca într-o chingă, însă Maxie continua să se zbată nebunește.

Icni când un pumn il izbi in stomac, lăsându-l fără suflare. Era periculos să oprești o femeie atât de impetuoasă

impotriva voinței ei, dar nu îndrăznea să folosească și mai multă forță. innebunit să o calmeze înainte de a-și face vreun rău, spuse tăios:

- Nu știm ce s-a întâmplat exact, Kanawiosta. Poate că Jenkins a greșit. Trebuie să știm mai multe.

Ea scoase un sunet chinuit și rămase nemișcată, lăsându-se moale în brațele lui. Robin își dădu seama că

afirmația lui voit liniștitoare avusese un efect contrar: : în loc să-i insufle ideea că grăjdarul putea să se înșele, făcuse imposibilă negarea în continuare a adevărului.

il dorea să știe că suferea, găsindu-se într-un iad al ei pe care nu-l putea împărtăși cu nimeni. Ignorând trecătorii curioși, continua să-i vorbească în șoaptă, cu buzele aproape de ureche, sperând ca sunetul să o calmeze,

chiar dacă în starea aceea Maxie nu putea percepe sensul cuvintelor.

Instinctul dezvoltat în anii petrecuți pe Continent

il făcu pe Robin să ridice brusc privirea. La cateva | case mai incolo, mai departe de firul circulației, stătea Simmons, negru de supărare.

„Dumnezeule, de ce trebuia nenorocitul ăsta să apară chiar acum?“ se întrebă Robin făcând semn unei birje i are tocmai trecea. Când aceasta se opri, o luă pe Maxie în brațe și împinse brutal un negustor care încerca să se urce. îi strigă vizitiului:

- La Mayfair, cât poți de repede. Ai cinci lire în plus dacă ajungi acolo în jumătate din timpul obișnuit.

Pe când trăsură se hurduca nebunește prin trafic,

Robin se așează și o luă pe Maxie în brațe. Apoi se rugă

■4 aibă înțelepciunea de a o ajuta așa cum și ea îl ajutase pe el.

Simmons urmări cu o privire furioasă cum birja se îndepărta. Evident, fata aflase adevărul și reacționase chiar și mai urat decât se temea unchiul ei. îi făcu semn unui derbedeu costeliv care lucra pentru el în mod obișnuit:

-Află unde s-au dus.

Băiatul se repezi după birjă. Când o ajunse din urmă, sări și se prinse de un suport din spate, apoi se ghemui într-o poziție comodă pentru restul drumului.

Când puștiul se întoarse, Simmons se gândi că putea măcar să-i spună lui Collingwood unde locuia nepoata lui. Nu era mare lucru, dar atât mai fusese în stare să

•alveze dintr-o treabă care fusese, de altfel, o catastrofă

de la început până la sfârșit.

Deși era conștientă, Maxie se afla într-o stare de șoc profund. Scuturată de frisoane, părea că nu-și dă seama de prezența lui Robin. El o legănase în poală pe tot drumul spre reședința Candover, străduindu-se zadarnic să-i transfere din căldura lui.

Când amintise prima dată de moartea tatălui ei, Robin luase în considerare varianta sinuciderii, deoarece oferea o explicație plauzibilă pentru secretul păstrat de Collingwood. Ce spusese Maxie la Ruxton când se lamentase că nu-și putea vedea viitorul? Ceva despre o posibilitate de neconceput. Cunosându-l pe tatăl ei mai bine decât oricine, nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi fost capabil să-și ia viața. Iată însă că o făcuse, iar această veste o bulversase complet.

Când ajunseră, o purtă pe brațe sub ochii majordomului uimit, cerând peste umăr să se ducă în camera ei apă fierbinte, prosoape, bandaje și alifie. O așeză pe pat și îi scoase rochia ruptă și ciorapii. În acel moment nu-i mai păsa cătuși de puțin de conveniențe.

Când apăru camerista cu lucrurile cerute, o așteptă să plece, apoi spălă ușor sangele și julturile de pe palmele și genunchii lui Maxie. Nici una din răni nu era atât de adancă încât să necesite un bandaj, deși probabil că tăieturile o usturară cumplit când puse alifia pe carnea vie.

Tanăra femeie nu opuse rezistență, nu cooperă și nu

arăta vreun disconfort in timpul tratamentului administrat. Pur și simplu stătea pasivă, ferindu-și ochii de el. Cand termină, se intoarse pe burtă și-și ascunse fața in pernă.

Robin se intrebă dacă indiferența ei totală era un aspect al moștenirii mohawk. Nu că motivul ar fi fost important; ce conta era faptul că il excludea pe el. N-ar fi bănuț niciodată cat de dureroasă era această senzație. Cand termină, trase o pătură peste ea, apoi o mangaie pe mana încă stransă in pumn.

- Ce-aș putea face? La negația ei aproape imperceptibilă, insistă: Kanawiota, cand mă inecam in durere, mi-ai spus că o durere împărtășită e mai ușoară. Nu accepți nimic de la mine?

- Nu acum. Vocea ei inăbușită abia se auzea. imi pare foarte rău.

- Vrei să plec?

Maxie incuviință.

Cu inima grea, Robin se ridică in picioare. in ciuda staturii ei mici, nu arătase niciodată fragilă, dar acum silueta subțire de sub pătură părea micșorată și vulnerabilă.

El nu incercă să-și definească sentimentele; știa doar că ar fi dat de bunăvoie tot ce avea ca să-i ușureze suferința.

Vrand să-și arate cumva tandrețea, o atinse pe părul negru ca pana corbului cu o mangaiere prea ușoară ca ea să o simtă, după care se urni cu greu din loc.

Auzind de la servitori că aveau necazuri, ducesa aștepta afară pe un fotoliu, cu mainile așezate răbdător în poală. Când el își făcu apariția, întrebă încet:

- Ce s-a întâmplat?

El oftă, trecându-și frustrat mâna prin păr.

- Se pare că tatăl lui Maxie s-a sinucis.

-Ah, Dumnezeule! Margot se albi la față. Pierzându-și iubitul tată în împrejurări tragice, înțelegea cât se poate de bine durerea lui Maxie.

- Pe toți sfinții, aș vrea să-o pot alina cumva, însă tot ce vrea e să fie lăsată în pace, explică el posomorât.

- Dă-i timp să absoarbă șocul, îl sfătui Margot. Durerea este o chestiune solitară. Câteodată trebuie să te întorci spre tine însuși și să te împaci cu ea înainte de a putea accepta consolarea din partea altora.

-Sunt sigur că ai dreptate, Alteță. încercă să zâmbească. Dar mi-e foarte greu să o văd așa.

- Dragostea rănește, Robin. încercând să însenineze atmosfera, Margot continuă: Tot așa și foamea, iar în ultimul timp îmi e mereu foame. Hai să iei ceaiul cu mine. Luându-l de braț, se îndreptară spre salon. Un ceai nu era mare lucru, dar era mai bine decât nimic.

capitolul 35

Abia își terminaseră ceaiul, cand intră majordomul cu o carte de vizită. Margot ridică din sprancene:

- Lord Collingwood e aici.

- Pot să asist la intrevvedere? o rugă Robin. Mă interesează enorm ce are de spus.

- Bineînțeles.

Majordomul plecă, iar după cateva minute il conduse pe vizitator in salonaș. Lord Collingwood era un bărbat inalt, tras la față, cu un aer obosit. După ce făcu o reverență in fața lui Margot, spuse:

- Rog a mi se ierta vizita neașteptată, Alteță, dar am motive să cred că nepoata mea, domnișoara Maxima Collins, e in vizită la dumneavoastră. Aș dori să o văd.

- Este aici, admise Margot, dar nu se simte bine și nu primește vizite. Doriți să-i lăsați un mesaj?

Collingwood ezită. in timp ce cumpănea, privirea îi căzu asupra lui Robin, care se retrăsese intr-o poziție discretă intro parte a încăperii. Ochii vicontelui se îngustară:

- Nepoata mea călătorea cu un bărbat avand infățișarea dumitale.

- Sunt Lord Robert Andreville, se prezentă acesta cu o inclinare scurtă a capului.

- Fratele lui Wolverton? intrebă șocat vizitatorul.

- intocmai

- Și eu care eram ingrijorat că fata a fost răpită de un ticălos!

-O familie nobilă nu oferă neapărat garanții împotriva purtării ticăloase, preciză Robin sec. Oricum, intențiile mele în ce o privește pe domnișoara Collins au fost întru totul onorabile. Ne-am întâlnit din întâmplare.

Cunoscând primejdiile la care se expunea, m-am oferit să o însoțesc pentru a mă asigura că ajunge la Londra în siguranță. În timp ce vorbea, îl studia atent pe Collingwood. Dacă priveai mai de aproape, exista o mică asemănare cu sora lui, deși era o ființă mult mai cumpătată și mai convențională decât Lady Ross. În orice caz, părea gentlemanul englez prin definiție, nu un individ care să fi comandat uciderea fratelui incomod, înțelegea de ce lui lui Maxie nu-i venise să creadă că unchiul ei putea fi atât de nemilos.

- Mi-ai apărut cu mare destoinicie nepoata de un detectiv de pe Bow Street pe care l-am trimis după ea, remarcă acesta cu o umbră de umor.

-Dumnezeule, Simmons e detectiv? Robin începu să radă. Ar fi trebuit să ghicesc. Eu și Maxie credeam că este un soi de ticălos.

-Detectivii seamănă uneori destul de mult cu infractorii pe care-i urmăresc, fu de acord Collingwood.

Dar Ned Simmons este unul dintre cei mai buni de pe Bow Street. L-am însărcinat să investigheze moartea fratelui

meu și să facă tot ce-i stă în putință ca această chestiune

să nu ajungă la urechea publicului larg. In afară de pericolul unui scandal, nu voiam să apară discuții legate de inmormantarea lui Max după toate regulile Bisericii. Din intamplare, Simmons se afla in nord atunci cand nepoata mea a fugit, așa că i-am cerut să o aducă inapoi. După ce Margot ii făcu semn se se așeze, Collingwood urmă stanjenit: Din ce spunea Simmons, nepoata mea a fost foarte supărată după ce a vizitat hanul Abingdon.

-A aflat că tatăl ei și-a luat viața, ii explică Robin.

Hangiul nu a spus nimic - bănuiesc că dumneata sau Simmons l-ați plătit să-și țină gura dar unul din servitori ne-a povestit. Maxie a fost foarte afectată de această veste.

-Mi-era teamă de asta, oftă^ viconte. Ii era devotată lui Max până in panzele albe. Ii invidiam pe fratele meu pentru asta. Fiicele mele... se intrerupse, nevrând să ofere detalii pe acea temă dureroasă. Am vrut să o cruț pe Maxima de un astfel de șoc ingrozitor. De asta am făcut toate eforturile să-i impiedic vizita la Londra.

-incercarea dumitale de a ascunde adevărul a fost cea care a impins-o să cerceteze, spuse Robin cu asprime. Maxie a auzit fără să vrea o discuție intre dumneata si soția dumitale ce dădea de înțeles că era o marșăvie la mijloc.

- Deci asta s-a intamplat! La inceput mi-am imaginat că se hotărâse, intr-un impuls de moment, să o viziteze pe sora mea, Lady Ross. Abia cand sora mea a apărut

in Durham, mi-am dat seama că ceva nu era in ordine. Cu fiecare raport pe care mi-l dădea Simmons, deveneam și mai alarmat. Sunt recunoscător că fetei nu i s-a intamplat o nenorocire. Făcu o grimasă. Acum, că nu trebuie să fiu îngrijorat pentru viața ei, pot incepe să mă neliniștesc pentru reputația ei.

-Nimeni nu știe cum a ajuns la Londra, așa că reputația ei e nepătată, sublinie ducesa. Adevărata problemă o constituie reacția ei la veștile despre moartea tatălui.

-Am vești mai fericite pentru ea. Collingwood îl observă pe Robin. înțeleg că ți-ai asumat rolul de protector al ei.

-A i înțeles corect.

-Atunci, se cuvine să te informez că Maxima este moștenitoarea unei mici averi. Nimic deosebit, cinci sute de lire pe an, dar indeajuns ca să se întrețină confortabil

aici sau in America.

Robin își înalță sprancenele. in ciuda afirmației lui Collingwood, era o rentă foarte importantă.

- De la cine a moștenit-o? Din cate știu, tatăl ei nu i-a lăsat nimic.

-Mătușa noastră Maxima, Lady Clendennon, era nașa lui Max. intotdeauna l-a iubit. Deși se plangea că era un pierde-vară, o spunea zambind. Adora să-i primească

scrisorile. Collingwood oftă. Dacă înțelepciunea

lui Max ar fi fost cel puțin egală cu șarmul său, ar fi putut fi prim-ministru. Ei bine, mătușa Maxima știa că era cel puțin absurd să-i lase lui Max bani, așa încât s-a decis să o treacă pe fiica lui în testament. Iarna trecută, după ce a murit, avocatul ei i-a scris fratelui meu la Boston, și asta-i motivul pentru care el s-a întors în Marea Britanie. Deoarece avocatul nu voia să coopereze în privința succesiunii, Max s-a hotărât să vină la Londra să discute cu el personal.

- De ce nu i-a menționat nimic lui Maxie? Aveam impresia

că ea administra chestiunile lor financiare.

- Max mi-a interzis să-i spun până când problema nu era rezolvată, pentru că nu voia să fie dezamăgită. Mătușa mea a specificat că Maxima nu putea moșteni decât după ce împlinea douăzeci și cinci de ani. După aceea, banii rămăneau în depozit atâta vreme cât Max era în viață. Se pare că mătușa era hotărâtă să nu-i permită fratelui meu să risipească moștenirea fiicei sale.

După ce Max a murit, asta nu mai constituia o problemă, dar actualul Lord Clendennon îl zorea pe avocat să găsească o manieră de a o descalifica pe Maxima.

Mă tem că vărul meu e un individ lacom care va pune mana pe întreaga moștenire dacă nepoata mea nu-și revendică partea. Recent, când Clendennon a aflat că soția lui Max era indiană americană, a sugerat posibilitatea

ca fata să fie ilegitimă, rezultatul unei legături intamplătoare sau poate chiar progenitura altcuiva decat Max.

- Nu te condamn că n-ai vrut să-i spui lui Maxie așa ceva, zise Robin fluierand incet a uimire. S-ar fi infuriat teribil.

-Și pe bună dreptate. Cand Clendennon a ridicat chestiunea, i-am cerut avocatului meu să-i scrie unui coleg din Boston. Săptămăna trecută am primit o copie după atestatul de căsătorie al fratelui meu. Max și soția lui au fost cununați de către un preot anglican, așa că Maxima este perfect legitimă. Collingwood schiță un suras.

Chiar dacă nu ar fi fost o ceremonie creștină, eram pregătit să argumentez că părinții ei erau legal căsătoriți conform legilor poporului indian. De altfel, ilegimitatea n-ar fi anulat neapărat moștenirea, dar Clendennon ar fi putut să o folosească drept pretext ca să pună piedici legale ce ar fi necesitat timp și bani pentru a fi îndepărtate. Așa e mult mai simplu.

-A i depus un efort considerabil in interesul nepoatei dumitale.

- Bineințeles. Face parte din familie. De altfel, țin la ea. Mi-aș dori ca fetele mele să aibă ceva din caracterul ei. Pentru prima oară, Collingwood zambi larg. Dar numai o parte din el. Maxima ar fi fost o pacoste de crescut. Un excentric precum Max era un tată cu mult

mai potrivit pentru ea, zise vicontele ridicandu-se. Voi locui la Clarendon pentru cateva zile. Aș vrea să o văd pe Maxima înainte de a mă intoarce la Durham. Ii vei spune că am venit să o vizitez?

- Desigur, răspunse Robin. Vrei să-i explici dumneata însuși despre moștenire?

- Rămâne la latitudinea dumatăle. Dacă nu vrea să mă vadă, spune-i, asta ar putea s-o mai îmbărbăteze. Mi-e teamă că am incalcat cu totul întreaga poveste.

- Maxie e norocoasă să aibă un unchi atât de onest. Date fiind împrejurările, poate că nu exista nici o soluție limpede.

-Mulțumesc. Expresia lui Collingwood se luminează puțin, în vreme ce-și lua rămas-bun: Lord Robert, Alteța Voastră.

Când rămaseră singuri, Robin i se adresă lui Margot:

- Sunt sigur că ai observat ce am făcut cu povestea lui Collingwood.

Margot incuviință gânditoare. Să tragă concluzii din informații trunchiate era esența talentului unui spion, și amandoi eram foarte, foarte buni la asta.

- Dar e vreo posibilitate să dovedești?

-Nu cu certitudine, dar cu un plus de informații pot construi un caz convingător. Nu este nevoie de o dovadă categorică. Profund fericit că putea întreprinde ceva pentru Maxie, Robin se îndreptă către ușă. Pornesc acum. Dumnezeu știe când mă voi întoarce.

- i ți voi da o cheie de la casă. Mai demn decăt să forțezi ușa dacă te întorci tarziu, zambi Margot. Voi fi cu ochii pe camera lui Maxie, păzind-o să nu facă vreo prostie. Să-mi spui dacă te mai pot ajuta cumva.

- Mulțumesc. De fapt, știu unde pot găsi felul de ajutor de care am nevoie.

Ușa era deschisă, așa că Robin ciocăni ușor cu incheieturile

degetelor în timp ce intra. Lord Strathmore își ridică privirea de la biroul său, cu o expresie neatentă până când văzu cine venise. Cu un zambet, se ridică în picioare.

- im i pare bine că ai revenit la Whitehall, Robin.

Seara trecută a fost extrem de agreabilă, dar n-am avut ocazia să vorbim.

-N ic i azi nu va fi mai bine. După ce-și stranseră mainile, Robin se așeză pe fotoliul arătat de vărul său. Am venit să-ți cer ajutorul.

- Orice, spuse simplu Lucien. Care-i problema?

-A ș vrea să cercetezi o sinucidere care a avut loc într-un han de lângă Covent Garden cu două - nu, mai degrabă cu trei luni în urmă.

- Tatăl prietenei tale, Maxie? se încruntă contele.

Robin încuviință; vărul lui era și el maestru în asamblarea fragmentelor de informații.

-Mă tem că da. E distrusă. Erau foarte apropiați.

Vreau să știu cât se poate de multe despre circumstanțele

care ar putea să facă moartea lui mai ușor de acceptat. Vreau să stau de vorbă cu camerista care a găsit corpul, cu doctorul care a confirmat decesul și cu toate persoanele pe care le-a vizitat în Londra. Și vreau să rezolv toate problemele astea azi.

-Vrei să vin și eu cu tine? Amandoi putem face mai multe.

- Nu ești ocupat? întrebă celălalt privind la dosarele de pe birou.

- Nu e ceva ce nu poate aștepta.

- Bine. De vreme ce Londra nu e teritoriul meu de vanătoare, voi avea nevoie de tot ajutorul posibil. Robin se încruntă. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme,

dar faptul că eram implicat personal mi-a afectat enorm judecata. Există un detectiv de pe Bow Street, Ned Simmons, care a fost angajat de familia Collins să mușamalizeze cazul. Ar fi bine dacă l-am găsi, pentru că știe multe.

- îl cunosc pe Simmons, e un tip foarte conștiincios.

Merge de obicei la o tavernă lângă Covent Garden.

Dacă avem noroc, îl putem găsi acolo.

Vizitatorul se ridică, zicându-și că avea să fie mai ușor decât se așteptase.

Lucien se ridică la randul lui și luă un baston din colțul camerei, dar ezită înainte de a ocoli biroul:

- Robin, aș vrea să-ți spun ceva.

-Da?

- E ciudat, murmură vărul lui jucandu-se cu măciulia de bronz a bastonului. De ani buni, conștiința mea șifonată m-a tot sacait in ce țe privește. Cu toate astea, nu știu cum să mă exprim. își ridică privirea, scrutandu-l cu ochii lui verzi-aurii. Aș vrea să știu cat de mult mă urăști pentru că te-am convins să imbrățișezi cariera de spion.

-N u m-ai obligat ținandu-mi un cuțit la gatlej, Luce!
A fost decizia mea.

- Da, dar nu mi-am dat seama ce-ți ceream, oftă Lucien. La vremea aceea, părea aproape o joacă. Erai inteligent și un geniu in materie de limbi străine. Bineînțeles, puteai rămâne pe Continent să coordonezi rețeaua britanică de spionaj pentru jumătate din Europa. intre noi fie spus, l-am fi zdrobit pe Bonaparte. Cine ar fi ghicit că războaiele vor continua încă doisprezece ani?

- Nu te invinovăți pentru că m-ai incurajat in nebunia mea, spuse Robin cu blandete. Erai cu doar doi ani mai mare decat mine - bineînțeles că nu puteai anticipa implicațiile. imi riscam propria viață așa cum am ales să o fac.

- Giles nu era de aceeași părere. Nu cred că m-a iertat vreodată pentru contribuția pe care am avut-o la alegerea carierei tale. Dar să-ți riști viața este relativ simplu. Partea cea mai proastă a meseriei de spion constă in secătuirea spirituală și emoțională pe care o provoacă

lupta in războiul din umbră. Lucien frământa in maini, fără incetare, capătul lustruit al bastonului. Am simțit-o pe pielea mea, urmă el, însă măcar mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului între hotarele relativ civilizate ale Angliei. Acțiunile mele condamnabile erau de obicei săvarșite la mare distanță și implicau persoane anonime. Ce ai făcut tu era fără indoială mult mai dificil. Pe măsură ce trecea timpul, epuizarea și fragilitatea erau tot mai evidente.

- îți pare rău că mi-ai cerut să lucrez pentru Ministerul de Externe sau pentru că am răspuns afirmativ?

intrebă Robin, mișcat de atenția vărului său.

-Da, asta-i problema, zambi Lucien persiflandu-se.

Un superspion ca mine nu poate regreta ce ai făcut - contribuțiile tale au fost cu adevărat vitale. Presupun că dorința mea reală e să nu mai simt atata vinovăție pentru modul in care te-a influențat munca asta.

Robin rase. ii înțelegea foarte bine sentimentul.

- Dacă îți dorești iertarea, Luce, o ai. Pot fi de acord că am ajuns aproape de o cădere nervoasă, dar in ultimele cateva săptămăni m-am împăcat cu trecutul meu condamnabil. Nu voi fi niciodată mandru de cateva din lucrurile pe care le-am făcut, dar n-am de gand să mă mai crucific. in timp ce vorbea, auzea vocea lui Maxie la unison cu a lui.

- Mi-am dat seama că femeia potrivită poate face minuni pentru liniștea sufletească, observă Lucien cu

perspicacitatea

pentru care era faimos.

- într-adevăr. Și acum e timpul să-mi plătesc o datorie față de această femeie potrivită. Plecăm?

Cu ajutorul vărului său, avea șanse mari să afle detalii despre ultimele zile ale lui Max Collins. Robin spera din suflet ca noutățile să schimbe situația.

capitolul 36

Maxie se simțea de parcă ar fi rătăcit într-o lume întunecată

a coșmarurilor, fără posibilitatea de a se trezi.

Tatăl ei își luase viața, iar vestea asta era mai dureroasă decât și-ar fi putut imagina.

ingropată în perne ca o sălbăticiune ce-și căuta adăpost, pierduse șirul orelor. Chenarul luminii solare se mișcă ușor pe podea, apoi dispăru, acoperit de norii cerului. Cineva intră și lăsă o tavă cu mâncare, apoi plecă fără să scoată un cuvânt. Camera se întunecă și, în cele din urmă, sunetele casei se estompară pe măsură ce noaptea se adancea.

Când un ceas îndepărtat sună de miezul nopții,

Maxie se strădui să se ridice în capul oaselor și să cumpănească.

Nu putea să-și petreacă restul vieții ascunzându-se într-un dormitor. Cât timp avea să treacă până ce gazdele ei s-ar fi simțit obligate să intervină? Douăzeci și patru de ore? Trei zile? O săptămână? Sau poate

ospitalitatea

desăvarșită a lui Margot i-ar fi îngăduit lui Maxie să rămână acolo pe vecie, o nebună indoliată servită de cameriste tăcute?

Chiar dacă ducesa ar fi permis asta, Robin n-ar fi fost de acord. Maxie își îngropă capul în palme, întrebându-

se abătută ce urma. În sfârșit, era limpede de ce nu fusese în stare să-și perceapă viitorul dincolo de Londra. Se întâmplase inimaginabilul, și acum se simțea blocată, incapabilă să înainteze sau să se retragă, prea indiferentă ca să-și imagineze orice ar fi semănat cu o existență normală.

Obosită, alunecă jos din pat și își găsi halatul, una dintre hainele care apăruseră ca prin minune în dulapul ei cu o zi înainte. Se opri să cugete. Era la Londra doar de două zile? Părea că trecuse un secol de când ajunsese, le întâlnise pe Margot și pe mătușa ei și avusese un comportament reprobabil în grădină.

Nici măcar ultima amintire nu putu să o încălzească, își înnodă cordonul în jurul taliei zvelte, apoi aprinse o lumanare cu ajutorul căreia își luminează drumul până în biblioteca de la parter. Cărțile reușiseră întotdeauna să o facă să se simtă mai bine. Poate că fiind înconjurată de ele, avea să-și poată limpezi mintea tulburată. În capătul celălalt al încăperii era un birou. Se așează

pe fotoliul tapisat cu piele din spatele lui. Era răcoare, iar stropii de ploaie băteau ritmic în geamuri. Nenumărate volume umpleau rafturile care căptușeau pereții, titlurile lor de un auriu mat reflectându-se în flacăra lumanării. Adulmecă aromele plăcute ale copertelor de piele și lacul mobilei amestecat cu un slab miros de fum, simțind cum nodul din piept i se mai relaxă.

O cutie de lemn de nuc, plină cu tutun de pipă, stătea pe o latură a biroului. Mișcată de o amintire veche, o deschise și puse o priză mare de tutun într-o scrumieră de porțelan, apoi folosi lumanarea ca să dea foc frunzelor fărâmițate.

Mirosul înțepător o purtă înapoi în timp către ceremoniile la care asistase în copilărie. În rândul celor din neamul mamei sale, tutunul era considerat sacru, purtând rugăciunile spre lumea spiritelor. Dar în vreme ce privea fumul răsucindu-se și topindu-se în întuneric, Maxie își dădu seama că nu știa nici măcar pentru ce să se roage.

Fusesse o zi lungă, și reședința Candover era cufundată în beznă când Robin se întoarse. Cu ajutorul lui Lucien și al unui Simmons uimit, dar cooperant, reușise să afle informația de care avea nevoie. Poate că a doua zi Maxie avea să fie dispusă să asculte.

Intră cu cheia pe care i-o dăduse Margot. Abia ce închisese

din nou ușa masivă de la intrare când instinctele

il alarmară. După o clipă de tăcere intensă, folosindu-și simțurile, descoperi ce nu era în ordine: în aer plutea un miros proaspăt de tutun ars.

Poate că nu era nimic altceva decât un servitor care fumase în timp ce controla dacă ușile erau închise, sau Rafe lucrase până tarziu. Merse pe urma mirosului spre bibliotecă, unde un crampei de lumină se vedea de sub ușă.

Intră cu precauție. Maxie stătea în capătul celălalt al încăperii, cu privirea fixată absent spre o spirală de fum mirositor. Deși era bucuros că în sfârșit se ridicase din pat, expresia feței îi era deprimată și nesfârșit de distantă. Era dureros să vezi cum îi slăbea spiritul. Poate că amănuntele pe care le aflase aveau șanse să-i reaprindă flacăra vitală.

iși ridică privirea fără a fi surprinsă:

- Bună seara. Ai stat la pandă prin Londra?

-Exact. Traversă încăperea și luă loc pe un fotoliu lângă ea. Pentru că era desculță și îmbrăcată doar cu un halat subțire peste cămașa de noapte, își scoase haina, extrase câteva coli de hartie împăturite din buzunarul interior și i-o întinse. Probabil că ai înghețat. Pune-o pe tine. Ea o acceptă mecanic și și-o puse pe umeri. Arăta foarte mică în veșmantul de culoare închisă. Am aflat câteva lucruri pe care cred că le vei găsi interesante, urmă Robin. Poți să asculți acum, sau vrei să aștept?

- N-are importanță, zise ea făcând un gest vag. E bine

și acum, dacă asta dorești.

intrebandu-se cum ar fi putut să-i infrangă letargia, spuse:

-Lord Collingwood a fost azi pe aici. Poate că judecata i-a fost inoioelnică, dar intențiile sale au fost bune cand l-a angajat pe Simmons să te impiedice să ajungi la Londra și să cercetezi moartea tatălui tău. Simmons este detectiv pe Bow Street.

-C e este un detectiv de pe Bow Street? intrebă ea punand încă o priză de tutun pe grămada fumegandă.

- Un fel de polițist. In principal lucrează pentru șeful magistraților de la Westminster, al cărui birou este in Bow Street, de unde și numele. însă detectivii pot fi angajați de persoane particulare pentru sarcini speciale, ceea ce a făcut unchiul tău. Maxie dădu din cap fără interes. Fără a se da bătut, Robin urmă: Collingwood a mai spus că sora bunicii tale, Maxima, ți-a lăsat cinci sute de lire pe an, dar a specificat că nu puteai primi suma decat după ce implineai douăzeci și cinci de ani și tatăl tău nu mai era in viață. Se pare că această doamnă avea inoioeli in legătură cu aptitudinile financiare ale tatălui tău.

- Și pe bună dreptate, surase trist Maxie. Era pierdut in ce privește banii. Nu-l interesau.

Robin trase aer in piept, intrucat se apropia de punctul culminant al poveștii.

- Deși poate că ți-a ascuns realitatea, sănătatea tatălui

tău se deteriorase de catva timp. Cand a sosit la Londra, a mers nu numai la executorul testamentar al mătușii tale, ca să afle amănunte despre moștenirea ta, ci și la doi medici. Amandoi au spus că inima lui dădea semne de oboseală. Cu toate astea, era posibil să supraviețuiască un timp indelungat ca invalid, avand mari dureri și neputand să mai trăiască precum era obișnuit. Maxie tresări și il fixă cu o privire cercetătoare, dar nu scoase nici un cuvânt. Abia dacă respira. Am vorbit cu mai multe persoane pe care tatăl tău le-a vizitat in ultimele zile, continuă Robin punand pe birou hartiile pe care le scosese din haină. Pe baza informațiilor de aici, aș fi gata să jur la tribunal că tatăl tău se hotărâse să-și ia viața, așa incat tu să-ți intri pe loc in drepturi și să te scutească de durerea de a-l ingriji multă vreme. Se poate de asemenea ghici lesne că nu a dorit să moară astfel, neajutorat, așteptându-și sfârșitul. Știa că unchiul tău va avea grijă de tine, așa că nu te lăsa de izbeliște.

-Cum... cum a făcut-o? intrebă Maxie. Tremurand, își umezi buzele uscate.

-C u o doză mare de digitalină, un medicament pentru inimă care in cantități mari e otrăvitor. Ambii medici i l-au prescris atrăgându-i atenția să fie atent la dozaj, intrucat putea fi fatal. Probabil s-a gandit că avea suficient timp să arunce sticlutele, dar medicamentul și-a făcut foarte repede efectul. Dacă ar fi avut răgazul necesar, nimeni nu și-ar fi dat seama că decesul lui nu

survenise pe cale naturală. Robin se opri să o lase să digere ce auzise, înainte de a continua: Tatăl tău nu te-a abandonat cu nepăsare, ci tocmai pentru că ținea atata la tine. A dorit să-ți ofere, odată cu moartea lui, siguranța pe care nu putuse să ți-o dea pe timpul vieții. A greșit, nedându-și seama că tu l-ai fi vrut mai degrabă alături de tine în anii care-i mai rămăseseră de trăit, dar acțiunile lui au izvorat din dragoste.

Atunci, ochii căprui ai lui Maxie reveniră la viață. își îngropă capul în mâini și șopti:

- Nu știu de ce, dar asta schimbă cu totul lucrurile.

- Tu și tatăl tău erați totul unul pentru celălalt.

Nu conta câte insulte primeai de la străini, nu conta cât de mult erai ocărată pentru sangele tău de mohawk, știai tot timpul că tatăl tău te iubește. Să crezi că și-a curmat zilele fără o vorbă sau un gând pentru tine este ca și cum ți s-ar fi spus că întreaga ta viață a fost clădită pe o minciună.

- Cum de știi tu asta, pe când eu nu știu? murmură ea ștergându-și lacrimile cu dosul palmei.

- Când îmi scrutai colțurile întunecate ale minții, te-ai deschis către mine. Pășii spre ea și, acoperindu-i urechile, intonă: *Când o femeie jeleşte, nu poate auzi. Fie ca aceste cuvinte să miște obstacolul așa încât ea să audă*

din nou.

își puse ușor mâinile peste ochii ei:

- *In durerea ta, ai pierdut soarele și te-ai prăbușit in intuneric.*

Acum eu îți inapoiez lumina soarelui.

ingenunche in fața ei in așa fel ca ochii să le fie la același nivel, apoi își încrucișă mainile in centrul pieptului ei. Inima ei bătea regulat in palmele lui.

- *A i permis minții tale să se lase prinsă in temnița durerii.*

Trebuie să o eliberezi, ca să nu te distrugi și tu și să mori.
ii luă mainile intr-aie lui.

- *In durerea ta, patul te tulbură și noaptea nu poți dormi. Fie ca eu să-ți inlătur supărarea din locul tău de odihnă.*
ii ridică

mainile și i le sărută pe rand. Mai mult decat orice in viața lui, tatăl tău dorea să fii fericită. De dragul lui, trebuie să-ți găsești drumul de ieșire din beznă.

- Cum de ți-ai adus aminte toate astea, Robin? șopti ea cu lacrimile șiroindu-i pe față.

- Cuvintele sunt intipărite in inima mea, Kanawiosta.

- E u și tata n-am vorbit niciodată despre sănătatea lui. Ura starea de slăbiciune.

Să-și ia viața știind că eu voi fi in caștig și el va fi cruțat de suferință - e exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut, dar am fost prea egoistă cufundandu-mă in jale ca să pot vedea realitatea. Rase infundat. Și cand a fost vorba de sinucidere, Max s-a dovedit la fei de stangaci. Fără mine era un dezorganizat incurabil.

-C e le mai importante lucruri sunt și cel mai greu de văzut. Profund fericit că Maxie își recăpătase simțul umorului, Robin îi lăsă mainile și se ridică, apoi se aplecă peste birou. Acum, că trecuse de criză, era disperat de conștient de prezența ei și de dorința pe care i-o starnea. Uitându-se în jur ca să-și abată atenția, privirea îi căzu pe tutunul arzând: Are vreo semnificație aparte?

- Tutunul e sacru pentru neamul mamei. E ars ca să poarte rugăciunile și dorințele către spirite.

După cum mărturisise deja, Robin credea în sacrificiile făcute la adresa zeilor norocului. Luă o priză de frunze uscate și o puse pe grămada fumegandă.

- Ce ți-ai dorit? întrebă Maxie.

- Dacă-ți spun, nu se va mai împlini.

- Nu cred că are importanță, surase ea.

Cu o clipă înainte își spusese că nu era momentul să vorbească, dar când îi observă zambetul irezistibil, nu mai ținu seama de nimic:

- imi doresc să te măriți cu mine.

Veselia dispăru și ea se lăsă pe spate în fotoliu, înfășurându-

se în haina care purta mirosul familiar al lui

Robin. Voise să-o păstreze pentru ca în viitor să-i aducă aminte cum era să fie în brațele lui.

-A i un obicei periculos de a face propuneri de căsătorie.

Dacă nu ești atent, s-ar putea să accept.

- N-aș dori nimic mai mult, rosti el serios.

Maxie oftă și își privi mainile împreunate. Câtă vreme chestiunea morții tatălui ei rămăsese nerezolvată, putuse evita discuția, dar acum nu mai avea nici un motiv. își înalță capul și îl studie. Robin era fizic foarte aproape de ea, însă părul lui blond, nonșalanța și eleganța innăscută reprezentau o distanță prea mare spre a fi depășită.

- Cred că suntem prea diferiți, Robin. Eu sunt copilul unui vânzător ambulant de cărți și al unei femei pe care conaționalii tăi o socotesc sălbatică. Tu ești produsul unor secole de bogăție, educație și privilegii. încerca să vorbească egal, ca și când concluzia era evidentă. Ideea căsătoriei îți surade acum, dar cred că în timp vei ajunge să regreti.

- Tu ai regreta? întrebă el cu blandețe.

-Desigur, dacă și tu ai regreta, replică ea știind că acele cuvinte simple conțineau însuși miezul dilemei. Iubindu-l, n-ar fi fost capabilă să-i indure regretele. Nu conta cât de atent le-ar fi ascuns cu politețe și șarm, ea ar fi știut.

- N-ai dreptate. Diferențele între noi sunt de suprafață, dar asemănările sunt profunde, spuse el cu pasiune. Ne-am născut venetici, Maxie. în ce te privește, din cauza sangelui amestecat n-ai aparținut niciodată pe de-a-ntregul poporului tatălui, nici al mamei tale. Cunososc bine ce ai îndurat, pentru că în ciuda averii, a privilegiilor și a nenumăraților mei strămoși nobili, am fost

un inadaptat, nesimțindu-mă ca acasă în lumea mea mai mult decât te simțeau tu în lumea ta.

Poate ar fi fost altceva dacă aș fi avut o mamă sau dacă tata m-ar fi putut suporta. Expresia îi deveni ironică. Dar probabil că aș fi fost un neadaptat chiar și dacă mama ar fi trăit. La fiecare o generație sau două, familia Andreville produce o oaie neagră, iar toată lumea a fost convinsă că eu eram astfel chiar dinainte de a ieși din scutece. Orice era interzis mă atrăgea. Tot ce făceam era greșit, dovadă a răutății mele innăscute. Puneam la îndoială

lucruri socotite incontestabile, nu mă supuneam ordinilor cu care nu eram de acord, inventam povești care erau considerate minciuni răuvoitoare. îmi ridică mana stângă schilodită: Cuvantul latin pentru stanga este *sinister*, ceea ce spune multe despre felul în care sunt văzuți stangacii. Tutorele pe care l-am avut înainte de a mă duce la școală credea că-mi folosesc mana stângă doar ca să-mi fac în ciudă. Câteodată mi-o lega la spate, ca să mă oblige să scriu cu dreapta, alteori mă bătea peste palmă cu o linie de metal până îmi dădea sangele. Zambii fără umor. Am fost probabil unul dintre puținii băieți din Marea Britanie cărora școala privată li s-a părut un progres față de viața de acasă.

Pentru prima dată, Maxie înțelese pe deplin singurătatea copilăriei lui. N-o mai surprindea ideea lui că nu se pricepea la dragoste. Cum putuse supraviețui cu

umorul,
judecata și bunătatea neștirbite? O durea inima
pentru el și pentru Giles, doi băieți singuri ce meritau
cu mult mai mult decât ce primiseră. Slavă Domnului
că măcar se aveau unul pe celălalt. Totuși...

- Admițând că amândoi am crescut ca niște venetici,
spuse ea incet. Este asta o legătură suficientă pentru
a ne ține împreună? Suntem guvernați de slăbiciunile
noastre?

- Nu de slăbiciunile noastre, ci de increderea noastră.
Arăta zvelt și puternic și peste măsură de atrăgător, așa
cum stătea sprijinit cu mainile de marginea biroului.
Avem curajul de a ne dezvălui slăbiciunile numai față de
cei de la care sperăm să primim înțelegere și acceptare.
Chiar și atunci când abia te cunoșteam, m-am trezit
vorbind

despre lucruri pe care nu le spuseseșim nimănui,
de-abia ce le acceptasem eu insumi.

-Asta e unul dintre motivele mele de neliniște, spuse
ea întorcându-i sinceritatea. Mă întreb dacă nu cumva
vrei să te însori cu mine pentru că am fost acolo când
erai în suferință. Ai ajuns să mă consideri specială numai
pentru că tu voiai să vorbești și eu te-am ascultat?

Nu oricare altă femeie ar fi făcut la fel?

-Așa o părere proastă ai despre judecata mea? Rabin
zambi cu o dulceață și o intimitate care-i topiră inima.
Nici o altă femeie nu se compară cu tine. Tu mă întregești.

Văzând că ea încă ezita, spuse bland: M-ai învățat multe lucruri, dar mai presus de orice, despre dragoste.

Respiră adanc. Chiar te iubesc, Kanawiosta.

Maxie își ținu respirația auzind cuvintele pe care nu sperase să le audă.

- Spuneai că nu ești așa bun la dragoste.

-Nu credeam că sunt, dar de la tine și de la Giles am primit în ultima vreme o educație intensivă pe această temă, replică el cu umor. Credeam că o iubesc pe Maggie atât cât eram eu capabil să o fac și că mă părăsise pentru că nu-i ofeream destul, pentru că aveam un neajuns vital în mine. Acum știu că motivul nu era incapacitatea

mea de a iubi mai mult, ci faptul că nu întâlnisem încă femeia de care să mă îndrăgostesc cu adevărat.

Maggie a încercat să-mi explice odată asta, dar era peste putința mea de a înțelege. Cu Maggie erau întotdeauna limite emoționale, explică el alegându-și atent vorbele.

Cu tine, Kanawiosta, nu sunt. încheieturile i se albiră în vreme ce apucă strâns marginea biroului. în dimineața când am plecat de la Ruxton, ai dat de înțeles foarte clar că mă iubești. A fost doar o iluzie?

Cuvintele lui o copleșiră cu o bucurie orbitoare, mai strălucitoare decât razele soarelui.

- Dumnezeu, Robin, bineînțeles că te iubesc, șopti ea. Toată vorbăria mea despre diferențele între noi, îndoielile

mele despre Marea Britanie - erau doar vorbe-n vant. Adevărata mea temere era că țineam prea mult la tine ca să fiu soția ta, dacă tu nu mă iubeai.

Haina îi căzu de pe umeri când se ridică în picioare și își deschise brațele. Robin se grăbi să se lipească de ea. De la început, corpurile lor știuseră că se potriveau perfect. De data asta orice indoială dispăruse, luându-i locul o aprigă și irezistibilă dorință.

Erau lungiți pe covorul persan, aproape dezbrăcați, când Robin se retrase brusc.

- La naiba, o fac din nou. își puse fruntea pe pieptul ei dezvelit, respirând greu. Mereu uit că tu nu vrei să faci dragoste în casa asta. imi pare rău. Zambii cu tristețe. Ce păcat că e prea umed și frig în grădină!

Dădu se se îndepărteze când ea îl luă de gat:

- Nu-i nevoie să fii nobil până la capăt, Robin. Acum că știu că mă iubești, să fiu aici nu mă supără catuși de puțin.

- Mă bucur foarte, foarte tare să aud asta, exclamă el cu fața luminată de fericire.

Se aplecă din nou către sanii ei. Maxie se arcui spre el într-un răspuns fără cuvinte la gura și mainile lui și apropierea lui amețitoare. Mai puternice decât văpaia dragostei erau tandrețea și înțelegerea și bucuria, toate întreșute într-o emoție cu mult mai mare decât suma părților lor.

De data aceasta pasiunea nu era un dar al alinării, ci

o împărtășire a identităților lor profunde. Tanăra femeie avea impresia că plutea prin ghemul incurcat al spiritului lui. Deși firele intunecate mai erau încă acolo, nu mai tremurau de neliniște, pe când șuvițele luminoase, insorite, ale eului său pluteau în jurul ei cu bucurie și rasete. împreună erau un întreg.

La final se prăbuși tremurând peste el, cu părul revărsat pe pieptul și fața lui. Cu tandrețe, Robin i-l netezi spre spate, astfel încât să-i poată vedea chipul.

- Haide, iubirea mea, va trebui să ne obișnuim din nou să o facem în pat. Altarele de piatră și dușumelele de bibliotecă pot fi de folos din când în când, dar nu sunt deosebit de confortabile.

Ea își întinse corpul peste al lui, percependu-i cu adorație puterea și zveltețea.

- E foarte confortabil unde mă găsesc.

- Ești o pătură extraordinară, zambi el.

Maxie își încrucișă brațele pe pieptul lui și își puse bărbia pe ele.

- Să te simți un venetic este îngrozitor, spuse gânditoare, dar din ce văd eu, multe persoane interesante au pornit în viață în acest fel.

-Am observat asta, murmură el mangaindu-i afectuos spatele gol. De asemenea, am observat că nu-i nevoie să rămâi pe vecie un inadapdat.

- Noi doi ne potrivim perfect împreună, constată ea.

După un răstimp de tăcere tihnită, Robin se interesă:

-Ești sigură că nu te-a deranjat să faci dragoste aici?

- Foarte sigură, spuse ea leneș.

O prinse în brațe și se rostogoli ușor, ca să fie el deasupra.

Părul ei negru ca pana corbului țesea chenare de eben peste ornamentele roșii ale covorului persan, inconjurându-i minunatul chip exotic.

- În cazul ăsta, dragostea mea, hai să-o facem încă o dată.

epilog

Era o zi perfectă pentru o nuntă, iar grădinile de la Ruxton erau ideale pentru ceremonie și micul dejun aferent. Lista de oaspeți era restransă, cuprinzându-i în principal pe invitații de la prima petrecere a lui Maxie din Londra. Oamenii pe care-i întâlnise în seara aceea deveniseră cei mai apropiați prieteni pe care-i avusese

vreodată.

Giles și Desdemona îndeplineau rolurile de cavaler și domnișoară de onoare pentru mireasă și ginere.

În două săptămâni, Maxie și Robin aveau să le întoarcă favoarea la nunta lor.

După toasturi, Robin se aplecă spre ea cu un aer conspirativ.

-Vrei să ne plimbăm? Oaspeții noștri se pot descurca și fără noi pentru câteva minute.

- Mi-ar plăcea.

Mană în mană, rătăciră prin grădinile splendide, pline

de florile parfumate ale inceputului de vară. In cateva săptămăni, Ruxton devenise casa inimii ei.

-Ți-am spus cat de mult imi place rochia ta? zise Robin pe cand intrau in pădure. N-am mai văzut așa ceva, dar îți stă perfect.

Maxie privi cu plăcere la rochia impodobită cu mărgelile și franjuri. Era un cadou de nuntă de la Margot.

-Este o interpretare liberă a unui costum de nuntă mohawk. Eu am făcut desenul, iar Margot a găsit o croitoreasă care să-l lucreze, deși n-avea țepi de porc spinos

vopsiți. Soarele se strecura printre frunze și păsărelele zburau in toate părțile, umpland aerul cu muzică.

Uită-te la toate păsările care cantă in jurul nostru! E ca și cum au venit să infrumusețeze sărbătoarea.

Observandu-

i grimasa, Maxie, cuprinsă de bănuieli, se uită mai atent la iarba de lângă potecă. Lord Robert, i-ai spus grădinarului să imprăștie grăunțe de-a lungul cărării ca să ademenească păsările pentru noi?

- Ce-i rău in trucurile de magie? replică el razand in hohote. Cand te-am văzut prima dată in cercul magic de la Wolverhampton am crezut că ești Titania, regina zanelor.

- Iar eu m-am gandit la Oberon, completă ea. Imaginațiile noastre funcționează in direcții asemănătoare.

- In toate domeniile. După o scurtă ezitare, Robin

spuse: Probabil că nu trebuie să întreb, dar în zilele astea, când te gândești la viitor, îi întrevezi o direcție?

-A n i mulți, mulți și fericiți cu tine, îl informă ea dând serioasă din cap.

-Asta este chiar ce speram, zise el sărutându-i varfurile degetelor.

Cărarea ducea într-un luminiș pe care Maxie nu-l văzuse până atunci. În mijloc era un cerc magic la fel ca acela de la Wolverhampton. Se opri să-l contemple, simțindu-se absurd de fericită.

Robin o trase în brațele sale și o sărută cu o blandete plină de alean. Apoi îi șopti:

- Acum, Kanawiota, hai să-mi arăți din nou cum ascuți tu vantul.

Sfarsit